

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAFIA KINGS
MASSIMO

DARK MAFIA ROMANCE SERIES #3

OLIVIA THORN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MAFYA KRALLARI: MASSIMO

KARANLIK MAFYA ROMANTİZM SERİSİ #3

tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

İÇİNDEKİLER

Ayrıca Yazan Olivia Thorn

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Bölüm 75](#)
[Bölüm 76](#)
[Bölüm 77](#)
[Bölüm 78](#)
[Bölüm 79](#)
[Bölüm 80](#)
[Bölüm 81](#)
[Bölüm 82](#)
[Bölüm 83](#)
[Bölüm 84](#)
[Bölüm 85](#)
[Bölüm 86](#)
[Bölüm 87](#)
[Bölüm 88](#)
[Bölüm 89](#)
[Bölüm 90](#)
[Bölüm 91](#)
[Bölüm 92](#)
[Bölüm 93](#)
[Bölüm 94](#)
[Bölüm 95](#)
[Bölüm 96](#)
[Bölüm 97](#)

[Bölüm 98](#)

[Bölüm 99](#)

[Bölüm 100](#)

[Bölüm 101](#)

[Bölüm 102](#)

[Bölüm 103](#)

[Bölüm 104](#)

[Bölüm 105](#)

[Bölüm 106](#)

[Bölüm 107](#)

[Bölüm 108](#)

[Bölüm 109](#)

[Bölüm 110](#)

[Bölüm 111](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Yazan: Olivia](#)

[Thorn](#)

AYRICA OLIVIA THORN TARAFINDAN

Mafya Kralları Dario

Mafya Kralları: Adriano

Mafya Kralları: Massimo

Mafya Kralları: Lars (Şimdi ön sipariş verin)

***

AS OLIVIA THORNE

Milyarder Romantizmi

İsteddiği Her Şey (Cilt 1) Sevdığı

Her Şey (Cilt 2)

Milyarderin Düğünü (Cilt 3)

***

Milyarderin Öpücüğü (Bölüm 1-4)

Milyarderin Saplantısı (Bölüm 5)

***

Motosiklet Romantizmi

Gece Yarısı Arzusu (Bölüm

1) Gece Yarısı Şehveti

(Bölüm 2) Gece Yarısı

Aldatmacası (Bölüm 3)

Gece Yarısı Saplantısı

(Bölüm 4)

Rockstar Romantizm

(Dikkat - Bölüm 3'te hile, Neden Seçmelisiniz, HFN sonu)

Beni Sert Salla (Bölüm 1)

Rock All Night (Bölüm

2) Hard As Rock

(Bölüm 3)

Lucia

I bir mafya ailesinde büyüdü.
Fiorettiler nesillerdir Venedik'e hükmediyor. Kaçırılan her bir kilo kokain... rıhtımdan 'gizemli' bir şekilde kaybolan her bir nakliye konteyneri...
gasp..
Ailem de payını aldı.
Venedik'in kendisi her zaman zengin olmuştur. Orta Çağ'da, tüm dünyanın en zengin şehirlerinden biriydi.
Yıllar geçtikçe Venedik için işler çok daha kötüye gitti - ama ailem için değil. En azından para söz konusu olduğunda.
Lüksün kucağında doğdum. Armani, Fendi, Balenciaga, Versace, Dolce ve Gabbana, Ferrari... Bunlar konuşmayı öğrendiğim andan itibaren etrafında büyüdüğüm isimlerdi.
Ben ağızımda gümüş bir kaşıkla doğmadım. Som altındı ve elmaslarla süslüydü.
Ama bir bedeli vardı.
Her zaman bir bedeli vardır.

Massimo

Bir mafya ailesinde büyüdü.

Büyükbabam yarım yüzyıl önce Sicilya'dan İtalya'nın Floransa kentinin dışındaki kırsal kesimde hak iddia etmek için gelmiş. *Cosa Nostra* içinde küçük bir krallık kurdu. Benden sonra Büyükbabamın ölümünden sonra babam o krallığı bir imparatorluğa dönüştürdü.

Altı kardeşin beşincisiydim, bu yüzden asla aile reisi olamayacağımı biliyordum. Bu onur en büyük kardeşim Dario'ya aitti ve o bunu hak ediyordu. O doğuştan bir liderdi - ve hepimiz arasında en çok fedakârlığı o yaptı. Bir yolsuzluk suçlamasıyla ailenin suçunu üstlendi ve dört uzun yıl hapis yattı.

Babamız öldüğünde - sonradan öğrendiğimize göre öldürüldü - Dario hepimizin bizi yönetmesi için seçtiği kişiydi. Bu yüzden küçük yaşlardan itibaren asla zirvede olamayacağımı biliyordum...

Ama *her zaman* hizmet edebileceğimi biliyordum.

Yürümeye başladığım andan itibaren ailem için bir savaşçı olmak üzere eğitildim.

En küçük ikinci kardeş olmama rağmen, kardeşlerim arasında açık ara en iri olan bendim - 1.70 boyunda ve 270 kiloydum. Babam ailemizde bir tür dev kanı olması gerektiği konusunda şaka yapardı.

Ama ben savaşmak
istemedim. Barış
istiyordum.

Ama *Cosa Nostra*'da büyüdüğünüzde bu pek mümkün olmuyor.

Henüz 26 yaşındayken suikastlar, bombalı arabalar, iki düzineden fazla silahlı çatışma görmüştüm... Yine de son birkaç aydır yaşadığım çılgınlık gibi *bir şey* yaşamamıştım. Türk adında bir gangster tarafından evimize yapılan baskın.

Dario intikam peşindeki yaşlı bir kadın tarafından neredeyse öldürülüyordu...

Rakip bir aileyi ortadan kaldıran ve bizi de öldürmeye çalışan Sicilyalı bir gangster... Ve şimdi de ailemizin kendi kanımızdan biri tarafından ihanete uğraması.

Kardeşim Adriano, yeni baldızım Bianca ile evlendiğinde öğrendik.

Bir ay önce, Floransa'daki rakip bir aile - Agrellalar - bize karşı komplo kurmuştu.

Bianca, piçler tuzaklarını kurmadan birkaç saat önce bir yabancıнын Agrellalardan biriyle konuştuğunu görmüştü.

Suikastçılar Adriano, Bianca, Lars ve beni öldürmek için bir otele geldiler. Canımızı zor kurtardık.

Ancak Bianca'nın gördüğü gizemli yabancının kim olduğunu asla öğrenemedik. Ta ki düğün resepsiyonunda onu tebrik edene kadar. Kuzenimiz Aurelio'ydu - Babamızın 25 yıl boyunca *danışmanlığını* yapmış olan Fausto amcamızın oğlu. Dünyamız bir anda alt üst oldu.

A Aurelio'nun başına gelenleri öğrenir öğrenmez hepimiz aile malikanemizin çalışma odasında toplandık.

Dario ve karısı Alessandra...

Konsolosu Niccolo...

Adriano ve Bianca...

Niccolo'nun ikizi Roberto...

En küçük kardeşim, Valentino.

Ve Dario'nun en iyi arkadaşı ve ailemizin infazcısı Lars.

Evin dışında misafirlerimiz hala yeni evliliği kutluyorlardı. İçeride ise savaşa hazırlanıyorduk.

"Aurelio'nun Bautiste Agrella'yla gördüğün adam olduğundan *emin* misin?" Niccolo sordu. "Eminim." Bianca ürperdi. "Onun gözlerini asla unutamam."

Niccolo Dario'ya baktı. İkisi de sessizliğe gömülmüştü.

"Ona Bautiste ile orada ne yaptığını sormamız gerekmez mi?" Valentino dedi ki. "Belki de bir tesadüftür."

"Aurelio, suikastçılar içeri dalıp Bianca, Adriano, Lars ve Massimo'yu öldürmeye çalışmadan üç saat önce oradaydı - ve aynı suikastçılar bütün Agrella ailesini öldürmeden *beş* saat önce." Niccolo homurdandı. "Ne tesadüf ama."

"Aurelio'nun seni tanımadığından kesinlikle *emin* misin?" Adriano yeni gelinine sordu.

"Eminim," dedi Bianca. "Yüzünde bir titreşim bile görmedim. Hiç tepki vermemesi için dünyanın en iyi oyuncusu olması gerekirdi."

"Ama ya önceden biliyorsa ve seni görmesi sürpriz olmadıysa?" Niccolo şeytanın avukatını oynayarak sordu.

Roberto başını salladı. "O zaman neden düğüne gelsin ki? Aurelio Bianca'nın kim olduğunu önceden *bilseydi*... ve Bianca'nın onu teşhis edebileceğini düşünseydi... uzak dururdu."

"Bu cümlede çok fazla *eğer* var," dedi Niccolo sert bir sesle.

"Evet, ama varlığının oyunu ele vereceğini düşündüyse, buraya gelmesi pervasızlığın zirvesi olurdu. Covid'i aldığını söyleyebilirdi ve kimse kılımı bile kıpırdatmazdı."

"O gece Floransa'da beni görmedi," diye ısrar etti Bianca. "Ona sadece kısa bir bakış attım, yani çok fazla zamanı yoktu. Aramızda bir kadın duruyordu - ve o da tüm o süre boyunca odadaki diğer adama bakıyordu - "

"Sadece bir bakış attığını *söylüyorsun*," diye araya girdi Niccolo, "ama yüzde yüz *eminsin*

Aurelio muydu?"

"Kesinlikle!"

"Zaten onlarca kez 'evet' dedi," diye bağırdı Adriano. "Ona sormayı bırak."

Niccolo ellerini uzlaştırıcı bir hareketle havaya kaldırdı. "Özür dilerim Bianca. Seni rahatsız etmek istememiştim. Soruyorum çünkü -eğer Aurelio gerçekten Mezzasalma'yla işbirliği *yaptıysa*- bu bizi kendi kanımızdan birinin öldürmeye çalıştığı anlamına gelir. Ve bunu yapmasını amcamız söylemiş olabilir."

Telaş içinde Niccolo'ya baktım. "Bunun arkasında *Fausto*'nun olduğunu mu düşünüyorsun?!"

"Aurelio bunu başaracak kadar zeki değil. Her şeyi planlayan biri varsa, o da

Fausto'dur. "Bunu bir düşün:

"Fausto 25 yıl boyunca babamın *danışmanlığını* yaptı. Tam da bu evde yaşadı ve evin tüm sırlarını biliyordu - arka taraftaki kaçış tünelinin yeri de dahil.

"Peki ya yaşlı Sicilyalı hizmetçi kadın Filomena? Bunu kanıtlayamam - kayıtları inceledim ve somut bir şey bulamadım - ama Fausto onu kolayca işe almış olabilir."

Niccolo elindeki parmakları işaretledi. "Özellikle de babamı zehirlediğini itiraf ettiğinden beri... "Alessandra'ya tünelden bahsetti..."

"*Ve* Türklerin içeri girdiği gece Dario'yu vurmaya çalıştı.

"Türk'e gelince, onunla iş görüşmesini ayarlayan kişi *Fausto*'ydu. Hatırlarsanız, Fausto daha sonra Türk'le zaten birlikte iş yaptıklarını itiraf etmişti. Muhtemelen Türk'ün peşimize düşmesini sağlayan da Fausto'ydu - ya da en azından bizi ortadan kaldırırsa kârdan pay alacağına söz verdi.

"Bir de Mezzasalma ve otelde dördünüze yapılan saldırı girişimi var.

"Bianca Aurelio'yu her şey olup bitmeden birkaç saat önce Bautiste Agrella'nın ofisinde görmüş. Aurelio *büyük olasılıkla* Fausto için kuryelik yapıyordu. Hatta Mezzasalma'nın gelip onları ortadan kaldırabilmesi için Agrella'lara tuzak kurmuş, onları sahte bir güvenlik duygusuna sürüklemiş bile olabilir."

"Peki ya bunların hepsi sadece bir tesadüfse?" Valentino sordu. "Ya Aurelio Mezzasalma tarafından öldürülmekten *kurtulduysa*?"

"Agrellalar *bizim* müttefiklerimizdi - daha doğrusu *sözde* müttefiklerimizdi," dedi Niccolo alaycı bir tavırla. "Floransa'yı onlarla paylaşan *bizdik*. Arkamızdan politikacılara ve polislere rüşvet vererek ihanet ettikleri *bizdik*. Eğer Fausto ya da Aurelio'nun Agrellalar'la bir bağlantısı varsa, bunu bize bildirmeleri gerekirdi. Ama yapmadılar. Aurelio öldürülmekten kıl payı kurtulmuş olsaydı, *düğünde bundan söz etmez miydi sanıyorsunuz?* 'Vay canına çocuklar, başıma gelenlere inanamayacaksınız...'"

"Yani Floransa'yı bizden geri almaya çalışan Agrellaların arkasında Fausto'nun olduğunu mu düşünüyorsun?" Adriano sordu.

"Mantıklı."

"Ama... bu Beş Aile'yi bize karşı kışkırtmaya çalışan kişinin *Fausto olduğu* anlamına gelir." Niccolo acı acı gülümsedi. "Bu *daha* da mantıklı."

Mezzasalma'nın planının bir parçası da Roma, Venedik, Sicilya, Napoli ve Milano'daki *Cosa Nostra* ailelerini bize karşı kışkırtmaktı.

Agrellas'ın ölümünden *biz* sorumlu tutulduktan sonra, Beş Aile bizimle her türlü teması reddetti - Ve yüzyıllardır süregelen görgü kurallarının devasa bir ihlali olarak, bize hiçbir temsilci göndermediler.

Adriano'nun düğünü.

Etrafımızda savaş rüzgârları esiyormuş gibi hissediyorduk ve artık nedenini biliyorduk:

Amcamız başından beri bize komplo kuruyordu.

"Fausto ve Aurelio'yla yüzleşmeli miyiz?" Ben sordum.

Niccolo acı acı güldü. "Neden - inkar edebilsinler diye mi? Tek söyleyecekleri, 'Hayır, bu çok saçma, hepsi büyük bir yanlış anlama! Ve eğer onlara bildiklerimizi anlatırsak, tek avantajımızı ele vermiş oluruz: bizim *bunu* çözmüş olmamız ve *onların bunu henüz fark etmemiş olmaları*.'"

Dario, "Belki de Konsey'i toplantıya çağırmalıyız," diye önerdi.

Konsey, *Cosa Nostra*'nın tüm ailelerinden temsilcilerin bir araya geldiği toplantılara verilen isimdi.

Bu tür toplantılar genellikle sadece anlaşmazlıkları gidermek için yapılırdı... Ya da aileler arasındaki bir savaşı sona erdirmeye çalışmak için.

Niccolo, "Bu konudaki tek sorun elimizde hiçbir kanıt olmaması," dedi. "Bianca'nın Aurelio'ya kısa bir anlık bakışı dışında amcamızı tüm bu karmaşaya bağlayan *hiçbir şey* yok. Ben şahsen Fausto'nun parmak izlerinin bu işin her yerinde olduğuna inanıyorum... ama söylediklerimin hiçbirisi Konsey'in önüne götürmek zorunda kalırsak incelemeye dayanamaz. Daha da kötüsü, Konsey aleyhimize karar verirse, Fausto paçayı kurtarır. Zamanını bekleyebilir ve bizi yok etmek için başka bir yol bulabilir - ve *Cosa Nostra*'daki her bir ailenin gazabına uğramadan bu konuda hiçbir şey yapamayız."

Bianca'nın yüzüne bir gölge düştü. "Mezzasalma beni Floransa'dan çıkarırken, Toskana kırsalındaki arkadaşlarını görmeye gideceğimizi söyledi. Bunun bir anlamı var mı?"

Niccolo kötü bir haber almış gibi içini çekti. "Fausto'nun Toskana'da buradan 45 dakika uzaklıkta bir arazisi var. Arabayı çevirdiğin yer mi? O yol onun evine dümdüz gidiyor."

Tüm oda depresif bir sessizliğe gömüldü - Adriano sessizliği bozana kadar.

"*Bu gece* Fausto'ya karşı harekete geçmeliyiz," diye hırladı.

Niccolo başını salladı. "Peki *bu* Konsey'e nasıl görünecek? 'Elimizde kanıt olmadığını biliyorduk ama yine de amcamızı ve kuzenimizi öldürmeye karar verdik çünkü onlardan *şüpheleniyorduk*.'"

"Aurelio Agrella'larla birlikteydi - *bunu* biliyoruz! Ve yol Fausto'nun malikanesine çıkıyordu - az önce kendiniz söylediniz!"

Niccolo, "Bir kapı aralığından bakmak ve bir köy yolunda araba sürmek kanıt değildir," diye tersledi. "Bu *olsa olsa* ikinci dereceden bir kanıttır ve o kadar da zayıftır. *Kendi ailemize suikast* düzenlememiz için kesinlikle yeterli değil.

"Eğer yapsaydık, Konsey bizim vahşi olduğumuzu söylerdi. Parya olurduk. *Cosa Nostra*'daki her bir aile bizi yok etmek için bize karşı birleşirdi.

"İşte bu yüzden Fausto tüm bunları gölgelerden yapıyor. Anlamıyor musunuz? Sırf para ve güç için kendi ailesini öldürecek türden bir canavar olduğunu herkesin anlamasını istemiyor. Bu Konsey'i iğrendirir ve çileden çıkarır. Bu bir *rezalet* olur. En iyi ihtimalle Fausto dışlanır ve tamamen koparılır. En kötü ihtimalle de *Cosa Nostra*'nın toplu gazabı Fausto'nun tepesine inerdi.

"Hayır, izini kaybettirebilmek için her şeyi Türk ve Mezzasalma gibi kuklalar aracılığıyla yapmak zorunda kaldı. Ve bunu yaparken de çok ama *çok* zekice davrandı." Niccolo durakladı ve yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Bir satranç ustası gibi, her şeyi önceden planlıyor... görünmeyen bir el tahtadaki taşları yönlendiriyor..."

"O zaman ne yapmamız gerekiyor?" Hayal kırıklığı içinde sordum. "Öylece oturup sineye mi çekeceğiz? Fausto'nun bizi tekrar öldürmeye çalışmasını mı bekleyeceğiz?"

"Hayır," dedi Niccolo. "Hayır, müttefik bulmamız gerekiyor. Beş Aileye gitmeli ve davamızı sunmalıyız. Eğer onları kendi tarafımıza çekebilirsek, Fausto'nun yapabileceği hiçbir şeyin önemi

kalmaz. Ve eğer tekrar bir şey yapmaya kalkışırsa, Beş Aile bizi dışlamak yerine bize yardım edecektir."

Roberto, "Ama bizimle konuşmayacaklar," diye belirtti. "Ailelerin *danışmanlarından* hiçbiri telefonlarınıza bile cevap vermiyor."

Dario konuştu. "İşte bu yüzden onlara şahsen gitmemiz gerekiyor."

Onaylarcasına başını sallayan Niccolo dışında tüm oda Dario'ya şaşkınlıkla baktı.

İlk konuşan Adriano oldu. "Hepsi de *bizi öldürmek* isteyen en güçlü rakiplerimize gidip onları öldürmemeye ikna *etmemizi* mi istiyorsunuz?"

"Sen değil," diye cevap verdi Dario. "Daha yeni evlendin ve hâlâ onarılması gereken kırık kaburgaların var."

Niccolo, "Ayrıca Floransa'nın güvenliğini sağlamak için sana ihtiyacımız var," dedi. "Polis ve politikacıların çoğunu sakınlaştırdık - Mezzasalma ve Agrellas felaketinden sonra kontrolü yeniden ele aldığımızı onlara gösterdik - ama bundan sonra huzuru sağladığımızdan emin olmalıyız. Biraz daha kaos olursa şehir kontrolümüzden çıkabilir. Floransa'nın *kaptanı* sizsiniz, dolayısıyla önümüzdeki haftalarda buna konsantre olmanız gerekiyor."

Adriano'ya baktım. "Ailedeki en diplomatik adam olmadığından bahsetmiyorum bile."

"Siktir git," diye karşılık verdi

Adriano. Sırıttım. "Gördün mü?"

Demek istediğimi kanıtladığını fark etti ve öfkeyle başını salladı.

"Eğer büyükelçiler gönderiyorsak, kim nereye gidiyor?" Roberto sordu.

Dario, "Sicilya en dikenli durum," diye cevap verdi. "Babamı öldüren ve beni vurmaya çalışan yaşlı hizmetçi kadın oradan geldi. Mezzasalma da Sicilya'nın güneyinden. Kesinlikle bir Sicilya sorununuz var."

Valentino, "Asla Asya'da bir kara savaşı başlatma ve ölüm konusunda asla bir Sicilyalıya karşı gelme," dedi. Dario kaşlarını çatı. "Bu da nereden çıktı? Tanıdık geliyor."

"*The Princess Bride*. O bir film." "Çok iyi bir tavsiye."

"Yani önce en büyük sorunun peşinden mi gideceğiz?" Ben sordum.

"Hayır - önce *en kolay* olanın peşinden gitmeliyiz," dedi Niccolo. "Hem de en büyük balığın. En çok parası olan ailenin - ve herkes savaşa girerse maddi olarak en çok kaybedecek olanın."

"Venedik," dedi Dario.

"Aynen öyle. Ve oraya kim giderse gitsin mümkün olan en kısa sürede ayrılmalı." "Kimi göndereceğiz?" Ben sordum.

"Ben giderim," diye önerdi Roberto. "Onların dilinden anlarım - para."

"Mm," dedi Niccolo tereddütle. "Hayır, Venedikliler paralarını *severler*... ama Sinyora Fioretti'nin en büyük önceliği bu değil. Başka biri olsaydı sana katılabilirdim ama o tamamen farklı bir canavar."

Adriano başını salladı. "O yaşlı bir *kaltak*, olduğu şey bu."

Sırıttım. "İşte yine Venedik'e neden gitmemen gerektiğini kanıtlıyorsun."

"Siktir git," diye tersledi Adriano.

"Dul kadın ailesindeki neredeyse herkesi kaybetti," diye belirttim. "Kocasını, oğlunu, gelinini - ve *yine* de son 20 yıldır bölgesini demir gibi tutuyor. O bir kaltak değil, zorlu bir kadın - ve müthiş bir *mafya babası*. Saygımızı hak ediyor."

"İyi dedin Massimo," diye onayladı Alessandra. Bianca,

Adriano'ya ciddi ciddi yan gözle bakarken, "Evet," dedi.

"Teşekkürler Massimo," diye homurdandı Adriano. "Kendi gelinimi bana karşı kışkırttığın için." Homurdandım. "Bence bunu tek başına yaptın."

Niccolo bana gülümsedi. "Ve sanırım Venedik'teki büyükelçimizi bulduk."

Ne demek istediğini anladığımda gözlerim yuvalarından fırladı.

"Kim - *ben mi?* Hayır - hayır, hayır, hayır, *hayır* - "

"Kaslı ve empati sahibi adam mı?" Niccolo söyledi. "Mükemmel seçim."

"Aynı fikirdeyim," dedi Dario.

"Yarın sabah özel jetle yola çıkabilirsin. Öğle saatlerinde Venedik'e varır, saat iki gibi onu görür ve akşam yemeğine yetişirsin." Niccolo bana sinsi bir gülümseme verdi. "Tabii kalman için davet edilmediysen."

Adriano güldü ve omzuma bir tokat attı. "Dul'la iyi eğlenmeler, *stronzo*." *Kahretsin*.

Çenemi ne zaman kapalı tutacağımı öğrenmeliyim.

A Ve kendimi bu şekilde *La Vedova*'nın, yani Dul Kadın'ın karşısında buldum.
Tüm İtalya'daki en güçlü kadın.

Altmışlı yaşlarının sonlarındaydı, ince bir yüzü vardı ve gri saçlarını sert bir topuzla arkaya toplamıştı.

Takma adına yakışır şekilde, tamamen siyah giymişti. Elbisesi eski modaydı, etekleri ayak bileklerine kadar iniyordu, uzun kolluydu ve boynunu kapatan siyah dantel bir yakası vardı.

Zayıf ve çelimsizdi, boyu 1.80 civarındaydı - ama bedeni çelimsiz olsa da ruhu hiç de öyle değildi.

La Vedova hiçbir zaman büyük bir güzel olmamıştı, gençken bile. Ama güzellik ve geleneksel kadınlık hiçbir zaman gücünün kaynağı olmamıştı. Aksine, onu *Cosa Nostra*'nın en korkulan liderlerinden biri yapan, hükmedici havası ve demir gibi iradesiydi. *La Vedova* hakkında korku dolu fısıltılarla konuşan sert tetikçilerle tanışmıştım.

Rönesans döneminde inşa edilmiş bir *palazzo* - ya da saray - içindeki bir odadaydık. *Palazzo*'lar sandığınızdan daha yaygındı; Venedik'te yaklaşık yüz tane vardı. Bir düzineden fazlası otele dönüştürülmüştü ve birçoğu da üniversitelere ya da devlet dairelerine ev sahipliği yapıyordu.

Fioretti ailesinin *sarayı* şehirdeki en etkileyici *saraylardan* biriydi. Eski tarzda dekore edilmişti - 1600'lerde olduğu gibi. Pencerelerde altın perdeler, duvarlardaki oyuklara yerleştirilmiş mermer büstler ve Güneş Kralı henüz ortalıktayken Versailles'dan çalınmış gibi görünen mobilyalar vardı. Yaklaşık 30 metre yüksekliğindeki tavan boyunca uzanan pervazlar barok tarzda ve kıvrımlarla doluydu ve tavan Sistine Şapeli'ne rakip duvar resimleriyle boyanmıştı.

Her şey güç, para ve aristokrasi kokuyordu.

Dul kadın, odanın en ucundaki yükseltilmiş bir platformun üzerinde, ancak taht olarak tanımlanabilecek bir yerde oturuyordu. Etrafı siyah takım *elbiseli* adamlarla çevriliydi, bunların arasında *danışmanı da vardı* - orta yaşlı, zayıf bir adam yanından ayrılmıyor ve ara sıra kulağına fısıldıyordu.

Her şey çok korkutucuydu.

İstenen etki buydu.

Beni tartarken gerginliğimi belli etmemeye çalıştım.

"Demek Toskana'nın yeni donu Dario Rosolini'nin kardeşisiniz," dedi kibirle. "Evet, Sinyora."

"Doğum sıranız nedir?"

İfade tarzı tuhaftı, bu yüzden soruyu tam olarak anlayamadım.

"...hanımefendi?"

"Doğum sırası - doğum sırası. En büyük ikinci sen misin? Üçüncü mü?" diye sabırsızca çıkıştı. "Altı kardeşin beşincisi."

Bana alaycı bir bakış attı. "Yani tahtın sıradaki varisinin ziyaretine bile değer vermiyorum." Buraya diplomat olmak için geldiğimi hatırlamaya çalıştım - ve bu nedenle öfkemi tutmam gerekiyordu. Tanrıya şükür Adriano'yu göndermemişlerdi.

"Mevcutlar arasında en uygunu olarak ben seçildim Sinyora," diye açıkladım. "İkinci en büyük kardeşim Adriano, o sırada aldığı yaralardan dolayı hâlâ iyileşme sürecinde..."

"Ah, evet, Floransa'daki son tatsızlık," diye araya girdi. "Aileniz sonunda o tencerenin kapağını kapattı mı? Başkalarının topraklarına taşmayacağından emin oldular mı?"

Diğer insanların bölgeleri üzerinde büyük bir baskı oluşturdu.

"Evet, Sinyora."

Dudağı küçümseyerek hafifçe kıvrıldı. "Nedense bundan şüpheliyim. Sizi Venedik'e getiren nedir, Sinyor Rosolini?"

"Floransa'daki kargaşanın ardından iletişimi yeniden tesis etmek istiyoruz."

"Farkında değildim - iletişim kesildi mi?" Aynı anda hem biraz endişeli hem de tamamen umursamaz görünmeyi başardı.

Tahtının yanında duran incecik adama baktım. "*Danışmanınız* kardeşim Niccolo'nun telefonlarına hiç cevap vermedi."

"*Danışmanım* oldukça meşgul Sinyor." Bunu sanki çok açık bir noktaymış ve ben bunu fark etmediysem aptalmışım gibi söyledi.

"Eminim leydim. Ancak bunun durumun görünüşüyle bir ilgisi olabileceğinden korktuk."

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Peki *bu* nasıl bir görünüm *olacak*?"

"Mezzasalma adında bir Sicilyalı tüm Agrella ailesini öldürdü ve bunu *bizim ailemiz* gibi göstermeye çalıştı.

yapıyor."

Danışmanı eğildi ve Dul'un kulağına fısıldadı.

Sözünü bitirdiğinde bana "20 yıllık iş ortaklarınızı öldürmediğinizi mi söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır, hanımefendi, yapmadık."

"Anlaşılabilir bir durum," dedi sahte bir sempatiyle. "Kardeşin, yeni taç giymiş bir don... yepyeni bir rejim geliyor, eski ittifaklar pahasına da olsa topraklarını genişletmeye hevesli... bu arada, babanın ölümü için başsağlığı dilerim."

Babamdan bahsederken sesi samimi geliyordu.

Hafifçe eğildim. "Teşekkür ederim Sinyora. Ama biz Agrellas'a ihanet etmedik. Aksine, onlar ihanet etti.

Mezzasalma ile birlikte çalışarak... o da onlara sırtını döndü ve hepsini öldürdü."

"Mm-hmm. Ve bu Sicilyalı... hayatta mı?"

"Hayır."

"Agrellalar da öyle. Tüm tanıkların ölmüş olması ne yazık, değil mi?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Onunla aynı fikirdeymişim gibi görünmemek için mücadele ettim ama aynı zamanda bunun ailemiz için en iyi görünüm olmadığını da kabul ettim.

"Bu... uygunsuz, Sinyora."

Tek bir kahkaha attı. "'Uygunsuz'! Evet, öyle. Peki, bunu *yapmadığını* nasıl kanıtlayacaksın? Agrellas'a ihanet etmek mi?"

"Olumsuz bir şeyi kanıtlamak imkansızdır, Sinyora. Ama - "

"Çok kaypaksınız efendim," diye araya girdi Dul. Sonra küçük bir gülümseme takındı. "Torunum

gibi konuştunuz."

Lucia Fioretti'yi duymuştum.

Çok güzel olması dışında hiçbirini iyi değildi. Ama diplomatı oynamak zorundaydım.

"Eminim büyüleyici bir genç hanımdır," dedim. Dul kadın homurdandı.

"O bir *velet*. Şımarık ve her şeyi bildiğini sanıyor. Ama o benim torunum." Dul kadın çenesini kaldırdı ve göz kapaklarının altından bana baktı. "Peki bu görüşmede ne elde etmeyi umuyorsunuz Sinyor Rosolini?"

"Dediğim gibi, ailelerimiz arasında yeniden temas kurmak için."

"Böylece sırtıma bir stiletto saplayacak kadar yaklaşabilirsin, belki?" diye mırıldandı. Ona endişeli bir bakış attım. "Bunu *asla* yapmayız, Sinyora - sizi temin ederim."

"*Cosa Nostra*'daki konumumu *mafyaların* verdiği güvencelere inanarak elde etmedim," dedi sert bir şekilde. "Eğer buraya sadece 'merhaba' demek için geldiysen, o zaman bağlantının yeniden kurulduğunu düşün. Aksi takdirde - "

İşler umduğum gibi gitmiyordu. Büyük silahları çıkarma zamanı gelmişti.

"Hanımefendi," dedim, mümkün olduğunca nazik bir şekilde sözünü keserek, "özel olarak konuşabilir miyiz?" "Ön tarafıma bir stiletto sokabilesiniz diye mi, Sinyor? Sanmıyorum."

Danışmanına ve kürsüde etrafını saran tüm adamlara baktım. Söyleyeceklerim konusunda tek bir tanesine bile güvenmiyordum. "Elimde hassas bir bilgi var - "

"Hassas ya da hassas olmayan, ben adamlarıma hayatım pahasına güvenirim. Benim önümde söyleyebileceğiniz her şeyi onların önünde de söyleyebilirsiniz."

Harika.

Yapmak üzere olduğum şeyi tarttım.

Niccolo ve Dario'nun onaylayıp onaylamayacağını merak ediyordum.

Siktir et.

Başka bir seçeneğim olduğunu düşünmüyordum.

"Amcamın -"

"Fausto," diye sözümü kesti kocaman bir gülümsemeyle - sanki eski arkadaşlarmış gibi.

"Bugünlerde nasıl?"

"Hain, hanımefendi," dedim karanlık bir sesle. "Öyle mi?" diye sordu hafif bir şaşkınlıkla. "Onun yaptığına inanıyoruz - " "*Onun* yaptığına inanıyoruz," diye araya girdi.

Kaşlarını çatarak ona baktım, tam olarak anlayamamıştım. "...Ne?"

"O olduğuna inanıyoruz' değil," dedi küçümseyerek. "Biz *o* olduğuna inanıyoruz." Buna inanamadım.

Ona amcamın bir hain ve engerek yılanı olduğunu söylemek üzereydim - ve o eski bir öğretmen gibi davranıyordu.

Dul kadın konuşmasına devam etti. "Konuşmada kesinlik bir erdemdir, Sinyor Rosolini.

Dilbilginize dikkat edin ya da ciddiye alınmama riskini göze alın."

"*Bunu* istemeyiz Sinyora," diye cevap verdim karanlık
bir şekilde. Kendime engel olamadım.
En azından Adriano'nun söylediklerinin sadece %1'i kadar kötüydü.

Dul kadın bana dik dik bakarken burnunu daha da havaya kaldırdı.

"Bana torunumu hatırlatıyorsun. *O* da alaycıdır." Sonra Dul kadın yumuşadı. "Peki... amcanın tam olarak ne yaptığına inanıyorsun?"

"Fausto, Mezzasalma adında bir Sicilyalı ile Agrella ailesini öldürmek için komplo kurdu... Sonra da suçu benim ve kardeşlerimin üzerine yıkmaya çalıştılar."

Dul'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu sefer onu gerçekten şok etmiştim.

O bir şey söyleyemeden, *danışmanı* eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı - ve eliyle dudaklarını kapattı.

Dul kadın kendini toparladığında, "Bu büyük bir suçlama Sinyor Rosolini," dedi.

"Daha da kötüleşiyor. Babamızın ölümünden de Fausto'nun sorumlu olduğuna inanıyoruz." Şaşkınlıkla bana baktı. "Öz kardeşi."

"Evet."

"Babanızın -ne kadardı- 20 yıl boyunca *danışmanlığını* yaptı?"

"Yirmi beş, hanımefendi."

"Ve siz onun günümüzün Claudius'u olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Neden bahsettiği hakkında *hiçbir* fikrim yoktu. "...bir ne, hanımefendi?"

"Ne değil, *kim*. Claudius, Hamlet'in amcası - Shakespeare'in oyunu mu? Claudius kardeşi kralı öldürdü ve tahtını çaldı. Gerçekten klasikleri öğrenmelisiniz, Sinyor Rosolini."

Okul öğretmenliği eskimeye başlamıştı.

"Belki de *bu* tencerenin kaynamasını durdurduktan sonra, Sinyora."

Dul kadın gözlerini kıstı. "Yine mi iğneleme yaptınız Sinyor Rosolini?"

"...biraz," diye itiraf ettim.

Bir saniye daha bana baktı, sonra kısa bir homurtu çıkardı.

"En azından dürüstsün. Seni torunumla tanıştırmayı çok isterim - bence harika anlaşırdınız. Tabii taşaklarını kesmeye çalışmazsa." Dul biraz sırtıttı. "Ne de olsa o benim torunum. Ancak Fausto'nun böyle bir şey yapacağına inanmak bana inanılmaz zor geliyor. Elinizde ne kanıt var?"

Dul'un tahtının arkasındaki adamlardan biri - tuzlu ve biberli saçlı bir adam - takım elbise ceketindeki bir şeye tepki verdi. Sanki bir mesaj ya da titreşimde bir çağrı alıyormuş gibi telefonunu çıkardı. Sessizce kürsünün arkasından indi ve odanın arka tarafındaki bir kapıdan çıktı.

O zamanlar bir şey düşünmemiştim.

"Yeni baldızım kuzenim Aurelio'yu katliamdan birkaç saat önce Agrellalar'la birlikte görmüş."

Dul kadın tek bir kaşını kaldırdı. "Ve?"

Tepkisinden Niccolo'nun haklı olduğunu anladım: Kanıtlarımız en iyi ihtimalle zayıftı.

"Mezzasalma'nın onu kaçırdığında Fausto'nun malikanesini ziyaret edeceklerini söylediğini anlattı."

"Bu baldız meşgul bir kadına benziyor," dedi Dul sert bir sesle. "Mezzasalma Fausto'dan ismen bahsetti mi?"

"...hayır, hanımefendi," diye kabul ettim.

"Yani kuzeninizi bir toplantıda gördünüz

- " "Baldızım," diye araya girdim.

Dul'un iki kaşı da havaya kalktı. "Affedersiniz?"

"Aurelio'yu baldızım gördü, ben değil."

"Ve bu noktayı açıklığa kavuşturmak için sözümü kesmeyi gerekli mi gördünüz?" diye sordu kibirli bir şekilde.

Kendimi tutamadım. "Konuşmada kesinlik bir erdemdir, hanımefendi," dedim taş suratla. Ne olur ne olmaz diye ekledim: "Bunu bana çok bilge bir kadın söylemişti."

Dul kadın ağırlaşmış gözlerle birkaç saniye boyunca bana baktı. "Çok ince bir çizgide ilerliyorsunuz Sinyor," dedi sonunda.

Kızgınlığının beni yenmesine izin verdiğimden endişeliydim. "Özür dilerim."

"Özür dileme," dedi hafif bir eğlenceyle. "Torunum gibi küstah olabilirsin ama en azından eğlendiriyorsun. Benden tam olarak ne yapmamı bekliyorsunuz Sinyor Rosolini? Sizin adınıza amcanıza savaş mı ilan edeyim?"

"Hayır, hanımefendi. Sadece size söylediklerimi aklınızda tutmanızı istiyoruz, eğer size gelirse -

"Yoksa onun yerine beşinci sıradakini mi gönderir?" diye sordu, küçük esprisine hafifçe gülümseyerek.

Çenemi sıktım ve gülümsemeye zorladım. "Aurelio onun tek çocuğu, bu yüzden sanırım ondan ziyaret."

"Oh, veliaht. Harika," dedi alaycı bir şekilde, sonra da kraliyet tonuna geçti. "Söylediklerinizi aklınızda tutacağıma söz veriyorum Sinyor Rosolini. Ve iki aile söz konusu olduğunda, sizinki ve benimki - bu noktadan itibaren iletişimi yeniden kurduğumuzu düşünün."

Dul son kısmı söylerken, gözlerini yere indirmiş, azarlanmış olan *danışmanına* sertçe baktı. Annesi az önce onu Tanrı'nın ve herkesin önünde pataklamıştı.

"Teşekkür ederim hanımefendi," dedim içten bir minnettarlıkla.

Toplantının başlangıcına bakılırsa, işler düşündüğümünden daha iyi gitmişti. Dul kadın tahtında dimdik oturdu. "Şimdi, başka bir şey yoksa - " Cümlesini bitiremeden kıyamet koptu.

T Odanın arka tarafındaki kapı -tuz ve biberli adamın birkaç dakika önce kaybolduğu kapı- bir karış kadar açıldı.

Diğer taraftaki gölgelerde hiçbir şey göremiyordum.

Ama çatlaktan bir şey fırladı, havada bir yay çizerek yuvarlandı ve Dul'un tahtının solundaki kürsüye çarptı.

Onu gördüğümde kalbim dondu.

İlk başta el bombası sandım -

Ama siyah silindir yükseltilmiş platformun üzerinde yuvarlandığında, gerçekte ne olduğunu anladım: Bir flaş bombası, sersemletici el bombası olarak da bilinir.

Lars hapse girmeden önce İsveç ordusunun özel kuvvetlerinde görev yapıyordu. Ailemiz için çalışmaya başladığında, aylarca aile mülkümüzün arazisinde bizi eğitmişti. Göğüs göğüse çarpışma, bir binanın nasıl etkili bir şekilde aranacağı ve temizleneceği ve çok daha fazlası.

Bize gösterdiği şeylerden biri de flaş bombalarıydı.

Bunlar temelde şarapnel fırlatmak ya da herhangi bir şeyi yok etmek için değil, geçici olarak kör ve sağır etmek için kullanılan küçük patlayıcılardır.

Kolluk kuvvetleri ve ordu bunları bir saldırı öncesinde hedefleri şaşırtmak için kullanır - Ben de neyin geldiğini böyle anladım.

Silindir kürsüye çarptığında Dul'un korumaları yere baktı.

İlk başta bunun ne olduğundan emin olamadılar ama telaşlanmadılar. Ne de olsa Venedik'in en sıkı korunan odalarından birinin içindeydik. Birden fazla güvenlik katmanından geçmeden buraya *hiçbir şey* giremezdi.

Giysiler nesnenin silindirik şeklini fark edene kadar paniğe kapılmadılar.

Flaş bombaları ve el bombaları birbirlerine o kadar çok benziyorlar ki sık sık birbirleriyle karıştırılıyorlar.

İşte o zaman takım elbiseliler paniğe kapıldı - Ama artık çok geçti.

Tepki vermek için sadece bir saniyem vardı - ne zaman patlayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu

-

Ben de gözlerimi kapattım, avuçlarımı kulaklarımın üzerine kapattım ve arkamı döndüm.

BOOM!

Patlamanın gürültüsünü hâlâ ellerimin arasından

duyabiliyordum. Arkamı döndüğümde duman havada
süzölüyordu.

Dul kadın kulaklarını tutuyordu, gözleri acıyla kapalıydı.

Etrafindaki adamlar el yordamıyla silahlarını arıyorlardı. Patlama yüzünden görüşleri bulanıktı.

ve kulakları çınlıyordu -

Bu yüzden hiçbirisi odanın arka tarafındaki kapıdan hızla giren dört siyah giyimli figürü ne gördü ne de duydu.

Dördünde de çelik yelek ve miğfer vardı -

Hepsinin yüzünde kar maskesi vardı - Ve

hepsinin elinde saldırı tüfekleri vardı.

Düşünmeden tepki verdim - bu da Lars'ın beni iyi eğittiği anlamına geliyordu.

Takım elbiseli adamları davetsiz misafirlerle aramda tutarak kürsüye doğru koştum.

Ters yönde koşsaydım, boş bir alanda tek hedef ben olacaktım. Dul'un adamları bile olsa en azından *bir* siperim olması daha iyiydi. Davetsiz misafirler ateş etmeye başladığında, benimle onların kurşunları arasında birden fazla ceset olacaktı.

Ve davetsiz misafirler *hemen* ateş etmeye başladılar.

BRATTATTATTATTATATAT!

Kurşunlar üzerlerine yağarken, takım elbiseli adamlar kötü kuklacıların elindeki kuklalar gibi sağa sola sallanmaya başladılar.

Kafatasının arkasından kırmızı bir sis püskürürken ince yapılı *consigliere*'in başı sarsıldı.

Dul Kadın'la görüşmek için *saraya* ilk girdiğimde aranacağımı biliyordum - bu yüzden Glock'umu gönüllü olarak bırakmıştım. Korumaları tabancayı aldılar ve yine de üstümü aradılar.

Yani tamamen savunmasız ve silahsızdım - Bu da ilk

önceliğimin bir silah almak olduğu anlamına geliyordu.

Sırtından üç kez vurulduğunda en yakındaki takım elbiseli tabancasını çıkarmıştı.

Çılgılık atıp sarsılırken bir elimle silahını tuttum ve düşmesine fırsat vermeden diğer kolumla belinden kavradım.

Ona yardım etmeye çalıştığım için değil. O gidiciydi.

Hayır - Dul'a ulaşmama yardım edecek bir kalkana

ihtiyacım vardı.

Silahı koltuk altından ateşlerken takım elbisenin gevşek bedenini önümde tuttum.

BLAM BLAM BLAM BLAM!

Saldırganların maskelerinin göz deliklerine nişan almıştım ve şansım

yaver gitti. Piçlerden biri hemen yere düştü.

Bu noktada, mafya fedailerinin hepsi sinek gibi etrafıma düşüyordu -

Ama Dul'a ulaşmayı başardım.

Tahtına çömelmiş, ellerini başının üzerinde kavuşturmuş, çelimsiz, küçük bir figürdü.

Yine de kimsenin onu vurmaya çalışmadığını fark ettim. Tahta tahtına kurşun değmemişti.

Eğer davetsiz misafirler onu öldürmek isteselerdi, on adım sola yürürler ve açık bir atış yapabilirlerdi.

Bu da onu öldürmeye çalışmadıkları

anlamına geliyordu. Dul ödüldü -

Bu da onu ne pahasına olursa olsun korumam gerektiği anlamına geliyordu.

Bir cesetten oluşan insan kalkanımı bırakarak Dul'u tahttan çıkardım ve kürsünün zeminine fırlattım.

Ve sonra tahtı yan yatırırken bir aslan gibi kükredim.

Bu şey bir Rönesans kalıntısıydı, tek bir ahşap bloktan oyulmuş dev bir heykel. En az 700 kilo ağırlığında olmalıydı ama damarlarımda dolaşan adrenalin yüzünden normal gücüm üç katına çıkmıştı.

Taht bir Gmbrtyle yere akıldı.

Sonra arkasından yere atladım ve Dul'u yanıma kaydurdum. Davetsiz misafirlerden üçü hâlâ ayaktaydı.

Saldırı tüfekleri hala ateş ediyordu - Ta ki durana kadar.

BRATTATTA-tıklayın.

Mermileri bitmişti.

Gerçekte, muhtemelen ikisinin mermisi çoktan bitmişti ve yeniden doldurma sürecindeydiler.

Sadece üçüncü nişancının mermisi bittiğinde yaşanan anlık sessizliği duydum.

Devrilmiş tahtın yanından fırladım ve Lars'la yüzlerce kez çalıştığım gibi ateş ettim.

BANG BANG!

Kafasına iki kez vurarak bir saldırganı yere serdi.

Sonra silahımı yanındakine doğrulttum ve onu şarjörün ortasında yakaladım.

BANG BANG!

Geriye doğru devrilirken kar maskesinden kırmızı bir sis püskürdü. Ne yazık ki, bir davetsiz misafir kalmıştı -

Ve ilk kurşunu yerleştirirken *çıkardığı tak-tak* sesini duydum.

Ateş açtığında eğildim.

BRATTA-TAT!

BRATTA-TAT!

BRATTA-TAT!

Üçer üçer ateş ediyordu, tam otomatik değil.

Ne yazık ki tek yapması gereken tahtın etrafında dolaşmaktı ve o zaman beni öldürebilirdi - Bu yüzden bir kumar oynadım.

Alternatifi kesin ölüm olunca pek de kumar sayılmaz aslında.

Devrilmiş tahtın tepesinde karnımın üzerinde süründüm.

Silahlı adamın diğer taraftan, tahtın altından gelmesini bekliyordum. Eğer gerçekten Dul'u kaçırmak için buradaysa, onu gördüğünde ateşi keserdi - ki tam da öyle yaptı.

Silah sesini duyduğumda zaten tahtın diğer tarafındaydım. İşte o zaman bir anda

fırladım ve onu sol gözünden vurdum. *BANG!*

Yere yığıldı.

Bunu takip eden sessizlikte, diğer davetsiz misafirlerin gerçekten öldüğünden emin olmak için kontrol ettim.

Birinin seğirdiğini görünce, tedbir olsun diye kafasına bir kurşun daha sıktım.

BANG!

Silahımdan altı el ateş edildi. Başlamadan önce şarjörde kaç mermi olduğunu bilmiyordum, bu yüzden yere düşen takım elbiselerden birinden başka bir tabanca aldım.

Sonra Dul'u kontrol etmek için aceleyle tahtın yanına gittim.

Etrafındaki katliama kocaman gözlerle bakıyordu.

Ufak tefek ve çelimsiz görünüyordu - Viktorya dönemi cenaze elbisesi giymiş bir oyuncak bebek gibi. "İyi misin?" diye sordum. diye sordum.

Bana baktı ve bir kez başını salladı.

Gözlerinde hiç korku görmeyince şaşırdım.

Yıllar boyunca birçok insanın ölümle burun buruna geldiğine tanık oldum - çoğu zaman onlara silah doğrulttuğum için. Büyük çoğunluğu dehşete kapılmıştı.

Dul değil. Sadece tetikte gibi görünüyordu, o kadar. "Teşekkür ederim Sinyor Rosolini," dedi kısık bir sesle.

"Rica ederim," dedim.

Tam o sırada yarım düzine takım elbiseli adam daha tabancaları hazır bir şekilde odaya daldı. Hemen Dul'un yanına yere atladım.

Adamlarının önce ateş edip sonra soru sormasından korkuyordum. "HEMEN DIŞARI ÇIKIN!" diye bağırdı içlerinden biri.

"Ateş etmeyin, ben sizin tarafınızdayım" diye bağırmak üzereydim.

Dul benden önce davranınca.

"DURUN, sizi aptallar!" diye kükredi zayıf bedenine uymayan bir sesle. "O benim hayatımı kurtardı!" Ayak sesleri kürsüde takırdadı -

Kafamı kaldırdığımda yarım düzine silahın kafama doğrultulmuş olduğunu gördüm.

Adamlardan biri diz çöktü, Dul'u kucağına aldı ve ayağa kaldırdı. Ben olduğum yerde kaldım ve silahı yavaşça yere doğru kaydardım.

"Silahlarınızı indirin!" diye hırladı. "Siz aptallar işinizi önemli olduğunda yapamadınız, *şimdi* de yapıyormuş gibi davranmayı bırakın!"

Adamlar utanarak silahlarını bıraktılar. Sonunda ayağa kalktım.

"Ne oldu?" diye sordu takım elbiselilerden biri.

"*Sence* ne oldu?!" diye bağırdı Dul, dört ölü davetsiz misafiri işaret ederken. "Birileri suikastçıları kaçırmış!"

"Sinyora Fioretti," dedim, "siz ve ben konuşurken birinin odadan çıktığını gördüm - tuzlu biberli saçlı bir adam. O anda bir şey düşünmedim ama - "

"Giotto," diye tısladı, sonra adamlarına kaşlarını çatı. "Git onu bul, *hemen!*"

Adamların yarısı olabildiğince hızlı bir şekilde odadan dışarı fırladı. Yerde bıraktığım silahı almak için eğildim.

"Unh-unh," diye uyardı takım elbiselilerden biri, eli kılıfındaydı.

"Bırakın alsın," diye tersledi Dul. "Burada silah *kullanmayı* bilen *tek* adam o." "Ama hanımefendi," dedi takım elbiseli adam bana yan yan bakarken, "o bir işe karışmış olabilir - "

"Eğer amacı beni öldürmekse," diye hırladı, "Sinyor Rosolini'nin az önce hayatımı kurtarmış olması oldukça *tuhaf*, öyle değil mi?"

Ufak tefek olmasına rağmen Kara Dul hırçındı. Siyah dantelden yapılmış bir kobranın şaha kalkıp kapüşonunu açmasını izlemek gibiydi.

Silahı elime aldığımda uşak başka bir şey söylemedi.

Dul kadın ölü *danışmanına* baktı. Zayıf adam yere yığılmıştı, kafasından yavaşça kıpkırmızı bir su birikintisi sızarken yüzünde şok olmuş bir ifade vardı.

"Silvio 17 yıl boyunca benim danışmanımdı," dedi. "Onun kadar kurnaz bir başkasını nereden bulabilirim?"

Tavrının kederden çok kızgınlık gibi görüldüğünü fark ettim.

En yakındaki davetsiz misafirin yanına gittim ve kaskının çene kayışını açtım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Dul, kaskını ve ardından kar maskesini çıkarırken. "Bu adam İtalyan değil," dedim. "Rus'a benziyor."

"...Rus mu?!"

O ve korumaları, diğer üç davetsiz misafirin kasklarını ve kar maskelerini çıkarmamı izlediler.

"Bu da Slav... bu da öyle. Belki Doğu Avrupalı." "Sence bunun arkasında Ruslar mı var?!"

Telefonumu çıkarıp ölü adamların yüzlerinin fotoğraflarını çekerken, "Paralı askerler, daha muhtemel," dedim.

"Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu Dul, yoğun bir merakla.

"Ailemin infazcısının o dünyayla bağlantıları var," diye cevap verdim. "Muhtemelen onların kim olduğunu senin adamlarından daha çabuk bulabilir. Ama nereden gelmiş olurlarsa olsunlar, onları amcamın tuttuğuna inanıyorum."

"Fausto," diye homurdandı yaşlı kadın.

Fotoğrafları Lars'ın cep telefonuna gönderirken "Evet," diye onayladım. Metni de ekledim: "*Az önce bu pislikler tarafından saldırıya uğradım. Kim olduklarını bulabilir misin?*"

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Dul acı bir sesle, "başlangıçta amcan hakkındaki iddialarının bir komplo teorisi gibi geldiğini düşünmüştüm... ama onları giderek daha ikna edici bulmaya başlıyorum."

Tam cevap verecektim ki Lars bana mesaj attı.

İyi misin????

Cevabımı yazdım:

Evet. Yaralanmadım. Dul iyi. Fausto'nun gönderdiğine eminim.

Birkaç saniye sonra bir mesaj daha aldım.

Müsait olduğunda ara. Bu arada bu adamları araştırıp size haber vereceğim.

Mesajı okuduktan saniyeler sonra Giotto - tuzlu ve biberli saçları olan - sadece 10 dakika önce çıktığı arka kapıdan içeri girdi. Her iki yanında da böbreklerine silah doğrultmuş takım elbiseliler ona eşlik ediyordu.

"Umarım bu konuya biraz ışık tutabilir," dedim.

Dul kadın uğursuz bir gülümsemeyle, "Bunu öğrenmek üzereyiz," diye mırıldandı.

Giotto işvereni için endişeleniyordu - muhtemelen sahteydi. Ama önce yerdeki cesetlere, sonra da Dul'a şaşkınlıkla bakarak iyi bir iş çıkardı. "Sinyora, yeni duydum! Bu korkunç, *korkunç!* İyi misiniz?!" "Oh, *şimdi* bunu önemsiyorsun, değil mi?" diye hırladı, sonra Giotto'nun iki yanındaki adamlarına işaret etti. "Onu orada, ikinizin arasında tutun."

İki yandaşı kollarını tutup arkaya doğru itti. Giotto şaşkınlık içinde bağırdı, "Sinyora, bunu neden yapıyorsunuz?! Ben *hiçbir şey* yapmadım! Ben masumum, size söylüyorum - masum!" Dul onun itirazlarını duymazdan geldi. "Kimin için çalışıyorsun?" "Siz, Sinyora!" "Merak ediyorum," diye mırıldandı. Doğruyu söylemek gerekirse, ona inanmış gibiydim. Her şeyi yanlış anladığımdan endişelenmeye başlamıştım. Dul Kadın yanında duran korumalardan birine elini uzattı. Adam tabancasını avucuna yerleştirdi.

-

Ve Giotto'ya doğrulttu. "Bana kimin için çalıştığını söyle," dedi soğuk bir sesle. "Sinyora, yemin ederim - " Dul kadın sıkıntıyla içini çekti, silahını hafifçe indirdi - *BANG!* Giotto'nun sağ diz kapağı bir kan püskürmesiyle patladı. Şaşkınlıkla biraz geri çekildim. *Tanrım, bu yaşlı kadın dalga geçmiyor.* Giotto'nun çılgınlıkları odanın içinde yankılandı. Onu suçlayamam. Bunu tecrübe etmiş eski tüfekler bana diz kapağının kırılmasının en acı verici sakatlıklardan biri olduğunu söylemişti. Ama Dul daha yeni başlıyordu. "Soruyu bir kez daha tekrarlayacağım," dedi sertçe. "Bir sonraki atışım diğer diz kapağına değil, taşaklarına olacak."

Dudaklarından ilk kez kaba bir kelime çıktığını duyuyordum. Yine de taşaklarını vurmakla tehdit etmesi tüyler ürperticiydi - çünkü *bunu kastettiğini* biliyordunuz

o.

Odadaki her adam sempatiyle irkildi - özellikle de Giotto'yu yerinde tutan iki gangster. "Bana ihanet etmen için sana kim para verdi?" diye sordu Dul.

Giotto'nun yüzü bir acı maskesiydi. Bolca terliyordu; yanaklarından aşağı büyük damlacıklar süzülüyordu.

Ya da belki de gözyaşlarıydı.

"Sinyora, lütfen - " diye

yalvardı. *BANG!*

Odadaki herkes irkildi. Giotto çığlık

attı ve gözlerini kapattı -

Sonra aile mücevherlerinin hâlâ sağlam olduğunu fark edince onları hafifçe

açtı. "Iskaladım," dedi Dul. "Bu sefer biraz daha yükseğe nişan alacağım."

Silahı yaklaşık beş santim kaldırdı -

"Fausto Rosolini!" Giotto çığlık attı. "Fausto Rosolini bunu yapmam için

bana para verdi!" Bağırsaklarım içimde düğümlendi ve kanım dondu.

Bu, Fausto'nun ihanetinin ilk teyidiydi - ilk gerçek kanıtıydı.

Sevdiğiniz birinin size ihanet ettiğini *düşünmek* başka bir şeydir, ama bundan emin olmak mümkün değildir.

Bir parçanız bunun sadece bir yanlış anlaşılma olduğuna - belki de korkunç bir hata yaptığınıza - dair bir umut kırıntısına tutunur.

Ama şimdi son umudum da yok olmuştu, Giotto'nun sözleriyle kül olmuştu...

Ve Fausto'nun ihanetinin soğuk, korkunç kesinliği buzdan bir yumruk gibi kalbimin etrafını sardı. Bu benim amcamdı -

Babamın kardeşi -

Çocukken beni dizinde zıplatan adam. Bana cebinden şeker veren adam.

Annem öldüğünde ve babam kederden konuşamayacak kadar bunaldığında beni teselli eden kişi.

Amcam - hayatım boyunca sevdiğim ve örnek aldığım bir adam - beni öldürmeye çalışmıştı. Sadece bir kez değil, birçok kez.

Floransa'da Alessandra ve Valentino ile birlikteyken vurulmam

- Türklerin evimizi işgal etmesi -

Mezzasalma -

Ve şimdi de Dul'a yapılan bu saldırı.

Fausto benim etim ve kanımdı -

Yine de canımı almaya çalışmaları için

yabancılar para ödemişti. Bunu *kendisi* yapacak cesareti bile yoktu.

Dul da benim kadar olmasa da sarsılmış görünüyordu. Silahını indirdi ve "Ne zaman?" diye sordu.

Artık kırıldığına göre, Giotto'nun tüm mücadelesi bitmişti.

Belki de Dul'un silahını indirmesi, sadece gerçeği söylerse tehlikeden kurtulacağını düşünmesine neden olmuştu. "Aylardır ondan para alıyorum," diye hıçkırdı. Cesetlere baktı.

siyah giyimli paralı askerler. "Ama sonra Aurelio birdenbire aradı ve onları içeri almamı istedi." Aurelio'nun ihanetinin kanıtı da oradaydı.

Fausto'nun ihaneti kadar acıtmamıştı.

Kısmen Bianca'nın bize çalışma odasında söylediklerine zaten inandığım

için... Kısın de kuzenimden her zaman nefret ettiğim için.

Aurelio gaddar, küstah bir piçti ve çocukluğumuzdan beri ondan nefret ederdim. Şimdi elmanın gerçekten ağaçtan ne kadar uzağa düştüğünü merak etmeye başlamıştım. Dul kadın kaba bir tavırla, "Sinyor Rosolini bugün buraya geldiği için mi?" diye sordu.

Giotto başını salladı.

"Evet." "Ne kadar?"

"...Sinyora?"

"Bana ihanet etmen için sana ne kadar ödedi?"

"Sinyora, *size* zarar vermeyeceklerine dair bana yemin etti - sadece sizi esir almak istediler - "

"O zaman bu hiç de ihanet sayılmaz," dedi sahte bir sempatiyle. Sonra sesi tekrar soğuk, sert çeliğe dönüştü. "Ne kadar?"

Giotto yüzünü buruşturdu. "Bir milyon avro."

"Bir milyon," diye mırıldandı tiksintiyle. "Onurunun senin için değeri bu kadar." Giotto bir şeylerin daha da kötüye gittiğini hissetmiş gibiydi.

"Sinyora - sizin için çifte ajan olabilirim - ona bunu söyleyebilirim - "

Dul silahını kaldırdı ve ateş etti.

BANG!

Giotto'nun boğazı kıpkırmızı oldu ve ensesi kıpkırmızı kesildi.

Nefes almaya çalışırken gözlerini dehşet içinde kocaman açarak ona baktı - bir dizi guruldama, boğulma sesi -

Ve kendi kanında boğulurken yavaşça gevşedi.

Dul'un ifadesi tüm bu süre boyunca hiç değişmedi. Adamın ölümünü kayıtsız ve tarafsız bir şekilde izledi.

Gözlerindeki ışık söndüğünde ve sadece iki yanındaki iki adam tarafından desteklenerek yere yığıldığında, yaşlı kadın silahını yana doğru uzattı.

Silahı ona veren aynı koruma geri aldı ve kılıfına koydu. "Bu çöp parçasını gözümün önünden kaldırın," diye emretti.

Bir koruma paralı askerlerden birini yakalamak için eğildi -

"Giotto'yu al, ama şimdilik onları bırak," diye tersledi. "Sinyor Rosolini ile yalnız konuşmak istiyorum." "Adamlarımız ne olacak?" diye sordu başka bir takım elbiseli.

"Öldüler," dedi sertçe. "On dakika içinde hâlâ burada olacaklar. Şimdi *gidin*."

Kimse onu benimle yalnız bırakmanın bilgeliğini sorgulamadı.

Giotto'nun bacakları arkasından gevşekçe kayan bedenini çekip odadan dışarı sürüklediler.

Sonra sadece ben kaldım... Dul... ve etrafımızda yatan bir düzine ceset.

A Adamları gider gitmez Dul Kadın bana döndü. "Evet, Sinyor Rosolini, görünüşe göre size bir özür borçluyum."

"Ne için?"

"Amcan konusunda sana inanmadığım için. Başından beri seni dinlemiş olsaydım, bundan kaçınabilirdik..."

Etrafındaki tüm cesetlere baktı.

"...fiyasko."

Sonra bana döndü. "Amcanız ve kuzeninize karşı yapacağınız her türlü eylemde ailenizi destekleyeceğimden emin olabilirsiniz."

"Teşekkür ederim, Sinyora."

Gözlerini kısmıştı. "Sorun nedir, Sinyor Rosolini?"

Anlayışlıydı, hakkını vermeliyim.

"Sadece... Giotto'yu sorgulama için hayatta tutmak daha iyi olmaz mıydı?" diye sordum.

"İhtiyacımız olanı aldık. Ve böyle bir olaydan sonra, bazen birkaç bilgi kısıntısı almaktansa korkutucu bir örnek oluşturmak daha iyidir."

Bundan o kadar emin değildim ama şüphelerimi dile getirmedim. Ne de olsa o bir mafya babasıydı - daha doğrusu bir *donna*. *Cosa Nostra*'nın büyük hanımefendisi. Çocukluğumdan beri ailesinin imparatorluğunu demir yumrukla yönetiyordu.

Yine de emin olduğum bir şey vardı:

Kardeşim Adriano bunu onaylardı.

O da insanları tam olarak sorgulamadan öldürmeyi seviyordu.

"Giotto'nun tek hain olmayabileceğinin farkındasınız," dedim.

Kaşlarını çattı. "Farkındayım. Bununla ilgileneceğim."

Tamam o zaman.

Görünüşe göre dışarıdan gelenlerin organizasyonunu ya da onu nasıl yönettiğini sorgulamasından hoşlanmıyordu.

Haddimi aştığım için bana kızgın olduğunu düşündüm ama birden sesi yumuşadı. "Senden şüphe etmemeliydim, Massimo."

Şaşkınlıkla ona baktım.

İlk isminin kullanılması, özellikle de bu kadar güçlü bir kadın tarafından - Bu bir samimiyet jestiydi.

Onun yakın çevresine kabul edilmek gibi

Ve bu kadar güçlü bir insandan özür dilemek?

Tüm gezegenlerin aynı hizaya geldiği bir tam güneş tutulmasından daha nadirdir.

Ancak cevap verirken *onun* ilk adını kullanmadım. Makamlarımız arasındaki fark, ona yine de son derece saygılı bir şekilde hitap etmemi gerektiriyordu.

"Özre gerek yok, Sinyora."

Bana acımasız bir eğlence gülümsemesi verdi. "Bu bir özürden çok gerçeğin ifadesiydi."

Kıkırdadım. Üzgün olduğunu söylerken bile, üzgün olduğunu söylemiyordu.

"Anlaşıldı. Ama şimdi ailedeki herkesle birlikte senin de güvenliğini sağlamalıyız."

Gözleri büyüdü ve dehşet içinde nefesi kesildi. "Aman Tanrım - "

"Ne?"

"Torunum..."

Ne düşündüğünü çok iyi biliyordum.

Dul kaçırılmak için hedef alındıysa, yaşayan tek akrabasının da kaçırılma ihtimali yüksekti.

Özellikle de Fausto, Dul'u yakalama planının başarısız olduğunu öğrendikten

sonra. "Nerede o?" Ben sordum.

"Università Ca' Foscari."

Venedik'teki en prestijli üniversite.

"Bekle," dedi Dul ve sonra yüksek sesle, "Roderigo!" diye

bağırdı. Takım elbiseli adamlardan biri kapıdan kafasını

uzattı. "Sinyora?" "Torunumu çağırın, *hemen!*"

Adam Dul'a doğru koşarken telefonunu çıkardı.

Sonra aradı, hoparlörü açtı ve duyabilmemiz için telefonu uzattı. Çevir sesini dinledik -

Ardından genç bir kadının ses kaydı geliyor.

"*Ben Lucia. Mesaj bırakın... KALTAK.*"

Tamamen şaşırdığımı söylemek doğru olur.

Kızın sesi genç, alaycı ve saygısızdı - büyükannesinden tam 180 derece farklıydı.

Şey... belki 90 derece.

İkisinin de ortak noktası oldukça fazla alaycılıktı.

Dul kadın yorgun bir ifadeyle bana baktı.

"Torunum," dedi iğrenmiş bir ses tonuyla. Sonra tekrar telefona döndü. "Lucia, ben Nona - DERHAL beni ara. *Palazzo*'ya bir saldırı olmuş. Ben iyiyim ama senin güvenliğin için endişeleniyorum. Roderigo ve birkaç adamımı seni almaları için gönderiyorum."

"Ben de onlarla giderim," diye teklif ettim.

" - ve Massimo Rosolini adında bir beyefendi. Bunu alır almaz beni ara."

Sonra Roderigo'ya başıyla işaret etti ve telefonu kapattı.

"Ona söylediklerimi mesaj at," diye emretti.

Roderigo başparmağıyla bir mesaj yazmaya başladı.

Dul kadın bana döndü. "Nazik teklifiniz için teşekkür ederim. Daha önce yaptıkların göz önüne alındığında, adamlarıma eşlik edeceğin için rahatladım."

"Benim için bir zevk, Sinyora."

Soğuk, minik parmaklarıyla ellerimi sıktı - ve ilk kez gözlerinde gerçek korkuyu görebiliyordum.

"Size yalvarıyorum Sinyor - onu bana sağ salim geri verin, ben de istediğiniz fiyatı karşılayayım.

O bir

Bu dünyada sahip olduğum tek Şey."

Signore kelimesini kullanması, bana ilk adımla hitap etmesinden daha da Őaşırtıcıydı.

Signor, 'Signor Rosolini' gibi bir isme eklendiğinde 'bay' anlamına gelir -

Ancak *Signore*, doğrudan bir hitap olarak kullanıldığında çok daha saygılıdır.

"Lord "a kadar her anlama gelebilir.

Cosa Nostra'nın büyük bir *donnasının* bana bu Şekilde hitap etmesi gerçekten de nadir bir onurdu.

"İstediğim tek bedel dostluğunuzdur, Sinyora," dedim saygıyla.

"Hayatımı kurtardiğın için *bunu* zaten aldın," diye beni temin etti. "Şimdi git - torunumu sağ salim bana geri getir!"

Wnsanlar Venedik'i düşündüklerinde genellikle çizgili gömlekli bir adamın şehrin kanallarında bir gondolu itmek için bir sırık kullandığını hayal ederler.

Bugünlerde gondol gezintileri romantizmin ve milyonlarca selfie'nin malzemesi.

Hemen göze *çarpmayan* şey ise gondolların bin yıl boyunca şehirde dolaşmanın tek yolu olduğudur.

Venedik - ya da İtalyanca adıyla Venezia - 150 kanalın geçtiği irili ufaklı 118 adadan oluşmaktadır. Etrafta dolaşmanın tek yolu yürüyerek ya da tekneyle gitmektir.

Burada araba yok. Yürümek için çok sayıda sokak var, evet, ancak tüm otomobiller yasak - bisikletler, motosikletler, kaykaylar ve patenler gibi. Sokaklar yaya trafiği dışında her şey için çok dar.

Ben de kendimi öğleden sonra bir motorlu tekneyle Venedik'te hızla ilerlerken buldum.

Dul'un evi şehrin en kuzey ucundaydı; Lucia'nın üniversitesi ise tam ortadaydı. Böylece Roderigo ve ben, Dul'un *sarayının* dışındaki iskeleden dört adamla birlikte yola çıktık.

Yolculuğun otuz saniyesinde, istediğimden *çok* daha yavaş gidiyorduk.

"Bu şey daha hızlı gidemez mi?" Tekneyi kullanan Roderigo'ya sordum. Şakaklarında demir grisi olan siyah saçları olan şişman bir adamdı.

"*Olabilir*," diye cevap verdi, "ama bu küçük kanallarda hız sınırı saatte 7 kilometre."

Saatte 3 mil.

Yüce İsa.

"Bakın, oraya *hemen* gitmemiz gerekiyor," dedim - acilen ama kibarca.

Roderigo başını salladı. "Polisler buralarda oldukça katıdır. Eğer bir polis botu bizi durdurursa, 15 dakika boyunca o pisliğin bize ceza yazmasını bekleriz."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Onlara ödeme yapmıyor musun?"

"Evet, ama burası Floransa değil. Görünüşümüzü korumalıyız - istediğimiz kadar hızlı dolaşamayız."

Aileme yönelik imalı iğnelemeyi görmezden geldim. "Bugün sıradan bir durum değil."

Roderigo teknenin neredeyse bir kol mesafesinde olan kanalın kenarını işaret etti. "İstersen inip yürüyebilirsin," dedi alaycı bir tavırla.

Gittiğimiz hızda, daha hızlı olabilirdi. Ama ben öyle demedim.

Teknedeki diğer dört takım elbise kıkırdamaya başladığında da bir şey söylemedim.

Cosa Nostra'da olduğumu biliyorum, ama normalde hoş bir tavrı olan sabırlı bir adamım.

Dünyada 1.70 boyunda ve 90 kiloyla dolaştığınızda, varlığınız pek çok insanı korkutmaya meyillidir. Özellikle de kadınları.

Bu yüzden nazik, kibar olmayı öğrendim.

Sessiz ol.

Bu da benim doğal mizacıma uyuyor. Normalde çok sakinimdir. Ta ki insanlar bana ateş etmeye başlayana kadar.

Çoğu zaman, beni *gerçekten* sinirlendiren tek kişi kardeşim Adriano'dur. O benim zıt kutbum: düşünmeden önce ağzından çıkanı kulağı duymayan bir asabi.

İyi bir kalbi var - ama aynı zamanda beni kızdırmak için doğal bir yeteneği var.

Çocukluğumuzdan beri hep öyleydi.

Dario, benim için sorun yok.

Niccolo ve Roberto, sorun yok.

Valentino yavru bir köpek gibi.

Lars mizaç olarak bana çok benziyor. Çok iyi anlaşıyoruz.

Ama Adriano.

Kendimi bildim bileli beni kızdırıyor.

Onu kaç kez öldürmek istediğimin sayısını unuttum.

Eğer *sadece* ona kızmaktan bahsediyorsak, bu sayı binlerle ifade edilebilir. Belki onbinlerce.

Roderigo bir pislik gibi davranmaya başladığında, zaten dünya çapında bir pislikle büyüdüğümü fark etmemişti. Adriano beni soğukkanlılığımı koruma sanatı konusunda eğitmişti.

Boksta Mike Tyson'ın antrenman partnerim olması gibiydi: evet, beni düzenli olarak dövebilirdi - Ama diğer herkesle Zen ustası gibiydim.

Ben de sakinliğimi koruyarak, "*Şimdi* hızını iki katına çıkarmanı istiyorum," dedim.

Roderigo benimle pek de zeki olmayan on yaşında bir çocukmuşum gibi konuştu. "Eğer polisler bizi durdurursa, değerinden daha fazla zaman *kaybedeceğiz* - "

"İşte bu yüzden polisler sizi durdurursa durmayacaksınız." "Bu tekne onlardan kaçamaz!" dedi, sanki bu fikir çok mantıksızmış gibi.

"Onlardan kaçmak *zorunda* değilsin - sadece beni üniversiteye yaklaştırmalısın. Sonra teknenin yanında kalıp polislerin sana ceza yazmasına izin verirsin, biz de torununu almaya gideriz."

"Ama -"

"Neden patronunu arayıp ne diyeceğini sormuyoruz?" Hoş bir şekilde sordum.

Bu istenen etkiyi yarattı.

Belki de Dul, Giotto'yu vurma konusunda haklıydı ve - ne demişti? - 'korkunç bir örnek' oluşturuyordu.

Ne de olsa Roderigo'nun ön sıradan bir koltuğu vardı.

Yaşlı kadının torununun güvenliğiyle oynanmasını hoş karşılamayacağını biliyordu. Roderigo homurdandı ama hemen gaza bastı ve hızımızı iki katına çıkardı.

"Eğer yolda durdurulursak, bu *senin* suçun, benim değil," dedi küstahça.

"Peki," diye cevap verdim, ama sesimdeki alaycı ifadeyi saklı tuttum.

"Teşekkür ederim."

Cevap vermedi.

Soğuk omzunu görmezden geldim.

Roderigo tam bir aptal gibi davranıyordu. Ailemin piyadelerindeki *en kötü* adam bile *ondan* daha iyiydi -

Ama nedenini bildiğimi sanıyordum.

Dul'un rejimi onlarca yıldır tartışmasız devam ediyordu. Venedik'teki gücü o kadar mutlak ve durum o kadar huzurluydu ki, adamları kayıtsız ve tembel hale gelmişti.

Evet, o sabah Dul'a yapılan saldırı sırasında eşi benzeri görülmemiş bir şey olmuştu ama Roderigo bunu meslektaşlarından birinin ihaneti olarak geçiştirebilirdi.

Durumun temelden değişmiş olabileceği fikri? Akıl almaz bir şey.

Ne yazık ki Roderigo ve asker arkadaşları için kasabaya bir kurt sürüsü gelmişti.

Aç kurtlar, birilerinin boğazını parçalamaya hazır.

Roderigo birkaç paralı asker öldü diye tehlikenin geçtiğini sanıyordu... Ama ben tehlikenin daha yeni başladığından korkuyordum.

Motorlu tekne daha küçük bir kanaldan daha büyük bir kanala geçerken Roderigo yavaşladı. Çarpışabileceğimiz bir tekne olmadığından emin olunca tekrar hızlandı.

Venedik'teki su yolları caddeler gibiydi - yani trafik vardı. Ayrıca hepsinin isimleri vardı ve bu isimler eski binaların kenarlarına yapıştırılmış metal tabelalarda gösteriliyordu.

Etrafıma şaşkınlıkla baktım. Gerçekten bir fanteziden çıkmış gibiydi.

Şehrin temelleri yüzyıllardır yavaş yavaş çöküyordu. Sonuç olarak, birçok binanın zemin seviyesi denize terk edilmişti. Zemini birkaç metre su kaplamış ve 200 yıl önce oturma odası olan yere küçük motorlu tekneler bağlanmıştı. Yosun ve balçık, gelgit işaretlerine kadar duvarların çoğunu kaplamıştı.

Teknemiz kanala uzanan bir yaya köprüsünün altından geçti. Köprünün tepesinde meraklı yayalar bize bakıyordu.

Onlara tuhaf görünmüş olmalıyız: bir motorlu teknede gezinen takım elbiseli altı sert adam.

"Sinyorina Fioretti sizi geri aradı mı?" Motorun sesinden Roderigo'ya bağırdım. Tek bir acı kahkaha attı. "Lucia mı? Hayır."

"Belki de onu tekrar aramalısın."

"Güven bana, cevap

vermeyecektir." "Nereden

biliyorsun?" diye sordum. "Çünkü

asla cevap vermez."

"Ama saldırı hakkında ona mesaj attın, değil mi?"

"Okuduğundan şüpheliyim. Muhtemelen selfie çekmekle meşguldür." "O zaman onu nasıl bulacağız?"

"Hesabım için 'iPhone'umu Bul' özelliğini

etkinleştirmiş." "Ama ya kapattıysa?"

Roderigo sırtıttı. "Eğer yaparsa, aylık harçlığını alamaz - ve *bunu* es geçmesi mümkün değil."

"Alınacak çok ayakkabı var," dedi başka bir adam

alaycı bir şekilde. "Ya telefonu yanında değilse?" diye

sordum. Teknedeki herkes *buna* güldü.

Roderigo, "Ameliyatla eline takıldı," dedi. "Onu alacak." Bir an

düşündüm. İçime sinmeyen bir şeyler vardı.

"Onu 'iPhone'umu Bul' ile takip edebilecek tek kişi sen misin?" Ben sordum.

"Hayır, bizden birkaç kişi var."

"Giotto gibi mi? Ya da işvereninize ihanet etmiş olabilecek *başka* biri?"

Roderigo'nun yüzündeki kan yavaşça çekildi. Bir saniye sonra gazı açtı, böylece biraz daha hızlı gittik.

Şimdi nihayet anlıyordu.

"Ne olur ne olmaz, onu tanıyabilmem için fotoğrafı olan var mı?" diye sordum.

Genç takım elbiselilerden biri homurdandı. "Sosyal medya hesaplarına bakın. Instagram onun favorisi... şu anda."

Telefonumu çıkardım. "Ne arıyorum - Lucia Fioretti?" "Hayır.

Principessa puttana della mafia."

"Mafya prensesi sürtük.

Birkaç kişi kıkırdadı.

Bunu söyleyen adama ters ters baktım. "İşvereninizin hoşuna gideceğini sanmıyorum

- " "Bu onun adı," diye araya girdi. "Devam et, bak - hepsi tek kelime."

Tek kaşımı kaldırdım ama Google'a yazdım - ve bir

de baktım ki bir Instagram hesabı çıktı.

Açtığımda, erkeklerin tutumlarını anlamaya başladım.

Genç ve çok güzel bir kadının yüzlerce fotoğrafı vardı. Kocaman kahverengi gözleri, dolgun dudakları ve kusursuz teniyle melek gibi bir yüzü vardı. Uzun siyah saçları moda uygun bir şekilde kesilmiş ve her fotoğrafta farklı bir şekilde şekillendirilmişti. Ayrıca oldukça kısaydı - belki 1.80'in biraz üzerindeydi - ve miniydi. Genel olarak, gerçek boyutlarda güzel bir oyuncak bebek izlenimi veriyordu.

Ayrıca aşırı derecede şımarıktı.

Şimdi, pahalı kıyafetler giyiyorum. Çerçevem çok geniş olduğu için özel dikim yaptırmam gerekiyor ama takım elbiselerim ve gömleklerim en yüksek kalitede. Bu yüzden hiç kimseye lüksü çok görmüyorum.

Ama gösteriş olsun diye tasarımcı etiketleri takmıyorum. Abartısız

olmaya çalışırım. Lucia "gösterişli "nin tam tanımıydı.

Giydiği her şey aşırı zenginliğini gösteriyordu. Birkin çantalar... Hermès eşarplar... ve Gucci 'G' harfinin belirgin bir şekilde sergilendiği, genellikle elmaslarla kaplı çok sayıda mücevher.

Zevk sahibiydi, evet - giydiği her şey güzeldi - ama dünyanın en pahalı markaları için yürüyen bir reklam panosuydu.

Fotoğraflarından birinde Gucci bir tulum giyiyor ve Louis Vuitton bir çanta taşıyordu.

Fotoğrafın başlığı 'Slumming it' idi.

Yanınızda 200.000 dolarlık Birkin'ler taşımaya alıştığınızda, evet, sanırım 30.000 dolarlık bir Louis Vuitton bir adım aşağıdaydı.

Yani güzeldi...

Övünçlüydü...

Üstüne üstlük, terbiyesiz bir velet gibi görünüyordu.

Sanırım bunu 'Mesaj bırak, KAHPE'den bilmeliydim - Ama

resimler teyit niteliğindeydi.

En az iki düzine fotoğrafta kaşlarını çatıyor ve orta parmağıyla kamerayı ters çeviriyordu. Birkaç tanesinde de müstehcen bir İtalyan oral seks hareketi yapıyordu: parmaklarını ağzında 'V' şeklinde birleştirmiş ve dilini dışarı çıkarmıştı.

Kısaca, "Ye beni.

İçimi çektim.

Önümüzdeki yarım saati iple çekmiyordum.

Umarım Roderigo ve diğerlerinin onu halletmesine izin verebilirdim. Dul'la birlikte hareket ettiğim için puan kazanırdım ve sonra Venedik'i geride bırakabilirdim.

Telefonumda Lars'tan gelen bir kısa mesaj bildirimi belirdi.

Üzerine dokundum ve Messenger'ı açtım.

Konuşabilir misin?

Saldırıdan bu yana her şey o kadar hızlı gelişmişti ki ona resimleri göndermeyi unutmuştum.

Hemen aradım ve telefonu kulağıma götürdüm.

Lars ilk çalışta cevap verdi.

"Hey, Mass - Dario ve Niccolo ile birlikteyim."

Tekne motorunun sesinden onları zar zor duyabiliyordum ama ne söylediğini az çok anlayabiliyordum.

Niccolo konuştu. *"Hangi cehennemdesin sen?"*

"Kanallarda bir teknede -"

Tam 'Dul' diyecektim ki kendimi tam zamanında tuttum.

"- Sinyora Fioretti'nin adamları, torununu üniversiteden almaya gidiyorlar."

Tekne motorunun gürültüsü nedeniyle teknedeki hiç kimse Lars'ın ve kardeşlerimin cep telefonu üzerinden söyleyebilecekleri hiçbir şeyi duyamazdı - ancak bazı cevaplarımda neden biraz belirsiz olabileceğimi onlara bildirmek istedim.

Niccolo onaylayarak, *"Gördüğüm kadarıyla brownie puanları topluyorsun,"* dedi. "Deniyorum."

"İyi misin?" Dario sordu. *"Saldırıda yaralanmadın değil mi?"*

"Hayır, ben iyiyim."

"Daha da önemlisi," diye şaka yaptı Niccolo, *"Dul iyi mi?"*

"Teşekkürler," dedim alaycı bir tavırla. "Ve evet, o iyi."

"Büyük bir kahramanlık gösterisiyle onun kemikli kışını kurtardın mı?"

"Bunun adil bir değerlendirme

olduğunu söyleyebilirim." *"O zaman*

umarım uygun bir şekilde minnettar

olur." "O kısım iyi gidiyor."

"Mükemmel," dedi Dario.

"Saldırganlardan haber var

mi?"

"Kaynağım ikisinin kimliğini tespit etti. Diğerlerini hala kontrol ediyor."

"Ve?"

"Onlar Wagner Grubu."

Şok içinde dümdüz önüme baktım. "...kahretsin."

"Evet."

Wagner Grubu, bir zamanlar Vladimir Putin'in sağ kolu olan Yevgeny Prigozhin tarafından yönetilen paramiliter bir örgüttü. Ta ki Prigozhin Rusya Savunma Bakanlığı'nı Ukrayna Savaşı'nda ön saflarda savaşan birliklerini arkadan bıçaklamakla suçlayana kadar.

Haziran 2023'te Prigozhin ve 25.000 paralı askeri isyan etti ve Moskova'ya doğru ilerledi. Düşman birlikleri 200 milden daha az uzaktayken Putin ülke çapında bir yayın düzenledi ve Prigozhin'in Rusya'ya ihanet ettiğini söyledi. Prigozhin bunun doğru olmadığını, sadece Kremlin'de Wagner Grubu'nu sırtından bıçaklayan iki düşmanını devirmek istediğini iddia etti.

Arka arkaya görüşmeler yapıldı ve Prigozhin sonunda ayaklanmayı bastırdı. Wagner'in paralı

askerleri Rusya'yı terk ederek eski bir Sovyet uydusu olan ve şu anki adıyla Belarus'a yerleştiler.

Rus müttefik.

İki ay sonra Prigozhin 'gizemli bir şekilde' bir uçak kazasında öldü.

Kremlin olaya karıştığını reddetti, ancak kazanın havada meydana gelen bir patlamadan kaynaklandığı belirlendi - muhtemelen kalkıştan önce yerleştirilen bir bomba.

Prigozhin'in ölümünden bu yana Wagner üyeleri bulabildikleri her yerde serbest iş aramaya başlamıştı.

Sanırım Fausto Amca'da bulmuşlar.

Wagner Grubu, Ukrayna'da savaşırken işledikleri savaş suçları nedeniyle kötü bir şöhrete sahip oldu. Tecavüz, işkence, toplu infazlar.

Prigozhin'in savaşın ilk aşamalarında Rus hapishanelerindeki katilleri, suçlarının tamamen affedilmesi karşılığında Wagner'in saflarına kattığından bahsetmiyorum bile.

Kısacası, Wagner Grubu pis bir işti... ve görünüşe göre Fausto onlardan bazılarını Dul'un peşine düşmeleri için tutmuştu.

"Ben oradayken ona saldırımlarının tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?" Ben sordum.

Niccolo acı acı güldü. *"Sanırım 'Venedik'te olduğumu nereden biliyorlardı?' demek istedin. Ya evde bir böcek vardı ya da köstebekler. Araştırıyoruz."*

"Tamam... peki ne yapacağız?"

Dario cevap verdi. *"Dul'un torununu ona sağ salim teslim edin, sonra da eve dönün. Gerisini şu anda düşünüyoruz."*

"Pekala."

"Arkanı kolla," diye uyardı Lars beni. "Dul'un peşine düşerlerse işleri bitmeyebilir."

"Ben de öyle düşünüyordum," dedim asık suratla.

"Dikkatli olun," dedi Dario, "ve dönüş yolunda olduğunuzda bize haber verin."

"Tamam," diye kabul ettim ve telefonu kapattım.

Korktuğum gibi, durum *çok* daha kötüye gitmişti.

"Kötü haber mi?" Roderigo sordu.

"Öyle de denebilir," diye cevap verdim. *"Palazzo'daki şu paralı askerler mi? Onlar Wagner Grubu'ndan."*

Roderigo omuz silkti. "Ne olmuş yani?"

"Wagner Grubu mu?" İnanamayarak söyledim. "Ukrayna'daki Rus savaşının çoğunu yapan ve sonra neredeyse Moskova'yı deviren adamlar gibi mi?"

Roderigo sırttı. "Eğer onları öldürdüysen, *o kadar* da sert olamazlar."

O pislik Adriano burada olmadığı için şanslıydı. Kardeşim kafasını koparırdı... sonra ona yeni bir göt deliği *açardı*... sonra da kafasını yeni göt deliğine sokardı.

Ona sadece acımasız bir gülümseme verdim. *"Seni orada*

görmedim." Roderigo sırttı. "Hey - eğer *sen* onları

öldürebiliyorsan, ben de öldürebilirim."

Küçük teknesiyle saatte 3 mil gitmek isteyen adam mı? Mümkün değil.

Ama şimdi Dul'un adamlarında başka bir hata gördüm. Toskana'dan gelen bir *stronzo* paralı askerleri alt edebiliyorsa, zaten o kadar da güçlü olmadıklarını varsayıyorlardı. Saldırganların buraya kadar gelebilmelerinin tek nedeni Giotto'nun ihanetiydi.

Aptalca bir varsayım.

Hem Wagner'in adamları *o kadar* da tehlikeli değildi.

Ve Giotto'nun Dul'un saflarındaki tek hain olduğunu.

Ben bir şey söyleyemedim Roderigo dümene döndü. "Başka kimse ortaya çıkmayacak. Bunların hepsi boşuna yapılmış büyük bir şey." "Ünlü son sözler."

Roderigo eğlenerek homurdandı. "Göreceğiz bakalım."

Palazzo'dan ayrılırken geri aldığım Glock'umun kılıfını iki kez kontrol ettim ve kullanmak zorunda kalmayacağımı umdum.

A Ca' Foscari Üniversitesi'nin dışındaki iskeleeye yanaştığımızda, Dul'un adamlarından biri tekнемizi bağlamak için atladı.

"Ca", "casa" yani evin kısaltmasıydı. Ca' Foscari temelde *Foscari Evi* anlamına geliyordu. *Aile*.

Ancak, 'ev' biraz yanıltıcıydı. Her 'casa' aslında bir zamanlar Venedik tarihinin en zengin ailelerinden bazılarına ait *olan* dev bir *palazzo* idi.

Örneğin, Foscari ailesi 15th yüzyılda şehri yönetmişti. Şimdi eski sarayları bir üniversiteye ev sahipliği yapıyordu - ya da en azından bir kısmına.

Binanın ön cephesi etkileyiciydi. Dört katlı Gotik ihtişam Büyük Kanal'ın üzerinde yükseliyordu. Düzinelerce zarif, kemerli pencere dantel gibi kıvrımlarla çerçevelenmişti. Genel etki hem güzel hem de tuhaftı - sanki Ca' Foscari, Orta Çağ'ın en büyük mimarları tarafından bir araya getirilmiş dev bir zencefilli çörek eviydi.

Tekneden iskeleeye indiğimizde kendimi tutamadım: "Ve hiç polisle karşılaşmadık bile."

Roderigo kızgınlıkla homurdandı.

Zemin kattaki kavernöz ana salona doğru ilerledik; burada düzinelerce meraklı öğrenci biz geçerken bizi izliyordu. Kapüşonlular ve kot pantolonlular denizinde, 5000 dolarlık takım elbise giymiş altı adam göze çarpıyordu.

Roderigo, "Kahretsin, ders arasındalar," diye homurdandı. "Ne olmuş yani?" Ben sordum.

"Yani hareketsiz kalmayacak. Bak, hareket halinde."

Bul uygulamasını görüntüleyen iPhone'unu uzattı.

Ne demek istediğini hemen anladım: Lucia'nın telefonunu gösteren küçük mavi nokta ekranda yavaşça hareket ediyordu.

Tek sorun, binanın hangi katında olduğunu söylemenin hiçbir yolu yoktu. "Dört kat var ve biz altı kişiyiz," dedim. "Ayrılmalıyız."

"Onu uygulamadan kim takip edebilir?" Roderigo adamlarına sordu. Sadece ikisi elini kaldırdı.

"Harika," diye mırıldandı. "Manfredo ve Arnoldo, siz ikiniz zemin katı alın. Nino ve Terancio ikinci katı alsın. Ben üçüncü katı alacağım, siz de dördüncü katı alın."

"Sen" derken *beni* kastediyordu.

"Uygulamaya sahip biriyle gitmem gerekmez mi?" diye sordum.

Roderigo sırtarak, "Dördüncüde olacağından şüpheliyim," dedi. Duvara asılmış bir rehberi işaret etti. "Matematik ve fen bilimleri - tam olarak ona göre değil. Ayrıca, Instagram'ından nasıl görüldüğünü biliyorsun. Eğer onu üçüncü katta bulamazsam, gelip dördüncü katta size katılırım."

"Tamam," dedim. Makul görünüyordu. "Sana ihtiyacım olursa diye numaran nedir?" Yüksek sesle söylediği için onu aradım ve telefonu kapattım, böylece cep telefonumda olacaktı.

Manfredo ve Arnaldo zemin katta kalırken geri kalanımız *palazzo'nun* devasa merkezi merdivenlerinden yukarı çıktık. Terancio ve Nino ikinci kata çıktılar. Üçüncü katın sahanlığında, yönümü bulmak için Roderigo'nun uygulamasına son bir kez baktım, sonra dördüncü kata tek başıma çıktım.

Mermer zeminde ilerlerken, öğrenciler yüzlerindeki merakla beni izliyordu. En uzun boylulardan bile bir baş, diğerlerinden ise 12 ila 18 santim yukarıda duruyordum.

Bu da kalabalığı taramamı kolaylaştırdı... Gerçi Lucia o kadar kısaydı ki kolayca başka birinin arkasına saklanabilirdi.

Uygulamada noktayı en son nerede gördüğümü tespit etmeye çalıştım - Ve sonra onu gördüm.

Koridorda değil, orta avluya bakan bir dış balkonda. Balkonu *sarayın* içinden ayıran süslü cam pencerelerden onu görebiliyordum.

Tıpkı fotoğrafları kadar güzeldi - ve hayal ettiğimden bile daha küçüktü.

Kırmızı deri ceketli beyaz ipek bir bluz, siyah bir etek, şeffaf siyah çoraplar ve siyah stiletolar giymişti. Saçları başının tepesinde toplanmıştı ve iki kıvrık dal yüzünü çerçeveliyordu.

Profilden görüldüğü için gözlerim vücudunda gezindi.

Madonn.

Ne sikim bir kıcı vardı!

Geri kalanı minyonda ama küçük siyah eteğinin altında muhteşem bir poposu vardı - dolgun ve düzgün.

Gözlerimi çektim - gerçi zordu, çünkü ben bir eşek adamıyım. Ama kendime yapmam gereken bir iş olduğunu hatırlattım.

Profesyonel olun.

Birden kolunu havaya kaldırdı.

Telefonu elindeyken yukarıya doğru eğilmişti - çünkü selfie çekiyordu.

Tabii ki öyleydi.

Bunun için mükemmel bir yerdi. Balkonda bol miktarda yansıyan güneş ışığı vardı, ancak gözlerini kısmak zorunda kalmaması için üstündeki tavandan yeterince gölge geliyordu.

İçimi çektim ve telefonumdan Roderigo'nun numarasını tuşladım.

"Öyle mi?"

"Onu buldum. Dördüncü kattaki balkonda."

"Tamam, hemen geliyorum."

Telefonu kapattım ve ona yaklaşıp yaklaşmamayı düşündüm. Muhtemelen en iyisi Roderigo'yu beklemektir.

onunla başa çıkabilirdi.

Kalabalığı taradım.

Hepsi öğrenci... Siyahlar içinde silahlı paralı askerler yok. Balkona dönüp baktım -

Selfie'sini bitirmişti ve benden uzaklaşıyordu. "Kahretsin," diye mırıldandım.

Koridorun kapısını açtığında yolunu kesmek için ona doğru yürüdüm.

Sanırım Roderigo gelene kadar onu oyalamam gerekecekti.

Lucia

T Balkonda ışık kesinlikle *mükemmeldi* ve çenemdeki nefret ettiğim gamzeyi gizleyen harika bir açığı yakaladım. TikTok'taki o seksi Amerikalı komedyenin kışık çenesi olan bir kızla çıkmaktan bahsettiğini duyduğumdan beri - kız Teksaslıydı ve arkadaşları ona 'Teksas Chinsaw Katliamı' diyordu

- Ben de kendiminkini saklamaya çalışmayı *takıntı* haline getirdim. Bundan *nefret* ediyorum. Birinin yüzümü kesmesi düşüncesi beni çok korkutsa da estetik ameliyat olmayı düşünüyorum.

Ama bugünkü kıyafetimi *sevdim*. Bu kadarı bile bir artıydı. Dior üst, Cartier kolye - ve Prada ceketime *bayıldım*. Gerçekten de tüm takımı tamamlıyordu.

Ve Louboutin'lerim. Louboutin'lere sahip olmalıyım.

Hayatımda gördüğüm en uzun adam yanıma geldiğinde Insta paylaşımımın başlığına ne yazmam gerektiğini düşünüyordum.

Yani, adam *çok büyüktü*.

Game of Thrones'u izledin mi hiç?

Oberon Martell rolündeki Pedro Pascal tüm zamanların en seksi internet erkek arkadaşım - Bu yüzden öne çıkan tek adam Oberon Martell'i *öldüren* adam. (Geriye dönük spoiler uyarısı. Ama 10 yıl önceydi, o yüzden... hadi ama.)

Cersei Lannister'ın özel korumasıydı. Ona *la Montagna* - Dağ diyorlardı. İzlandalı bir vücut geliştirmeci tarafından canlandırılıyordu ve neredeyse 1.80 boyundaydı.

Bu adam bana Dağ'ı hatırlattı... Ama *çok* daha ateşlisini.

Yumuşak kahverengi gözleri vardı... dalgalı, koyu kahverengi saçları... ve sağlam granit bir çenenin üzerinde düzgünce kesilmiş bir sakalı.

Omuzları mı? Çok geniş ve kaslı.

Ya takım elbisesi? *İnanılmazdı*. Sanırım ısmarlamaydı - markasını tanımıyordum ve o kadar devasaydı ki raftan bir şey alabileceğinden şüpheliydim - ama çok güzel kesilmişti. Kocaman, devasa, kesinlikle lezzetli kollarına mükemmel bir şekilde uyarlanmıştı.

Ağzım hafifçe açık bir şekilde ona baktım.

Dışarıda olsaydık, güneşi lekeleyebilirdi. "Sinyorina
Fioretti? Benim adım Massimo Rosolini."

Ohhhhh...

O ses.

Çok derindi.

Ve onun adı... Massimo...

Bana 'Massive'i düşündürdü - tıpkı onun gibi.

Yalan söylemeyeceğim: Yüzü, boyu, omuzları ve o ses arasında... Biraz döndüm

eri Sonra da gitti ve her şeyi mahvetti.

nd "Seni büyükannene geri götürmek için buradayım."

e. *Kahretsın.*

Tabii ki öyleydi.

Güzel takım elbiseli bir başka mafya palyaçosu.

"İlgilenmiyorum, teşekkürler," dedim yanından hızla

geçerken - ya da geçmeye çalıştım.

Omzuma devasa bir el koydu.

Pençesi bir jambon kalçası kadar büyüktü ve çiğ ete dokunmak kadar hoş bir şeydi. "HEY," diye bağırdım, "ÇEK ELLERİNİ ÜZERİMDEN."

On ömür boyu yetecek kadar mafya fedaisi bana emir vermeye çalışmıştı.

Sırf Nona için çalıştığı için benim patronum olduğunu düşünen başka bir aptala daha ihtiyacım yoktu. Koluna vurup uzaklaştırmaya çalıştım -

Ama büyük bir ağaç dalına çarpmış gibiydi. Bir milimetre bile kıpırdamadı.

"Signorina - "

"Ben *Lucia*, göt herif. "Büyükannen saldırıya uğradı."

Birden tüm dünya ayaklarımın altında büküldü. İçim buz kesti ve kusacakmışım gibi hissettim.

Bir anlığına, arabanın arkasında yine altı yaşındaydım, kulaklarım sestten çınılıyordu

kazanın -

"O... o iyi mi?" Mırıldandım. Konuşmak çok zordu.

Sonunda elini omzumdan çekti. Sanırım kaçmayacak gibi görünüyordum.

"Evet, o iyi - ama birinin peşinize düşmesinden endişeleniyoruz. Adamları sizi aradı ve mesaj attı."

"Adamları" mı?

Nona için çalışan hiç kimse böyle konuşmazdı. Her zaman '*biz*' derdi.

O konuşmaya devam ederken gözlerimi

kısımtım. "- ama cevap vermedin, yani -"

"Sen de *kimsin*?" Tersledim.

"Dediğim gibi, benim adım Massimo Rosolini - "

"Evet, o kısmı anladım, salak. Ama sen büyükannem için çalışmıyorsun."

Eğer çalışsaydı, onu kesinlikle hatırlardım.

"Hayır," dedi zoraki bir sabırla, "Toskana'da yaşıyorum, Floransa'nın dışında - "

Floransa -

Rosolini -

Her şey yerli yerine oturdu.

İsmin tanıdık gelmesine şaşmamalı.

Hayatımda uçuşan tüm mafya saçmalıklarını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım, ancak tamamen kaçabileceğim gibi değildi. Birincisi, bu hikaye geçen ay tüm haberlerde yer almıştı - Nona'nın *danışmanı* Silvio'nun eve her geldiğimde konuşabildiği tek şeyin bu olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Siz Agrellas'ı öldüren pisliklersiniz!" diye bağırdım.

Etraftaki yaklaşık 20 öğrenci şaşkınlıkla bana baktı.

İri adamın gözleri komik bir şekilde büyüdü. Bir grup normalin ne düşüneceğinden korkuyormuş gibi omzunun üzerinden baktı.

Belki Toskana'da durum farklıydı ama Venedik'te tüm yerli halk Dul Kadın'ın kim olduğunu biliyordu ve okuldaki *herkes* de benim onun torunu olduğumu biliyordu. Bazen arkamdan fısıldaştıklarını duyabiliyordum.

"Agrellaları biz öldürmedik," diye öfkeyle tısladı. "Büyükannene açıklamaya geldim - "

"Oh - *saldırıya uğradığı gün mü?! Ne lanet bir tesadüf!*" Tükürdüm. "Kim olduğunu bilmiyorum ama benden uzak dur!"

Son kısmı o kadar yüksek sesle bağırdım ki, bazı erkek öğrenciler müdahale etmeleri gerekip gerekmediğini merak ederek etrafta toplanmaya başladılar.

Mermer zemine vuran deri tabanlı ayakkabıların sesi duyuldu. Nona'nın aptal uşaklarından Roderigo koşarak yanımıza geldi.

"Buraya geldim... olabildiğince hızlı... çılgınlıkları duyduğumda," diye nefes nefese kaldı.

"Lütfen ona arkadaş olarak burada olduğumu söyler misiniz?" dedi iri adam, belli ki sinirlenmişti

Be

n. Roderigo alnındaki boncuk boncuk teri sildi. "Bu doğru - büyükanneni kurtardı, Lucia."

"Eğer en başta ona tuzak kurmadıysa," diye hırladım.

Roderigo, "*Palazzo*'ya geri dönmek zorundasın," dedi. "Tam olarak neden?"

"Çünkü burası güvenli değil."

Gözlerimi devirdim.

"Burası *asla* güvenli değildir," dedim parmaklarımı tırnak işareti yapmak için kullanarak. "Siz insanlar

hep bunu söyler."

"Adamlar büyükanneni kaçırmaya çalıştı," diye tersledi

Massimo. "Kim, *senin* adamların mı?" Alaycı bir tavırla sordum.

Massimo *daha* da sinirlenmeye başlamıştı.

Yalan söylemeyeceğim, onun damarına basmak

hoşuma gidiyordu. "Hayır, benim adamlarım değil

- "

Roderigo olay çıkaracağımdan korktuğu zaman kullandığı ses tonuyla, "Lütfen Lucia," diye sordu.

Bunu oldukça sık kullanma eğilimindeydi, çünkü bir parça bile özgürlük elde etmek için *çok* fazla sahne yapmak zorunda kaldım.

Nona'nın istediği olsaydı, hayatımı on metrelik bir tasmayla geçirirdim... ve o hala elinde sekiz metrelik bir gevşeklik isterdi.

"Hayır," dedim.

"Lucia -"

"Ne yapacaksın, beni bir hafta kaleye mi kilitleyeceksin? Bir ay mı? Ne kadar süre?"

"Muhtemelen sadece bir ya da iki günlüğüne - "

"Geçen sene de böyle demiştin. 'Sadece bir iki gün, Lucia! Merak etme, yakında her şey bitecek!'

Sonra iki gün iki haftaya, o da iki *aya* dönüştü - "

"Lucia -"

"HAYIR. Ben Rapunzel değilim ve senin lanet olası kulende kalmayacağım. Eğer Nona güvenliğim konusunda bu kadar endişeliyse, ona *Cosa Nostra*'dan defolup gitmesini söyle."

Gitmek için döndüm -

Ama iri adam daha hızlıydı.

"Sikerim böyle işi," diye

mırıldandığını duydum.

Sonra beni kaldırdı ve omzunun üzerinden attı.

Kelimenin tam anlamıyla beni havaya kaldırıp omzunun üzerinden fırlattı.

Her şey o kadar hızlı oldu ki telefonumu ve çantamı zar zor tuttum.

İki saniye içinde karnım omzundaydı ve kolu bacaklarıma sıkıca kilitlendiğinde kıcıım havadaydı.

Farklı koşullar altında, buna *bayılırdım*.

Beni bir bez bebekmişim gibi oradan oraya savurabilecek kadar güçlü bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Ancak, bunlar 'farklı koşullar' *değildi* -

Ve ben sevmedim.

"BIRAK BENİ!" Avazım çıktığı kadar bağırdım.

"Uhhh..." Roderigo belli ki sinirlenmişti. Bu saçmalığı yapmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Roderigo bunu yapamazdı zaten. Beni yerden bir ayak bile kaldırabileceğinden şüpheliyim.

Massimo koridorda yürümeye başlarken, "Gidelim," dedi.

Roderigo arkamdan geldi, belli ki şoktaydı.

Tıpkı *benim* gibi, o da böyle bir şeyin olduğuna inanamıyordu - ama *işe yaramazdı*, bu yüzden kırbalanmış bir köpek yavrusu gibi takip etti.

"BIRAK BENİ!"

"Hayır," dedi Massimo.

Telefonumu düşürmemek için çantama tıkıştırdım, sonra da yumruklarımla Massimo'nun sırtına vurmaya başladım.

zerinde ince bir dolgu tabakası olan bir tuğla duvarı yumruklamaya çalışmak gibiydi. Adam *tamamen* kaslıydı.

Normalde şöyle olurdu, *YUM!* -

Eğer beni alenen aşağılamasaydı.

"İNDİR BENİ, SENİ OROSPU çOCUğU!" ığlık attım.

"Seni büyükannene geri götürüyorum."

"*Yaptığın şey beni KIDNAPPING etmek!*"

"Hayır, seni *kurtarıyorum* - "

"YARDIM EDİN! YARDIM EDİN!" Etrafta dikilip bana bakan

Öğrencilere bağırdım. Onu göremiyordum ama yeni bir çocuğun sesini duydum, "Hey - "

Ve sonra Massimo homurdandı, "YAPMA."

Yolumuza devam ederken kapüşonlu, uzun boylu bir adamın yanından geçtik. Biraz tedirgin görünüyordu, sanki biri yüzüne silah dayamış gibiydi.

"GIT POLISI AğIR!" Ona bağırdım.

Birdenbire koridorda yankılanan yüksek bir *ses* duyuldu.

Kıcıımın yanaklarında hafıf bir acı hissettim.

Başka yerlerimde hissettiğim titreşimlerden

bahsetmiyorum bile. Şok içinde nefesim kesildi.

...tamam.

Sana yalan söylemeyeceğim.

Şaşırdım, sinirlendim ve tamamen inanamadım.

...ama hoşuma gitti.

Ya da farklı koşullar altında yapardım. Ama tekrar ediyorum:

Bu şartlar altında değil.

"Az önce *bana şaplak* mı attın?!" Diye sordum, kesinlikle dehşete düşmüştüm.

Bu aptal herif beni yüz kişinin önünde tokatlamıştı! Hem de benim üniversitemde!

Kıçım havadayken!

BEN!

Venedik Dulunun lanet torunu!

Massimo soğuk bir tavırla, "Böyle şeyler söylememen gerektiğini biliyorsun," dedi. İnsanlara polis çağırmalarını söylemekten bahsediyordu.

Cosa Nostra'nın bir parçasıysanız kesinlikle hayır.

Ama bu noktada, gangster görgü kurallarını umursamanın ötesine geçmiştim. Bağırđım, "Agrellas'a vurmuş olman umurumda değil - " *ŞAK!*

Başka bir acı parlaması, içimde başka bir titreşim -
(*unnnh - TANRI bu iyi hissettirdi*)

Ardından tam bir şok.

O bok kafalı bana *yine şaplak* attı!

Bu... *STAND* olmaz...

Quentin Tarantino gibi davranacaktım.

Yumruklarımı tekrar sırtına vurdum. "Bunun için kışına bir KAPAK sokacağım, seni - " Massimo aniden durdu.

Bir şeyler değişmişti.

Roderigo'nun yüzündeki şok ve korkuyu

görebiliyordum. Ceketini karıştırıp silahını aradı

-

Ama hiç çıkaramadı.

Massimo

F Dul Kadın, emrindekilere ve *Cosa Nostra*'nın diğer ailelerine karşı tüm o korkutucu davranışlarına *rağmen* torununa karşı çok yumuşak davranmış olmalıydı - çünkü küçük bir *velet* yetiştirmişti.

Yaşlı kadın Lucia büyürken ona kesinlikle daha çok şaplak atmalıydı.

Ona hiç 'hayır' denmediğinden şüpheliydim, çünkü HAYATIMDA hiç bu kadar sinir bozucu bir kadınla karşılaşmamıştım.

Yeni yürümeye başlayan bir çocukla tartışmak gibiydi - Bu yüzden ona yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi davrandım.

Onu kucağıma aldım, sol omzuma attım ve yürümeye başladım.

Bundan hoşlanmadı.

"Yere bırak beni!" diye bağırdı.

"Hayır," dedim.

Parfümü muhteşemdi - hafif, kadınsı ve çiçeksi - ve burun deliklerimi narin bir kokuyla doldurdu.

Neyse ki çığlık atması ve kıvrınması kokusunu görmezden gelmeyi çok daha kolaylaştırdı.

Diğer öğrenciler bize bir tür karnaval ucubesi gibi bakıyorlardı.

Bu hiç hoşuma gitmedi - onu bir an önce buradan ve tüm bu tanıklardan uzaklaştırmalıydim. İşte o zaman öfkeyle sırtıma vurduğunu hissettim.

Sanki biri bana yemek ekmeği fırlatıyormuş gibi

hissettim. "İNDİR BENİ, SENİ OROSPU

ÇOCUĞU!"

Bu kızın lağım gibi bir ağzı vardı.

"Seni büyükanne geri götürüyorum," dedim sakince.

"Yaptığın şey beni KIDNAPPING etmek!"

Çenemi sıktım.

Sivillerin önünde adam kaçırma hakkında konuşmak iyi bir şey *değildi*. Bundan daha iyisini biliyordu. Ama ben sakinliğimi korudum. "Hayır, seni *kurtarıyorum* - " "YARDIM EDİN! YARDIM EDİN!" diye bağırarak diğer öğrencilere seslenmeye başladı.

Bundan *çok* çabuk sıkılmaya başlamıştım.

Sonra beklediğim şey gerçekten oldu: Kovboy olmaya çalışan üniversiteli bir çocuk yanıma geldi.

"Hey - "

Ona en iyi bakışımı *attım*. *Şu anda benimle uğraşma*. "YAPMA."

Sivillere zarar vermekten hoşlanmam ama bir görevim vardı: Lucia'yı sağ salim büyükannesine geri götürmek.

Ve görevimi tamamlamak için bu çocuğun çenesini kırmam gerekse bile - ve diğer kahraman adaylarını müdahale etmekten caydırmak için - bunu yapardım.

Bu konuda iyi hissetmezdim... ama yapardım.

Neyse ki, hemen geri çekildi.

Bu da onun zeki olduğu

anlamına geliyordu. Lucia, ne

yazık ki, *değildi*.

"GİT POLİSİ GETİR!" diye bağırdı ona. Şok olmuştum.

Az önce affedilmez bir günah işlemişti.

Bir mafya ailesinde büyüyen her çocuk - Lucia'nın kesinlikle yaptığı gibi - *asla Cosa Nostra* işine polisi davet ettin. Bu konuda *şaka* bile yapmadın.

Ve kesinlikle *şaka yapmıyordu*. Kanım kaynadı.

Bir kez daha, *büyükannesi onu küçükken dövmeliydi* diye düşündüm.

Ve sonra *tam* da ihtiyacı olan şeyin bu olduğuna karar verdim. Uzandım ve kışını tokatladım.

Onu gerçekten incitecek kadar değil -

Sadece *çeneni kapatman* için bir uyarı.

Ondan duyulabilir bir nefes sesi duydum.

Aynı anda pek çok öğrenci kahkahalarını bastırmak için ağızlarını kapattı. Lucia'nın onların tepkisini göreceğini ve bu aşağılanmanın onu sakinleştireceğini umuyordum.

Ama öyle olmadı.

"Az önce *bana TOKAT* mı attın?!" diye sordu, sesi utançtan çok öfkeyle çıkıyordu. "Böyle şeyler söylememen gerektiğini sen daha iyi biliyorsun," dedim soğuk bir şekilde.

Sonra gitti ve benimle tekrar yattı.

"Agrellas'ı dövmüş olmanız umurumda değil" diye bağırdı.

AMAN TANRIM, BU KIZ.

Daha önce Agrellalar'dan bahsettiğinde - onu omzuma atmadan önce - onu boğmak istemiştım.

Ona ikinci kez şaplak atmaya karar verdim.

SMACK!

Şok edici bir duraklama daha oldu -

Sonra yine o küçük bebek yumruklarıyla bana vurmaya başladı. "Bunun için kışına bir KAPAK sokacağım, seni - "

Ama onu zar zor duydum.

Çünkü o anda en kötü korkularım gerçek oldu.

Koridorun en ucundaki kapıdan bir adam çıktı.

Tüm üniversite öğrencilerinin arasından sıyrıldı. Otuz yaşlarında, kafası tıraşlı, Slav yüz hatlarına sahip, siyah gömlekli ve pantolonluydu.

Kendini hemen ele vermemek için kask ya da zırhı yoktu.

Ama sağ omzuna ve koluna bir tür opera pelerini gibi örtülmüş uzun siyah bir trençkotu vardı.

Haziran ortasında güneşli bir günde bir trençkot mu?

Altında bir şey saklıyordu -

Ve bunu ortaya çıkarması uzun sürmedi.

Rus, trençkotunu silkti. Düşerken, saldırı tüfeğini yere doğrulttuğunu gördüm.

Normalde Glock'uma davranırdım -aslında Lucia'yı sol omzuma atmıştım ki silah elim boşta

kalsın-

Ama çizebilirdim ya da hareket

edebilirdim. Merdiven boşluğu

sadece beş adım ötedeydi.

Dul'un torununu taşıırken paralı askerin bana ateş açacağını *düşünmesem* de, hiçbir garantim yoktu.

Ben de taşındım.

Rus tüfeğini kaldırmaya başladığında merdivene doğru fırladım.

Koridorda arkamdan gelen çığlıkları duyduğumda çoktan kapıdan içeri

girmiştim. Öğrenciler silahı görmüş olmalı -

Ancak çığlıkları bir silah patlamasıyla bastırıldı.

BRATTATATAT!

Silah sesleri kesildi -

Ardından daha fazla çığlık ve mermer zeminde bir cesedin gümbürtüsü

geldi. Büyük olasılıkla Roderigo'ydu ama dönüp bakmaya ve

doğrulamaya zamanım olmadı. Merdivenlerden olabildiğince hızlı

inmeye başlamıştım bile.

Aynı anda ceketimin altından silah kılıfıma uzandım. Lucia

çığlık atıyordu, "Aman Tanrım, Aman Tanrım - "

Ama ayaklarım basamaklara her çarptığında vücudu sarsılırken sesi daha yüksek ve daha sessiz titriyordu, *WAH wah WAH wah*.

Üçüncü inişe ulaştığımda Glock'umu çıkarmıştım.

Öğrenciler korkmuş bir merakla dördüncü kata doğru bakıyorlardı - Ama

silahımı görür görmez çığlık atıp dağıldılar.

Merdiven boşluğunun ortasındaki açık alana baktım.

Sadece *aşağıya* kaçan insanlar gördüm, *yukarıya*

değil -

Bu da iyi bir şeydi. Sadece bir paralı asker ya da bir polis kalabalığa karşı savaşabilirdi. Ben

aşağı inmeye devam ettim ve Lucia omzumda zıplarken çığlık atmaya devam etti.

İki adam tabancalarını çekmiş bir halde ikinci katın kapısından merdiven

boşluğuna koştu. Neredeyse onları vuruyordum -

Ta ki onların Lucia'yı aramaya giden Dul'un adamları Terancio ve Nino olduğunu fark edene

kadar. "Neler oluyor?!" Nino bağırdı.

"Nişancı dördüncü hatta!" Bağırdım. "Git onu indir!"

Hem Nino hem de Terancio bana deliymişim gibi

baktılar. *HAYIR, oraya gitmiyoruz!*

Benden daha gençtiler, bu da muhtemelen uzun süredir piyade olarak çalışmadıkları anlamına geliyordu. Ve Dul'un Venedik'te on yıldan uzun süredir gerçek bir rakibi yoktu, bu yüzden

muhtemelen böyle bir durumla hiç karşılaşmamışlardı.
Çok kötü oldu.

Patronlarının ailesini korumak onların *işiydi*. Bunun için imza atmışlardı.

"GIDIN!" Onları geçip merdivenlerden inerken çığlık attım.

Üstümüzde bir silah sesi patladı.

BRATTATATAT!

Ve Terancio'nun beyaz gömleği kırmızıyla patladı.

Nino panikledi, silahını kaldırdı ve orta merdiven boşluğuna doğru körlemesine ateş etmeye başladı. "S.KTİR!" Aşağı inmeye devam ederken bağırdım.

Zemin kata ulaştığımda ortalık cehenneme dönmüştü.

İnsanlar her yöne doğru koşuyor ve çığlık atıyordu.

Manfredo ve Arnoldo panik içindeki kalabalığın arasından koşarak geldiler.

"Neler oluyor?!" Manfredo bağırdı.

"Tetikçi tam arkamızda!" Bağırdım. "Merdiven boşluğunun kenarında bekle ve aşağı indiğinde onu vur! Arnoldo, tekneye giden yolu aç!"

Dördüncü katta bir paralı asker varsa, daha fazlasının olması gerektiğini biliyordum - bu yüzden Arnoldo'nun benden önce gitmesine ihtiyacım vardı.

Onları yokedemesem bile, en azından ateşlerini üzerime çekip mevzilerine ihanet etmelerini sağlayacaktım. Duygusuzca, biliyorum - ama tek amacım Lucia'yı güvende tutmaktı.

Ve bunu yapmam için kimin ölmesi gerektiği umurumda bile değildi.

Aptal meslektaşlarının aksine, Manfredo ve Arnoldo hemen harekete geçtiler. Manfredo merdivenin kenarına yerleşti ve bekledi.

Arnoldo silahını çekmiş halde binanın önüne ve tekne iskelesine doğru koştu. Yaklaşık 20 metre arkasından takip ettim.

Arnoldo kesilmeden önce ön kapının hemen ötesine, iskeleye ulaşmayı başarmış.

BRATTATATAT!

Arnoldo'nun sol tarafı kıpkırmızı kesildi ve yere düştü.

Kapıya doğru koştum ve dışarı baktım.

Dördüncü kattaki tetikçi gibi giyinmiş tek bir paralı asker şık bir sürat teknesinden ayağa kalktı.

Arnoldo'yu öldürdüğünden emin olmak için kontrol ediyordu.

Onu kafasından vurdum.

BLAM!

Paralı asker geriye doğru sarsıldı ve teknenin kokpitine yığıldı.

Biri gitti.

Sağımı kontrol ettim -

Başka nişancı yok. En azından görünür olanlar.

Sürat teknesine doğru koştum, Lucia omzumun üzerinden sallanıyordu.

Bindiğim motorlu tekne, kanallarda dolaşan sivil teknelerin daha güzel bir versiyonuydu.

Motorlu tekneyi kullansaydım ve paralı askerler sürat teknesiyle peşimden gelseydi, beni kolayca geçebilirlerdi.

Be

n. *Onlarinkini* almak daha iyi.

Lobiye döndüğümde uzaktan ateş edildiğini duydum - hem bir saldırı tüfeğinden otomatik ateş hem de tekrarlanan

bir tabancadan atışlar.

Brattatatatatatat!

Bang bang bang bang!

Manfredo paralı askerle karşı karşıyaydı.

Sonra silah sesleri kesildi.

Birisi muhtemelen atışları kazanmıştı... Ve benim param Manfredo'ya değildi.

Sürat teknesine ulaştım ve onu iskeleye bağlayan halatı çözdüm. Sonra dengemi korumaya dikkat ederek tekneye adım attım.

Uzun ve dardı, cilalı tik ağacından yapılmıştı, önde iki koltuk, aralarında dar bir koridor ve kokpitin arkasında üç koltuk vardı.

Lucia'yı hep omzumun üzerinde tuttum. Sadece teknenin içine güvenli bir şekilde girdiğimde onu ayaklarının üzerine bıraktım.

Kontrol paneline dönerken ona "Otur!" diye bağırdım. Tanrıya şükür anahtarlar hâlâ kontaklıydı. Tabii ki Lucia yerdeki ölü paralı askeri görünce çılgına döndü.

"AMAN TANRIM, AMAN TANRIM - "

"KAPA ÇENENİ VE OTUR!" Motoru çalıştırırken kükredim. "BİR CESET VAR!"

"VE EĞER BİZİ BURADAN ÇIKARMAZSAM İKİ TANE DAHA OLACAK!"

Tekne rıhtımla *aynı* hizadaydı, ben *de* uzandım ve bizi *sertçe* ittim.

Teknenin burnu yavaşça hareket etti ve kanala doğru iki adım ilerledi.

Bu bizi harekete geçirmeye yetti. Neyse ki sorun yaratacak kadar yakınımızda başka tekne yoktu.

Direksiyonu çevirdim ve gazı yavaşça açtım.

Tüm bu süre boyunca Glock'umu üniversitenin ön kapısına doğrulttum ve bir paralı askerin gelme ihtimaline karşı gözümü dört açtım.

Dış

arı. Tekne Büyük Kanal'a doğru açı yaptı. Hızımızı arttırmak için gazı hafifçe açtım - Ve ana kapının gölgelerinden bize doğru topallayan bir figür gördüm, şimdi yaklaşık 50 fit

Uzakta.

Kel ve siyahlar içindeydi.

Manfredo değil.

Ama en azından topallıyordu, bu da Manfredo'nun muhtemelen onu etiketlediği anlamına geliyordu. Paralı asker ateş etmeden önce gazı ileri doğru kökledim.

Teknenin burnu havaya kalktı ve ben koltuğumda geriye savruldum.

Lucia çığlık atarak kamaranın arka tarafındaki koltuklara yuvarlandı - Ve

Büyük Kanal'a doğru hızla yol aldık.

Lucia

I çıldırıyordu.
O zamandan beri böyle bir şey
görmemiştim - Şey...
Altı yaşımdan beri.
Panik atak geçirmemek için kendimi zor tutuyordum.
Roderigo'nun havaya uçurulmasını ve Nona'nın
adamlarından birinin daha vurulmasını izlemiştim.
Hepsi Dağ'ın omzunda asılı dururken.
Ve şimdi kafasında bir delik olan ölü bir adam vardı ve tüm zemine kan sızıyordu.
tekne.
Toskana'dan gelen dev pek de sempatik değildi. "SUS
VE OTUR!" diye bağırdı bana. "ORADA BİR CESET
VAR!" Ben de ona bağırdım.
"VE EĞER BİZİ BURADAN ÇIKARMAZSAM İKİ TANE DAHA OLACAK!"
Kıpkırmızı su birikintisinin içinden geçip arka koltuklara doğru manevra yaparken yüzümü
buruşturdum.
Cardi B, "Bodak Yellow" adlı şarkısında Christian Louboutin'leri kendilerine özgü kırmızı
tabanları nedeniyle 'kanlı ayakkabılar' olarak adlandırıyor.
Louboutin'lerim *gerçekten* kanlı ayakkabılardı.
İskeleden uzaklaşırken teknenin hafif hareketini hissettim.
Tam oturmak için arkamı dönüyordum ki devasa bir ivme artışı beni geriye, kırımın üzerine
fırlattı.
Ve son hızla Büyük Kanal'a doğru yola çıktık.
"KÜÇÜK BİR UYARI İYİ OLURDU, PISLIK!" Ona bağırdım.
Su yolunun ortasına doğru hızla ilerlerken beni görmezden geldi.
Doğruca bir *Vaporetto*'ya, Venedik'te her seferinde düzinelerce insanı taşıyan 'su otobüslerinden'
birine binin.
"DİKKAT ET!" Çığlık attım.

Son saniyede direksiyonu kırdı ve *Vaporetto*'nun yolundan çıktık -

Bir su taksisine ve birkaç motorlu tekneye doğru.

Tekrar çılgılık attım ama su yolunun ortasına doğru hızla ilerlerken onlardan kaçmayı başardım.

Diğer tüm tekneler yolumuzdan çekilmek için kanalın kenarlarına tutunmuşlardı.

Massimo görünüşe göre tekne kullanmayı biliyordu -

Ama trafikle nasıl başa çıkılacağını bilmiyordu, bu kesin. "Oraya

kadar gelip araba kullanmam mı gerekiyor?!" Öfkeyle bağırdım.

"Hayır, ama bana büyükannene nasıl gideceğimi söylemen

gerek!" "En hızlı yol -"

"Ne?!" diye bağırdı motorun ve rüzgârın gürültüsü arasında.

Sikerim böyle işi.

Öne doğru eğildim, önümdeki yolcu koltuğunu tuttum ve kendimi ayağa kaldırdım. Sonra

kanın ve cesedin üzerinden geçerken irkildim -

Ve Massimo'nun yanındaki koltuğa oturdu.

"En hızlı yol geri dönmek ve üniversitenin yanındaki kanaldan aşağı inmek!" diye bağırdım.

Rüzgârdan sesimi duyurmak hâlâ zordu ama şimdi ondan bir metre uzakta olduğum için çok

daha kolaydı.

"Olmuyor!" diye bağırdı diğer teknelerden kaçmaya odaklanırken. "Tetikçi biz ayrılırken

dışarı çıkıyordu!"

Bu yüzden cehennemden çıkmış yarasa gibi kaçtı.

"Pekala, o zaman - sağdan gelen küçük kanalı görüyor musun? Oradan gidersen - "

"Daha küçük kanallar yok!" diye bağırdı. "Mümkün olduğunca hızlı gitmeliyiz ve sıkışıp

kalamayız!" Gözlerimi devirdim.

Eğer tavsiyemi dinlemeyeceksen, o zaman neden sordun ki?

"Büyük Kanal sonunda Giudecca Kanalı'na dökülür. Sola doğru devam edin ve kıyı şeridini

kucaklayın, adanın etrafında döneceksiniz."

"Tamam."

Büyük Kanal, Venedik'in merkezini dev bir 'S' şeklinde keser. En geniş yerinde sadece 225 metre kadardır.

Öte yandan Giudecca Kanalı çok büyüktür - yaklaşık 1200 fit genişliğindedir. Aslında bir kanal bile değil - daha çok Giudecca Adası ile Venedik şehri arasında bir su yolu gibi.

O kadar hızlı gidiyorduk ki bir dakikadan kısa sürede ulaştık.

Massimo sola döndü ve Venedik'in güneydoğu ucuna doğru ilerlemeye

başladı - Arkamıza baktığımda korkunç bir manzara gördüm.

Başka bir sürat teknesi son sürat yaklaşıyordu - ve

bu bir polis kruvazörü değildi.

"Biri bizi kovalıyor!" Bağırdım.

Massimo omzunun üzerinden baktı, küfretti ve "Tekne kullanmayı biliyor musun?" diye sordu.

"Ben *Venedik*'te yaşıyorum. EVET, nasıl tekne kullanılacağını biliyorum, seni lanet olası

şovenist domuz," diye bağırdım rüzgâra karşı.

"Mafya prenseslerinin kendi kendilerine araba kullandıklarını bilmiyordum," diye bağırdı.

Sanırım bunu söylerken alay etmeye çalışıyordu, ancak duyulmak için avazı çıktığı kadar

bağırarak zorunda kaldığında etkisini kaybetti.

"Her zaman gizlice kaçtıklarında yaparlar!"

"Direksiyonu al ve benimle yer değiştir."

"Ne yapacaksın?!"

"Arkadaşlarımızla ilgilenin," diye bağırdı.

Sabit tutmak için direksiyonu tuttum, yanımdan geçip gidene kadar bekledim, sonra çantamı yolcu tarafına bıraktım ve sürücü koltuğuna geçtim.

Çıldırılmışım, evet -

Ama çok da *heyecanlıydı*. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar hızlı sürmemiştim.

Ama bunu *ona* söylemedim. *Şovenist domuz* kısmının altını oyabilirdi.

Massimo teknenin dibinden ölü adamın saldırı tüfeğini aldı. Her tarafının kan içinde olması onu hiç rahatsız etmemiş gibiydi.

Arka koltuk sırasına doğru manevra yaptı... Silahı bir koltuk başlığının üstüne dayadı... Ve ateş etti.

BLAM!

Tek moddaydı çünkü sadece bir el silah sesi vardı.

Omzumun üzerinden baktım.

Arkamızdaki tekne daha da uzaklaştı, sağa doğru.

BLAM!

Dur.

BLAM!

Dur.

BLAM!

Massimo nişan almak için acele etmiyordu - bir keskin nişancı gibi.

Omzumun üzerinden geriye baktım ve teknenin önemli ölçüde arkamıza düştüğünü gördüm.

Güzel.

Venedik'in güneydoğu ucuna yaklaşıyorduk, ben de dönüşü yapmak için gazı kökledim. "Ne diye yavaşlıyorsun lan?!" diye bağırdı.

"Çünkü daha hızlı gidersem tekneyi yuvarlayacağız, seni aptal!" Ben de ona bağırdım. "...oh," dedi, sonra takipçilerimizi izlemeye geri döndü.

Sanırım onlara ateş etmeye değmeyecek kadar uzaktaydılar, çünkü geri geldi ve koridorda yanıma çömeldi.

"Kenara çekil," diye bağırdı.

"Siktir git," diye bağırdım. "Sen sadece diğer tekneye göz kulak ol."

Homurdanıyor gibiydi - aslında kükreyen rüzgârdan duyamadım - ama tartışmadı. Düzlüğe girdiğimizde tekrar gaza bastım ve tam hıza geri döndüm.

Saçlarım arkamdan savruluyordu, çok hızlı gidiyorduk. Topuzumu mahvetti ama buna değmezdi.

"Neden bize ateş etmiyorlar?" Rüzgâra karşı bağırdım. "Çünkü *sizi* vurmak istemiyorlar."

"Neden olmasın?"

"Seni pazarlık unsuru olarak istiyorlar."

"Kim onlar?"

"Wagner Grubu'nun kim olduğunu biliyor musun?" "DUH. Haberleri okudum."

Onlar Rusya'nın Ukrayna'daki savaşının çoğunu gerçekleştiren ve ardından Moskova'yı neredeyse ele geçiren adamlardı.

"Muhtemelen Wagner'dirler," diye bağırdı.

"Bir avuç Rus paralı asker *benden* ne istiyor?" "Aslında onları Agrellas'ı öldüren insanlar gönderdi." Bağırırken sesi biraz sinirli geliyordu.

Muhtemelen ben de bir salon dolusu normale aynı şeyi bağırdığım içindir. Siktir et onu.

Beni herkesin içinde tokatlamıştı.

Pislik.

(Hatırladıkça içimi bir ürperti kaplasa da.) "Yani ailen Agrellaları öldürmedi mi?" diye bağırdım.

"Hayır."

"Kim yaptı o zaman?"

"Amcam için çalışan bir adam."

"Merhaba - ne zamandan beri amcan senin ailen değil?"

"Beni ve kardeşlerimi de öldürmeye çalıştığından beri."

"...oh."

Bu garip bir aile buluşması olmuş olmalı. "Teknedeki adamlar geleceğimizi nereden biliyorlardı?" Bağırdım.

"Ya Ca' Foscari'deki tetikçi onları aradı ya da..." Massimo'nun yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

"Telefonun nerede?"

"Çantamda."

Uzandı, Birkin'imi karıştırdı -

"Hey, sana onu alabileceğini söylemedim!" Bağırdım ama beni duymazdan geldi. iPhone'umu çıkardı -

Sonra da teknenin kenarından aşağı attı.

"NE OLUYOR *LAN*?!" Avazım çıktığı kadar bağırdım.

"Seni iPhone'umu Bul üzerinden takip ediyorduk," diye bağırdı rüzgârın üzerinden. "Eğer yapabilseydik,

muhtemelen yapıyorlardı."

"BUNU BİLEMEZSİN!"

"Giotto adında bir adam büyükannene ihanet etti. Başka köstebekler de olabilir."

Kahretsin - Giotto, Nona ile yaşamaya başladığımdan beri bizimle birlikteydi...

Yine de bu, telefonumu denize atmamı mazur

göstermiyordu. "Sadece kapatabilirdin!" diye bağırdım.

"Üzülmektense güvende olmak daha iyidir."

"Seni aptal - büyükanneme geri döneceğimizi *biliyorlar*! Bizi takip etmelerine bile *gerek* yok!"

Massimo'nun yüzünde "*Kahretsin, haklısın*" gibi bir ifade vardı.

Tabii ki 'haklısın' kısmını yüksek sesle söylemedi.

İğne.

"O halde geri dönemeyiz," diye bağırdı.

"Ne *demek* geri dönemeyiz?!" diye bağırdım. "Daha önce tek *istediğin* beni geri götürmekti -

şimdi 'Psyyyyyych' mi diyorsun?!"

"Bu, başka bir paralı asker ekibi olduğunu öğrenmeden önceydi."

Telefonum yüzünden hâlâ öfkeliydim ama daha acil bir endişem vardı. Nona'ya gitmek için sola dönmem gereken noktaya yaklaşıyorduk.

Ya da tamamen farklı bir rota izleyip başka bir yere gidin.

"Eğer eve gitmiyorsak, nereye gidiyoruz, dahi?" Bağurdım.

"Bizi anakarada bir yere götürebilir misin? Nüfusun yoğun *olmadığı* bir yere?"

Venedik batıda, solumuzda uzanıyordu. Murano adası önümüzde uzanıyordu ve Le Vignole adası da kuzeydoğumuzdaydı.

Son ikisi arasında bir dizi küçük ada ve Venedik ile anakara arasındaki devasa suya açılan çok sayıda kanal vardı.

"Evet, bunu yapabilirim. Peki ya arkamızdaki adamlar?"

Baktı. "Bizi takip ediyor gibi görünmüyorlar. Muhtemelen büyükannenin *sarayının* yakınlarında pusuya yatmış daha fazlası vardır."

Tekneyi kuzeye, Venedik'ten uzağa doğru sürerken "Siktir et o zaman," diye bağurdım.

Massimo

I ara sıra da olsa hayatım boyunca tekne kullanmıştım. Bu, Akdeniz kıyılarında, genellikle *Cosa Nostra* müttefiklerinin evlerinde yapılan tatillerin bir sonucuydu - tüm malikaneleri yatlar ve motorlu teknelerle donatılmıştı. Ve bir de adrenalin dolu yıllar vardı. Ergenliğimin sonlarında ve 20'li yaşlarımın başında kardeşlerimle birlikte İbiza ve Mikonos gibi parti yerlerinde sürat tekneleri kiralardık.

Onca tecrübeye rağmen Lucia benden daha iyiydi. 'Gizlice kaçmak' onun sürekli pratik yapmasını sağlamıştı ve benim ya da kardeşlerimden herhangi biri kadar risk alan biri gibi görünüyordu. Ayrıca Venedik'in coğrafyasını - ve çevresindeki tüm adaları - benden bin kat daha iyi biliyordu.

Çantasından bir çift pahalı güneş gözlüğü çıkarmıştı ve şimdi eğlenceli bir günlük gezi için dışarı çıkmış gibi görünüyordu.

"Tamam, *tam olarak* nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu. "Bir kasabaya mı, havaalanına mı - ne?"

Kastettiği *l'Aeroporto di Venezia Marco Polo* - Marco Polo Havaalanı - sadece iki pisti olan küçük bir bölgesel havaalanı. Uçuşlar seyrekti çünkü ortalama bir Venedikli için yakın şehirlere trenle gitmek çok daha kolaydı. Çoğu insan Marco Polo'yu sadece uluslararası seyahat için daha büyük havalimanlarına aktarma uçuşu olarak kullanıyordu.

Ama o sabah ailemin özel jetiyle uçmuştum ve kiralık bir hangarda benim dönüşümü bekliyordu.

Dul'a yaptığım ziyaretin sadece birkaç saat sürmesi gerekiyordu. Planım onunla konuşmak, geri dönmek ve hemen eve uçmaktı.

İşler *biraz* değişmişti.

"Havaalanına deniz yoluyla gidebilir miyiz?" Şaşırarak sordum.

"Aşağı yukarı. Pistin hemen yanından geçen bir kanal var." Bu kesinlikle bir seçenektir.

En büyük sorun, eğer Fausto Dul'u görmeye gideceğimi bilseydi... O zaman ailemin uçağının havaalanında olduğunu *kesinlikle* biliyordu.

Bu da bekleyen paralı askerler olabileceği anlamına geliyordu... ya da en azından vardığımızda

bizi teŖhis edecek köstebekler. Ne tür bir tuzağa dŖebileceĖimi bilemezdim.

Lucia'yı yanımda götürmek istiyorsam Dul'dan izin almam gerektiğinden bahsetmiyorum bile.

Aksi takdirde, onu gerçekten kaçırmıyordum gibi görünürdü.

Ama yaşlı kadının hayatını kurtardıktan sonra bunu sorun edeceğini sanmıyordum. Toskana'da geçici bir süre kalmak, Lucia'yı *palazzo*ya geri götürmek için bir grup paralı askerle savaşmaktan daha iyiydi.

Birkaç telefon görüşmesi yapma zamanı.

Ancak, birilerinin beni duymasını istiyorsam motoru durdurmak zorundaydım.

Aralarında bir boşluk olan oldukça büyük iki adaya yaklaşıyorduk. "Oradakiler de ne?" diye sordum.

"Murano. Sol tarafta bir kasaba var, sağ tarafta ise bataklıktan başka bir şey yok." "Bizi orada saklayıp motoru durdurabilir misin? Böylece bir arama yapabilirim." "Kötü adamlar için endişelenmiyor musun?"

"Gözcülük yapacağım ama bizi takip ettiklerini sanmıyorum."

Sol taraftaki kasabanın olduğu adaya doğru ilerledik. Yaklaştıkça Murano'nun Venedik'in çok daha küçük, sade bir versiyonu gibi olduğunu fark ettim.

Az kullanılmış bir deponun dış cephesine benzeyen iki katlı tuğla binalardan oluşan uzun bir alana yaklaştık. Binalara birkaç iskele bağlıydı, bu yüzden Lucia bir tanesinin yanına yanaştı ve motoru kapattı.

Niccolo ya da Dul - önce kimi aramalı?

Niccolo'yu seçtim, belki benim bilmediğim daha büyük bir stratejisi vardır diye. İlk zil sesinde cevap verdi.

"İyi misin?" diye sordu gergin bir sesle.

"Ben iyiyim. Üniversitede daha fazla paralı askerle çatışma çıktı ama Dul'un torununu kurtardım."

Az önce Lucia'nın önünde yaşlı kadının lakabını kullandığımı fark ettim. Yansıtmaya çalıştığım saygılı hava tam olarak bu değildi.

"Sinyora Fioretti'nin torunu," diye düzelttim.

Lucia'ya baktım. Bana *sırttı*, sanki *saçmaladığını biliyordum*.

Yüzümü buruşturdum ve başka tarafa baktım.

"İyi, iyi olmana sevindim," dedi Niccolo. "Ama devam etmeden önce, bazı kötü haberlerim var."

"Ne?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Yarım saat önce bir keskin nişancı eve ateş etti."

Ailemizin malikanesini kastetmişti.

Kalbim göğsümde dondu kaldı. "Kimse - "

"Herkes iyi. Kurşun geçirmez camı aşmak için patlayıcı uçlu mermiler kullanmış ama cam dayanmış - en azından ilk atış için. İkinci atış pencereyi patlattığında herkes çoktan dağılmıştı."

"Kimi hedef alıyordu?"

"Dario, doğal olarak. Çok daha kötüsü de olabilirdi - Adriano ve Bianca olaydan yaklaşık 20 dakika önce piknikten dönmüşlerdi. Keskin nişancı onlara rastlasaydı ikisini de öldürebilirdi." Niccolo alaycı bir kahkaha attı. "Tipik Adriano tarzı, vurulma olayına çok sinirlendi ve balayı için Girit'e gitmeleri gerektiğini, oranın daha güvenli olacağını söyledi."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Peki ya keskin nişancı? Onu öldürdün mü?"

"Lars şu anda bazı adamlarıyla birlikte onu arıyor ve biz de tüm

kamera yayınları var. Ama temelde yataklara gittik."

'Döşeğe çıkmak', herkesin kuşatma zihniyetiyle bir yere yığılması için kullanılan bir argoydu. Bir rakip ile savaş halinde olan bir ailenin askerlerinin evdeki tüm yatakları merkezi bir odaya sürüklemesinden geliyordu.

"Gerçi bizim durumumuzda 'güvenli odalara gittik'," diye şaka yaptı Niccolo.

"Yani eve gelmek benim için pek iyi bir fikir olmayabilir."

"O konuda," dedi Niccolo acımasızca. "Ayrıca on dakika önce uçağınızın yakıldığına dair bir telefon aldım."

"Ne?!"

"Birisi hangara roketle çalışan bir el bombası atmış. Fausto'nun küçük paralı askerleri meşgulmüş."

"Gulfstream'i havaya mı uçurdular?!"

Lucia telaşla başını çevirdi.

"Tamamen yok etmemişler ama yakın zamanda uçamayacak. Bir kanadı ve motoru tamamen mahvolmuş. Neyse ki Pietro ve mürettebat olay sırasında gemide değildi."

Pietro ailemizin pilotuydu.

"Adriano balayı yüzünden kızgındı, şimdi de Roberto uçak yüzünden kızgın. Şu anda sigorta şirketine bağırıp çağırıyor çünkü 'Savaş ve Terör Eylemleri' teminatımızın bu durumu kapsamadığını iddia ediyorlar. Ne hayat ama." Niccolo alaycı bir şekilde güldü, sonra ciddileşti. "Ne yazık ki bu, sizi yakın zamanda Venedik'ten çıkaramayacağımız anlamına geliyor. Oradan başka bir özel uçak kiralayana kadar olmaz... ve dürüst olmak gerekirse, bunun tamamen güvenli olduğundan emin değilim. Şu anda kime güvenebileceğimizi ya da Fausto'nun adamlarının daha fazla patlayıcıyla ortaya çıkıp çıkmayacağını bilmiyoruz."

"Pekâlâ... öğrendiğim iyi oldu," diye mırıldandım.

"Sizi mümkün olan en kısa sürede çıkaracağız. Bu arada, güvende kalmak ve Dul'u yanımızda tutmak için ne gerekiyorsa yapın."

"Anlaşıldı."

"Herhangi bir gelişme olursa

arayın." "Herkese iyi olmalarına

sevindiğimi söyle." "Söyleyeceğim.

Güvende kalın."

Telefonu kapatır kapatmaz Lucia beni soru yağmuruna tutmaya başladı. "Ne

oldu?" "Amcam kardeşimi öldürmesi için bir keskin nişancı tuttu. Ve ailemin jetini

havaya uçurdular." "Jetin mi var?"

Ona ters ters baktım. "Kardeşimi değil de *jeti* mi soruyorsun?"

"Ona bir şey olsaydı, 'kardeşimi öldürmeye çalıştığını' söylemezdin," diye karşılık verdi. "Ve jet konusunu hiç açmazdın."

Haklıydı.

"Yani bir jetin mi var?" diye

tekrarladı. "Senin yok mu?"

İğneleyici bir şekilde sordum.

Lucia homurdandı. "Nona seyahat etmeyi sevmez." Sonra ciddileşti. "Ailenizdeki herkes iyi mi?"

"Evet. En azından şimdilik." "Bu

iyi..."

Davranışlarında hoş bir değişim oldu. Kafasına koyduğunda neredeyse hoş biri olabiliyordu.
"Büyükanneni aramamız gerekiyor," dedim.

Lucia alaycı bir tatlılıkla, "Sik kafalının biri telefonumu denize atmasaydı bu çok daha kolay olurdu," dedi.

Küçük şirret velet geri dönmüştü.

Ona ters ters baktım ama hakaretine karşılık vermeye tenezzül etmedim. "Büyükannenin telefon numarası ne?"

"Onda yok. İhtiyacı olursa küçük yordakçıları ona bir tane verir."

"Pekala, telefon numaralarından biri nedir?"

"*Bilmiyorum*. Hepsi telefonuma programlanmıştı... ki *biri* onu denize atmıştı." İçimi çektim.

Bu oyundan bıkmaya başlamıştım.

"Onunla iletişim kurmanın bir yolu yok mu?"

Lucia gözlerini devirdi. "Evet, tabii ki. Ana evin numarası var - sizi bağlayacaklar."

Bana numarayı verdi. Aradım ve hemen karşıma genel bir karşılama yapan bir operatör çıktı.

"Bu Massimo Rosolini" dedim.

"ONU NONA'YA BAĞLA!" Lucia avazı çıktığı kadar bağırdı. Ona ters

ters baktım. O da bana tatlı tatlı gülümsedi.

Santral Lucia'nın sesini tanımış olmalı çünkü "*Lütfen bekleyin*" dedi.

Yaklaşık on saniye sonra Dul'un sesini duydum.

"*Sinyor Rosolini?*"

"Sinyora," diye selamladım onu.

"*Torunum sende mi?*"

Sesindeki endişeyi duyabiliyordum.

"Evet, güvendeyiz. Yakındayız -"

"*Bana söyleme - bilmek istemiyorum,*" diye araya girdi. "*Duvarların kulakları var.*"

Akıllıca. Eğer örgütünde birden fazla hain varsa, biri telefonları dinlemiş olabilirdi. "*Ca' Foscari'deki çatışma tüm televizyonlarda yayınlandı,*" diye devam etti. "*Korktum ki...*" Sözüünü yarıda kesti. Cümleyi bitirmeye gerek yoktu.

"Biz iyiyiz," diye onu rahatlattım. "Lucia yaralanmadı. Şimdi tek yapmamız gereken onu güvenli bir şekilde size nasıl geri getirebileceğimi bulmak."

"*Korkarım sizden bir iyilik isteyeceğim, Sinyor Rosolini.*"

"Herhangi bir şey."

"*Lucia'yı ailenin malikanesine götürmeni istiyorum. Palazzo'muzun dışında suda devriye gezen tekneler görüyoruz. Daha fazla paralı asker olduğuna inanıyorum, bu da Lucia'yı buraya güvenli bir şekilde geri getirmenin bir yolu olmadığı anlamına geliyor. Ve onu geri getirebilsen bile, daha fazla hainim olabilir. Köstebeklerin kökünü kazıyana kadar onun güvenliğini riske atamam.*"

"Bir sorun var Sinyora."

"*Hangisi?*"

"Benim ailem de 30 dakika önce bir keskin nişancı tarafından saldırıya uğradı. Kimse yaralanmadı ama tetikçiyi henüz yakalayamadılar. Fausto'nun paralı askerleri de uçağımı havaya uçurdu."

"*Amcan çok meşgul bir adam,*" dedi sert bir sesle.

"Öyle. Sonuç olarak, yakın zamanda eve dönmeyeceğim... ve onu götürebilsem bile Lucia için güvenli olmaz."

"*Ama BİR YERE gitmen gerekecek, değil mi? Bana yerini söyleme - ama ailene kavuşana kadar bir yere gideceksin, değil mi?*"

"Evet."

"Nereye gidersen git, onu da yanında götürüp güvende tutacak mısın?"

Bu küçük veledin koruması olma ihtimali *hiç* de cazip *değildi*.

Ama ailemin Fausto ve Beş Aile'nin geri kalanıyla yaklaşan savaşa dayanma şansı olması için Dul'un işbirliğini sağlamam gerektiğini biliyordum.

"Evet, tabii ki," diye cevap verdim.

"Teşekkür ederim." Dul'un sesi rahatlamış gibiydi. *"Lucia'nın beni duyabilmesi için hoparlörü aç."*

Uydum.

"Lucia?"

"Merhaba, Nona. İyi misin?"

"Ben iyiyim canım. Sen iyi misin?"

"Şerefsizler tarafından vurulmak ve peşimden gönderdiğiniz dev hıyarın kıcıma şaplak atması dışında iyiyim."

"Şaplak" der demez gözlerim yuvalarından fırladı.

Ona hırlayarak dişlerimi gösterdim ve başımı şiddetle salladım.

Lucia sadece kıs kıs güldü -

Özellikle *de* Dul kadın şaşkın bir sesle, *"Özür dilerim - sizi doğru duyduğumu sanmıyorum - dediniz mi - "* diye sorduğunda.

"Oh!" Lucia haykırdı. *"VE benim lanet telefonumu suya attı!"*

"Kibar olun, genç bayan," diye tersledi Dul.

Lucia, "Evet, öyle," diye dudak büktü.

"Peki sen zarar görmedin mi?"

Lucia'nın yine dayak konusunu açacağından korkuyordum -

Ama o sadece, "Ben iyiyim, Nona," dedi.

"Pekala, güzel. Şimdi beni çok dikkatli dinle. Sinyor Rosolini'nin uygun gördüğü her yere onunla birlikte gitmeni istiyorum. O seni güvende tutacak. Anladın mı?"

"Evet," diye cevap verdi Lucia asık suratla.

"Ona her zaman itaat etmeni istiyorum, anlıyor musun?"

Kızı sadece 30 dakikadır tanıyordum ve *ben* bile bunun saçma bir istek olduğunu biliyordum. Lucia güldü. "Uhhhhhhh, HAYIR. Zor pas."

"LUCIA," diye tersledi yaşlı kadın, o meşhur buyurgan tavrını takınarak. *"Bu bir ölüm kalım meselesi. Sinyor Rosolini beni suikastçılardan kurtardı ve seni de koruyabileceğini biliyorum - bu yüzden sana söylediği her şeyi harfiyen yapacaksın. Yeterince açık olabildim mi?"*

"Okaaaaay, peki, her neyse," dedi Lucia hırıltılı bir sesle, pes eden bir ergen gibi - ama isteyerek değil.

"Güzel. Sinyor Rosolini?"

"Evet?"

"Gelişmeleri bildirmek için arayın ama nerede olduğunuzu asla söylemeyin. Ne olur ne olmaz. Torunumu güvende tutun, size sonsuza dek borçlu kalacağım."

"Onu hayatım pahasına koruyacağım, Sinyora."

"...tamam. Güle güle, sevgilim. Yolunuz açık olsun, Signore."

Yaşlı kadın aramayı sonlandırdı.

"Wowwwwww, *bu* çok dramatikti," diye tersledi

Lucia. Ona kaşlarını çatıttım.

Neredeyse kaçırılıyor ya da öldürölüyor olmasına rağmen, tüm bunları bir şaka olarak görüyordu.

"Pekâlâ *patron*," dedi alaycı bir tavırla, "nereye?"

Havaalanı artık bir seçenek değildi.

Ve nasıl bir yer olduğunu bilmediğim bir şehirde saklanmak umurumda değildi - Özellikle de düşmanım etrafımda belirmişken.

Nereye gidebileceğimize dair bir fikrim vardı... Ama ulaşım aracına ihtiyacımız olacaktı.

"Bizi anakaraya götürebilir misin?" diye sordum.

"Anakarada tam olarak neresi? Tren istasyonu, bir kasaba ya da - "

"Araba bulabileceğimiz bir yer," dedim. "Tercihen araba *seçeneği* olan bir yer."

"Eğer bir tane kiralamak istiyorsan, muhtemelen 300 mil için en iyi seçeneğin havaalanıdır." Acımasızca gülümsedim. "Kıralamayacağız."

W Güneydoğuya yöneldik ve küçük adaların etrafından dolaştık. Hedefimiz Venedik Lagünü ile Adriyatik Denizi arasında bir dalgakıran oluşturan bir yarımadaydı. Amacımız bir kasaba bulmak, tekneyi terk etmek, bir araba çalmak ve sonra kuzeye gitmekti.

Ama önce bir cesetten kurtulmam gerekiyordu. Güvertede ölü bir adamla marinaya girmek iyi bir fikir olmazdı.

Kimlik için ceplerini kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu.

Cesedin üzerindeki tüm mühimmat ve silahları çıkardım. Otomatik tüfek için birkaç şarjöre ek olarak, bir Sig Sauer tabanca ve uzun bir bıçak aldım, her ikisini de bir kenara koydum.

Sonra Lucia'yı bataklığa soktum ve onu denize attım. Sallandı ve yüzdü ama vücut zırhı ağırdı. Suyun ciğerlerine dolmasıyla batacağını biliyordum ve cesedin su yüzüne çıkacağı şüpheliydi. Ayrıca, kilometrelerce yakınımızda başka tekne yoktu, bu yüzden onu geride bıraktığımızı kimse görmeyecekti.

Sonra, teknedeki bölmeleri aradım. Silah yoktu ama saldırı tüfeğini gizlemek için iyi olabilecek bir muşamba *vardı*. Bir araba ararken onu saklayabileceğimi, sonra da ayrılırken geri dönüp onu alabileceğimi düşündüm.

Ayrıca, su boşaltmak için bir sürahi buldum - ki bunu su boşaltmanın tam *tersi* için kullanmayı planlıyordum.

Yarımadaya yaklaştığımızda Lucia'ya tekneyi yavaşlatmasını söyledim ve bu noktada sürahiyi kullanarak galonlarca suyu yere boşalttım. Kana dokunmasam bile, biz gidene kadar kimse görmeyecekti - ama kaçınabilirsem arkamda ipucu bırakmaya gerek yoktu. Polislin uzun boylu bir adam ve ufak tefek bir kadını bir silahlı saldırıyla bağlantılı olarak aramasına ihtiyacım yoktu.

Su kanı seyreltti ve zemindeki elektrikli bir pompa kanı emerek kanala püskürttü. Ortalık hâlâ dağınıktı ama en azından her şey parlak kırmızı yerine hafif pembemsi görünüyordu.

Anakaraya yaklaştığımızda, saldırı tüfeğini ve mühimmatı muşambanın içine sardım ve paketi koltukların altındaki bölmeye sakladım. Tekneye geri dönememe ihtimalimize karşı Sig Sauer'i ve bıçağı ceketimin içine koydum.

Sonra bir bez buldum ve direksiyon simidi dışında dokunduğumuz her yüzeyi sildim. Bu en son gelirdi.

Anakaraya ulaştığımızda Lucia bizi bir kasabaya yakın bir iskeleye yanaştırdı. Tekneyi bağladım, Lucia dümendeki parmak izlerini sildi ve birlikte maceramızın bir sonraki aşamasına doğru yola çıktık.

...Tanrı yardımcım olsun.

Lucia

W Treporti adında küçük bir kasabaya gidiyorduk. Venedik'e kıyasla küçüktü ama yeterince araba seçeneği olacağını düşünmüştüm.

Massimo cesedi atıp kanı temizlerken, ben de arabayı sürmeye konsantre oldum.

tekne -

Ve büyükannemi düşünmemeye çalıştım.

Nedenini anlamadım ama son konuşmamız beni gerçekten rahatsız etti.

Bana patronluk taslama ya da Massimo'ya itaat etmemi bekleme kısmı değil (ki bu arada böyle bir şey olmayacaktı - siktir et o gürültüyü).

Sanırım bunun farkına varmaktı.

Belki de onunla bir daha son kez konuşacaktım.

(böyle düşünmeyin DURUN)

Zaten suikastçılar tarafından saldırıya uğramıştı.

Ve eğer eve gelmemin güvenli olmadığını düşünüyorsa... bu onun için tam olarak ne kadar tehlikeliydi?

(bir dahaki sefere denediklerinde onu

öldürebilirler) (DURDURUN)

Altı yaşındayken, arabanın arka koltuğunda otururken, metalin çarpmasından ve camın çınlamasından hemen sonra gözümün önüne geldi.

(DURUN DURUN DURUN)

Bunların hepsini kafamdan attım.

Şu anda daha acil sorunlarımız vardı - Aptal

korumamın ne yapmak istediği de dahil.

"Gerçekten bir araba mı çalacaksın?" Tekneyi bağladığımız rıhtımda yürürken sordum.

Sırıttı. "Bu seni rahatsız mı etti?"

Sanki belalı biriymiş gibi davranması - ve benim büyük, güçlü bir *mafya* babası tarafından şok edilmiş küçük bir kilise faresi olmam - beni çok sinirlendirdi.

"Hayır, aptal. İlk birkaç kez gizlice kaçtıktan sonra, Nona haydutlarına teknelerimizi kilitletmeye başladı - bu yüzden tek seçeneğim başkasınıkini çalmaktı."

"O zaman neden bu kadar şaşırdın?"

"Araba çalmayı bilmene şaşırdım. Tabii birini soymayı planlamıyorsan."

"*Hayır*, kimsenin arabasını çalmayacağım," dedi, sanki kırılan kendisiymiş gibi. "Ben de *Cosa Nostra*'da büyüdüm. *Elbette* nasıl araba çalınacağını biliyorum."

"Ben de *Cosa Nostra*'da büyüdüm ve nasıl araba çalınacağını bilmiyorum," diye belirttim.

"Çünkü sen arabasız bir adada büyüdün," dedi her şeyi bilen bir sesle.

Bu beni daha da sinirlendirdi, çünkü... tamam, evet, bu bariz bir noktaydı.

"Sadece söylüyorum, mafyanın içinde büyümüş olman otomatik olarak bir bok bildiğin anlamına gelmez," diye karşılık verdim.

"Ama görünüşe göre bir tekneye nasıl düz kontak yapılacağını biliyorsun."

Alay ettim. "Kimse Venedik'te bir tekneye düz kontak yapmak zorunda değil. Bir sürü insan lanet olası anahtarlarını kontakta bırakıyor."

Kaşlarını çattı. "Bekle bir saniye - daha önce hiç araba *kullandın* mı?"

"Hayır," dedim siyanürle karışık süper tatlı bir sesle, "Ben arabasız bir adada büyüdüm, unuttun mu?"

Yüzünde kısa bir kızgınlık parıltısı belirdi ama onun dışında ses tonuma tepki vermedi.

"Tatillerde bile mi?"

"*Ne* tatili? Neredeyse tüm hayatım boyunca güneşten hoşlanmayan ve Venedik dışında gittiğimiz her yerde suikasta uğrayacağımızdan endişe eden yaşlı bir kadınla yaşadım."

"Oh."

Sesi üzgün geliyordu, sanki ona hiç evcil hayvanım olmadığını söylemişim.

Aslında bu doğrudu, birkaç Japon balığı ve Henry adını verdiğim küçük bir kaplumbağa dışında (12 yaşımdayken *büyük* bir aşk beslediğim aktör Henry Cavill'den sonra).

Nona hayvanlardan nefret ederdi. Her yerde kıl bıraktıklarını söylerdi. Bu yüzden kaplumbağa ve Japon balığı.

Büyürken bir köpek yavrusu için *ölürdüm*... ya da bir kedi yavrusu...

"Venedik'ten hiç ayrılmadıysan, daha önce hiç arabaya bindin mi?" diye sordu.

Aptalca bir soruydu. Tabii ki bir arabaya binmişim - Amazon'daki uzak bir kabileden değildim.

Ama cevap veremedim altı yaşıma geri döndüm. Çarpışma

sesi -

Sonrasındaki durgunluk -

Yanımıza yanaşan motosikletin kükremesi -

"Evet," dedim aniden anıyı kafamdan uzaklaştırırken. "Ama... artık arabaların hepsi elektronik değil mi? Alarm sistemleri, bilgisayarlar falan?"

"Bazıları öyle," diye itiraf etti.

"Ne yani, bir tür bilgisayar korsanı/araba hırsızı mısınız?"

"Daha eski bir şey arıyor olacağım. Bilgisayar olmayan bir şey."

Bu muhtemelen çok zor olmazdı. Treporti küçük bir kasabaydı ve zengin *değildi*. Arabaların çoğu oldukça eski olurdu.

Venedik'e giden feribot için bilet satan bir dükkânın, bir marketin ve cilalı deniz kabuklarının sergilendiği bir turist tuzağının önünden geçtik. Yerel halktan bazı garip bakışlar aldık, sanırım bu beklenen bir şeydi. Her gün tasarımcı takım elbiseli bir dev ve Birkin çantalı zengin bir piliç görmüyorlardı.

Küçük kasabadan ayrıldık ve yol kenarına park edilmiş uzun bir araba sırasına ulaşana kadar ilerlemeye devam ettik. Sanırım bizim yürüdüğümüz yayayı gezmek isteyen insanlar içindi, çünkü

bir plaj yoktu. Suya erişim zincirli bir çitle engellenmişti.

Massimo arabaların yanından geçerek her birini inceledi.

Sanırım hoşuna giden bir araba buldu çünkü yolun karşısına geçti ve çirkin mavi bir arabanın yanına gitti. Boyası yer yer solmuş ve kapıları yamulmuştu. Bu şey 40 yaşında olmalıydı - ve klasik spor araba gibi *iyi* bir şekilde değil.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye yakındım arkasından giderken.

"Neden?" diye sordu sürücü tarafındaki iki kapıyı da denerken. İkisi de kilitliydi.

"*Daha güzel* bir şey alamaz mısın?"

"'Daha iyi' demek 'daha yeni' demektir ve daha yeniyi düz kontak yapmak daha zordur. Önümde dur." "Neden?"

"Camı kırarken beni korumak için."

"Etrafta kimse yok - "

"Sadece *yap*."

İçimi çektim ve yerime oturdum. Sonra sadece 40 metre ötedeki suya baktım - Ta ki bir *çıtırtı* ve cam şingirtisi duyana kadar.

İrkildim -

(6 yaşındayım ve arka koltukta oturuyorum - cam kırıkları *her yerde* ve parçalar üzerimde -)
(*DUR DUR DUR*)

- ve endişeyle etrafında döndü.

Massimo'nun elinde bir anahtarlık vardı ama metal halkanın üzerinde küçük sivri bir çivi vardı. Yanındaki arabanın camı tamamen camdan yoksundu.

"O da ne?!" Şok olmuş bir şekilde sordum.

Arabanın kilidini içeriden açarken, "İşin aletleri," dedi. "Tek bir nokta arabanın camını neredeyse hiç çaba harcamadan kırabilir. Etrafından dolaş."

O koltuktaki kırık camı yere fırcalarken ben de arabanın etrafından dolaştım, arabaya bindim ve sürücü koltuğunu ayarladım.

Aracın arkası gidebildiği kadar açık olsa bile bacakları direksiyonun yanında sıkışmıştı. Palyaço arabasındaki normal boyda bir insan gibi görünüyordu.

Eğildi ve yolcu kapısının kilidini açtı, böylece içeri girebildim. Sonra paralı askerin cesedinden çıkardığı bıçağı çıkardı ve direksiyonun altındaki plastik bölmeyi açmak için kullandı.

Bazı kablolarla oynadı - ve on saniye sonra motor kükreyerek canlandı.

"Kükredi" biraz sert oldu.

Daha çok "öksürdü ve hırıltılı bir şekilde hayata döndü.

Bana baktı, kendinden çok memnundu - sanki *sana söylemiştim*.

"Vay canına," dedim düz bir sesle. "Harika. Tekerlekli bir bok parçası çaldın. Tebrikler."

Bana ters ters baktı, arabayı geri çekti ve yola koyulduk.

Massimo

T onun kızı beni *cidden* kızdırıyordu.
Çaldığımız arabaya kadar her şeyden şikayet ediyordu. Cidden mi?!
Ne alacağımızı sanıyordu ki, Bentley mi? Ve tavır -
İğneleme -
Sürekli göz devirmeler -
Onu dizlerimin üzerine yatırıp kışını tekmelemek istedim. Yine de
bunu aklımdan çıkardım.
Böyle bir şeyi Dul'a anlatmasına izin veremezdim. Ve...
Şey...
Harika bir kıcı vardı, bu da beni daha çok düşündürüyordu.
Üniversitede ona şaplak atmaktan oldukça keyif almıştım - ve sadece haddini bildirmekle de
kalmamıştım. Avuçlarımın onun kış yanaklarını tokatlama hissi -
Elimin altında etinin titremesi - Ama bu
bitmişti.
Bitti.
Bundan sonrası tamamen profesyonellikti.
İkimizi de güvenli bir yere götürmem gerekiyordu, bu da onun küçük şirret yorumlarını ve
prensessvari davranışlarını görmezden gelmem gerektiği anlamına geliyordu.
Ne kadar sinir bozucu olursa olsun, Adriano'nun eline su dökemeyeceğini kendime hatırlattım.
Sen lanet bir Zen ustasısin.
Bunu unutma.
Google Haritalar'ı görebilmek için telefonumu kül tablasına dayadım. Neyse ki tepsinin içinde
sadece bozuk para vardı ve sigara izmariti yoktu.
Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun.
Şarjı %60 civarında olan telefonumun şarjı konusunda dikkatli olmam gerekiyordu. Bir tane
alabilirdim

Şarj kabloğunu yol boyunca bir yerde, belki benzin almak için durduğumuzda - ama şimdilik Venedik ile aramıza biraz mesafe koymak daha önemliydi.

Arabanın yarım depo benzini vardı. En az 40-50 mil gitmemize yetecek kadar. Kasabadan uzaktaki bir yola saptım.

"Geri dönüp silahı almayacak mısın?" Lucia sordu.

Başımı salladım. "Bu arabanın sahibi olan adamın şehirde olması ve bizi fark etmesi riskini almak istemiyorum. İhtiyacım olan son şey onun bir polis çağırması ve polisin bana tekmeden taşıdığı muşambanın içinde ne olduğunu sorması."

Lucia kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Amcık. Bir çift büyü." Çenemi sıktım ama geçmesine izin verdim.

Zen ustası... Zen ustası...

Saldırı tüfeğini geride bırakmaktan nefret ediyordum - paralı askerler izimizi bulursa işe yarayacaktı - ama onu geri alma riski çok büyüktü.

Ayrıca, elimde başka silahlar da olacaktı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

'Kuku' çatlağından sonra, ona gidip kendini becermesini söylemeyi düşündüm - Ama bu benim için pek 'Zen ustası' olmazdı.

"Buranın kuzeyindeki dağlar."

"Gerçekten mi," dedi - ve sesinde alaycılığın tamamen yok olduğunu fark ettim. Neredeyse heyecanlı gibiydi.

"Daha önce dağları gördün, değil mi?" diye sordum.

Bana bir bakış fırlattı. "Güneşi sevmeyen ve Venedik'ten ayrılırsak öldürüleceğimizi düşünen yaşlı kadın - hatırladın mı?"

"Ah, evet." Şefkatli olmaya çalıştım. "Kulağa yalnızlık gibi geliyor."

"Hadi canım, Sherlock," diye mırıldandı pencereden dışarı bakarken. Dişlerimi sıktım.

Zen ustası -

Sen lanet bir Zen ustasıydın -

Telefonum kül tablasındaki yerinden cızırdadı. Kim olduğunu görmek için aşağı baktım -

Ve midem bulandı.

"Aurelio kim?" Lucia ekrandaki ismi okurken sordu. Yüzümden mutlu olmadığımı anlayabiliyordu.

"Kuzenim," dedim. "Bugün olan her şeyin arkasında o ve amcam var." Gözleri irileşti. "Amcan ve *kuzenin* seni öldürmeye mi çalışıyor?!"

"Evet."

"Vay canına, ben de zor bir ailem olduğunu sanıyordum..." Telefon titremeye devam edince durakladı. "Cevap verecek misin?"

Ben istemedim.

Ama bunun bir seçenek olmadığına karar verdim.

Telefonu açtım ve kulağıma götürdüm. "Aurelio," dedim tarafsızca.

"Massimo. Ne, lanet bir rüzgar tüneline misin?"

Oldukça yavaş sürüyordum - hala kasabanın sınırları içinde olduğumuz için belirtilen hız sınırı düşüktü - ama kırık camdan gelen hava

Telefon.

Bu da Aurelio'nun arabada olduğumu anlayabileceği anlamına geliyordu. Başlangıçta bir teknede olduğumu düşünmüş olabilirdi ama su sesi yoktu. Bunu daha önce düşünmediğim ve arabayı durdurup onunla konuşmadığım için kendime lanet ettim - Ama artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

"Evet, öyleyim," dedim. "Ne oldu?"

"Güzel bir sabah geçirdin mi?" diye sordu alaycı bir tavırla. Yaptığı şeyi yarı-itiraf mı ediyordu?

Yoksa her zamanki sik kafalı halini mi?

"İnişleri ve çıkışları oldu," dedim tarafsız bir şekilde.

"Eminim."

Tamam, beni trollüyordu. Bu noktada çok açıktı. "Neden rol yapmayı bırakıp bu saçmalığı atlamıyoruz?"

Yarı yarıya *neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok* demesini bekliyordum - Ama beni şaşırttı.

"Bana uyar."

"Mükemmel. Bu arada, paralı askerlerinizi vurmak hoşuma gitti. Adamlarını öldürdüğünüzde Wagner'e ekstra bir ödeme yapmanız gerekiyor mu?"

Kiralık silahlarını nereden bulduğunu bilmem onu şaşırttıysa da belli etmedi.

"Bunun kötü olduğunu düşünüyorsanız, bir de başınıza gelecekleri görün."

"Sanırım beni yanlış duydunuz. Kötü değildi -

acınasıydı." *"Saçmalıkları atlayacağımızı sanıyordum."*

"Böbürlenmeyi atlamakla ilgili hiçbir şey söylemedim."

"Kızı aldın mı?"

Ah.

İşte oldu.

Onu görmezden geldim. "Fausto ile konuşmak istiyorum."

"Hayır. DİNLEYECEKSİN."

Kaşlarımı çattım.

Bir şeyler ters gibiydi.

Fausto'yla konuşamasaydım - fiziksel olarak imkansız olsaydı - o zaman Aurelio burada değil gibi bir şey söylerdi.

Aurelio babasıyla konuşma taleplerime boyun eğmek istemeseydi, muhtemelen bana siktir olup gitmemi söylerdi.

Ama bu...

Aurelio, Fausto'yla konuşmamı *istemiyor* gibiydi.

"Bunu sen mi yaptın?" Şaşkınlıkla sordum. "Fausto'nun bundan haberi var mı?"

"Kapa çeneni ve dinle - "

"Haydutluk mu yaptın, seni lanet olası aptal?!"

"Kızı bana ver, ben de her şeyi bırakayım. Sana ve kardeşlerine yönelik tüm saldırılar ortadan kalkacak."

"Peki ya yapmazsam?" Alay ettim.

"O zaman hepinizin üzerine cehennemi yağdıracağım."

"Beceriksiz bir keskin nişancı saldırısı ve bir grup beceriksiz Rus beni korkutacaksa, gidip kendini becerebilirsin."

"Dul'u birkaç saat içinde alacağım - ve eğer kızı teslim etmezsen, yaşlı kadını parça parça keseceğim. Torununa bunu söyle."

Blöf olduğunu anladım.

Ne olursa olsun, Lucia'nın bunu duyması riskini göze alamazdım. Bu onun kafasını karıştırırdı - Bu yüzden aramayı sonlandırdım.

"Git kendini becer kuzen," dedim ve telefonu kapattım. Lucia bana baktı. "*Bu* da neydi şimdi?"

"Kuzenim sadece hıyarlık yapıyordu. Her zamanki gibi." "Suikast girişimleri her zamanki gibi mi?"

"Şaşırtıcı bir şekilde giderek daha yaygın hale geliyorlar."

Yüz ifadesi karardı. "Beni teslim etmeni mi istedi?" "Elbette istedi."

"Peki karşılığında ne teklif etti?" "Bir kutu çikolata ve bir midilli."

Eğlenerek homurdandı. "Peki sen ne dedin?"

"Midilliler umurumda bile değil."

"Ya çikolatayı ikiye katlarsa?" "En azından *üç* katına çıkarması gerekirdi."

"Bildiğim iyi oldu."

Telefon çaldı. Arayan yine Aurelio'ydu.

Ben bir şey yapamadan Lucia telefonu kapattı.

Paniğimi kontrol etmeye çalıştım.

Aurelio ona Dul'a karşı tehditlerini anlatırsa - "Hey, Aurelio'yla mı görüşüyorum?" diye neşeyle sordu.

Duyamadığım bir cevap verdi. "Ve tüm bu saçmalıkların arkasında sen mi varsın?"

Başka bir cevap.

"Güzel, tanıştığımıza memnun oldum," diye cevap verdi.

"Şimdi sikimi yala." Ve telefonu kapattı.

İçimi bir rahatlama kapladı - eğlenceden bahsetmiyorum bile.

Bir kez olsun *benden* başka birini hedef aldığını duymak güzeldi.

Şu anda kuzenimin yüzündeki şaşkınlık ve öfkeyi hayal etmekten özellikle keyif aldım.

Lucia, "Gideceğimiz yerin GPS koordinatlarını indirip telefonu uçak moduna alsak iyi olur," diye önerdi. "Her ihtimale karşı bizi takip etmenin bir yolunu bulabilir."

Niccolo'yu arayıp Aurelio'nun tehditlerinden haberdar etmeyi düşündüm - Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Fausto'nun muhtemelen döngü dışında olması ilginçti.

Ama bu benim açımdan bir varsayımdı, başka bir şey değil. Niccolo'ya teorilerimi daha sonra anlatabilirim.

Şu anda uğraşması gereken yeterince şey vardı.

"Kulağa hoş geliyor," dedim. "Benim için indirebilir misin?" "Tamam," dedi.

Bilgileri indirirken çok sessizdi. Sessizliğin tadını çıkardım -

Ama uzun sürmedi.

T Yolculuk üç saat sürdü.

Tüm o şikâyetlerle birlikte 15 yaşındaymışım gibi hissettim.

Önce radyoyu açtı ve bir şarkı bulana kadar yarım düzine iyi şarkıyı atladı.

Berbat bir sakız pop müziği.

Daha fazla dayanamadan önce beş dakika kadar dayanabildim. Kadranı, onun atladığı bir Amerikan klasik rock kanalına çevirdim.

"HEY, ben de onu dinliyordum!" diye bağırdı. "Evet ve bok gibiydi," diye tersledim.

"*Bu da ne böyle?*"

"Led Zeppelin, 'Whole Lotta Love.'"

İtalya'da ve Avrupa'nın büyük bir kısmında müziğin en az %50'si Amerikan. Ben Amerikan rock'n roll dinleyerek büyüdüm - özellikle de 60'lar ve 70'lerden - çünkü babam buna bayılırdı.

"Tamam büyükbaba," diye alay etti Lucia. "Kaç yaşındasın sen?" "Yirmi beş."

"Tanrım - benden sadece dört yaş büyüksün, ama lanet olası bir Boomer'ın müzik zevkine sahipsin."

Aslında söylediği şey İtalyancaydı, yani "*Hai solo quattro anni più di me, ma hai i gusti musicali di un fottuto Boomer.*"

Son kelimeye aşına değildim.

"...Boomer?"

"Tanrım, *bunun* ne olduğunu bile bilmiyor musun?" diye sordu küçümseyerek. "Hayır," dedim, kan basıncım yavaşça yükseliyordu.

"*Bilmiyorum.*"

"ABD'de yaşlı insanlara 'Boomer' derler."

"Neden?"

"Neyim ben, sözlük mü? Google'da ara."

"Nereden duydun?"

"Nereden duyduğumu *sanıyorsun, sürtük?*" Parmaklarıyla saymaya başladı. "TikTok - YouTube - Instagram - "

"Ağzından çıkana dikkat etmelisin."

"Neden - bir *kızın* senin ve küçük mafya arkadaşlarının *her zaman* yaptığı gibi konuşması seni

rahatsız mı ediyor?"

"Benim mafya arkadaşlarım böyle konuşmaz" diyecektim.

Ama sonra Adriano ve Valentino'nun ne kadar çok küfrettiğini hatırladım. Ve Niccolo'nun da, öfkeliğinde.

Bu yüzden oraya gitmemeye karar verdim.

Ama başka bir itirazım vardı. Onun 'kaltak' demesi bana bunu hatırlattı. "Uygunsuz zamanlarda küfrediyorsun."

"Ohhhhhhh... yani ben 'uygunsuzum', öyle mi?" dedi sahte bir sempatik sesle, durumumla derin bir empati kurmuş gibi başını sallayarak. "*Kötü kelimeleri 'uygunsuz' kullanıyorum. Keşke onları uygun şekilde kullanmayı öğrenebilseydim - *senin* gibi! - o zaman beni onaylayabilirsin, ha?*"

"Büyükkannene sürtük dedin."

Lucia şaşkın bir öfkeyle yüzünü buruşturdu. "Hayır, *yapmadım!*"

"Evet, yaptın."

"Büyükkanneme *ne zaman* sürtük dedim?"

"Cep telefonu mesajında."

"Ne?!"

"Mesaj bırak, sürtük!" gibi bir şey söyledin." Lucia kahkahayı patlattı.

Ona ters ters baktım.

"Ona sürtük demiyordum, aptal herif - bir televizyon programından alıntı yapıyordum. Ya da teknik olarak yorumluyordum. Ayrıca, *teknik olarak*, mesajı dinleyen *herkese* sürtük diyorum, yani özellikle büyükkanneme sürtük demiyordum - "

"Hangi televizyon programı?"

"Breaking Bad," dedi ve sonra bir keş gibi İngilizce konuşmaya başladı. "Burası benim özel evim ve taciz edilmeyeceğim... *kaltak!*"

Ona ikinci bir kafası çıkmış gibi baktım.

"Jesse Pinkman?... Walter White?... '*Kapıyı çalan benim*' mi?!" Cehaletim karşısında şok olmuş gibiydi. Sonra gözlerini devirdi. "Breaking Bad'i bilmediğine inanamıyorum."

"Televizyon izleyecek zamanım yok."

"Netflix'te, TV'de değil - ve bu *eski* bir *dizi* dostum. On iki yaşındayken falan izlemiştim."

"Ne hakkında?" diye sordum. Bu Amerikan kötü şeyleri kırma kavramını hiç duymamıştım. Ya da kötü kırılma ya da her neyse.

"Amerika'da bir lisede kimya öğretmeninın kansere yakalanması ve bir öğrencisiyle birlikte meth pişirmeye başlamasıyla ilgili" dedi umursamaz bir tavırla.

Dehşet içinde ona baktım. "Bunu *on iki* yaşındayken *mi* izledin?!"

Kadın homurdandı. "Muhtemelen on iki yaşındayken bir adam *öldürmüşsündür*." Sonra gözlerini kıstı ve bir bölge savcısı gibi bana doğru eğildi. "Sen öldürmedin mi?"

"HAYIR," dedim savunmaya geçerek.

"Ne yani, on üç mü? *On dört mü?*"

"Hayır -"

"On beş mi?"

"...on altı," diye homurdandım.

Tekrar gözlerini devirdi ve tiksintiyle başını salladı. "Ve sen de *bana* ne izlediğim ve nasıl konuştuğum konusunda ders verme cüretini gösteriyorsun. Tipik İtalyan erkek şovenist *saçmalığı*."

"Vurduğum adam ailemi öldürmeye çalışıyordu," diye hırladım.

"Her neyse."

Ondan sonra sessizleştğini fark ettim.

Birkaç dakika hiç konuşmadan yolumuza devam ettik. Sonra "Ne izliyorsun ki?" diye sordu.

"Sana söyledim, Netflix'te bir şeyler izleyecek vaktim yok."

'Televizyon' demeden önce kendimi tuttum, çünkü bu bana sadece bir göz devirmesi daha getirecekti - ve gözlerini her devirdiğinde, onu boğmak istedim.

"Bahse girerim futbol izliyorsundur," dedi
küçümseyerek. Amerikalıların futbol dediği
şeyi kastediyordu.

"Şey, evet - Fiorentina ya da Juventus oynarken," dedim, en sevdiğim iki takımın adını
vererek. "Yani televizyonda bir şeyler izlemek için vaktin var!"

"Sadece arada bir!" Tersledim. "Ve altı aydır *hiçbir şey* izlemedim."

Altı ay önce babamın öldüğünden ve kardeşlerimle birlikte aile işini devralmak zorunda
kaldığımızdan bahsetmemiştim.

Bundan başka *bir şey* için zaman yoktu.

"O zaman en son ne izledin?" diye meydan okudu. "Ve futbol değil." Bunu düşünmek
zorundaydım.

"Eminim mafyayla ilgili bir şeydi, değil mi?" dedi bilmiş bir sırıtışla, sanki beni çözmüş gibi.

"Hayır -"

"Tamam, belki *Cosa Nostra* değil ama başka gangsterler o zaman. 'Peaky Blinders'?" "Ne?"

"Oh, evet, sen bir büyükbabası - Netflix'in ne olduğunu bile
bilmiyorsun." "Netflix'in ne olduğunu biliyorum-"

"*The Godfather*?"

"*The Godfather*'ı yıllardır izlemedim."

"*Scarface*?"

"Pacino o filmde harikaydı," diye belirttim.

"Evet, öyleydi," diye kabul etti, sanki itiraz edemezmiş gibi. Sonra parmaklarını şıklattı.

"Biliyorum - 'The Sopranos'."

Cevap vermedim, ama yüzüm beni ele vermiş olmalı, çünkü zevkle güldü.

"The Sopranos *"tu*, değil mi? O dizi *boktan* daha eski, dostum. Sen gerçekten de lanet bir
Boomer'sın."

Ama fark ettim ki, benimle alay ettiği süre boyunca
radyodaki kanalı hiç değiştirmedim.

S kanalı değiştirmemiş olabilir, ama bu şikayet etmesini engellemedi.
"Acıktımyyyyyy."

Beş dakika mızımızlandıktan sonra, küçük, yol dışı bir benzin istasyonunda benzin almak için durdum.

Ben bunu yaparken o da tuvalete gitti.

Yola çıkmadan önce bir şişe su ve telefonumun çakmağına takmak için ucuz bir şarj kablosu aldım.

Lucia bir enerji ičeceęi ve bir kucak dolusu abur cubur aldı ve bunları ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını ön panele uzatarak yemeye başladı.

"Sıkıldım," diye açıkladı. "Çok kötü," dedim.

"Telefonundan bir şeyler izleyebilir miyim?" diye sordu kül tablasından telefonu alırken. "Hayır," dedim. "GPS'e ihtiyacım var. Ayrıca, telefonumda hiçbir şey yok."

"Bir şeyler indirebileceğiniz 'internet' diye bir şey var. Hiç duydun mu Boomer?"

"Bırak şu lanet telefonu," diye tersledim.

Google Haritalar'a bakarken, "Zaten bir şey indirmek sonsuza kadar sürer," diye homurdandı. "Hangi dağlara gidiyoruz?"

"Dolomitler."

"Oh," dedi dalgınca. "Onları duymuş muydun?"

Bana yan gözle baktı. "*Tabii ki.*"

İtalya'nın içinde nispeten ünlü bir dağ silsilesiydi. "Dolomitler..." diye mırıldandı kendi kendine. "Çok garip bir isim."

"Çünkü dağlar dolomit denen bir mineralden oluşuyor," diye açıkladım. "Bu - " "Sormadım," dedi, telefonumdan başını kaldırmadan.

Dişlerimi sıktım ve onu boğmayı düşündüm. Yolculuğu atlatmak için başvurduğum fantezi haline gelmeye başlamıştı.

"Neden orası?" diye sordu. "Neden Alpler ya da başka bir yer değil?" "Dolomitler Alpler'in bir parçasıdır."

Gözlerini devirdi, sonra da onu anlayamayacağı kadar sıkıyormuşum gibi bana baktı. "Tamam - neden *havalı* bir yer yerine nereye gidiyorsak oraya gidiyoruz?"

"Çünkü Dolomitler'de ilk gece kalabileceğimiz bir kulübem var."

Kız neşelendi. "Oh - kayak evi gibi mi?"

"Hayır, kayak evi gibi değil."

Kaşlarını çattı. "Yani... av köşkü gibi bir şey mi?"

"Beklentilerinizi biraz azaltmalısınız."

Kulübe kendi paramla aldığım bir şeydi. Ailenin satın alımları, güvenli evler satın almadığımız sürece, büyük şeylere yönelirdi. Güvenli evler, adamlarımızın saldırıya uğraması ve Adriano'nun Floransa'da yaptığı gibi bir yerde saklanmaları gerektiğinde kullanılırdı. Güvenli evler söz konusu olduğunda, gösterişsiz ve dikkat çekmeyen şeylere yönelirdik.

Ama kulübem sadece kendim için istediğim bir şeydi. Ailemden uzaklaşmak için yılda birkaç kez oraya giderdim. Onları çok seviyordum... ama bazen bir molaya ihtiyacım oluyordu. Rahatlamak için.

Her ne kadar Lucia 'dinlendirici bir mola'nın 180 derece tersi yönde olsa da.

"Ne demek 'ilk gece kalmak'?" diye sordu şüpheyle. "Neden bir süre orada kalmıyorsunuz?"

"Amcamın ya da kuzenimin bunu biliyor olması mümkün. *Pek olası* değil ama mümkün." Onu üç yıl önce, Fausto hâlâ babamın *danışmanıyken* satın almıştım ve satın aldığım da tüm aileye söylemiştim. Fausto ya da Aurelio'nun hatırlaması mümkündü. "Bence bir gece kalıp sonra yola devam etmeliyiz."

"Neden ilk etapta dağlar? Neden Paris değil?"

"Birincisi, uçmamalıyız ya da trene binmemeliyiz. Çok tehlikeli olur. Ayrıca Venedik'e yakın kalmak istiyorum, böylece büyükannene çabucak ulaşabiliriz. Ve son olarak, dağlar uzak... fazla insan yok... ve ormanda fark edilmeden hareket edebiliriz."

Yüksek sesle söylemedim ama zihnimde ekledim, *Artı, eğer biri ateş etmeye başlarsa bir sürü siper var.*

"Harika," diye homurdandı ama artık Dolomitler konusunda beni rahatsız etmiyordu. Sadece diğer her şey hakkında canımı sıktı.

A Varış noktamıza 30 dakika kala yine acıktığından şikâyet etmeye başladı. "Kulübede yemeğim var," dedim.

"Ne tür bir yemek?" diye sordu şüpheyle.

"Konserve yiyecek."

"Gerçek yemek istiyorum."

"Durmak istemiyorum."

"Neden durmuyorsun?"

"Çünkü insanlar takım elbiseli uzun boylu bir adamla tasarımcı kıyafetleri giyen bir kadını Dış hatırlayacaktır."

arı.

"Yani?"

"Kuzenim bizi aramak için paralı askerler gönderirse, insanların nerede olduğumuzu hatırlamamasını tercih ederim."

vardı."

"Bir benzin istasyonunda durduk."

"Bir benzin istasyonunda durmak *zorunda* kaldık," dedim sakince. "Benzine ihtiyacımız vardı - ve sen de yiyecek istiyordun, hatırladın mı?"

"Kasadaki adam bizi hatırlayacaktır."

"Bu kaçınılmazdı. Ve yolculuğun sadece 45. dakikasıydı."

"Burada kaldığımız süre boyunca *sadece* konserve mi yiyeceğiz? Çünkü sana söylüyorum. *Şu anda* bu kabul edilemez."

Direksiyonu sertçe kavradım ve onun boynu olduğunu hayal ettim. Onun küçük, cılız boynu.

Zen sikik ustası - Zen

sikik ustası -

"Konserve yiyecekler bitene kadar yiyeceğiz," dedim sakince.

Kibirle burnunu çekti. "Üç gün boyunca *boktan şeyler* yemek istemiyorum." "Üç günden daha uzun sürebilir."

"Ne?!" diye bağırdı. "Ne kadar sürecek?!"

"Bilmiyorum, ama kendinizi şuna hazırlamalısınız -"

"Eğer üç günden uzun sürecekse, *kesinlikle* gerçek bir restoranda yemek yemek istiyorum!"

"Lucia - "

"Beni öylece ıssız bir yere götüremezsın ve - " "Seni güvende tutmaya çalışıyorum."

"Umurumda değil! Konserve fasulyeden başka bir şey yemektense ÖLMİYİ tercih ederim, özellikle de yol boyunca bir sürü iyi restoran varken..."

"TAMAM!" Kükredim. "TAMAM! LANET BİR RESTORANDA DURACAĞIZ! TATMIN OLDUN MU?!"

Sadece sırtıttı. "...evet."

Tatmin *olmamıştı*.

Dağların eteklerinde yer alan küçük bir restoranda durduğumuzda hava kararmak üzereydi.

Duvarları kayadan yapılmış ve tavanda ahşap kirişler bulunan bu mekânın rustik ama büyüleyici olduğunu düşündüm.

Lucia kabul etmedi.

Etrafımıza bakarken "Tanrım, bir taşra seri katil filmindeyim," diye mırıldandı. Mekânda sadece birkaç yerli vardı ve onlar da birkaç dakikada bir bize bakıyordu.

"Tanrım, ne *giyiyorlar* bunlar?" Lucia ekose gömlekleri ve sade elbiseleriyle alay etti.

"Giysiler," dedim soğuk bir sesle.

"Neden bize bakıyorlar?"

"Çünkü takım elbiseli uzun boylu bir adam ve tasarımcı kıyafetleri giyen bir kadın *göze çarpıyor*," dedim soğuk bir şekilde. "Tıpkı *daha önce arabada söylediğim* gibi."

Bir sonraki yerli bize baktığında Lucia gözlerini ping pong topu gibi açarak ona baktı.

Adam hızla arkasını döndü ve bir daha ona bakmadı.

Şarap listesi de Lucia'nın hoşuna gitmedi. Seçim, hiçbir yerin ortasında küçük bir anne ve pop'tan bekleyeceğiniz şeydi.

Özellikle de kadeh fiyatları onu çok kızdırmıştı.

Listeye bakarken "Bu ne, kutu şarap mı?" diye yakındı. "Züppelik yapma," dedim.

"Evet, öyle diyorsun," diye mırıldandı. "Muhtemelen kutu dolusu içiyorsundur."

"Neden kutu şarap olduğunu düşünüyorsun ki?" Sinirlenerek sordum.

"Bardağı 3 avro gibi bir şey."

"Alışkın *olduğunuz* lüks restoranların dışında, sofraya şarabı için kadeh başına 3 avro oldukça yaygındır."

"Fakir insanlar için ucuz şarap," diye mırıldandı.

Ellerimi boynuna dolamayı ve sıkmayı biraz daha hayal ettim. *Çok sertti*.

Menüyü de beğenmedi. "Yiyecek *iyi* bir şey yok."

"Sen neden bahsediyorsun? Biftek, tavuk piccata ve üç çeşit makarna var." "Evet, *hepsi* bu."

"Küçük bir kasabada ne bekliyardın ki?" H o m u r d a n d ı m . "Havyar ve ıstakoz mu? Kuzu pirzolası?"

Sülün mü?"

"Ben sadece -"

"Burası Venedik değil," diye tısladım. "Burası Floransa değil. Burası Roma, Paris, Barselona ya da üç yıldızlı Michelin restoranı bulabileceğiniz herhangi bir yer değil."

Alay etti. "Daha çok *negatif* üç yıldızlı bir Michelin restoranı gibi..."

Yeterince içmiştim.

"Yemek siparişı vereceksin," dedim sert bir fısıltıyla. "Lanet olası yemeğini YİYECEKSİN... ve bu konuda SUSACAKSIN ki ben de *birkaç* dakika huzur içinde eğlenebileyim. Anlatabildim mi?"

Bana baktı ve tek bir kaşını kaldırdı.

Korkmuş gibi değildi; daha çok onu birazcık şaşırtmış gibiydim.

"İnek alma, ahbap." Durakladı, sonra dedi ki, "Bahse girerim bunun nerede olduğunu bile bilmiyorsundur-"

"ÇOCUKKEN SİMPSONLARI İZLEDİM, YANİ EVET, BİLİYORUM. ŞİMDİ *KAPA ÇENENİ LANET OLSUN,*" diye o kadar sert fısıldadım ki restorandaki herkes duydu.

Sessizce yedik.

Restorandaki diğer herkes de sessizdi. Cennet gibiydi.

H Cennet uzun sürmedi.
Karanlıkta dağ yollarında ilerlerken, soğuk hava kırık camımdan içeri doluyordu.
Ben
umursamadım.
Ama *biri*
umursadı.
"Yaz geldi!" Lucia kırmızı deri ceketinin fermuarını çekerken söyleniyordu. "Neden bu kadar soğuk?!"
"Çünkü deniz seviyesinden bir mil yüksekteyiz," dedim arabanın ısıtıcısını sonuna kadar açarken. "Ohhhh... bu çok güzel..." diye mırıldandı, ellerini havalandırma deliklerine doğru uzatarak. "Burası *her zaman* bu kadar soğuk mudur?
Gece mi?!"
"Yılın bu zamanı için alışılmadık bir serinlik var ama evet, geceleri genelde serin olur."
"Harika," diye yakındı.
Kulübeme giderken Padola köyünden geçtik. Kış aylarında küçük bir kayak merkezi, ancak yaz aylarında orada binden az insan yaşıyor.
Evim ormanın içindeydi. Ana otoyoldan çakıllı bir yola sapar sapmaz Lucia çılgına döndü.
"Bu da ne?!" diye bağırdı.
"Neymiş o?"
"Bu çıtırtı, patlama sesi!" "Çakılda gidiyoruz."
Bana Moğolca konuşuyormuşum gibi baktı. "Küçük taşlar gibi mi?!"
"Evet - daha önce hiç çakıllı yolda araba kullanmadınız mı?"
"Hayır, aptal! Ben *tekneyle* dolaşılan bir adada yaşıyorum! Ne zaman bir sürü küçük kayanın üzerinde araba süreceğim ki?!"
Başımı salladım ve iç çektim.
Çakıllı yolu sevmediyse bile kulübeyi *sevecekti*.
Çakıllar kısa sürede yerini toprak yola bıraktı - ve arabanın amortisörleri oldukça kötüydü. "Bu da ne böyle?! Neden şimdi bu kadar *korkunç*?!" diye bağırdı.
"Toprak yoldayız."
"Toprağın *yumuşak* olduğunu sanıyordum!"

Hiçbir şey söylemedim ve konuşmasına izin verdim.

Yaklaşık 10 dakika sonra nihayet evime ulaştık. Ön verandanın hemen dışında durdum.

Lucia orada oturmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış, arabanın farlarındaki eve bakıyordu. "...benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Hayır. İşte bu kadar."

Ölü çam iğneleriyle kaplı eğimli bir teneke çatısı, yan tarafta yıkık dökük bir tuğla bacası, dış cephesinde yıpranmış ahşap kalasları ve cılız bir korkuluğu olan küçük bir ön verandası olan tek katlı bir evdi. Her şey kısa taş sütunlar üzerine inşa edilmişti, böylece fareler döşeme tahtalarına girmekte daha zorlanacaklardı.

Temel olarak, ıssız bir yerde rustik ahşap bir kulübeydi.

Venedik'ten gelen şımarık zengin bir kızın umursayacağı bir şey değildi... Sonrasında olanlardan da belliydi.

"BENİMLE ŞAKA MI YAPIYORSUN?!" diye bağırdı. "*BU DA NE BÖYLE?!*"

"Kaldığımız yer orası."

"Üçüncü dünya ülkelerinden kalma bir kulübede kalmayacağım!"

Direksiyonu kavradım ve dişlerimi sıktım. "Burası bir üçüncü dünya kulübesi *değil* -

"Burada kim *yaşar* ki?! Doğuştan dağlı ucubeler mi?!"

"Her yıl burada bir ya da iki hafta kalıyorum."

"O zaman sen doğuştan dağlı bir ucube olmalısın! Ailenin zengin olduğunu sanıyordum!" Kaşlarımı çattım. "Biz gayet iyiyiz - "

"O zaman neden *burada* kalıyorsun?! Neden bir mağara bulmuyorsun?! Muhtemelen daha güzel olurdu!"

"Büyükannene seni *güvende* tutacağımı söyledim prenses, sana beş yıldızlı bir yatak ayarlayacağımı *değil*."

"Bu *negatif* beş yıldız! Bu negatif on yıldız!" Yetti artık.

Arabadan inerken "Hadi," dedim.

"HAYIR," dedi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Beni az önce geçtiğimiz o küçük kasaba her neyse *oraya* geri götüreceksin ve bir otel bulup *orada* kalacağız."

Açık pencereden bakabilmek için eğildim. "Bu gece burada kalıyoruz." "Tabii ki kalıyoruz."

"Araba kullanabilir misin?" Ben sordum.

Bana deliymişim gibi baktı. "Hayır."

"Sonra oraya geri dönmek için yaklaşık 10 kilometre yürümeniz gerekecek... karanlıkta ve soğukta."

Sabah 4'e kadar ulaşmak istiyorsanız şimdi başlasanız iyi olur."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, onunki benim bağırsaklarımı deşerdi. "Seni orospu çocuğu." Tatlı tatlı gülümsedim. "Evimden uzaktaki evime hoş geldin."

Döndüm, verandaya çıkan merdivenlerden yukarı yürüdüm ve yedek anahtarı aramaya başladım. Her zaman kapının üstündeki ahşap kaplamada bir çatlağa sıkıştırırdım. Saklandığım yer yerden yedi metre yüksekteydi - yani nereye bakacaklarını bilmeyen çoğu insanın bulabileceği bir yer değildi.

"Arabada uyuyorum!" diye bağırdı yolcu koltuğundan.

Anahtarı bulduğumda, "Rica ederim," diye seslendim. "Sadece burada kurtlar ve ayılar olduğunu ve muhtemelen o kırık pencereden geçebileceklerini bil. Özellikle de yeterince açlarsa."

Aslında İtalya'da artık çok fazla vahşi kurt yoktu. Geriye kalanların da koruma çabalarıyla

dikkatlice muhafaza edilmesi gerekiyordu.

Ve buradaki boz ayılar, insanların çöp kutularıyla insanlardan çok daha fazla ilgileniyorlardı.

Kendilerini.

Ama yine de söylemesi eğlenceliydi... ve anında bir tepki yarattı.

Daha önce bir araba kapısının daha hızlı açıldığını duyduğumu sanmıyorum.

Ya da yüksek sesle çarp.

"Senden *nefret* ediyorum amına koyayım," diye homurdandı, süslü topuklu ayakkabılarının üzerinde sendeleyerek bana doğru gelirken. "Evet, tahmin etmiştim," dedim kapının kilidini açıp ışığı yakıp içeri girerken.

İçeriden çok daha güzeldi. Doğal cazibesini sevdiğim için dışını yıkık dökük tutmuştum.

Ayrıca, baraka olduğunu düşünen insanların içeri girme cesaretini kırıyordu.

Ama içeriye yenilemek için on binlerce avro harcamıştım ve sonuçtan memnundum. Yerler parkeydi ve cilalanarak parlatılmıştı.

Kapının sağında modern bir elektrikli ocak ve fırın bulunan bir mutfak vardı. Küçük bir buzdolabı da vardı, ancak şu anda fişe takılı değildi ve küflenmemesi için kapısı açıktı.

Mutfağın hemen ötesinde birleşik bir yemek/oturma alanı vardı. Televizyon ya da bilgisayar yok - buraya bağlantımı kesmek için geldim.

Sadece basit bir masa, ahşap sandalyeler ve taş şöminenin yanında duran bir koltuk - soğuk bir akşamda bir kadeh iyi viski ile dinlenmek için mükemmel.

Viskiden bahsetmişken, alkol dolu bir bar vardı. Hem de iyi mal. İnsanların zorla girdiklerinde çalacakları tek şey buydu.

Kısa bir koridordan banyoya geçiliyordu. Kulübede filtreleme sistemli kuyu suyu ve tuvalet için bir foseptik tankı vardı. Ormanda olmama rağmen hâlâ Padola'daki elektrik şebekesine bağlıydım.

Kamaranın arka tarafında yatak odası vardı; burada bir kral yatak, depolama için bir sandık ve bir gardirop bulunuyordu.

Ve köşede büyük bir silah kasası.

Bu yarın önemli olabilir.

Lucia'yı beklerken, su kapatma vanası ve devre kesicilerin bulunduğu dolaba gittim. Suyu açtım ve pompa ile su ısıtıcısı için birkaç düğmeye bastım. Suyun borulardan akmaya başladığını duyduğumda dolabın kapısını kapattım.

Lucia verandaya ulaştığında ayakkabılarını çıkardı, sonra kulübeye girdi ve burnunu kırıttı. "Aman Tanrım, burası *leş* gibi *kokuyor*."

Biraz küflüydü. Bunu ona verirdim.

"Pencereleri açacağım," dedim ön kapının yanındaki mandalını açarken.

"Soğuk hava girmesin diyeceğim ama hava zaten çok soğuk," diye yakındı. "Yarın sabah ateş yakarız."

"Neden *şimdi* değil?!"

"Çünkü çok yorgunum ve yatmaya gidiyorum."

"Peki *ben* nerede uyuyacağım?!"

"Aynı yatakta."

"OLAMAZ. Unh-unh. Hayır, şuradaki sandalyede uyuyabilirsin."

"İstersen koltukta uyuyabilirsin ama ben dört saat araba kullanmaktan kaskatı kesildim ve lanet olası bir sandalyede uyumayacağım."

"Yatağı almalıyım."

"İkimiz için de bolca yer var - bu bir kral boy."

"Umurumda değil," dedi sümüklü bir sesle. "Gecenin bir yarısı beni gözetlemeni istemiyorum."

Ona tiksintiyle baktım. "Daha bugün seni kaçırılmaktan kurtardım. Biraz minnettarlık gösterip beni sana *tecavüz* etmek istemekle suçlamayacağını düşünebilirsin."

Bana acı bir gülümseme verdi. "Beni *buraya* getireceğini bilseydim, beni kaçırانlarla birlikte giderdim."

"Kuzenimi arayıp bunu ayarlayabilirim," diye hırladım.

"Banyonuz çalışıyor mu, yoksa lanet olası bir tuvalet kullanmak zorunda mıyım?" "Koridorun sonunda," diye tersledim.

O banyoya doğru yürürken, ikinci bir pencere açmaya başladım - Ve sonra düşündüm, *Hayır, siktir et - küflü havayı soluyabilir.*

Siktir et onu.

Sonra açtığım pencereyi kapattım ve yatak odasına yöneldim.

Lucia

I *kızgındı.*
Ev bok çukuru olduğu için değil, *öyle* olmasına rağmen.
...sayılır.

Dışarıdan korkunç görünüyordu, evet - ama dürüst olmak gerekirse, içi biraz şirindi. Ben Hayatım boyunca filmlerde böyle yerler gördüm ve küçüklüğümünden beri gizlice birinde kalmak istemiştim.

Bir *mafyanın* torunu olarak büyüdüğünüzde ve Venedik'te 700 yıllık bir *palazzo*'da yaşadığınızda bu pek de bir seçenek değildi.

İçerisinin ne kadar temiz ve güzel olduğunu görünce aslında biraz heyecanlandım. Kendimi yeniden küçük bir çocukmuşum ve geceyi bir filmdeki ağaç evde geçirecekmişim gibi hissettim.

Yine de bunu bilmesine izin vermeyecektim.

Hayır, kızgındım çünkü otoriter bir pislik gibi davranıyordu.

Tıpkı büyükannem için çalışan *diğer* aptal mafya eşkıyaları gibi. Ya *onun* yolu ya da otoyol olacaktı.

Ben...

yapam

am...

Bunu durdur.

Bana *bir kere bile* ne istediğimi sormadı.

Gösteriyi *o* yönetiyordu ve olay buydu. *Her şeye o* karar veriyordu.

Ve gerçekten dürüst olmak gerekirse.

Hâlâ çok kızgın olduğum bir şey varsa, o da üniversitede bana şaplak atmış olmasıydı.

Hâlâ kızgındım.

Özür dilemediği kesindi.

Evet, tamam, beni kaçırılmaktan kurtarmıştı -

Ama aynı zamanda beni onlarca -hatta yüzlerce- insanın önünde *küçük düşürmüştü*. Ve onun *tavır*!

Sanki yaptığı şey için ona sonsuz sayıda oral seks borçluymuşum gibi -

İkimiz de bunu sadece büyükanneme yağ çekmek için yaptığını biliyorduk. Ben onun için bir iştım. Hepsi buydu.

Nona'nın torunu olmasaydım ve bundan bir çıkar sağlamasaydı, beni Ca' Foscari'de ölüme terk ederdi ve gerçek de buydu.

Her şey bittiğinde Nona'dan istediğini alacaktı - bu para, bir iş anlaşması ya da aklındaki mafya saçmalığı olabilir.

Ödülünü alacaktı. Buna hiç şüphe yoktu. Mesele şu ki, bunların hiçbirini *benim* için yapmadı.

Ve yine de benden kışını öpmemi bekliyordu.

Onun...

Ahem...

Çok *güzel* kış.

...tamam, itiraf edeceğim.

...

...ateşliydi.

Ve ondan hoşlanıyordum.

Ya da böyle bir hıyar olmasaydı ondan hoşlanırdım. Ve ondan hoşlandığım gerçeği (BİR ŞEKİLDE).

Ve bana patronluk tasladığını.

Sanki erkek olan O'*ymuş* ve ben de *şükretmesi* gereken aptal küçük bir kızmışım gibi davranıyordu.

Beni kurtarmıştı.

Ayrıca o kadar insanın önünde beni nasıl *küçük düşürdüğünü* de.

(Ve itiraf etmek istemediğim tuhaf bir his, bana şaplak atmasından *hoşlandığım*...)

Tüm bunları topladığınızda ortaya çıkan şey şudur:

Orospu çocuğu *bunu ödeyecekti*.

Venedik'ten ayrıldığımızdan beri ona bunu ödetiyordum. Yavaş yavaş.

Damla damla.

Bin kesikle ölüm.

Bugün gerçekten çok *eğlendim*.

Arabaya zorla girmek mi? Bu çok havalıydı.

Dağlara doğru sürmek? HARİKAYDI.

İlk kez lastiklerin altından çakıl sesi duymak? Aptalca olduğunu biliyorum ama beni çok mutlu etti. Ormanda garip bir kulübede kalmak mı? Hoşuma gitti.

Sanki bir Netflix dizisinde yaşıyor gibiydim. Sıkıcı, günlük hayatımdan çok daha ilginçti. Akşam yemeği de oldukça iyiydi. Alışık olduğum gibi değildi ama gerçekten hoşuma gitmişti. Neyi daha çok sevdiğimi biliyor musun?

Onu *çıldürtmek* için.

Çok *sakin*, çok *makul* ve çok *erkek* bir *adammış* gibi davranmayı seviyordu!

Pislik.

Tek yapmam gereken onun düğmelerine tekrar tekrar basmaktır - Ve *kendini kaybetti*.

HA!

Restoranda neredeyse bağırmaya başladığında sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

Bunun benim için bir oyun olduğunu belli etmek istemedim...

Sadece ondan intikam almanın bir yoluydu.

Ayrıca, hayatım boyunca büyükannemin uşaklarının etrafında olduğum için, bir adamı

çıldırmadan önce ne kadar zorlayabileceğinizi biliyordum.

Çizgiye kadar gitmelisin... Ve sonra

geri çekilmelisin.

Sonra, *bir dahaki* sefere, daha da *ileri* gidebilirsiniz...

Ama sonra tekrar geri çekilmeniz

gerekir. Bu bir süreçti.

Her seferinde çizgiyi yarım santim kaydırıp durdun.

Ve sonunda, onları kesinlikle delirtirsin. Bu yüzden

Massimo'nun bir süreliğine kendi yoluna gitmesine izin

verdim.

Bırak *kazandığını* düşünsün.

...ve sonra onu tekrar kızdırmaya başlardım. Yine de bazı

tepkilerim gerçektir.

Aslında kulübeye gittiğimizde oldukça şaşırmıştım.

Burada kalmak istemedim (en azından içeriyi görene kadar). O kısım gerçektir.

Sanırım *beni* çıldırtmıştı, şimdi düşününce...

Bu da beni kızdırdı.

Bu yüzden ona aslında o yerden memnun olduğumu söylemeyecektim.

Banyoda işimi bitirip dışarı çıktığımda içinde bulunduğum kafa yapısı buydu...

Ve aniden işler ciddileşti.

İşikayet edeceğim bir sonraki şeyi çoktan planlamıştım.
Hiç sıcak su yoktu. Aslında, ellerimi yıkadığımda dondurucu bir soğuk vardı. Bu yüzden
şikayet edecektim -
Onu yatak odasında gördüğümde olduğum yerde durdum.
Massimo ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmıştı.
Sonra takım elbisesini ve gömleğini çıkarıp gardıroba asmıştı. Yani
üzerinde siyah boxer şorttan başka bir şey yoktu. Ve OH...
AMA
N
TAN
RIM.
Ondan daha önce de
etkilenmişim. Ama şimdi onu
yarı çıplak görmek? Sanırım
kendiliğinden yumurtladım.
Zaten süper uzun ve yakışıklıydı -
Ve beni omzuna attığı andan itibaren inanılmaz derecede yapılı olduğunu biliyordum.
Ama *hiçbir fikrim yoktu.*
Kasları.
Kolları, omuzları, sırtı... Henry
Cavill'i *cılız* gösterdi.
Thor filmlerindeki Chris Hemsworth'u bücür gibi gösterdi. Ve
karın kasları...
Aman Tanrım, hiç böyle karın kası *görmemişim.*
Sadece köşedeki küçük bir lamba odayı aydınlatıyordu, bu yüzden oda yarı yarıya aydınlıktı.
yandı -
Ama karın kasları gölge saçıyor gibiydi.
LANET OLSUN.
Kalçaları kocaman... Küçük ağaç gövdeleri
gibi... Baldırları kavun kadar büyük...
Ve onun *kıçı!*
Saatlerce kışına bakabilirdim.

İnanılmaz kabarcıklı bir popo gibiydi.
BAM!

"Hey, ben mükemmel bir kırım, bir şeyler hissetmek istersen burada bu adamın iç çamaşırının altında takılacağım." gibi.

Yanına gidip iki elimle kırımı tutup *sıkmak* istedim. Siktir et.

Isırmak istedim. *Dişlerimi* içine batırmak. UNH.

Biraz kıllıydı - en azından göğsü, kolları ve bacakları - ama aşırı değildi.

Bunu düşündüğümünden daha çok sevdim.

Geçmişte yattığım erkekler hiç kıllı değildi. Tıraşlı göğüsler, bu tür şeyler. Bazıları oldukça ateşliydi -

Ama Massimo'nun yanında cılız kalıyorlardı. Bay Massimo'nun yanında duran 13 yaşındaki çocuklar gibiydiler.

Evren.

Massimo gömleğini ve takım elbisesini asmayı bitirdi ve bana baktı.

"Ne?" diye sordu.

Çaresizce banyoya doğru işaret ettim. "Su... su..."

Tutarlı bir cümle kuramadığım için bu düşünceden vazgeçtim.

"Yatak bu mu?" Gözlerimi onun bedeninden ayırarak sordum.

"Evet, yatak bu," dedi "*Duh, seni aptal*" der gibi bir sesle.

Bu beni öfkeliendirdi ve sersemliğimi üzerimden attı.

Lanet olası pislik.

Bunun bedelini ödeyeceksin.

"Banyoda işin bitti mi?" diye sordu.

"Evet," dedim. Şirret bir ses çıkarmaya çalıştım ama tam olarak başaramadım çünkü dikkatim yine onun karın kaslarına kaydı.

Bu kadar seksi olduğu için *lanet* olsun ona.

"Tamam, işeyeceğim ve sonra yatacağım," dedi yanımdan geçerken. *TMI* gibi bir şey söyleyecektim - *çok fazla bilgi...*

Ama devasa kolu bana sürtündü -

devasa, yontulmuş, *çıplak* kolu.

Bu da geri kalanının %90'ı kadar çıplaktı. Ve

diğer her şeyi unutmuş gibiydim.

"Tamam," dedim yanımdan geçip banyoya girmesini izlerken.

Aslında onun tuvalette kayboluşunu değil, *kırımın* tuvalette kayboluşunu izledim.

Büyü ancak kapı çarparak kapandığında bozuldu.

Tamam, siktir et şu

adamı. Kendini seksi

mi sanıyor? Sen de

seksisin.

Hadi onu sikelim.

Ne olursa olsun yenemeyeceğini bildiğim bir kartım vardı: Ben *la*

Vedova'nın torunuydum - Venedik'in Dul Kadını.

Beni kaç fidyeciden kurtardığı umurumda değildi.

Eğer bana *dokunursa*, Nona onun aletini keser ve taşaklarını bir kavanoza koyardı.

O da bunu biliyordu.

Ve bunu ona böyle ödetecektim. Sırttım.
Bu *eğlenceli* olacaktı.

Massimo

I yüzüme soğuk su sıçrattı.
Soğukkanlılığımı yeniden
kazanmak için buna ihtiyacım
vardı. Bana öyle bakıyordu ki.
Demek istediğim, kız beni gözleriyle beceriyordu. Buna şüphe yok.
Normalde bu beni gülümsetirdi. Bu onun üzerinde sahip olabileceğim küçük bir güçtü. Ve
şımarık küçük mafya prensesini gözleri fal taşı gibi açılmış, dili tutulmuş bir ahmağa
dönüştürmek hoşuma gidiyordu. Ama...
SIKTIR.
Çok sinir bozucuydu, evet.
Ama aynı zamanda
muhteşemdi.
Ve o kocaman, güzel gözleriyle bana bakarken... Bakışlarının
vücudumda gezindiğini hissedebiliyordum...
Sertleşmeye başladım.
Ve *bunu* görmesine izin veremezdim.
Beni tahrik ettiğini bilmenin tatminini ona veremezdim.
Çünkü o zaman bunun *benim* üzerimde sahip olduğu küçük bir güç parçası olduğunu bilirdi.
O gün beni kızdırdığı tüm zamanlara konsantre olmaya çalıştım.
Her seferinde onu boğmak istememe neden olmuştu.
Ama bana bakarken tek düşünebildiğim açık ağzıydı... Alt dudağını
büzüştürmüştü...
Kaşlarını kaldırdı.
Güzel kahverengi gözleri benimkilerin
üzerinde geziniyordu.
Tekrar sertleşmeye başlamıştım.
Boxerımı indirdim ve sikimi soğuk suyla ıslattım.
Toskana'daki evime döndüğümde, kulübedeki su ısıtıcısını kapalı tuttum. Olurdu

ısınmadan saatler önce - yani sıcak su musluğundan gelen su bile buz gibiydi.

Tam da ihtiyacım olan şeydi. Aletimi tekrar küçültmek için harika bir iş çıkardı.

İşi *gerçekten* doğru yapmak için soğuk bir duş almayı düşünđüm - ama soğuk suyun beni uyandıracağını biliyordum ve çok yorgundum.

Lucia'nın üzerimdeki etkisini görmemesi için her şeyi küçültüp yatmak daha iyiydi.

Havluyla kurulanırken kaşlarımı çattım.

Su buz gibiydi - ve yine de bundan şikayet etmemişti.

Ama banyodan çıktığında 'su' hakkında bir şeyler söylemeye başlamıştı. Bu da şikayet etmek üzere olduğu anlamına geliyordu...

Ama sonra bana bakmaya başladı.

Onun büyük kahverengi gözleri -

Hafifçe açık ağzı -

Benimkine bakma şekli -

S.KTİR!

Soğuk suyu açtım ve sikimi tekrar ıslatmaya başladım.

O Taşaklarım soğuktan ağrımaya başlayınca nihayet banyodan çıktım.
Yatağın uzak tarafına doğru yürüyecek, ışığı kapatacak ve yorganın altına girecektim.
Bu kadar.
Sorun yok.
İçeri girdiğimde onu hemen göremedim.
Omzumun üzerinden odanın sağ tarafına baktım - Ve iki kez göz attım.
Duvarın yanında duruyordu, sırtı bana dönüktü.
Kırmızı deri ceketini yatağın yanındaki tahta sandalyenin üzerindeydi - Bluzu da öyle.
Ve eteği -
Ve siyah çorapları.
Üzerinde sadece küçük bir tanga ve sütyeni vardı.
Kıçının etekle harika olduğunu düşünmüştüm ama hiçbir fikrim yoktu. Bu...
Tanrım.
Michelangelo asla bu kıç kadar güzel bir şey yontmadı.
Yuvarlak - sert ama yumuşak - kıç yanakları iki büyük avuç dolusu mükemmellik - Teni kusursuz -
Tangası ise belinin etrafındaki küçük bir ipten ve kıç yanaklarının arasındaki bir ipten başka bir şey değildi.
Önümde neredeyse çıplak duruyordu.
Erkekler ya meme, ya popo, ya da bacak sever. Ve eminim ki 'bacak erkekleri' İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana düşüşte.
Şimdi, güzel bir rafı severim -
Ama beni gerçekten harekete geçiren şey harika bir kıçtı.
Ve Lucia'nın kalçası hayatımda gördüğüm en güzel kalçaydı.
Minyon bir vücudu vardı -
Ve sonra birdenbire, onunki gibi bir çerçeveye gerçekten ait olmayan bu tatlı kıç. Onu öyle görmek dini bir deneyim gibiydi.
Cennetten altın ışıklar parlamaya ve meleklerden oluşan bir koro şarkı söylemeye başlasaydı, ben

çok şaşırmazdım.

Ama onda çok seksi olan başka şeyler de vardı.

Uzun kahverengi saçları dökülmüş ve dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. Görebildiğim kadarıyla hâlâ siyah ve dantelli sütyenini giyiyordu.

Ama elleri onu açmak için arkasına uzanıyordu.

Dünyadaki en seksi şeylerden biri, bir kadının sütyenini çıkarmasını arkadan izlemektir.

Hareketin kendisi çok *seksi*.

Ve arkadan olduğu için ön tarafı görmek *istiyorsunuz* -

Ama göremiyorsunuz.

Yani *gerçekten* istediğiniz şeyin reddedildiği bir tür dikiz şovu.

Dikkatimi onun muhteşem poposundan uzaklaştırmak için çok şey gerekiyordu ama sütyenini açması bunu başardı... Özellikle de askıları kollarından çekip sütyenini diğer eliyle sandalyenin üzerine koyarken

Giysiler.

Aletimin ve taşaklarımın onları maruz bıraktığım kutup soğuşundan *ne* kadar acıdığı önemli değildi - hemen tekrar sertleşmeye başladım.

Hızla arkamı döndüm ama ona bakmaktan kendimi alamadım. Sonra omzunun üzerinden bana baktı.

İri kahverengi gözleri yarı kapalı göz kapaklarının altından bana bakıyordu, sanki beni baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibi... Ve sıırttı. "Dokunmak yok. Sadece bakmak."

Sonra arkasını döndü ve göğüs uçlarını gizlemek için bir kolunu göğsünün üzerinde tuttu. Küçük göğüsleri vardı - ki bu hoşuma gitmişti. Vücuğuyla mükemmel uyum sağlıyorlardı.

Ve dediğim gibi, ben bir eşek adamım.

Ama kolu göğüslerini yukarı doğru bastırdığı için tepede belirgin bir yuvarlaklaşma vardı. Kesinlikle muhteşemdi.

Sonra gözlerim düştü.

Karnı yumuşak ve kadınsıydı.

Göbeğinde ısıltılı bir piercing vardı... Ya tangası?

Kalçalarının arasında küçük bir kumaş üçgeni vardı. Birkaç santimetre kareyi kaplayacak kadar büyük olabilirdi.

Ağda yaptırmış ya da tıraş olmuş olmalıydı çünkü o kumaş *hiçbir şeyi* saklamıyordu. Göbek deliği ile tangasının önü arasında sadece yumuşak, süt gibi bir deri vardı.

Aletim levye gibi sertleşti.

Sonra gözlerini kıstı. "Aslında, *bakmak* da yok. Işığı kapatın."

Hiçbir şey söyleyemedim - dilim daha önce onunkinden bile daha çok tutulmuştu. Sadece döndüm ve ışığı kapattım.

Odadaki tek pencerenin üzerinde tül perdeler vardı. Vücuğunu görmeme yetecek kadar ay ışığını içeri alıyorlardı.

Kolunu indirdi. Loş ışıktaki, mükemmel ve yuvarlak iki küçük areola halkasını gördüm. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama daha da sertleştim.

Aletim acı verici ve garip bir açıyla boxerıma doğru bastırıyordu. Ayarlamak zorunda kaldım ve başının bel kemerimden dışarı çıkmasına izin verdim -

Lucia'nın kesinlikle görmemesi gereken bir şey.

Aletim karnıma doğru dikildiğinde, arkamda kalın örtüleri aradım, onları kaldırdım ve yatağa girdim. Hiçbir şey görmemesi için yüzümü duvara döndüm.

Yanıdaki örtülerin çekildiğini duydum.

Yatağa girdiğinde şiltede ufak bir kayma oldu - "TANRIM, DONUYORUM!" diye bağırdı.

Bu doğrudu - çarşaf soğuktu.

Aldırmamıştım çünkü aklımı azgın ereksiyonumdan - ve onun vücudundan - uzaklaştırmıştı. Hayır, onu geç.

Çarşafın ne kadar soğuk olduğunu *fark* etmemiştim bile, çünkü daha çok azgın ereksiyonumla ve beynime kazınmış olan kıcının görüntüsüyle meşguldüm.

"Isınacak," dedim, sesim kalın çıkıyordu. Konuşmak çok zordu.

"Bu BOKTAN!" diye tısladı.

Onu göremediğim için - ve o yine yaramazlık yapmaya başladığı için - normal beyin fonksiyonlarımın bir kısmını geri kazandım.

"Şikâyet etmeyi bırak," dedim.

O kıpırdandıkça yatağın kaydığını hissettim.

"Bu korkunç! BUZ KÜPÜNDE olmak gibi!"

İçimi çektim. "Sanki hiç bir şey yaşamamışsın gibi konuşuyorsun - " Birden çıplak tenim benimkine dokundu.

Hayal edilebilecek en yumuşak cilt. Yuvarlak ve yumuşak ve -

Kıcını bana dayadığını fark ettiğimde gözlerim yuvalarından fırladı.

Boy farkımız nedeniyle kık yanakları belime bastırdı - Ve sonra çıplak sırtı benimkine değdi.

Eğer aletim daha önce bir levye olsaydı, şimdi elmas sertliğine yaklaşıyordu. Camı bile çizebilirdi, bundan emindim.

Lucia memnuniyetle, "Ahhhh," diye iç geçirdi.

"Ne halt ediyorsun sen?!" Tısladım. Ondan uzaklaşamıyordum çünkü yatağın tam kenarındaydım.

"Isınıyorum. Fırın gibisin. Mmmmmmm." Sesindeki o mırıltı.

Onun bebek yumuşaklığındaki teni benimkine değişiyordu... Sıkım o kadar sertleşmişti ki *acıyordu*.

"Yatağın kendi tarafına dön," diye tersledim.

"Heyecanlanma, mafya çocuğu. Bu sadece kıcımın donmaması için."

"Yapmayacaksın -"

"Shhhhhh. Sadece tadını çıkar. Çıplak bedenime en çok bu kadar yaklaşacaksın, o yüzden - "

"Çıplak mısın?!" Ben bağırdım.

Kıkırdadı -

Bu şimdiye kadar duyduğum en kadınsı ve seksi sestti.

"Şey, *tam* olarak değil... ama baktığını gördüm, yani bu tanga'nın ne kadar küçük olduğunu biliyorsun. *Neredeyse*

çıplak, tüm niyet ve amaçlar için."

Ağzımı hareket ettirmeye çalıştım ama bu sonsuza kadar sürdü. "Sen... yapamazsın..."

"Shhhhhhhh. Isınmak bu çöplüğe girdiğimden beri yaptığım ilk güzel şey. Bir dakika sessiz ol."

Orada bir heykel gibi hareketsiz yatıyordum, sıkım o kadar sert ve zonkluyordu ki kopacakmış gibi hissediyordum. Orada yatıyordu ve kıcının her kıvrımının vücuduma

bastırıldığını hissedebiliyordum...

Sonra nefes alış veriş i yavaşladı...

Ve bayıldığından emindim.

Orada yatıyordum, hareket edemiyordum - sikim acıyla zonkluyor,
taşaklarım ağrıyordu. Sonunda uykuya dalmam sonsuza kadar sürdü.

Lucia

Iuykulu bir şekilde gözlerimi açtım.
Yumuşak ışık odayı dolduruyordu. Sol tarafıma uzanmış, hayatım boyunca daha önce *hiç* görmediğim kaba yontulmuş ahşap bir duvara bakıyordum.
Nerede olduğumu unutmuştum -
Sonra köşedeki sandalyenin üzerine örtülmüş kıyafetlerimi gördüm ve her şey geri geldi.
Oh evet...
Soyunduğumu hatırladım.
Ve Massimo'nun canına okuyor.
Omzunun üzerinden bana bakarken gözlerindeki bakış...
Kendisine asla yavru köpek sahibi olamayacağı söylenen küçük bir çocuk gibi. Kesinlikle *çok komik*.
(Ayrıca geniş omuzlarından, kaslı sırtından ve o lanet olası mükemmel kış.)
Isınmak için ona doğru bastırıldığında hissettiği işkenceyi sadece hayal edebiliyordum.
Hissedebilmek için kışımı *onunkine* bastırmak istedim ama bunun sadece *kendime* işkence etmek olacağına karar verdim. Bu yüzden kışımı onun sırtına dayadım.
Yine de *hepsi* göstermelik değildi. Yatak buz *gibiydi* ve o inanılmaz derecede sıcaktı. Resmen ısı yayıyordu. Gerçekten de süper rahattı...
Ve böyle bir vücuda karşı bastırılmış olmak, şey... Kendimden son derece zevk almıştım. Ve bahse girerim *onun* da cehennemden gelen mavi taşakları vardı.
O anıyı yeniden yaşarken kendi kendime gülümsedim.
Ağır yorganın altında güzel ve sıcacıktım... Ama belime bir şey batıyordu.
Sert bir şey.
Kaşlarımı çatıttım.
Her neyse, *büyük* bir şeydi.
Yer değiştirdim ve sırt üstü yuvarlandım.
Ve Massimo'nun yanımda yattığını fark ettim.

Gece dönmüş olmalıydı çünkü yüzü bana dönüktü. Gözleri

kapalıydı ve yavaşça nefes alıyordu.

Sabahın ilk ışıklarında kesinlikle nefes kesiciydi.

Hâlâ çok yakışıklıydı ama yüz hatları masum küçük bir çocuğunki gibiydi... Çok sakın ve rahattı...

Bir an için ona yaşattıklarım için kendimi kötü hissettim. Dün ona gerçekten de tam bir sürtük gibi davranmıştım.

Ve onun beni arzulamasını sağlamak... Eğlenceliydi ama yine de şirretlikti. Elimi uzatıp dağınık saçlarını okşamaktan başka bir şey istemiyordum... Belki yanağına ve sakalına dokunmak...

Ama bunu yapamadım.

Bu garip olurdu. Hatta psikopatça. Her neyse, kolumu hareket ettirdim ve bir şeye çarptım. Sıcaktı.

Ve yüzeyde yumuşak...

Ama *inanılmaz derecede* sert.

Dondum kaldım.

Lanet olsun.

Bu onun siki mi?!

Sabah odununu duymuştum. "*Bu kızın nesi var?*" demeden önce, *daha önce hiç bir erkeğin sabah odununu hissetmedi mi?* -

Şunu bilin ki ben de sikten nasibimi almıştım ama sabah odununu ilk elden deneyimleme fırsatım olmamıştı.

Çünkü hiç gece kalmadım.

Ciddiyim. Bu benim bir kuralım gibiydi: Onları becer ve bırak. Hiç erkek arkadaşım olmamıştı.

Sadece bir dizi tek gecelik ilişki... ve özellikle iyi oldukları takdirde birkaç kez daha becerdiğim birkaç adam. Bir haftalık ilişkiler diyebiliriz sanırım.

Ancak bunlardan çok fazla yoktu. Aslında çok azdı. Neden erkek arkadaşı yok diye mi soruyorsun?

Birincisi, gerçekten *istediğim* bir erkekle birkaç günden daha uzun süre tanışmamıştım. Çoğu o kadar zeki *değildi*. Ya da ilginç. Ya da komik. Ya da herhangi bir şey, gerçekten.

TikTok'taki komik bir kadın avukat bunu şu şekilde ifade etti: "*Çoğu erkek orta pişmiş biftek gibidir... ne az pişmiş ne de iyi pişmiş.*"

Bu *tamamen* benim deneyimimdi. Bir sürü orta boy biftek. Ben

sadece ateşli erkeklerle yattım, o yüzden o kısmı iyiydi -

Her ne kadar 'ateşli' olmak 'yatakta iyi olmak' anlamına gelmese de.

Çoğu bir kıza aşık olamayacak kadar kendilerine aşıktı.

Ayrıca, büyükanneniz bir mafya imparatorluğunu yönetirken bir erkek arkadaşınızın olması biraz zordu.

Tam olarak yatıya kalamazdım. Nona her türlü yasadışı şeyi yapmış ve düzenli olarak insanları

dövdürmüş olabilirdi, ama çatısı altında bir adamla yatmama izin vermeyecekti - *bu* kesindi.

Kendi dairemi almak istiyordum ama *bu* mümkün değildi. Nona'nın kendi evimi almama izin vermesinin *imkânı* yoktu, çünkü alırsam her *şeyi* berbat edeceğimi biliyordu.

Zekiydi. Bir şeyler çevirdiğimi biliyordu. Ama ben yüzüne vurmadığım sürece ikimiz de bu konuda konuşmamaya sessizce karar verdik.

Aslında bir ya da iki kez bir daire tutmamı tartışmıştık ama şartı etrafımda sürekli bir koruma grubu olmasıydı - o zaman ne anlamı kalırdı ki? Nona'nın evinde yaşamaktan ve takım elbiseli bir düzine haydut tarafından izlenmekten farklı olmayacaktı.

Talep ettiğim tek şey Ca' Foscari'deki derslere giderken yanımda koruma olmamasıydı.

Nona'ya bana vereceği korumalardan kaçacağımı söyledim - tüm derslerimi asmak da dahil - bu yüzden zahmet etmese de olur. Bu konuda homurdandı ama sonunda sürekli bir gölgem olmadan bunu denemeyi kabul etti.

Her şey yolunda gitti - *Cosa Nostra*'daki hiç kimse Nona'yı geçecek kadar aptal değildi - bu yüzden son üç yıldır gün boyunca göreceli bir özgürlüğüm vardı.

Geceleri de bol bol kaçardım. Üniversite arkadaşlarımla diskoteğe gider, sarhoş olur, ateşli bir adamla tanışır, onun evine geri dönerdim -

Bang, sonra giyin ve eve git.

Eğer iyi biriye, numarasını alır ve sıkılmadan önce onunla birkaç kez daha buluşurdum.

Ancak başka bir sorun daha vardı.

Bunu düzenli bir şey haline getirmekle ilgilensem bile - ki bu sadece birkaç kez oldu - bir adam bir mafya ailesinde olduğumu öğrendiğinde, işler tuhaflaştı.

Adamın biri sürekli başımın etini yiyordu. Dünyanın en havalı şeyiymiş gibi davrandı ve bana milyonlarca soru sordu.

Başka bir adam çıldırdı ve bir daha mesajlarıma cevap vermedi. Akıllı olan oydu.

İlk adam, büyükannem sikini içime soktuğunu öğrenirse daha uzun süre siki olmayacağını anlamayan bir aptaldı. Yani aslında onu hayaletleştirerek ona bir iyilik yapıyordum.

Hepsine hayalet gibi davranıyorum, gerçekten.

Hayatlarını kurtarmak. Ya da en azından siklerini kesilmekten.

İşte ben buyum... Gerçek bir iyiliksever.

Aşk hayatımla ilgili başka bir sorun daha vardı: Venedik biraz küçük bir şehir. Sadece çok fazla gece kulübü ve bar var.

Bu yüzden erkekler beni bir kulüpte gördüklerinde yanıma gelip şöyle derlerdi, *Hey, neden bana geri dönmedin?*

Eğer tek gecelik bir ilişki olsaydı - ki bu yatakta o kadar da iyi olmadıkları anlamına geliyordu - "Özür dilerim, *sizi tanıyor muyum?*" derdim.

Gücenip "*Birlikte yattık!*" derlerdi.

Ben de derim ki, *o zaman pek unutulmaz bir şey olmamıştır.*

Eğer bu işe yaramazsa ve bana kaltak deyip çekip gitmelerini sağlamazsa, "*Tam olarak ne kadar sarhoştum?*" diye sorardım. *Rıza gösteremeyecek kadar sarhoş bir kızla yatmanın tecavüz olduğunu biliyorsun, değil mi?*

Her zaman beş saniye sonra çok saçma bir bahaneyle giderlerdi.

Bu özel kartı oynamam hiç hoş değil, biliyorum. Bu tür şeyler çok sık oluyor. Bu kadar hafife alamayacağım kadar çok kadın *var*.

Ama cidden, eğer bir erkek ilk seferde ipucunu alamıyorsa.

Tüm bunlar, benim neden bu deneyimi hiç yaşamadığımı açıklamanın inanılmaz uzun ve dolambaçlı bir yoluydu.

"sabah odunu" kavramı.

Elbette duymuştum. Hakkında şakalar yapılan tonlarca film izlemiştim. Ama gerçek hayatta hiç *deneyimlememiştim*.

Ve eğer yorganın altında beni kıcımdan dürtten sert bir penis olsaydı, o zaman...

Diyelim ki gördüğüm ya da dokunduğum tüm sikler arasında hiçbirisi bu kadar büyük hissettirmedi.

Bazıları oldukça büyüktü. Sahipleri aptal değilse ya da iki dakikadan fazla dayanabiliyorlarsa, bunlara genellikle ikinci bir şans verilirdi.

Ama *bu*...

Bu bambaşka bir oyundu, kardeşim.

Kolumu çarşafın altında biraz hareket ettirdim... Ve *kocaman* bir şeye sürtündüm.

Gözlerim kocaman oldu.

Vay be.

Birincisi, gerçekten çok seksiydi. Sadece seksi değil -

Ama çok seksiydi.

Şimdiye kadar birlikte olduğum tüm erkeklerle, evlerine varır varmaz, BOOM, dick çıktı.

Gizem yok, alay yok, gerilim yok.

Burada... cehennem, *hepsi* gizemliydi. *Hepsi* alay. *Tüm* gerilim.

Yorganın altında kocaman bir alete sürtünmek ama ne kadar büyük olduğunu ya da neye benzediğini bilmemek - bir kıvrımı olup olmadığını, kavisli olup olmadığını ya da ne kadar kalın olduğunu -

"Bilmemek" beni çıldırtıyordu. Yani kesinlikle "seksi ve ateşli" idi.

Ama aynı zamanda 'sıcaktı'.

Kavurucu sıcaktı aslında. Dün gece normal teninden çok daha sıcaktı. Ve dokunduğum şey yumuşaktı, en azından yüzeyde...

Ama aynı zamanda çok da sert.

Kurşun borunun üzerindeki kadife gibi. İşte o zaman bir şeyi fark ettim.

Çıplak ten hissettiğime neredeyse %100 emindim, bu da üç şeyden biri anlamına geliyordu.

Ya gecenin bir yarısı boxer'ını çıkarmıştı, ki ben böyle bir şey görmemiştim... Ya da fermuarından dışarı çıkmıştı...

Ya da o kadar büyüktü ki iç çamaşırından dışarı çıkmıştı. Ve *bu* beni *çok* meraklandırıdı.

Ve *ıslak*.

Çok

ıslak.

Ne kadar büyük olduğunu görmek istedim.

Gerçekten görmek istedim.

Örtünün altında kocaman bir alet vardı ve çok yakışıklı bir adama aitti.

(Ve çok da sinir bozucu, ama bunu bir saniyeliğine görmezden gelebiliriz) - ve ben göremiyor muydum?

Sikerim böyle işi.

Yorganı yavaşça kaldırırken kalbim göğsümde bir balyoz gibi gümbürdüyordu ve - "Ne yapıyorsun lan sen?!" Massimo havladı.

"AAAAH!" Çığlık attım ve ondan kaçmaya çalıştım.

Başını yastığa koyduğu yerden bana kaşlarını çatarak bakıyordu. Doğrulduğumda, yatak örtüleri vücudumdan kayarak göğüslerimi ortaya çıkardı.

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Bir çığlık attım ve çarşafı göğüslerimin üzerine çektim. Kendini tek kolunun üzerinde yukarı kaldırdı.

Aman Tanrım, kolunun bükülme şekli ve dirseğine yaslanırken omzundaki kasların öne çıkması -

Kaslarının böyle dalgalandığını görünce daha da

ıslandım. Ama o yer değiştirdiğinde, başka bir şey oldu.

Örtünün altından çok büyük bir şişkinlik çıktı.

Yorgan ağırdı ve şişkinlik vücudundan oldukça uzaktaydı... Yani altında her ne varsa kaya gibi sert ve *çok* uzundu.

Kapağa baktım, sonra tekrar ona döndüm.

Neye baktığımı fark etti, bu yüzden aceleyle kalçalarını büktü, böylece horozu yatakla aynı hizadaydı ve çıkıntı kayboldu.

Çok geç kalmıştım.

Onu görmüştüm

-

Onu gördüğümü biliyordu -

İzlediğimi bildiğini biliyordum.

Ben de hemen söyledim. "Ne kadar büyük?" diye sordum.

Ayrıca parmağımı ağzıma soktum ve dişlerime dokundum.

Dudaklarıma bakıp yüzü kıpkırmızı olana kadar bunu yaptığımı -ağzıma parmak sokma kısmını- fark etmemiştim.

Aslında çok sevimliydi.

"Bu seni ilgilendirmez," diye tersledi.

Güldüm - sonra hemen sustum. "Hayır, ciddi... Ne kadar büyük?" "Sana söyledim ya -"

"Bunun altında ne var, Loch Ness Canavarı mı?" Yorganı yukarı çekmeye çalışırken sordum.

"Bakayım -"

Onu taşaklarından vurmaya çalıştığımı sanırdın.

Yorganı kaptı ve kasıklarının etrafına doladı. "DUR." "Neden? İkimiz de yetişkiniz -"

"HAYIR."

"Tek bilmek istediğim ne kadar büyük olduğu." "HAYIR."

"Hadi," diye mırıldandım, sonra baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedim ve bir kaşımı kaldırdım.

"Seninkini görmeme izin verirsen ben de benimkini görmene izin veririm."

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Şimdi sana bir göz atacağım," diye fısıldadım ve çarşafı sağ göğsümün üzerine indirdim.

Meme ucum sertleşmişti - ve ona bakmasını izledim.

Sertçe yutkundu.

"Daha fazlasını görmek ister misin?" Fısıldadım.

Gözlerimin içine baktı -

Ağzını açtı -

Cevabın 'Evet' olduğunu *biliyordum*.

Ama kendini tam tersini söylemeye zorladı.

"*HAYIR*."

"Hadi," diye takıldım ona. *Uzun zamandır* bu kadar eğlenmemiştim. "Ne yani, memelerim yetmiyor mu? İstersen diğer her şeyi görmene izin verebilirim."

Yorganın altından uzandım, tangamı tuttum, sırtüstü döndüm, bacaklarımı kaldırdım ve çıkardım.

Sonra da çarşafın üzerine tuttu.

Küçük bez parçası *ıslanmıştı*.

Ne kadar nemli olduğunu görebildiğinden eminim... Ve kokusunu alabiliyordum.

Bu arada kokum ve tadım çok güzel. En azından benimle birlikte olan bir avuç erkek bana bunu söyledi. (Çoğu sadece aletini soktu ve merkeze gitmeyi teklif bile etmedi. Tekrar davet edilmemelerinin bir başka nedeni daha).

Eğer arzumun kokusunu alabiliyorsam... *O zaman onun da alabileceğini biliyordum.*

"Her şeyi görmene izin vereceğim," diye mırıldandım gözlerinin içine bakarken. "Sadece... ne kadar büyük olduğunu... görmek istiyorum."

Gözleri tangama sabitlenmişti.

Ağzı bir şey söylemek ister gibi açıktı... Dikkati tamamen dağılmıştı.

İşte o zaman yorganın altından uzanıp onu yakaladım. Ve gözlerim kocaman açıldı.

Vay anasını.

Bu şey çok büyüktü.

Elim etrafına tam olarak sığmadı bile.

Hâlâ başının etrafındaydım. Tepesinin çıkıntısını avucumun içinde hissedebiliyordum ama ne kadar uzun olduğunu *bilemezdim*.

Daha önce de ıslanmıştım ama saniyeler içinde *sırılsıklam* olmuştum. Amımın çırpındığını hissedebiliyordum.

Elimi sikinden aşağı doğru kaydırdım - sadece birkaç santim.

Kalınlaştıkça gözlerim daha da büyüdü -

İşte o zaman Massimo çıldırdı.

"DUR!" diye kükredi.

H yataktan fırladı ve yorganla birlikte çarşafları da yırttı.

Yani orada tamamen çıplak bir şekilde yatıyordum.

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

İlk içgüdüm örtbas etmektir -

Ama sonra tam tersi şekilde oynamaya karar

verdim. "Hoşlandın mı?" Baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle sordum.
Gözlerini tamamen çıplak olan amımdan ayıramıyordu.

Ona daha iyi bir görüş sağlamak için bacaklarımı açtım.

"Dokunmak yok dediğimi biliyorum," diye takıldım, "ama sanırım bu kuralı bozabiliriz." Sertçe yutkundum.

Bir an için onu yakaladığımı sandım -

Sonra da yorganı kasıklarını örtmek için kullanarak banyoya doğru yürümeye başladı.

"HEY!" Öfkeyle bağırdım. "Ben sana benimkini gösterdim, şimdi sen de bana kendininkini göstereceksin!"

"Duş alacağım," diye mırıldandı, kendini koridorda dümdüz ileriye bakmaya zorlayarak. "Hey - hadi ama! Göster bana!" Ellerimin ve dizlerimin üzerinde debelenirken bağırdım.

Bu onun için çok fazlaydı - ellerimin ve dizlerimin üzerinde olduğumu bilmek - Ve gözlerinin bana doğru kaydığını gördüm.

Ve kışıma bak.

"Göster bana," dedim elimden geldiğince baştan çıkarıcı bir şekilde.

Ve sonra yatak odasından çıktı. Bir saniye sonra banyo kapısının kapandığını duydum.

Yatağa düştüm ve kahkahalarımı bastırdım.

Bu *yıllardır* yaşadığım en eğlenceli şeydi.

Şimdiye kadar yaptığım sekslerin çoğundan daha ateşliydi.

Büyük kötü *mafya* bana sikini göstermeye cesaret edemedi çünkü büyükannemden çok korkuyordu.

Öyle ya da böyle filmi izleyecektim. Kendime bu sözü verdim.

Banyodaki duşun sesini duydum.

Suyun hala buz gibi olduğunu biliyordum.

Hayır, yapamazsın.

"Oh Tanrım," diye inledim.

Tamamen sahteydi - kendime dokunmuyordum -

Ama *o* bunu bilmiyordu.

"Tanrım, çok BÜYÜK," d i y e daha yüksek sesle inledim. "Ohhhhhh... *LÜTFEN* dokunmama izin ver... OH MASSIMO..."

Bunu birkaç dakika daha sürdürdüm, sonra sıkıldım.

Duştayken otuzbir çekip çekmediğini görmek için sabırsızlanıyordum. Yapsa da fark etmezdi.

Yeni favori oyunumu bulmuştum ve hiç durmadan oynayacaktım.

Massimo

I Başımı duşun altına soktum ve dondurucu soğuk su üzerimden akarken keskin bir nefes aldım. Çıplak vücudunun görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Mükemmel teni pencereden giren sabah ışığında parlıyor... Saçları dağınık ve vahşi... Güzel göğüsleri... Açık bacakları... Yumuşak pembe dudakları... Kıçının kıvrımı yatağa baskı yapıyordu. Ve onun *kokusu*. Tatlı ve misk kokulu - daha önce kokladığım hiçbir kadına benzemiyordu. Ve ıslaktı. Kukusunda görebiliyordum. Ve beni kızdırmak için tuttuğu tanga. Sikim *hayatımda* hiç olmadığı kadar sertleşmişti. Babam öldüğünden beri seks yapmamıştım ve haftalardır mastürbasyon yapmamıştım. Çok fazla stres libidomu kış uykusuna yatırmıştı. Şimdi azgın bir boğa gibi geri dönmüştü. Ve sonra. Küçük sürtük duvarın içinden inlemeye başladı. "*Aman Tanrım, çok BÜYÜK... ohhhhhh... LÜTFEN dokunmama izin ver... OH MASSIMO...*" SIKTIR. Sesi yüksek ve kadınsıydı... ve inlemeleri beni daha da tahrik etti. Tek düşünebildiğim, parmaklarının bacaklarının arasında olması, amına dokunması, klitorisini ovması, başını coşkuyla geriye atması, ağzının açık olmasıydı. Benimle oynadığını *biliyordum*. Bunun benimle oynama şekli olduğunu *biliyordum*. Önemli değildi. Özellikle de ağrıyacak kadar sertleşmiş olan sikim için fark etmiyordu.

Siktir et.

Sabuna uzandım ve köpürttüm.

Gelmezsem üzerimde güç sahibi olacağını biliyordum.

Beni etkilemesi çok daha kolay olacaktı.

Siktir et.

Aletimi okşadım ve onu yatakta önümde, mükemmel kıcı havada, küçük pembe dudaklarını ucumla ayırırken hayal ettim.

"Oh bebeğim - çok BÜYÜK - oh Tanrım, sadece YALAMAK istiyorum - "

Daha uzun sürmesi için uğraşmadım.

Bu benim bir kadını memnun etmeye çalışmamla

ilgili değildi. Bu işi bitirmekle ilgiliydi -

Ve benim üzerimde sahip olduğu tüm gücü kesmek.

"Tanrım, Massimo, içime sok! Tanrı aşkına, sok onu - OHHHHHH! - "

Vücudunun önümde kıvranışını hayal ettim, ben onun içine, taşaklarının derinliklerine batarken - Ve boşaldım.

SIKTIR SIKTIR SIKTIR -

Dudaklarımdan kaçmak üzere olan hırıltıyı bastırdım.

Bittiğinde, soğuk suyun üzerime akmasına izin

verdim... *Sonunda* aletimin sönmeye başladığını

hissettim...

Ve sessizleşirken duvarın arkasından baktı.

Lucia.

Bunun bedelini ödeyeceksin.

I Havluyla kurulandım ve boxerımla geri döndüm.
 Kendimi en kötüsüne hazırladım - hala yatakta çıplak yatıyor olabilirdi - Ama tamamen giyinmişti ve ipek bluzunun düğmelerini ilikliyordu.
 Bana baktı ve sırttı. "*Senin için iyi miydi, bebeğim?*"
 Onu görmezden geldim, yatağın ayak ucuna gittim ve tahta sandığı açtım. "Gelirken beni düşündün mü?" diye mırıldandı.
 "Hayır," diye yalan söyledim, katlanmış giysilerimi tek tek çıkarıp yatağın üzerine sererken.
 "Ama geldin, değil mi?" diye sordu alaycı ve baştan çıkarıcı bir tonla. "Demek istediğim, ben Artık şortunla Pisa Kulesi'ne çıkamazsın, o yüzden - "
 "Duş müsait."
 "Su hala donuyor mu?" "Aşağı yukarı."
 "O zaman *hayır, teşekkürler*. Ayrıca, muhtemelen her yere boşalmışsındır." Burnunu kırıştırdı.
 "Ewwwwww, *iğrenç*." Sonra kıkırdadı. "Göğüslerime boşalabilirdin."
 Konuşmaya devam ederken, yavaşça bana doğru yürüdü... baştan çıkarıcı bir şekilde.
 "Sana izin verirdim," diye mırıldandı. "Ya da kışma boşalabilirdin... hangisini tercih ederdin?"
 Koluma yumuşak bir el koydu.
 Onun dokunuşuyla tenim karıncalandı. Hayat sikime geri dönmeye başladı.
Kahretsin -
 Ama öğürmeye başlayınca kurtuldum.
 "Bu *koku* da ne böyle?!" diye bağırdı burnunu kapatırken. "Naftalin," dedim.
 Burada olmadığım zamanlarda kıyafetlerimin üzerine koyardım. Yoksa güveler her şeyi İsviçre peynirine çevirirdi.
 Her şeyi plastik torbalara koyabilirdim sanırım... ama naftalin kokusu kıyafetlerimi bir ya da iki gün giydikten sonra hep kayboluyordu. Ya öyle ya da ben alıştım. Ve kokuyu umursamadım.
 Lucia yaptı.
 "Kahretsin, bu *korkunç*!" diye bağırdı geri çekilirken.
 "Süslü *palazzo*'nuzda çok fazla naftalin kullanmayın, ha?" Bir kot pantolonun içine girerken sordum.
 "HAYIR, *yok*," dedi odanın öbür ucuna çekilirken. "Ah - eğer beni kapatmak istediysen, tebrikler, işe yaradı."

"Güzel," dedim başıma beyaz bir tişört geçirirken.

"Neden böyle giyiniyorsun?"

Yeşil ekose bir gömlek giydim ve düğmelerini iliklemeye başladım. "Ormanda tasarım kıyafetlerle dolaşamayız. Göze batarız."

Gözlerini kısmıştı. "Ne demek 'biz'?" "Ne demek istediğimi *sanıyorsun*?"

"Giyecek tek şeyim bu."

Yatağın kenarına oturdum ve yün çoraplarımı giydim. "İşte bu yüzden sana yeni kıyafetler almak için kasabaya gidiyoruz. Önce kahvaltı edeceğiz ama -"

"*Görünmememiz gerektiğini sanıyordum.*"

Timberland botlarımı giyerken omuz silktim. "Bu kaçınılmaz."

"Dün gece şehre inip bir otelde kalamayacağımızı söylemiştin!"

Botlarımı bağlamayı bitirdim ve ona gülümsedim. "Şey... burada geçirdiğin zamandan keyif almış gibisin. *Ben* kesinlikle eğlendim."

Bana ters ters baktı, sonra döndü ve odadan çıktı.

"Pislik herif," diye mırıldandığını duydum.

Lucia

W Pek de umduğum gibi gitmedi - ha ha, kelime oyunu yapmak istemedim -. Duştan çıktığında, Massimo değişmiş bir adamdı. Sakin, soğukkanlı ve toparlanmıştı.

Belki hala genç ve aptal, ama artık döl dolu değil.

Diğer yandan ben.

Hâlâ gergindim. Ne de olsa orgazm olmamıştım. O *olmuştu*.

Şimdi düşündüm de... beni tekrar heyecanlandırıyordu. Onu okşadığını hayal ettim.

Büyük, kalın shaftını eliyle ovuyordu.

Şişmiş kafasından fişkırان beyaz döl püskürtüleri - kendimi bunu düşünmemeye zorladım.

Eğer heyecanlanırsam, *beni* dezavantajlı duruma düşürecekti - ve ben *bunun* olmasına izin vermeyecektim. Yine de duştan çıktığında tamamen muhteşem olması yardımcı olmadı.

Saçları ıslak ve geriye doğru kaygandı... teni hala hafif nemliydi...

Ve pencereden gelen ışık kaslarını *tüm* ihtişamıyla gösteriyordu. *Lanet* olsun, *çok* ateşliydi.

Bir sürü kıyafet çıkarıp yatağın üzerine sererken vücuduna bakmaktan kendimi alamıyordum. Ama savaşımadan - ha ha - aşağı inmek üzere değildim.

"Boşalırken beni düşündün mü?" En iyi *Hadi sık beni* sesimle sordum. "Hayır."

Bana bakmayı reddetti. Muhtemelen bunun bariz yalanını gizlediğini düşündü.

"Ama geldin, değil mi?" Ona takıldım. "Yani, artık şortunun içinde Pisa Kulesi'ni göremiyorum, yani..."

Yine de siyah boxer'ının altında Matterhorn'un kıcını gördüm.

Mmmmmmm...

"Duş müsait," dedi, hâlâ bana bakmayı reddederek. "Su hâlâ donuyor mu?"

"Aşağı yukarı."

"O zaman *hayır, teşekkürler*. Ayrıca, muhtemelen her yere boşalmışsındır." Yüzümü buruşturdum "Ewwwww,

iğrenç."

Aslında, beni hiç iğrendirmedi.

Bunu görmek için orada olmayı *gerçekten* çok isterdim. Aslında... Keşke *üzerime* boşalsaydı.

Karnıma fişkırttığını hayal ettim... ya da...

"Göğüslerime boşalabilirdin." Elimden *gelenin en iyisini* yaparak ona doğru yürüdüm. "Sana izin verirdim. Ya da kıcıma boşalabilirdin.... hangisini tercih ederdin?"

Elimi koluna koydum.

Kocaman, inanılmaz büyüklükteki kolu başımdan daha *büyüktü*. Ona dokunduğumda biraz gerildi.

Tanrım.

Duştan gelen soğuk suya rağmen teni o kadar sıcaktı ki... Ve hala hafif nemliydi...

Sanki sevişmişiz ve o parlıyordu - Ve sonra koku bana çarptı.

Keskin dumanlar burun deliklerime saplandı.

"Bu *koku* da ne böyle?!" Hemen elimi burnuma götürerek sordum. "Naftalin," dedi.

"Kahretsin, bu *korkunç!*" Geri çekilirken haykırdım.

Yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışa bakılırsa, belli ki verdiğim tepkiden keyif alıyordu. "Süslü *palazzo*'nuzda çok fazla naftalin kullanmayın, ha?" diye sordu - Ve sonra bir kot pantolonun içine adım attı.

Fuuuuuck.

O büyük, güçlü bacaklar.

Ama naftalin kokusu araya girdi.

"HAYIR, yapmıyoruz," dedim odanın diğer ucuna doğru geri giderken. "Ugh - beni kapatmak istediysen, tebrikler, işe yaradı."

Naftalin kokusu rahatsız ediciydi -

Ama yaptığı şeyin geri kalanını değil.

Üzerine bir tişört çekti ve kollarını kaldırırken göğüs kaslarının esnemesini ve karın kaslarının dalgalanmasını izlerken biraz ıslandım.

Tişörtü kafasına geçirirken Instagram'da paylaşılan susuzluk tuzağına benziyordu.

"Güzel," dedi.

Kaşlarımı çattım. Kot pantolon, tişört -yatağın üzerinde yeşil ekose bir gömlek vardı- "Neden böyle giyiniyorsun?" diye sordum.

Hoşuma gitmedi.

Yani, biraz hoşuma *gitti* - Bu yüzden hoşuma *gitmedi*.

Düzgün kesilmiş sakalıyla gözlerimin önünde bir *mafya bozuntusundan* taşralı bir kabadayıya dönüşüyordu.

Ve aslında her zamankinden daha seksi görünüyordu, bu beni daha da kızdırdı.

Uzun kollu ekose gömleğini giydi ve düğmelerini iliklemeye başladı. "Ormanda tasarım

kiyafetlerle dolaşamayız. Göze batarız."

Kaşlarımı daha da çatmıştım. "Ne demek 'biz'?"

"Ne demek istediğimi *sanıyorsun*?"

"Giyecek tek şeyim bu."

Ağırlığının altında inleyen yatağın kenarına oturdu ve kalın taba rengi çoraplarını giydi. "Bu yüzden sana yeni kıyafetler almak için kasabaya gidiyoruz. Önce kahvaltı edeceğiz ama - "

Kasabaya gidiyoruz -

Whoa, whoa, whoa -

"*Görünmememiz gerektiğini* sanıyordum, " dedim sinirlenerek.

Kahverengi yürüyüş botlarını giyerken omuz silkti. "Bu kaçınılmaz."

"Dün gece şehre inemeyeceğimizi ve otelde kalamayacağımızı söylemiştin!" İtiraz ettim, öfkem yükselmeye başlamıştı.

Sonunda bana baktı - artık tamamen Bay Ateşli Dağ Adamı'na dönüşmüştü - ve bana kendini *beğenmiş* bir '*siktir git*' sırtışı attı.

"Şey... burada geçirdiğin zamandan keyif alıyor gibiydin. *Ben* kesinlikle eğlendim."

Bu benim öfkemi *kesinlikle* 11'e çıkardı.

Ona "*Bok ye ve öl*" der gibi bir bakış attım, sonra *da* odadan çıkarken omzumun üzerinden bir "Pislik" fırlattım.

I kasabaya gitmek için kulübeden çıktığımızda hala kızgındı.
Ama çevremize şaşkınlıkla bakarken bu durum çabucak geçti. Dün gece karanlıkta arabayla geldiğimizde pek bir şey görememiştim.
Ama şimdi... sabah güneşinin altında... bambaşka bir dünyaydı.
Orman kesinlikle *çok güzeldi*. Uzun çamlar ve birkaç yapraklı ağaç etrafımızda yükseliyordu. Yanlardan, dalların arasından süzülen güneş ışığı süzülüyordu.
Hava sadece *yeşil* olarak tanımlayabileceğim bir kokuyla doluydu. Çam iğnelerinin keskin kokusu ve odunun topraksı kokusuyla karışan yaprakların altta yatan tatlılığı vardı.
Yer çam iğneleri, eğretili otları ve etraflarındaki devlerin gölgesinde büyümeye çalışan minik fidanlarla kaplıydı.
Serin havada benim tüylerim diken diken oldu - ama sonra güneş ışığı alan bölgelerde yürüdüğümde ısındı.
Ve sesler!
Kuşlar - bir *sürü kuş* cıvıldıyor ve şarkı söylüyordu. Venedik'te kuşlar vardı ama bunlar çoğunlukla meydanlarda uçuşan güvercinler ve Adriyatik'ten gelen martılardı. Elbette başka tür kuşlar da vardı ama onları bir parkın dışında görmek nadirdi ve duymak daha da nadirdi.
Ama bu - bu bir senfoni gibiydi.
Kuş seslerinin altında, ağaçların tepelerinden esen rüzgarın sesi vardı - hafif bir *çalkantı* yapraklar, kıyıdaki dalgaların daha sessiz bir versiyonu gibi.
Bunların hiçbirini daha önce yaşamamıştım.
Ormanı sadece filmlerde ve dizilerde görmüştüm.
Ve *bunların hiçbirisi* etrafımdaki tüm görüntü ve seslerin hakkını veremezdi.
Dün gece arabanın farlarında köhne ve yıpranmış görünen ev bile yeni bir görünüme bürünmüştü. Yıpranmış ahşapta ve bacayı oluşturan taşlarda bir güzellik vardı.
Venedik eski şeylerle *dolu*. Yani, 700 yıllık bir sarayda yaşadım. Ama Venedik'teki tüm eski şeyler görkemli, asil ve heybetliydi... ve biraz da sıkıcıydı. Müzeler gibi.
Ama o küçük kulübe buraya *aitmiş* gibi görünüyordu... sanki ormanın zemininden çıkmış, ağaçların manzarasının bir parçası olabilirdi.
Orada öylece durdum, gözlerim fal taşı gibi açıldı ve her şeyi anladım.
Massimo arabanın kapısında durdu ve şaşkın bir şekilde beni izledi. "İyi misin?" "...Burayı neden aldığınızı anlayabiliyorum..." Mırıldandım.

Gülümsedi - ve bir an için aramızda bir ateşkes varmış gibi hissettik.
Arabaya bindiğimizde, "Kasabaya gidişimizi görene kadar bekle," dedi.

Şaka yapmıyordu.

Ormandan ayrılıp Padola kasabasına yaklaştığımızda her şey *gerçekten* muhteşem bir hal aldı. Küçük evleri ve tek bir kilise kulesi olan şirin bir dağ köyü vardı. Etrafı dönümlerce çimenli yeşil tarlalarla çevriliydi.

Bu da bir yamaç boyunca yukarı doğru uzanan bir çam ağaçları denizine yol açtı. Ve sonra, aniden, dağlar.

Yerden fırlamış gibiydiler - büyük, solgun, sarp tepeler.

Bir dizi değil, dikkatinizi çekerim - sadece yerden çıkan ve daha küçük sırtlarla birleşen üç büyük kubbe. Sonra tekrar çam ağaçları denizinin içinde kayboldular.

Dağların tepeleri zaman ve erozyonla yuvarlanmıştı ama her yerde pürüzlü yarıklar vardı.

"Vay canına," diye fısıldadım, yavru bir köpek gibi pencereden dışarı bakarken.

Massimo, "Alplerin bir parçasıdırlar," dedi, "ama doğudan batıya sadece 60 mil kadar uzanırlar. Ve yapıldıkları mineraller nedeniyle çok farklı görünüyorlar. Hatta bazı yerlerde dağlar gün batımında pembeye dönüşüyor."

"Bunu görebilir miyiz?" Pencereden bakmaya devam ederken merakla sordum. "...belki," dedi Massimo. "Bütün bunlar sona erdiğinde."

Ona inanmamıştım.

Her şey bittiğinde beni Nona'ya bırakacak ve bir daha arkasına bakmayacaktı. Ama bir dakikalığına rol yapmak eğlenceliydi.

Massimo

S Kulübeden çıktığımızda Lucia'ya bir şey oldu. Yavaşça arkasını dönüp her şeyi içine çekerken yüzünü bir huşu ifadesi kapladı. Her şeye sessiz bir yoğunlukla baktı - ağaçlara, yere, kulübeye - Dağları gördüğünde ise avuçlarını ve burnunu cama dayamıştı. Hayatım boyunca kanıksadığım şeylerin - ormanlar, kırlar, dağlar - onun için tamamen yeni olduğunu fark etmek ilginçti. Venedik güzeldi ama insan yapımı bir güzellikti. Adanın doğa adına sunabileceği en büyük şey tertemiz bakımlı parklardı. Çok güzeldi ama biraz sterildi. Ve Dolomitler gibisi yoktu. Açık bir günde, dağları Venedik'ten görebilirdiniz - ama 100 mil uzaktaydılar. Onları yakından görmenin bir ihtişamı vardı. Ve bundan gözle görülür bir şekilde etkilenmişti. O zaman onun sadece cüzdan ve kıyafetlerle ilgilenen zengin bir velet olmadığını anladım. Gerçek bir merak ve doğaya karşı derin bir takdir yeteneğine sahipti. O anlarda büyüleyiciydi. Büyüleyici. Gözleri parlıyordu. Ve çocukların gözleri dışında neredeyse hiç görmediğiniz bir masumiyet ve neşe ile doluydular. Bu onu daha çok sevmemi sağladı. Ona karşı sevgi gibi bir şey hissetmeye başladım - Ve sonra gidip bunu mahvetmek zorunda kaldı. "Peki... ne kadar büyük?" diye sordu sırtarak. Padola'da bir restoranın içindeydik. Duvarlarında ahşap paneller ve A şeklindeki tavanında çıplak kirişler olan küçük bir yerdi. Dekor İtalyan'dan çok İsviçreliydi. Kışları kasaba bir kayak merkezine dönüşüyordu - çok *küçük* bir kayak merkezi, ama yine de bir kayak merkezi - ve duvarlarda karla kaplı Dolomitler'in bir sürü resmi vardı.

Restoranda birkaç yerli vardı ama oduncu gibi giyindiğim için bedenime bakmaktan başka bir şey yapmadılar. Kırmızı deri ceket ve ipek bluzuyla Lucia'yı daha *çok* merak ediyorlardı. En azından bir gece önceki yemekte olduğu gibi huysuzlanmıyor ve insanlara ters ters bakmıyordu. Hayır, sadece *beni* rahatsız etmeye çalışıyordu.

"Cidden, ne kadar büyük?"

Yumurtamı kestim ve bir ısırık aldım. "Bunun hakkında konuşmuyoruz." "Belli ki konuşuyoruz. Sekiz inç mi? Dokuz mu?"

Ona ters ters baktım. "*Huzur* içinde yememe izin verir misin?"

"Tabii, sen söyledikten sonra. *On* mu?"

Onu görmezden geldim ve kahvemi yudumladım. "Hadi ama... Sadece ne kadar büyük olduğunu söyle." "*Senin* kaldıracabileceğinden çok daha büyük."

Başını geriye attı ve bana kurnazca bir gülümseme verdi. "Ooooooh... meydan okuma kabul edildi!" "Birlikte yatmıyoruz."

"Teknik olarak, birlikte yatıyoruz. Sadece sevişmiyoruz."

"Ama *bunu* yapmıyoruz."

Başını yana eğdi ve sahte bir masumiyetle "Neden olmasın?" diye sordu.

"Çünkü büyükannen beni öldürür. Bunu sen de *biliyorsun*," diye kaşlarımı çattım. "İşte bu yüzden böyle davranıyorsun."

"Seni *öldürmesini* istemiyorum. Ona söylemek zorunda değiliz." "Benden *hoşlanmıyorsun* bile."

Omuz silkti. "Hoşlanmadığım pek çok erkekle yattım."

"*Ben de senden hoşlanmıyorum.*"

Bana firavun faresinin kobraya verdiği türden bir gülümseme verdi. "Benim için sorun yok." "Benim için yok."

"Ohhhh, kendini evlilik için mi saklıyorsun?" diye sordu sempatik ve anlayışlı bir baş hareketiyle. "İyi bir Katolik çocuk musun? *Eşcinsel* misin? Eğer öyleysen sorun değil - "

"Ben eşcinsel değilim," dedim gözlerimi ona dikerek.

"Evet, biliyorum," diye sırtıttı. "Dün gece yatakta bana bakma şekline bakılırsa, sen *kesinlikle* eşcinsel değil."

"Kahvaltını yap."

Waffle'ını keserken içini çekti. "Biliyor musun, biraz sosis sipariş etmeliyim. Belki de *tek*

"Yakın zamanda ağzıma alacağım et..." Ona ters ters baktım. "*Lütfen* çeneni kapatır mısın?"

Sahte bir şaşkınlık tepkisi verdi. "Tanrım. *Huysuz.*"

Ve sonunda yemek yerken bana biraz huzur ve sessizlik verdi. Seks hakkında konuşması beni rahatsız falan etmedi.

Beni heyecanlandırmaya başlamıştı... Onun yatakta çıplak yattığını düşünmek...

Pantolonumun düğmelerini açıp iç çamaşırımı çıkarırken gözlerindeki bakış...

Kahretsin.

Kotumun altında sikimin sertleştiğini hissedebiliyordum.

İyi ki otuzbir çekmiştim, yoksa *asla* aşağı inmezdi... Ve sonunu asla duyamazdım.

A Zaten sonunu da duymadım.

"Peki... ne kadar büyük?" diye sorduğunda kahvaltımızı bitirmiş ve bir sonraki işimize doğru yola çıkmıştık.

"Dediğim gibi, *senin* için çok büyük."

"Buna ben karar vereceğim. Bazı kadınlar bundan hoşlanmıyor mu? İçlerine bile *sığmıyor* mu?"

"Lütfen şu lanet *çeneni kapatır* mısın?"

"Her neyse. Er ya da geç öğreneceğim, sen duş alırken içeri dalmak zorunda kalsam bile. Gerçi su o kadar soğuk ki, büzüşme olacağından eminim."

Çoğunlukla İtalyanca konuştuğu için cümle şöyleydi: "*Sono sicuro che ci sarà qualche shrinkage.*" Tıpkı 'boomer' gibi, İngilizce kelimeyi de tanıyamadım.

"...büzülme?"

"Bilirsiniz - büzülme." Çılgın bir adamı taklit eder gibi sesini değiştirdi. "'Havuzda yüzmekten yeni döndüm Jerry ve su çok soğuktu. Korkmuş bir kaplumbağa gibi belirgin bir büzülme vardı!'"

"Jerry kim?"

Sanki kayıp şehir Atlantis'ten geldiğimi söylemişim gibi bana baktı. "Seinfeld?! Kramer?! Elaine?! George Costanza?!"

"Bu insanların kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bu lanet olası bir televizyon programı, dostum! *Gelmiş geçmiş* en ünlülerinden biri!"

"Ne zaman yayınlanmıştı?"

"Bilmiyorum - 1990'lar gibi bir şey."

"Eğer 1990'ların başıysa, ben doğmadan önceydi," dedim küçümseyerek. "Evet, *ben* doğmadan önceydi ama *ben* yine de gördüm." "Çünkü zamanını boşa harcamayı seviyorsun."

"*Bu ne cüret,*" dedi donuk bir sesle. Bir dükkânın kapısını açtım. "Burası."

Burası bir giyim mağazasıydı. Kış aylarında kayak ceketleri, önlükler, tulumlar ve parkalar gibi soğuk hava kıyafetlerinin satıldığı bir kayak mağazasına dönüşüyordu. Yaz aylarında ise dağlarda yürüyüş yapmak için kıyafetler stoklanıyordu.

"Um..." Lucia etrafındaki giysi raflarına bakarak konuştu.

"Ne?"

"...Ben iyiyim. Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Ormanda tasarım kıyafetlerle dolaşamazsınız. Özellikle de o ayakkabılarla. O topuklardan biri her an kırılabilir."

"Bunlar parke taşı için yapılmamış," dedi küçümseyerek. "Ve *gerçekten* de ormandaki toprak yollar için yapılmamışlar."

"...iyi... her neyse," diye mırıldandı.

Pembe yanaklı ve sarı örgülü yaşlı bir kadın geldi. Kot pantolon ve üzerinde 'Padola Ski' yazan basit bir sweatshirt giymişti. "Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Onun için kıyafete ihtiyacımız var," dedim. "Ve botlar." "Kaç numara?" diye sordu kadın Lucia'ya.

"35," diye cevap verdi - bu Avrupa numarasıydı ve çok küçüktü. Ortalama bir İtalyan kadının ayakkabı numarası 38 ila 42 arasında değişiyordu.

Kadın güldü. "Sanırım küçükler bölümünde bir şeyimiz olabilir." "Çocuk ayakkabısı mı?!" Lucia inanamayarak haykırdı.

"Sadece devam et," diye emrettim.

Bana ters ters baktı, sonra kadını çocuk ayakkabısı reyonuna kadar takip etti.

Biraz şikayet ettikten sonra - bu noktada ona bunları en fazla bir hafta giyeceğini ve ondan sonra atabileceğini hatırlattım - bir kızın kahverengi yürüyüş botlarında karar kıldı.

"Üç ya da dört günlük giysiye de ihtiyacımız olacak," dedim kadına. "Her şey mi?" diye sordu. "Çoraplar, iç çamaşırları - "

"Her şeyi."

Lucia, "Üzerimdekinden memnunum," diye tersledi.

"Belki bugün, ama altı gün sonra?"

"Az önce üç ya da dört gün dedin!"

"Elbette. Birkaç *hafta* burada kalabiliriz. "

Lucia bana ters ters baktıktan sonra satıcı kadına dönerek, "Pekâlâ, iç çamaşırı ne olacak?" diye homurdandı. Kadın bir rafı işaret ederken, "Elimizde fazla yok," dedi. "Sadece bunlar - "

"BÜYÜKANNE KÜLOTU MU?!" Lucia bağırdı. "*Olamaz!*"

"İstemiyorsan giymek zorunda *değilsin* ama en azından *al*," diye çıkıştım. "Peki ya *sen?*" diye meydan okudu bana. "Boxerını hiç değiştirecek misin?" "Evet, *değiştireceğim*. Evde daha fazlası var."

"O zaman neden bu *sabah* değiştirmedin?" "Çünkü odada benimle birlikte çok sinir bozucu biri vardı."

Lucia hatırlayınca sırttı. "...Ah evet... tamam, iyi, *her neyse*, ama dünyanın sonu gelmedikçe onları giymeyeceğim."

"Onlara sahip olup ihtiyaç duymamak, ihtiyaç duyup sahip olmamaktan daha iyidir." "Hiç *takmamak* daha iyi," diye karşılık verdi.

Üç spor sutyeni, dört tişört, dört pamuklu uzun kollu üst, iki yoga pantolonu, bir paket çorap ve hem 50 derecelik gecelere hem de yağmura dayanabilecek yalıtımlı bir ceket seçti.

Ve büyükanne külotu.

Ayrıca tüm bunları taşınması için küçük bir JanSport sırt çantası, su için iki adet beş galonluk kap ve birkaç matara aldım.

Ben diğer malzemeleri toplarken o da soyunma odasından botları, siyah yoga pantolonu ve açık mavi bir üstle çıktı.

'Yüksek moda' Lucia'dan farklı görünüyordu - ama yine de harika görünüyordu. Her şey sıkıydı.

Muhteşem kışını gösterecek kadar.

"Bu hoşuma gitti," dedi aynada kendini kontrol ederken. "Çok güzel görünüyorsun," diye iltifat etti sarışın kadın.

"Teşekkür ederim," dedi Lucia, sonra bana baktı ve alaycı bir tavırla, "Güzel görünüyor muyum, Massimo?" dedi. "...güzel görünüyorsun," diye homurdandım.

"Sanırım bu da *bir şeydir*," dedi sertçe, sonra kadına döndü. "Saçım için bir şeyiniz var mı? Toka ya da klips?"

Kadına nakit ödeme yaptım. Dışarı çıktığımızda Lucia'nın eski kıyafetleri plastik bir torbanın içindeydi ve uzun saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Arkasından yürüyemedim. Manzara çok fazlaydı. Onun hemen yanında kaldığımdan emin olmalıydım.

At kuyruğunu *çok* severim. Seksi olduklarını düşünüyorum. Gençken ilk kız arkadaşım at kuyruğu takardı ve ben de onlara karşı bir şeyler hissederdim.

Lucia'nın saçlarının salınışını ve yoga pantolonunun içindeki muhteşem poposunun yürürken ileri geri sallanışını bir arada izlemek benim için başa çıkılamayacak kadar fazlaydı.

Eve döndüğümüzde tekrar mastürbasyon yapmam gerekecekti, bunu biliyordum.

W Yerel markete uğrayıp konserve ve konserve yiyecek stokladım. Lucia için bir diş fırçası ve deodorant gibi şeyler aldım - ayrıca cep telefonum için prize takılabilen ucuz bir şarj aleti aldım. Benzin istasyonundan aldığım şarj aleti sadece bir arabanın çakmağı ile. Ayrıca bir düzine bez torba da aldım. Sokağa çıkıp da kese kağıdının yırtılmasını asla istemezdim.

"Neden *iyi* bir şey alamıyoruz?" Lucia yemek seçeneklerimi incelerken hırıltılı bir sesle sordu. Kimsenin duymaması için kısık bir sesle, "Saklayacak bir şeylere ihtiyacımız var," dedim. "Bir daha bir süreliğine geri geleceğim." "Harika," diye mırıldandı. "Bu gece ve yarın için ne istersen al. Sadece önümüzdeki 24 saat içinde yiyemeyeceğimiz bir şey almayın."

Elma ve muz toplamadı ama. *Onlardan* birkaçını *ben* topladım. Hayır... Abur cubur aldı. İki paket patates cipsi ve bir kutu toz çörek. "Siz buna '*iyi*' mi diyorsunuz?" Yiyecekleri kasiyerin yanındaki tezgâha yığarken sordum. "Ton balığından çok daha iyi," dedi burnunu kıvrarak. "Proteine ihtiyacımız var." "Görünüşe göre bir ton alıyorsun." "Ben büyük bir adamım." Eğildi ve yaramazca fısıldadı, "Evet... *ne kadar* büyük?" "GİT... UZAKLAŞ." İçini çekti ve kasiyer kasayı açarken mağazanın önüne doğru yürüdü. İş bittiğinde, nakit ödeme yaptım. Fausto'nun kredi kartlarımın izini sürebileceği riskini almak istemedim.

"Aman Tanrım!" Lucia aniden ciyakladı - öfkeyle değil, zevkle. Ona baktığımda bir sakız makinesinin önünde durduğunu gördüm, şeker yerine ıvır zıvır ve sahte mücevherlerle dolu plastik baloncuklar dağıtan türden. "Bu şeylere *bayılıyorum*! Çocukluğumdan beri hiç görmemiştim!" Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. "Biraz bozuk para alabilir miyim?" Bir an için ona baktım ve gözlerinde kayboldum. Bazen inanılmaz derecede sinir bozucu

olabiliyordu... Ve sonra, hiçbir uyarı olmadan,
gözleri parlayabiliyordu... Ve gülümsemesi neşe ile
parlıyordu...

Bu yeterliydi -

"Massimo," diye bağırdı. Sanki beni trans halinden çıkarmaya çalışıyormuş gibi parmaklarını şıklattı. "Dünya'dan Massimo'ya. Cevap ver, Massimo."

"Evet, evet," diye homurdandıktan sonra kasiyere beş avroluk bir banknot uzattım. "Bu şey ne kadar tutuyorsa para üstü verebilir misiniz?"

Lucia'ya bir avuç bozuk para verdim, o da bir tanesini soktu ve metal kolu çevirdi. Baloncuk çıktığında onu açtı ve bir anahtarlık olduğunu gördü.

Anahtarlığı ve balonu yere fırlatırken kimseye belli etmeden "Hayır," dedi. "Al şunu," dedim.

"Evet, evet," dedi ve bir bozuk para daha atıp kolu çevirirken beni başından savdı.

İkinci baloncuktan birkaç parça sakız çıktı. Onları ağzına attı ve tekrar denerken çiğnemeye başladı.

Üçüncü baloncuktan bir akrep çıkartması çıktı. Ya da benim çıkartma *sandığım*

bir şey. "Oh, harika - bir dövme!" diye bağırdı ve incelemem için havaya

kaldırdı.

"Dövmeye benzemiyor," dedim. Kasiyere başımla teşekkür ettim ve bir düzine bez torbanın saplarını tuttum.

"Üzerine su koyuyorsunuz ve cildinize yapışıyor," diye

açıkladı. "Anahtarlığı ve şu plastik şeyleri al," diye emrettim.

Onları yerden aldı ve çantalarımın birine doldurdu.

Kapıya doğru yürürken alaycı bir tavırla "Taşımayı teklif ettiğin için teşekkürler," dedim.

"Sen *büyük* bir adamsın," dedi şehvetle. "Onları gayet iyi idare ediyor gibi görünüyorsun."

Tekrar penis boyundan bahsetmeye başlamasını istemediğimden, o çıkartmasını... dövmesini... her ne haltsa onu incelerken ben de sessizce çantaları taşıdım.

Arabaya döndüğümüzde her şeyi bagaja yükledim ve cep telefonumdan bir arama yapmak için uzaklaştım. Evde telefon çekmiyordu ama kasabada üç hat vardı.

Yine de Lucia'yı görüş alanımda tuttum. Dövmeyi kıyafetlerinin üzerinden vücudunun farklı yerlerine yerleştirerek en iyi yeri bulmaya çalıştı.

Koyduğu yerlerden bazıları - sol göğsünün üstü, kıç, karnının alt kısmı - pantolonumda kendimi ayarlamama neden olan rahatsız edici bir kıpırdanmaya neden oldu.

Niccolo ilk zil sesinde cevap verdi. "*İyi misin?*"

"Beklenebileceği kadar iyi."

"*Bu ne anlama geliyor?*"

"Bu, yol arkadaşımın canımı *sıktığı* anlamına geliyor." Kıkırdadı.

"*Daha kötüsü de olabilirdi.*"

"Sanırım. Senin tarafta işler nasıl gidiyor? Lars tetikçiyi yakaladı mı?"

"*Hayır,*" dedi Niccolo ve sesi korkunç geliyordu. "*Tetikçi temiz bir şekilde kaçtı.*"

"Kahretsın."

"*Evet. Ama o zamandan beri başka bir şey olmadı. Kime güvenebileceğim konusunda hâlâ paranoyağım, bu yüzden seni çıkaracak bir uçak henüz bulamadım.*"

"Sorun değil."

"*Dul ile temas halindeydim. Fausto'nun adamlarının gölgelerde pusuya yatmış olmasından hâlâ endişe duyuyor, bu yüzden biz güvenli olduğuna ikna olana kadar Lucia'yı getirmemenizi söylememi istedi.*"

"Tamam."

"*Bak, aşırı paranoyak olmak istemem... ama cep telefonunu artık kullanmaman iyi bir fikir*

olabilir. İzini sürebilirler diye."

"Ben de bunu düşünüyordum. Zaten gideceğimiz yerde pek çekmeyecek ama yine de acil durum arka kanalı olarak tutacağım sanırım. İletişime geçmeniz gerekirse bana mesaj atın, ben de mümkün olan en kısa sürede arayacağım."

"Anlaşıldı. Başka bir şey var mı?"

"Aurelio dün Venedik'ten uzaklaşırken beni aradı."

Niccolo şaşırarak, *"GERÇEKTEN,"* dedi.

"Lucia'yı teslim etmezsem olayları tırmandırmakla tehdit etti. Söylediği birkaç şey bana bu işin arkasında Fausto'nun değil de onun olabileceği hissini verdi. Belki de haydutluk yapmıştır."

"Tam olarak ne dedi?"

"Somut bir şey yok - sadece Fausto ile konuşmama izin vermedi ve ne zaman Fausto'dan bahsetsem konuşmaktan kaçınıyor gibiydi."

"Huh... bir şeylerin peşinde olabilirsin. Ben hâlâ genel planın - Mezzasalma'nın Agrella'ları öldürmesi ve cinayetleri bizim üzerimize yıkmaya çalışması - Fausto'nun ipleri eline almadan yapılabileceğini sanmıyorum ama Venedik konusunda haklı olabilirsin. Bu büyük bir taktik hatasıydı, bu da Aurelio'nun işleri kendi eline almaya karar verdiğini gösteriyor olabilir."

"Ne demek 'taktiksel hata'?"

"Fausto, Agrellas'ın cinayetlerini üzerimize yıkarak Beş Aile'yi bize karşı kışkırttı - peki neden Venedik'e bir grup paralı asker gönderdi? Hem de işi bitirmeye yetecek kadar değil? Bu onlar açısından tam bir fiyaskoydu ve en başta bize komplo kurarak ellerindeki avantajı heba ettiler."

"Yani Venedik'in arkasında Aurelio'nun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Büyük ihtimalle. Bu konuda daha fazla düşünmem gerekecek, ancak sizin açınızdan iyi bir öngörü."

"Teşekkürler."

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır, ben iyiyim."

"Pekâlâ. Dikkatli ol kardeşim."

"Sen de."

Sonra telefonu kapattım.

Hayatım boyunca ilk kez ailemle iletişimimin kesildiğini fark ettim.

Elbette, evden uzakta olduğum ve telefon edemediğim zamanlar olmuştu... Ama her zaman kardeşlerimden en az biri yanımdaydı.

Kulübemde yalnız geçirdiğim zamanlar kendi seçimimdi... ve istediğim herkesi arayabilmekten sadece kısa bir araba yolculuğu uzaktaydım.

Bu farklıydı. Bu zorunlu bir ayrılıktı ve kendimden başka güvenilebileceğim kimse yoktu.

Uzun yıllardır ilk kez kendimi çok yalnız hissediyordum.

WEve döndüğümüzde konserve ve teneke kutularını tezgâha boşalttım ve sırt çantamı dolaptan çıkardım. Çadır ve uyku tulumu için tasarlanmıştı ama ben onları taşımayacaktım, dolayısıyla yiyecek için bolca yer olacaktı. Ayrıca bir yığın ıvır zıvırı da yerleştirdim.

Yanımıza almamız gerekenler: ateş yakmak için bir çakmak, konserve açacağı ve bulabileceğimiz şarap şişeleri için bir tirbuşon.

Lucia banyodan sağ omzunda, köprücük kemiği boyunca uzanan yeni dövmesiyle çıktı. Akrep kabile tarzında yapılmıştı, bu yüzden daha çok pençeleri andıran siyah çizgiler ve iğneli kavisli bir kuyruktan oluşuyordu.

Gerçi benim baktığım şey bu değildi.

Tıpkı dün gece yatağa girdiğinde olduğu gibi banyodan üstsüz ve kolunu göğsünde kavuşturmuş bir şekilde çıkmıştı.

Ama şimdi, gün ışığında, göğüslerinin şişen üst kısımlarını çok daha iyi görebiliyordum. Ve... şey... bu görüntü bir tepki yarattı.

Mutfak tezgahının arkasında durduğum için mutluydum diyelim.

"Beğendin mi?" diye sordu neşeyle, uzun saçlarını önünden çekerek omzunun tamamen çıplak kalmasını sağladı.

"Çok güzeller," diye mırıldandım.

Gözlerini kısmıştı. "'Onlar' mı?"

"O," dedim hemen. "Çok güzel."

Bana kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "*Başka* şeyleri de seviyorsun, ha?" "Git üstüne bir şey giy," diye emrettim.

"Neden?" diye sordu sahte bir masumiyetle. "Çok hoş olduklarını söylediğini sanıyordum."

Elini sol göğsünün ortasına kaydırды, böylece sadece meme ucu örtüldü - Ve o zaman bile, iki parmağının arasında areolasının koyu pembesini görebiliyordum.

"GİT BİRAZ KIYAFET GİY" diye hırladım ona.

"Tanrım, tamam," diye tersledi, sonra tekrar sırtıttı. "Neden? Büyüyor mu? Görmek istiyorum - " Tezgâhın etrafından dolaşmaya başladı.

"Lucia -" diye uyardım onu.

"Pantolonunu çıkarma, ben sadece-"

Ve boştaki elinin kot pantolonumun önünü okşadığını hissettim.

"Kahretsin, sertleşmişsin," dedi hem alaycı hem de şaşkın bir sesle.

Yeterince içmiştim.

Döndüm, elimi boğazına koydum ve onu duvara doğru ittim. Sert değildi - nefes borusunu falan ezmiyordum -

Ama oldukça agresifti.

Özellikle de elim neredeyse tüm boynunu saracak kadar büyük olduğu için... Ve ayrıca onu altı adım geriye ittiğim için.

Duvara çarptı ve irkilmiş gözlerle bana baktı.

Ona öfkeyle baktım. "Bu iş bitecek. Tüm bu flörtöz saçmalıklar *BİTECEK*. Tüm çıplaklık ve bana 'ne kadar büyük olduğunu' sorma DURACAK. Burada olmamın tek bir nedeni var: Seni güvende tutmak. Bebek bakıcılığı yapmak için burada değilim. Sizi eğlendirmek için burada değilim. Sizi hayatta tutmak ve bazı kötü insanların pençelerinden uzak tutmak için buradayım. *Bundan* sonra sana bir şey yapmanı söylediğimde *yapacaksın*. Ben de sana *bunu durdurmanı* söylüyorum. ANLADIN MI?"

Kocaman gözlerle bana baktı.

Sonra kolunu göğsünden çekti ve iki elini bileğime koydu. "Seni tahrik eden bu mu?" diye fısıldadı.

O anda çok öfkeliydim -

kısmen haklıydı çünkü.

Sikim pantolonumun içinden fırlayacakmış gibi hissediyordum -

Özellikle de şimdi göğüslerini görebildiğim için.

Öfkemle, düşünmeden boynunu biraz daha sıktım - Ve nefesi kesildi ve tutundu.

Elimi çekmeye çalışmıyordu... Ama bana tutunuyordu.

"Beğendin mi?" diye fısıldadı gözlerinde sıfır korkuyla bana bakmaya devam ederken. Sonra dudaklarını hafifçe yaladı. "*Beğendim.*"

Öfkeliydim -

Ve eğer durmazsam daha da ileri gidebileceğimden korkuyordum.

Elimi boynundan çektim, omzunu tuttum ve kabaca onu çevirdim. Sonra diğer elimi omurgasına koyarak onu kabinin arkasına doğru ittim. Artık kışını görebiliyor olmamın bir faydası olmadı.

O kadar dar bir yoga pantolonu vardı ki, boyanmış gibi görünüyordu.

Onu yatak odasına doğru iterken, "Arkaya git ve SİKTİĞİM KIYAFETLERİNİ GİY" diye hırladım.

"Hiç eğlenceli değilsin," dedi alaycı bir sesle.

"Bir sürtük gibi davranmayı bırakmazsan ne kadar eğlenceli OLMADIĞIMI göreceksin," diye bağırdım.

Bu onun dikkatini çekti.

Başını sertçe çevirdi ve omzunun üzerinden bana baktı. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Biliyor musun? *Siktir* git, göt herif."

"Sen de siktir git prenses."

Banyoya girdi ve kapıyı olabildiğince sert bir şekilde *çarparak* kapattı. Bütün ev sarsıldı.

İçimden küfrederek mutfığa döndüm ve eşyaları sırt çantasına koymaya başladım.

Lucia

M Assimo'nun bana sürtük demesi beni *ileden* ıkardı. Büyükannemin mafya babalarının benim duymadığımı sandıkları anlarda glmelerini ve bbrlenmelerini dinleyerek bymtm. Kulak misafiriydim. Köşelerde saklanmayı ya da merdivenlerde oturmayı severdim. Bir erkekten gerçeği duymamın tek yolu buydu: dinlemediğimi düşündüğünde. Büyükannemin yanında, "*Evet, Sinyora.*" derdi. *Elbette, Sinyora. Kesinlikle, Sinyora.* Ama kendi aralarında yalnız kaldıklarında? *Hafta sonu becerdiğim kızı görmeliydin - Madonn, ne memeler... işte, bana bazı çıplak resimler göndermesini sağladım, bir göz at.* *Bana ıkımaya başladı, ben de ona biraz vurdum. Bu ona ders olmalı. Siktiğimin kaltağı - onu gebertmeliydim ama hepsi deli.* *Evet, yaşlı karımın yanımda iki hatun daha olduğundan haberi yok... Hiçbirinin yok...* Erkeklerin gerçek birer pislik olduğunu çok geç yaşta öğrendim. Ve korkak olduklarını da. Sadece başkaları dinlerken iyi bir oyundan bahsettiler - Ama ne zaman kadın patronları etrafta olsa -ki yeterince büyük bir hata yaptıklarında onları kafalarından vurdurmaktan çekinmezdi- yaltaklanan küçük yalakalara dönüyorlardı. Aşçılar ve hizmetçiler dışında evde başka kadın yoktu. Ama bir sürü *mafya vardı.* Bir sürü cinsiyetçi, kadın düşmanı saçmalık duymak için bir sürü fırsat. Nona, aptal uaklarının etrafında olmamın kötü bir fikir olduğunu biliyordu, bu yüzden beni yatılı Katolik kız okuluna gönderdi. Günde yirmi dört saat, pazartesiden cumaya. 10 yaşımdan 18 yaşıma kadar sadece hafta sonları eve geldim. Bir grup rahibe tarafından bir manastırda yetiştirildim. Dindar değildim - Nona ayine gitmezdi ve bana da gitmek zorunda olmadığımı söyledi - bu yüzden temelde rahibelere tahammül ettim ve bana ezberlettikleri her Ŗeyi okudum. Ama *ok* yaramazlık yaptım. Okuldaki başka *hiçbir* kızın benim kadar dayak yediğini sanmıyorum.

Ve kesinlikle hiç erkek yoktu... %1000

erkek delisi olmama rağmen.

Cuma öğleden sonra takım elbiseli orta yaşlı bir pislik tarafından alındım...

Tüm hafta sonunu kilit altında geçirdiğim *palazzo*ya kadar eşlik edildim... Ve sonra Pazartesi sabahı erkenden manastıra geri götürüldüm.

Gördüğüm tek erkek bir tekneyle kanallardan geçerken gördüğüm çocuklardı - Ve internette izlediğim televizyon şovları.

Ve *internetten birkaç program izledim.*

Gerçi sadece Netflix, Hulu ve HBO Max. Nona internetin nasıl çalıştığını tam olarak bilmiyordu ama *danışmanı* Silvio'nun porno sitelerini engellemesini sağlayacak kadar biliyordu. (Sanırım bunu yapmak zorundaydı, çünkü aksi takdirde tüm mafya babaları telefonlarından wifi üzerinden porno izleyeceklerdi).

Ancak ne Nona ne de Silvio Netflix ya da diğer yayın servislerini izlememi engellemeyi düşünmedi.

Bu yüzden çok eğlendim.

Euphoria... Elite... Bridgerton... adını hatırlamadığım bir İspanyol dizisi, ama temelde yirmili yaşlarda bir grup ateşli oda arkadaşının sikişmesiydi...

Ve filmler: *Grinin 50 Tonu* ve devam filmleri... *365 Gün... Sonraki 365 Gün... Bu Gün 365 Gün...*

(*365 Gün* filmlerini sevdiğimi söyleyebilirsiniz.) Yine de fark ettiğim bir şey var:

Her şey göğüs ve kık göstermekle ilgiliydi, ama çok az *penis* vardı.

Kesinlikle *sert* penis yok.

Ve tüm bu şovların büyükannemin mafya haydutlarına eşdeğer olduğunu fark ettim:

Becerdikleri kadınlar hakkında konuşmak, becerdikleri kadınları *göstermek* ve birçok kez becerdikleri kadınlara *kötü davranıyorlardı*.

Hepsi bir erkek izleyicinin bakış açısından. (Çoğunlukla *Bridgerton* oldukça havalıydı.)

Ama tüm bunlara rağmen seks yapmaya başlamak için *can* atıyordum.

Sonunda manastırdan ayrılıp üniversiteye kaydolduğumda, 'iş için açık' dönemime girdim.

Evet, bir sürü erkek yattım.

(Cuma ve Cumartesi geceleri saat 2'de *Palazzo*'daki evimde olmam gerekirken başarabildiklerim. Hafta içi geceleri daha da kötüydü).

Ve hayır, erkeklerin çoğu yatakta pek iyi değildi.

Hiçbiri o kadar tatmin edici değildi. Sadece iki kez boşaldım ve *o* da meseleyi kendi ellerime aldığım içindi, ne demek istediğimi anlıyorsanız.

Çoğu berbatı. Üç dakika sonra bitiyordu. Birkaç kez 60 saniye ya da daha az sürdü.

Ve ben sadece kaldıramayacak kadar sarhoş olmayanları sayıyorum. Onlardan bir düzine daha vardı.

Dört ya da beş tanesi oldukça iyiydi. Geri davet edilenler onlardı.

Ama *o* adamları bile çok uzun süre yanımda tutmadım. Onları birkaç kez becerdim ve attım.

Sıkıldığımda, *gitmişlerdi*.

Ya da...

...onlar için bir şeyler *hissetmeye* başladığımda.

Yatak odası dışında da boktan insanlar mıydılar? Onlar *erkekti*, değil mi?

Ama öğrenemedim. Kesin olarak değil. Büyükannem için çalışan pislikler gibi olduklarını bana gösterecek kadar uzun süre etrafta dolaşmalarına izin vermedim. Bu şansa bırakmayacağım bir şeydi.

Dokuz yaşındayken merdiven boşluğunda otururken bir adama güvenemeyecek kadar çok şey duymuştum.

Yani eve gittiğim erkeklerin büyük çoğunluğu tek gecelik ilişkilerdi. *Birkaç* tanesiyle birkaç kez daha takıldım.

Ama hiç erkek arkadaşım olmadı.

Kesinlikle hiç aşık olmadım.

Ayrıca, vibratörüm çok daha tatmin ediciydi. Ve tutarlı da. Yani, seks yapmak eğlenceliydi. Beni yanlış anlamayın.

En iyi kısmı flört etmektir... ve hazırlık... ve beklenti... Ama 'ana olay' genellikle en hafif deyimiyse hayal kırıklığıydı.

Ama eğer gerçekten seks yapmak istemiyorsam, neden yapayım ki?

Sanırım tüm hayatım boyunca manastırda ve Nona'nın *sarayında* kilitli kaldığım içindi. Hiçbir şey yapamadım, hiçbir yere gidemedim, *kesinlikle* hiçbir erkekle görüşemedim.

Tanrı aşkına, ben gerçek bir manastırda büyüdüm.

Nihayet 18 yaşında özgür olduğumda, çılgına döndüm.

Çünkü *yapabilirdim*.

Çünkü herkes bana *yapamazsın* dedi.

Ben de "*Siktir git*." dedim. *Birami tut*.

Ama beni en çok çileden çıkaran şey, insanlar ne yaptığımı bilseydi nasıl yargılanacağımı bilmektir.

Bir adam 21 yaşına kadar 20 kadınla yatarsa, o lanet bir aygırdır.

Bir kadın bunu yaparsa, o bir sürtük, bir fahişe, bir - ona ne kadar korkunç bir isim vermek isterseniz.

Sanki sistem, dokuz yaşındayken merdiven boşluğundan dinlediğim o lanet mafya herifleri tarafından tasarlanmış gibiydi.

İstedikleri her şeyi yapabilirlerdi... yalan söyleyebilir, aldatabilir, kadınları aşağılayabilir, taciz edebilirlerdi... Ve hiç kimse onlara bu saçmalıklarını söyleyemezdi. Büyükannem bile. Ve yattıkları kadınları *kötülerlerdi*.

Bedenlerini bu erkeklere veren kadınlar - bazı durumlarda *kalplerini* de onlara veren kadınlar -

O mafya bozuntuları arkalarından atıp tutar ve buna gülerlerdi. Dürüst olmak gerekirse, erkeklerden *nefret* ederdim.

Ve nefret ettiğiniz bir şeyden etkilenmek özel bir cehennem türüdür.

Daha da kötüsü, sizi öldürebilecek bir şeyden etkilenmek.

Massimo bana sürtük dediğinde *onu* öldürmek istedim.

O anda, merdiven boşluğunda kulak misafiri olduğum diğer *mafya* bozuntuları gibiydi. Massimo'nun farklı olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Ama öyle değildi.

Yargılayıcıydı -
Beni etiketlemek için
çok hızlı - Ve bir korkak.

Beni istediğini *biliyordum*.

Sadece harekete geçmiyordu çünkü Nona'dan ölesiye korkuyordu - tıpkı diğerleri gibi.

Ama *benim hakkımda* ne düşündüğünü bana rahatça söyleyebiliyordu.

Bütün gün beni yargıladı.

Hakaretlerle beni aşağıladı.

Tıpkı tüm *mafyaların* hayatlarındaki her kadına yaptığı gibi.

Lanet olası pislik.

Massimo ne kadar ateşli olursa olsun... Ve beni güvende tutmak

istediğini ne kadar söylerse söylesin... Hâlâ düşman olduğunu

hatırlatan iyi bir şeydi.

Bunu asla unutma.

Massimo

I Lucia banyodan çıktığında sırt çantamla işimi bitiriyordum. Üzerinde bir sweatshirt vardı, ki bu iyiydi. Ama somurtarak yatak odasına geri döndü. Siktir et onu. Gidip bir süre güveçte pişirebilir. Eğer beni sürekli kışkırtmaya çalışmasaydı, tüm bunlar çok daha kolay olurdu. Yemekler hazırlandıktan sonra yatak odasına gittim. Yatağın üzerinde uzanmış, gözlerini Tavan. Kızgın görünüyordu. *Soğuk* bir kızgınlık. Sırtınıza bir bıçak saplayıp onu bükecek türden. Bu da bir sonraki adım konusunda tereddüt etmeme neden oldu - ama yapılması gerekiyordu. Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Siktir git." "Memnuniyetle, ama önce sana bir şey göstermem gerekiyor," dedim ve odanın köşesindeki silah kasasına gidip şifreyi girdim. "Umurumda değil." "Biri peşimize düşerse düşersin, o yüzden dikkat etsen iyi olur." Kasayı açtım ve bir pompalı tüfek çıkardım. *Bu* onun dikkatini çekti. Yatakta doğrulup oturdu. "Ne yapıyorsun?" "Sana bunu nasıl kullanacağını öğretiyorum." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "...gerçekten mi?" "Evet. Sanırım bir av tüfeğini nasıl kullanacağını bilmiyorsun - yoksa biliyor musun?" "Hayır." Durakladı, sonra "Bana *hiçbir şeyi* nasıl vuracağımı öğretmediler" dedi. "O zaman sanırım tabancaları da ele almamız gerekecek. Hadi bakalım." Yatak odasından çıktım. O da hemen peşimden geldi. Sanırım merakı öfkesinin önüne geçmişti. Dışarı çıktık ve yüzümü ona döndüm. "Silahları *ateşlemeni* istemiyorum, çünkü kimsenin duymasını ve burada olduğumuzu bilmesini istemiyorum - ama en azından sana nasıl kullanılacağını

göstereceğim.

"Bu bir av tüfeği. Ptarmiganlar ve orman tavuğu için kullanıyorum.

ama birini öldürmekte de aynı derecede etkilidir.

"Av tüfeğinin tabanca ya da tüfeklere göre büyük bir avantajı var: nişan almak zorunda değilsiniz. Dezavantajı ise uzak mesafelerde o kadar iyi olmaması. Ancak hedefiniz 10 ya da 15 fit içinde olduğu ve doğru yöne doğrulttuğunuz sürece, nişan aldığınız şeyi vurma şansınız çok yüksektir. Bunun nedeni, tek bir mermi yerine, namludan patlayan 'shot' adı verilen çok sayıda küçük topa sahip olmanızdır. Dairesel bir şekilde dışarı doğru genişlerler - "

"Tüfeğin nasıl çalıştığını biliyorum," dedi küçümseyerek.

"Tamam o zaman," dedim, sinirlenmeyi reddederek. "Devam edelim.

"En önemli şey önce güvenlidir. Her zaman bir silahın dolu olduğunu varsayarsınız. Öldürmek niyetinde değilseniz silahı kimseye doğrultmayın. Ateş etmeye hazır olana kadar parmağınızı daima tetik korkuluğunun dışında tutun.

"Bir aptalın parmağı tetikte dolaştığı, tökezlediği ve ya kendi ayağını vurduğu ya da kazara başka birini öldürdüğü kaç hikaye duyduğumu anlatamam. Bu yüzden birini öldürmeye hazır olmadığınız sürece parmağınızı *daima* tetik korkuluğunun dışında tutun.

"Bu çift namlulu bir av tüfeği, ama sadece bir tetiği var. Tetiği çektiğinizde iki namlu da ateşleniyor. Ayrıca dahili çekiçleri var, yani ateş etmek için herhangi bir şeyi kurmanız gerekmiyor."

Ona emniyeti gösterdim; silahın kundağında, itmek için küçük bir çıkıntısı olan kayar bir plaka. "Emniyet bu. Silahı ateşlemek için onu *yukarı* itmen gerekir. Eğer böyle arkada kalırsa, silah ateş almaz."

İki inç uzunluğundaki serbest bırakma kolunu ittim ve gediği kırarak açtım. "Bu silahı açmak için kullanılan kol. Fişekleri buraya kaydırıyorsun. Buraya biraz saçma koyacağım. Saçmalar öyle büyüktür ki üç metre yakınındaki herkesin canına okur, sorun olmaz.

"Silah her zaman emniyet açıkken dolu olacak. Yeniden doldurmanız gerekeceğini sanmıyorum - eğer gerekirse, bir çatışmanın ortasındayız ve başımız ciddi belada demektir - ama şunu bilin ki namluyu bu şekilde, bu kolla açarsınız."

Temel bilgilerden biraz daha bahsettikten sonra silahı nasıl tutacağını gösterdim.

Bunu yapabilmek için kollarım vücudunun iki yanında olacak şekilde arkasında durmam gerekiyordu.

Kıvrımlarının çok farkındaydım... özellikle de kıcının... ama ona sürtünmemek için pelvisimi geride tuttum.

Hâlâ geçen günden kalma parfümünün izleri vardı. Kokusu ve vücudu arasında tahrik olmamak zordu - ama silaha odaklandım ve karşımızda bir katil duruyormuş gibi davrandım.

"En önemli şey, silahın omzuna bu şekilde oturduğundan emin olmalısın," dedim, dipçiğin ucunu omzuna doğru iterek. "Pompalı tüfek çok sert bir geri tepmeye sahiptir. Omzuna sıkıca oturduğundan emin olmalısın yoksa seni geriye doğru savurur ve fena halde morartır.

"Sağ gözünüzle namluya bakabilir ve nişangahları hizalayabilirsiniz, ancak dediğim gibi, bir av tüfeğinin en büyük avantajı sadece doğrultup tetiği çekebilmenizdir. Gerisini saçmaların genişleme şekli halledecektir. Sorusu olan var mı?"

"Neden deneyemiyorum?" diye sordu.

"Deneyebilirsin. İstedığın kadar tetiği çek."

"Hayır, demek istediğim, neden gerçekten *ateş edemiyorum*?"

"Dediğim gibi, buradaki varlığımızın reklamını yapmak istemiyorum. Ayrıca, bu etkili bir şekilde kullanmak için çok fazla pratik yapmanıza gerek olmayan tek silah türüdür. Son çare

olmadığı sürece ateş etmeni istemiyorum."

"Mesela biri bizi bulur ve öldürmeye çalışırsa," dedi sessizce. "Aynen öyle."

Ondan sonra ona paralı askerden aldığı Sig Sauer'i gösterdim, teknede ateş ettiğim silahı. Temel bilgilerin üzerinden geçtim ve silahı birkaç kez kuru sıkı ateşlemesini sağladım, ardından ona yeni bir şarjörün nasıl doldurulacağını ve mermisi bittiğinde nasıl çıkarılacağını gösterdim.

"Tabancayla av tüfeğinden çok daha hassas olmak zorundasınız," dedim. "Normalde, tabancayla iyi bir atış yapabilmen için bin mermi atman gerekirdi - ama tüfek ilk denemede işi bitirir."

İşim bittiğinde Sig'i ona uzattım.

Kocaman gözlerle bana baktı. "Bu benim mi?"

"Evet. Dediğim gibi. Dediğim gibi, elindeki ölüm kalım meselesi. Şaka yapıyor olsan bile etrafta dolanıp bana doğrultmak yok, tamam mı?"

"...tamam," dedi kasvetli bir şekilde.

"Pekâlâ, içeri dönüp toparlanmayı bitirelim."

"Neden toparlanıyorsun?" diye sordu beni takip ederken. Az önceki tüm öfkesinin geçtiğini fark ettim.

"Çünkü gitmemiz gerekiyor." "Neden?"

"Size daha önce de söyledim - amcam ve kuzenimin bu kulübeden haberdar olma ihtimali çok düşük. Ve eğer durum buysa, gidip başka bir yer bulmalıyız."

"Nerede kalacağız?"

"Burada tonlarca kulübe var. Bazı insanlar yazın geliyor, birkaçı da yıl boyunca yaşıyor ama çoğu ev sahibi kayak sezonu için kullanıyor ve başka zaman buraya gelmiyor. Tek yapmamız gereken ıssız ve herkesten uzak bir yer bulmak, o zaman sorun olmaz."

"Onları nasıl bulacağız?"

"Yürüyüşe çıkacağız."

"Ve...?"

"Ve terk edilmiş gibi görünen bir yer bulana kadar yürümeye devam et." Bana baktı. "Şaka yapıyorsun."

"Benim bu konuda bir kez bile şaka yaptığımı gördün mü?" "...hayır," diye homurdandı.

"Aynen öyle." Mağazadan aldığı JanSport'u aldım ve kollarına doğru ittim. "Git kıyafetlerini topla. Hızlı bir öğle yemeği yiyeceğiz ve sonra yola çıkacağız."

"Araba ne olacak?"

"Onu burada

birakıyoruz." "Neden?"

"Çünkü burası yolun sonunda. Buradan sonra ormanda yürüyeceğiz."

"...tamam," dedi ve daha fazla direnç göstermemesine şaşırdım.

Lucia

B Ögle yemeğinden önce Massimo duş almak isteyip istemediğimi sordu. "Bu *zor* bir hayır."

"Kasabaya gitmeden önce su ısıtıcısını açtım," dedi. "Şimdiye kadar ısınmış olmalıydı, ve bu gece nereye gidersek gidelim muhtemelen sıcak suyumuz olmayacak." "Oh... peki, *bu* durumda..."

Duşa girdim. Su ılıklığın sadece birkaç derece üzerindeydi ama yeterliydi. Yine de saçımı yıkamadım. Dışarıdaki hava gün ortasında bile serindi ve yürüyüş yaparken üşütmek istemiyordum.

Duş alırken Massimo'nun bana silahlar hakkında verdiği dersi düşündüm. Nona onlara dokunmamı hiç istememişti. Ve onun adamları bana kesinlikle hiçbir şey öğretmedi. Massimo bana silah kullanmayı öğreten ilk kişiydi. Ve *güç* gibi hissettirdi.

Sanki beni daha önce girmeme izin verilmeyen gizli bir kulübe sokmuştu. Bu yüzden ondan tekrar hoşlandım.

En azından biraz.

Hala 'sürtük' yorumuna sinirleniyordum.

Ama ben onu biraz daha rahat bırakmaya meyilliydim.

Kuruduktan sonra mağazadan yeni bir kıyafet giydim ve kendimi çok daha iyi hissettim - temiz ve tazelenmiş.

Banyodan çıktığımda Massimo eliyle konserve kutularını işaret etti. "Ögle yemeği için ne istersen seç."

"Oooh, lüks," diye şaka yaptım.

Ben konserve makarna seçtim. O fasulye ve ton balığı yedi.

"Arkandan yürümeyeceğim," dedim yemek yerken. "Osuruk makinesi olacaksın." Cevap verme zahmetine girmedim.

İşimiz bittikten sonra konserve açacağını paketledi ve çöpü ayı geçirmez bir çöp konteynerine koydu.

Ve sonra yola çıktık.

Sadece küçük JanSport'umu, su dolu mataramı ve tüfeğimi taşımak zorundaydım. Bir de Birkin'imi,

Tabii ki. *Bunu* arkamda bırakmamın imkanı yoktu.

Öte yandan onun kocaman bir sırt çantası, bir matarası ve omzuna asılı bir av tüfeği vardı - ayrıca her iki elinde de beş galonluk plastik bir kap su taşıyordu.

"Neden yanımıza bu kadar çok su alıyoruz?" diye sordum.

"Her ihtimale karşı gittiğimiz yerde akan su yok," diye cevap verdi. "Bu yerlerin çoğunda kuyu suyu kullanılıyor ve elektrikli pompa bozulursa ya da bir sorun çıkarsa, içme suyu olmadan gitmek istemiyorum."

"Gerçekten akan suyumuz olmayacağını mı düşünüyorsun?" "Hayır, ama bu da bir olasılık."

"Peki ya tuvalete gitmek?"

"Yanımda rulo tuvalet kağıdı getirdim. İhtiyacın olursa her zaman ormana gidebilirsin." "Harika."

Takip edebileceğimiz herhangi bir patika yoktu; sadece çalılıklar arasında dolandık.

Orman çok güzeldi. İlk 30 dakika boyunca etrafıma bakındım, manzarayı seyrettim ve kuşları dinledim.

Sonra sıkıldım.

Ağaçlar ve eğrelti otları yarım saat sonra hepsi aynı görünmeye başlıyor. Kuş cıvıltıları da öyle.

Ben de kendimi eğlendirmek için Massimo ile konuşmaya başladım.

"Sana hiç sormadım - tüm bunlar neden oluyor?" diye sordum.

"Çünkü seni takip eden ve kaçırmaya çalışan insanlar var."

"Evet, *o* kısmı anladım. Ama *neden*? Amcan ve kuzenin bu işe nasıl karıştı?"

"Üniversitede ailemi Floransa'daki Agrellaları öldürmekle suçladığınız zamanı hatırlıyor musunuz?"

"Tabii ki."

"*Kardeşlerim* ve ben yapmadık. Ama amcam ve kuzenimin yaptığını düşünüyoruz - Sicilyalı bir adamla ortak olarak."

"Tamam ama bunun büyükannemle ne ilgisi var?"

"Fausto ve Aurelio'nun Beş Aileyi bize karşı kışkırtmak istediğini düşünüyoruz. Roma, Venedik, Sicilya, Napoli ve Milano. Ve büyükannenizin peşine düşmeleri için Venedik'teki paralı askerleri kiralayan kişinin de kuzenim olduğundan şüpheleniyoruz."

"Ama *neden*?"

"Fausto Beş Aile'den bizi ortadan kaldırması için onay alırsa, *Cosa Nostra*'nın geri kalanı tarafından dışlanmadan bölgemizi ele geçirebilir. Eğer Beş Aile onun paradan başka bir şey için kendi kanından olanlara ihanet ettiğini düşünürse, onu en iyi ihtimalle dışlarlar, en kötü ihtimalle de ortadan kaldırır. Fausto bunu istemez, bu yüzden en iyi seçenek bizi arkadan bıçaklayan bir grup vahşi gibi göstermektir, böylece boğazımızı kesmekte haklı olur."

"Bunların hepsi çok etkileyici," dedim alaycı bir tavırla, "ama bana hâlâ bir grup paralı askerin neden büyükannemi öldürmeye ve *beni* kaçırmaya çalıştığını anlatmadınız."

Massimo sessizleşti.

Devam ettim. "Demek istediğim, eğer amcan Floransa'da olanlar yüzünden Nona'nın senin ve kardeşlerinin bir avuç psikopat olduğunuzu düşünmesini sağladıysa, onu öldürmek için bir grup suikastçı göndermenin ne gibi bir nedeni olabilir? Ve neden *şimdi*? Bunun dışında - "

Birdenbire anladım.

İzlerimde durdum.

Bana bakmak için döndü ve yüzündeki suçlu ifadeyi gördüm.

"Sen," dedim, şok olmuş bir halde. "Çünkü onu ziyarete geldin... ve bu yüzden onu öldürmeye çalıştılar.

onu."

"Aslında onu esir almaya çalıştıklarını düşünüyoruz."

"Oh, bu çok daha iyi," dedim öfkeyle. "Sen ön kapıdan vals yaparak girene kadar *gayet iyi* gidiyorduk!"

"Eğer dün büyükannenizin peşine düşmek isteselerdi, ne olursa olsun *eninde sonunda* onun peşine düşerlerdi - "

"Bunu bilemezsin!" Bağırđım. "*Senin* boktan Toskana parçanla mutlu olup geri kalanımızı yalnız bırakmış olabilirler!"

Massimo şimdi sinirlenmeye başlamıştı. "Ama seni yalnız bırakmadılar. Büyükannene saldırdılar - *senin* peşinden geldiler - "

"Çünkü sen oradaydın! Başka bir nedeni yok! Roma saldırıya uğradı mı? Napoli ya da Sicilya?!"

"...bildiğimiz kadarıyla hayır," diye itiraf etti.

"Seni lanet olası pislik," diye bağırđım. "Bana büyük bir iyilik yapıyormuşsun gibi davranıyorsun... beni güvende tutuyorsun... bana patronluk taslıyorsun ve bir PİSLİK gibi davranıyorsun... ve BU *DURUMDA OLMAM TAMAMEN SENİN HATAN!*"

"Büyükannen bunun için bizi suçlamıyor," diye tersledi.

"*Ben* büyükannem değilim," diye hırladım. "Ve belki de seni suçlamadığını *söylemesinin* tek nedeni, benimle bir grup pislik arasında duran tek şeyin sen olman. Senin yüzünden *peşime* düşen pislikler."

"Lucia - "

"Git kendini becer. Ve bana bir iyilik yap: Bir daha benimle konuşma."

Arkamı döndüm ve ormanda tepinmeye başladım.

Sessizce arkamdan geldi.

Massimo

L Ucia zekiydi.
O da bir kaltaktı -
Ama zekiydi, hakkını vermeliyim.
Son 24 saatte yaşanan tüm bu saçmalıkların ardında yatan tek uygunsuz gerçeği bulmuştu: Nihayetinde tüm bu olanların sebebi kardeşlerim ve bendim. *Palazzo*'ya yapılan saldırı.
Üniversitedeki fidyeciler...
İkimiz de kaçmak zorunda kaldık.
Şimdi, cinayet ve kargaşanın *Cosa Nostra*'da olmanın *bir* parçası olduğunu kabul ediyordum. (Ve hain akrabalara sahip olmaktan, gerçi bu farklı bir konuydu).
Dul, kapısının önüne bir savaş getirdiğimiz için bizi kesinlikle suçlamıyor gibiydi...
Ama Lucia'nın söylediklerini inkâr edemezdim.
Dün sabah Venedik'e uçmamış olsaydım %99 ihtimalle bunların hiçbirini yaşanmayacaktı.
Bu yüzden Lucia'nın kızgın olmasını anlayabiliyordum... Ama ben de kızgındım.
Onu ve büyükannesini kurtarmak için hayatımı defalarca tehlikeye attım. Ama...
Onları en başta tehlikeye atan *ben* olduğum için bu argümanın pek bir geçerliliği yoktu.
Bu konuda kötü hissetmedim. Dediğim gibi, *Cosa Nostra*'da olmanın bir parçası.
Dul kadın riskleri ve olumsuzlukları biliyordu.
Fausto ve Aurelio da eninde sonunda suçlanacak kişilerdi.
Ama bütün bu olanlarda tamamen masummuşum gibi davranamazdım. Yine de Lucia'nın tavrı beni kızdırdı.
Belki de haklı olduğunu bildiğim içindir. Ya da en azından *kısmen* haklı olduğunu. Yine de bunu anlamasının iyi bir yanı vardı:
Sonraki iki saat boyunca benimle konuşmadı. Şikayet etmek için bile.

Yani bir kez olsun kaltak olmasının büyük bir avantajı vardı.

W Ormanda saatlerce süren yürüyüşümüz sırasında yarım düzine kulübeye rastladık. Üçü uygun değildi çünkü dışarıda park etmiş arabalar ve ciplerden de anlaşılabileceği üzere insanlar buralarda kalıyordu.

Diğer üçünden biri ıssız görünüyordu - ama yolun aşağısında içinde insan olan birkaç kulübe daha vardı. Meraklı komşuların uğramasından hoşlanmadığım için o da yoktu.

Uygun olabilecek başka bir yer daha vardı ama *benim* evimden bile daha küçüktü. Ben yaptım Lucia ile aynı yatakta bir gece daha geçirme fikrinden hoşlanmadığım için bunu eledim.

Son seçenek çok büyüktü - benim kulübemin en az iki katı büyüklüğündeydi, bu da muhtemelen en az iki yatak odası anlamına geliyordu. Araba yok, komşu yok, ayrıca pencereler kirli ve örümcek ağlarıyla kaplıydı, bu da bir süredir kimsenin orada olmadığı anlamına geliyordu.

Arka tarafta birkaç atı barındırabilecek büyüklükte küçük bir ahır vardı ama yıllardır boşmuş gibi görünüyordu.

Karar vermemde bir başka etken daha vardı: Güneş çoktan dağların ardına kaymıştı. Batması için bir saat daha geçmesi gerekecekti ama ışık hızla azalıyor ve sıcaklık daha da hızlı düşüyordu. Soğuk bir gece olacağını söyleyebilirdim, *dün* gecedenden bile daha soğuk.

Bu da bir ya da iki mil daha yürüme konusunda kumar oynayamayacağımız anlamına geliyordu.

Yani ya *burası* ya da yarım saat önce geçtiğimiz küçük kulübe olacaktı.

Bunda karar kıldım.

"*Ciddi* misin sen?!" Lucia küçümseyerek sordu.

"Senin için ayrı bir yatak odası olması gerekecek kadar büyük," dedim.

"Eğer bir bok çukurunda kalıyorsak bunun ne faydası var?"

"Yarım saat önce geçtiğimiz o küçük kulübeye geri dönmek istiyorsan, buyur." "Sadece *daha küçük* bir bok çukuruydu," diye mırıldandı ama beni arka kapıya kadar takip etti.

Kolu denedim. Kilitliydi.

Yakın çevrede bir anahtar aradım ama hiçbir şey bulamadım.

Kapının dört camlı bir penceresi vardı, ben de Glock'umu çıkardım ve silahın kabzasını kilide en yakın camı kırmak için kullandım. Ahşap çerçeveden çıkan tüm küçük sivri parçaları tırmıkladım, sonra elimi dikkatlice içeri soktum ve kilidi açtım.

İçeri girdiğimizde benimkinden *çok* daha rustik bir kulübe bulduk, on binlerce dolar harcadığım yükseltmelerin hiçbiri yoktu. Tüm duvarlar kaba yontulmuş gibiydi ve mobilyaların üzerinde ince bir toz tabakası vardı.

Sırt çantamı, tüfeğimi ve su bidonlarını yere bırakırken Lucia, "Tanrım," diye mırıldandı. "Ben

yapmadım

"bok çukuru" dediğimde *cömert* davrandığımı biliyordum. "

Bir ışık düğmesine
bastım - Ve hiçbir şey
olmadı.

"Bu her zaman daha iyi oluyor," diye inledi.

"Bekle," dedim.

En yakın kileri aradım - ki kilerde tamamen yiyecek yoktu - ve sigorta kutusunu buldum.

Ama bir sorun vardı.

"Görünüşe göre fareler elektrik hatlarını kemirmiş olabilir," dedim.

"*Fare mi?!*" Lucia bağırdı.

"Ne yani, ormanın dışındaki bir yerde fare olmayacağını mı sanıyorsunuz?"

"*Seninki* yapmadı!"

"Benimki yerden yüksekte inşa edilmişti ve her köşesinin kapalı olduğundan emin oldum. Burası farklı."

"Evet, bu farklı, tamam," diye mırıldandı.

Mutfak suyunu denedim. Bir saniyeliğine feryat figan bir *brwAAAMP* oldu ve sonra musluktan su gelmeye başladı.

"En azından su var," dedim.

"Eminim dondurucu soğuk da
vardır."

"Evet, ama en azından ormandaki bir tuvalete girmek zorunda
değilsin." "Burası ormandaki tuvalet," diye tersledi.

Ocak elektrikliydi, bu yüzden ne o ne de ocak çalışıyordu.

Evde hiç yiyecek yoktu - sadece tabaklar, bardaklar ve çatal bıçak takımı vardı.

Elektriğimiz olmadığı için telefonumun şarjını boşa harcamak istemedim - bu yüzden etrafta bir el feneri aradım. Mutfak çekmecesinde bir tane buldum. Pilleri zayıftı ama evin karanlık iç kısmını görmeye yetecek kadar sarımsı bir ışın yayıyordu.

Üç ayrı yatak odası vardı - biri kraliçe boy, ikisi çift kişilik ikiz yatak. Yorganları tokatladığımda toz bulutu çıkıyordu ama çarşafklar temiz görünüyordu.

"Gördün mü? Bu gece kendi yatağını alabilirsin," dedim.

"Harika," dedi alaycı bir tavırla. "En azından bir ateş yakabilir miyiz? Donuyorum
amına koyayım." Ana odada taştan bir şömine vardı ama odun yoktu.

Ancak ocağın yanında katlanmış bir branda taşıyıcı ve onun üzerinde de bir balta ve küçük bir balta duruyordu.

"Sen burada kal, ben gidip bir şeyler bulacağım," dedim baltayı, baltayı ve taşıyıcıyı
dışarı çıkarırken. İçeride yığılı odun olup olmadığına bakmak için önce ahıra
yöneldim.

Hiç şansımız yoktu. Bazı boş yem kutuları, bir çatı katı ve çeşitli ıvır zıvırlar vardı ama
istiflenmiş odun yoktu.

Ufalanmış ahşap yapının bir kısmını kesmeyi düşündüm ama bir pislik olmak istemediğime karar
verdim. Mülkü barınak olarak kullanıyor olmamız yeterince kötüydü; bir de onu yok etmeye gerek
yoktu.

Ahırın dışında da hiç odun yığını yoktu - ama yine de bir bakıma turnayı gözünden vurmuştum.

Ahırın arkasındaki küçük bir meşe ağacı yıllar önce devrilmiş olmalı. Ev sahipleri onu motorlu
testereyle dairesel kesitler halinde kesmişlerdi. Artık odunlar terbiye edilmiş ve şömine için hazırды.

Önce doğramam gerekiyordu, ben de işe koyuldum.

En idare edilebilir görünen kesiti seçtim, yaklaşık iki fit boyunda ve iki fit çapında. Sonra baltamı kaldırdım ve salladım.

THOCK.

Onu tahtadan çıkardım, havaya kaldırdım ve tekrar salladım.

THOCK.

Balyoz ve maul ile daha kolay olurdu ama dilenciler seçici olamaz.

Hâlâ etrafta olup olmadığını görmek için motorlu testereyi arayabilirdim ama zahmet etmedim.

Evde ya da ahırda herhangi bir iz görmemiştim.

Bulabilsem bile... petrol ve gaz olsa bile... balta benim için sorun değildi.

Kulübemde yaptığım için bu şekilde odun kesmeye alışkındım. İhtiyacım olduğu için değil, zevk aldığım için. Fiziksel aktivite bir tür meditasyondur.

Şimdi aklımı Lucia'dan ve içinde bulunduğumuz karmaşadan uzaklaştırmama yardımcı oluyordu. Ama en çok da Lucia'yı.

THOCK.

Kıçını -

THOCK.

Kolunu göğsüne koyup üstsüz dolaşması - *ŞOK.*

Kocaman gözleri -

THOCK -

Silindir ortadan ikiye ayrıldı.

Serin havada bile terlemeye başlamıştım, bu yüzden fanilamı çıkardım ve en yakın meşe ağacının üzerine koydum.

Arkamı döndüğümde Lucia evden bana doğru yürüyordu. Şu ana kadar JanSport'unda duran, ona aldığım ceketı giymişti.

Onu gördüğüme sevinmemiştim.

"Birkaç dakika içinde işim bitecek," dedim ona.

"Tamam," dedi - ve hala yaklaşmaya devam etti.

"Burada yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Seni izleyebilirim. Başka türlü eğlenebileceğimiz pek bir şey yok." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ahırın duvarına yaslandı. "Seni durdurmamıza izin verme, dağ adamı."

Ona ters ters baktım ama bir şey söylemedim.

Sonra yarılmış ahşabın yarısını daha büyük bir kesitin üzerine koydum ve görevime devam ettim.

THOCK.

THOCK.

THOCK.

Lucia

I Baltanın ilk sesini duyduğumda sırt çantamdan ceketimi çıkarıyordum. Pencereden boş boş arka bahçeye baktım - Ve hemen bacaklarımın arasında küçük bir karıncalanma hissettim. Massimo pisliğin tekiydi, evet. Beni kurtardığını iddia ederken beni tehlikeye attı, evet. Ama... Ayrıca çok ateşliydi. Ve onu baltayı öyle sallarken görmek... *Lanet olsun.* Topu savururken sergilediği mutlak güç. Büyükanнемin sarayının çevresinde, ot göbekli mafya babalarına alışkındım. Ve yattığım erkeklerin çoğu ya biraz zayıftı, ya da biraz *fazla* abartmışlardı. spor salonunda kas yığını gibi dolaşıyorlardı. Massimo farklıydı. Evet, çok büyüktü. Ve evet, kaslıydı. Ama farklı hareket ediyordu. Sanki gücünü metal bir çubuğu başının üzerinde altı kez üst üste itmek yerine bok kaldırmaktan ve balta sallamaktan alıyordu. Odun kesmeye başladığında. Sadece filmlerde gördüğüm bir şeydi. Ve *çok sıcaktı.* Orada büyülenmiş gibi duruyordum. Kollarındaki kasların öne çıkma şekli... Boynundaki kordonların alevlenme şekli... Kıyafetlerini çıkarıp çıplak göğüsle yapması için neler vermezdim. *Bu* görülecek bir şey olurdu. Ve sonra... Dileğimin yarısını gerçekleştirdim. Ağaç gövdesinin bir bölümünü ayırmayı bitirdi, sonra ekose gömleğini çıkardı.

Altındaki beyaz tişört o kadar dardı ki, vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmış gibiydi.

Şimdi pazularının şişkinliğini görebiliyordum.

Göğüs kasları kumaşa sertçe bastırıyordu.

Ve kot pantolonunu dolduran muhteşem kızı vardı.

Lanet olsun, bu şovu kaçırmayacağım.

O gömleği yere bırakırken ben de arka kapıdan çıktım ve oraya doğru yürümeye başladım.

Bana baktığında sinirli görünüyordu - sanki ateş yakmak için sabırsızlandığımı falan

düşünüyordu.

Dışarı çıkmamın *gerçek* nedenini itiraf edecek değildim.

"Birkaç dakika içinde işim bitecek," dedi.

"Tamam," diye cevap verdim.

"Burada yapabileceğin hiçbir şey yok."

"*Seni* izleyebilirim." Bu biraz küstahça bir itiraftı ama ben de devamını getirdim:

"Eğlenebileceğin başka pek bir şey yok. Seni durdurmama izin verme, dağ adamı."

Bana pis bir bakış attı, sonra doğramaya devam etti...

Ben de hayranlıkla izlemeye devam ettim.

THOCK.

Geniş omuzları.

THOCK.

Devasa kolları.

CHUNK.

Bir tahta parçasını tuttuğunda, elleri *devasa* boyutlardaydı.

Çok büyük bir şey *daha* hatırladım. Bu sabah

elimi attığım bir şey.

Kot pantolonunda aradığım şeyi aradım ve buldum.

Kotun altında uzun, sert bir çizgi sağ uyluğundan aşağıya doğru uzanıyordu.

Fuuuuuuuuck.

Yumuşak bile olsa, şimdiye kadar seks yaptığım tüm erkeklerden daha iriydi.

Çıplak odun keserken nasıl görüneceğini hayal ettim... Orada sallanır

mıydı? İleri geri sallanır mıydı?

Gerçekten azmaya başlamıştım.

Evet, adamdan nefret ediyordum.

Ama sık siktir.

Ve fiziksel mükemmelliğin bir örneğine bağlı *büyük* bir dick... şey... Bir

kızı kırılmadan önce sadece bir yere kadar itebilirsin.

Daha önce sadece filmlerde gördüğüm aşırı erkeksi bir şey yapıyordu ve ben gidiciydim.

Ondan sonra tekrar nefret edebilirim.

Şimdilik izlemeyi tercih ettim.

Büyük dairesel kütüklerden ikisini 16 küçük parçaya böldü, ardından baltayı kullanarak çok sayıda uzun, ince odun telini yonttu.

"Bu ne için?" Ben sordum.

"Çıra," diye cevap verdi, sonra da her şeyi branda taşıyıcının üzerine istifledi.

Sonra onu havaya kaldırdı ve omzuna attı... yani, *hiçbir şey* değildi ama önemli de değildi.

Taşıyıcıda yüz kilodan fazla odun olmalıydı, ama onu benim gibi idare etti.

benim JanSport'um olurdu.

Kahverengi sakalı ve omzundaki hediye paketiyle yırtık bir Aziz Nikolas'a benziyordu.

Keşke bu gece farklı bir hediye alabilseydim.

Kot pantolonunun altından kasıklarına baktım.

Farklı bir ahşap türü diyebilirsiniz...

"Pekâlâ, gidelim," dedi sırtında kanvas askıyı, boşta kalan elinde balta ve baltayı taşıırken.

"Evet efendim," dedim sırtıarak. O dar kotun içindeki kıcını izleyebilmek için arkasından gittim.

Uzanıp onu almamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Massimo

Bodunları içeri getirdiğimde, alacakaranlık tamamen karanlığa dönüşüyordu. Güneşin batışı ve etrafımızdaki sık ormanın birleşimi her şeyi çok daha karanlık, çok daha erken yapmıştı.

Mutfakta bulduğum çıra ve kâğıt parçalarının üzerine şömineye birkaç kütük yerleştirdim. Sonra kulübemden getirdiğim çakmağı kullandım. Saniyeler içinde küçük alevler büyük odun parçalarını yalamaya başladı. Birkaç dakika içinde çıtırdayan bir ateşimiz ve yeni bir ışık kaynağımız oldu.

"Akşam yemeği için ne istersin?" Lucia'ya sordum.

Koleksiyonumuza baktı ve bir kutu çorba uzattı. "Tamam, bekle," dedim mutfağa doğru yürürken.

"Ne yapıyorsun?"

"Çorbayı ısıtacak bir şey arıyorum."

"Elektriklerin kesik olduğunu sanıyordum."

"Yeni bir güç kaynağımız var," dedim ateşi işaret ederken.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz."

"Sorun değil."

Mutfakta dökme demir bir tava buldum. Dışarıdan getirdiğim bir yığın taş alevlerin üzerine koyarak çorbayı ısıttım. Sonra tavanın sapını bir havluyla tuttum ve içindekileri bir kaseye boşalttım.

"Mmm... yalan söylemeyeceğim, sıcakken tadı çok daha güzel," dedi yerken. Sonra ben bir kutu taze fasulye açıp çatalla biraz ayırırken kaşlarını çatı. "Seninkini ısıtmayacak mısın?"

"Hayır, ben

iyiyim." "Ama -

"

"Sorun değil, endişelenme."

Birkaç kutu yiyecek daha bitirdikten sonra ateşe üç odun daha attım. Sonra mutfağı aradım ve bir şişe konyak buldum. Harika bir şey değildi ama berbat da değildi. Viski ya da şarabı tercih ederdim ama en azından bir şeydi.

"Biraz ister misin?" Ben

sordum. "Tabii, neden

olmasın."

İkimize de birer küçük bardak doldurdum ve ateşin yanına götürdüm. Bir tanesini Lucia'ya verdim, sonra da ateşin önünde yere uzandım.

"Bleh," dedi Lucia bir yudum alırken. "Her zaman dökebilirsin."

"Hayır, sorun değil," dedi ve bardağını çalmak istediğim bir altınmış gibi korudu.

Sıcağı içime çekip rahatlarırken, saatlerdir beni rahatsız eden bir şeyi sonunda söyledim. "Seni bu belaya bulaştırdığım için özür dilerim."

Lucia şaşkınlıkla bana baktı ama bir şey söylemedi.

"Haklıydın," diye devam ettim. "Eğer dün Venedik'e gelmemiş olsaydım, büyük ihtimalle bunların hiçbirisi olmayacaktı. Kuzenimin Venedik'e geleceğini nereden bildiğini bilmiyorum ama o paralı askerlerin ben büyükannenle birlikteyken saldırmış olmaları, *onu* hedef aldıkları kadar *beni* de hedef aldıklarını gösteriyor. Ve bu işe yaramayınca, ona ulaşmak için *senin* peşine düştüler. Yani... Seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

Şikayetlerini sıralayacağını düşünmüştüm ama onun yerine beni şaşırttı.

"Kurumunuzda bir köstebek olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Son 24 saatin karmaşası içinde Niccolo'nun bu olasılıktan bahsettiğini unutmuştum.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Kardeşim araştırıyor... ama bir böcek de olabilir." "Dinleme cihazı yerleştirmek için bir köstebeğe ihtiyaçları olmaz mı?"

"Şart değil. Amcam, babamın geçen yılki ölümüne kadar ailemin *danışmanıydı*. Gitmeden önce evin etrafına dinleme cihazları yerleştirmiş olabilir." Söylediklerimin ne anlama geldiğini fark ettiğimde sesim karardı. "Özellikle de tüm bu pislği en başından beri planlıyorsa."

"Amcan neden gitti?"

Acı bir kahkaha attım. "Yeni bir organizasyon kurmak için... bizim onayımızla. Aile imparatorluğunu böldük ve yarısını ona verdik. Payımızı almak için boğazımızı kesmeye çalışacağını bilmiyorduk."

"Amcan her zaman bir pislik miydi?"

"Hayır. *Kuzenim* kötü ruhlu, şımarık bir veletti. Hiçbirimiz onu sevmezdik... ama hepimiz amcamızı severdik."

"Peki ya teyzen?"

"Ben çocukken öldü. Onu zar zor hatırlıyorum."

"Amcan babanın kardeşi miydi, yoksa - "

"Evet."

"Yani babanızın *danışmanı* olması mantıklı," dedi.

"Sanırım." Karanlık bir şekilde gülümsedim. "Fausto onu öldürdüğüne göre, babam iş ararken biraz daha ileriye bakmalıydı."

Bu onu şok etti.

"Ne?!"

"Babamı zehirleyen aslında yaşlı bir kadın hizmetçiydi. Birkaç ay önce gerçeği öğrendiğimizde, bize kocasını ve oğlunu öldürdüğü için babamdan intikam almak istediğini söyledi - bu yüzden hep kendi başına hareket ettiğini düşündük. Ama şimdi giderek daha fazla amcamın son bir yıldır başımıza gelen her şeyde kuklanın iplerini elinde tuttuğunu *düşünüyoruz*."

"Tanrım... annen iyi mi?"

"Ben 17 yaşındayken öldü. Göğüs kanserinden. Uzun süredir hastaydı ve..."

Gözlerimi ateşe dikerek konuşmaya
devam ettim. "Özür dilerim," dedi

Lucia sessizce.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, sonra hüzünlü anılarımı bir kenara ittim. "Seni
büyükannen büyüttü, değil mi?"

Göz ucuyla Lucia'nın biraz gerildiğini fark ettim. "Evet."

"Ailen ne zaman öldü?"

Cevap vermeden önce bir saniye bekledi. "Ben gençken."

"Nasıl öldüler?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Ses tonu soğuk ve mesafeliydi - normal konuşma tarzından çok farklıydı.

Alay etmesine ya da bana siktir olup gitmemi söylemesine alışkındım. Hiç böyle bir tepki
verdiğini duymamıştım. Gitmemem gereken bir yere gittiğimi biliyordum... bu yüzden
daha fazla zorlamadım.

"Tamam," dedim basitçe.

Alevler sönene kadar ateşin başında sessizce oturduk ve konyaklarımızı yudumladık.

Lucia

A Ateş köz haline geldikten sonra Massimo, "Sanırım yatma vakti geldi," dedi. Saat daha erkendi, akşam 8 civarıydı... ama bütün öğleden sonra yürüyüş yapmaktan yorgundum ve brendi uykumu getirmişti. Karşı koymadan kabul ettim. Massimo küçük yatak odalarından birine doğru ilerledi. Artık tek ışık, dışarıdaki ağaçların arasından süzülen azıcık ay ışığıydı. Ve beni ısıtacak ateş de olmayınca hızla üşümeye başlamıştım. "Bir şeye ihtiyacın olursa hemen yan tarafta olacağım," dedi ve dışarı çıkmaya başladı. Yorganı geri çektim ve çarşafları yokladım. "Yatak *buz* gibi," diye yakındım. Tekrar bana baktı. "Diğer seçenek yine yanımda yatmak ve ikimiz de bunu istemiyoruz, o yüzden..." "Harika," diye mırıldandım. "Yatarken tam takım kıyafet giy. Yakında ısınırsın." Başka bir şey söylememi bekledi. Söylemeyince, "İyi geceler" diye ekledi ve sonra yürüdü. Dışarı. Yan odaya geçerken ağır ayak sesleri altında döşeme tahtalarının gıcırdadığını duyabiliyordum. Yatağın kenarına oturdum ve botlarımı çıkardım. Duş almayı çok isterdim, Ama buz gibi soğuk suda acı çekecek değildim, o yüzden bu seçenek yoktu. Buz gibi çarşafların altına girdim ve orada yatarak yatağın ısınmasını sağlamaya çalıştım. İşe yaramadı. Artık uzandığım için kıyafetlerimin sıkılığından rahatsız olmaya başlamıştım. Yoga pantolonum ve spor sütyenim ayaktayken iyiydi ama şimdi beni daraltıyormuş gibi hissediyordum... sanki lastik bantlardan yapılmışlardı ve cildime baskı yapıyorlardı. Uyurken rahatlığı severdim ve bu o rahatlık değildi. Bir seçim yapmam gerekiyordu: rahat ve soğuk ya da azıcık sıcaklıkla birlikte rahatsız. Ben rahat ve soğuk olanı seçtim. Yataktan kalktım ve hızla tangama kadar soyundum. Spor sütyenimi çıkardıktan sonra, tişörtümü hala sunduğu azıcık ısı için tekrar giydim ve yorganın altına geri döndüm. Buz gibi, *dondurucu* örtüler.

Orada titreyerek yataarken, akşam yemeğinden bu yana olanları düşünerek dikkatimi dağıtmaya çalıştım.

Her şeyden çok, Massimo'nun beni bu belaya bulaştırdığı için dilediği özrü düşündüm.

Hayatım boyunca *hiç* kimse özür dilememiştir.

Nona'nın hayattaki bir numaralı kuralı, *hiçbir şey için asla özür dilememekti*.

Onun mafya adamları mı? Benden bir *bok* için özür dilemediler.

Manastırdaki rahibeler daha da kötüydü. Eğer işleri berbat ederlerse, bunun için *beni* suçluyorlardı. Hayatımda başka hiç kimse özür dilememiştir.

Arkadaşlarımdan hiçbiri, yattığım erkeklerin hiçbiri -

...ama Massimo'nun vardı.

Bu beni açıklayamayacağım bir şekilde etkiledi. I...

Neredeyse ağlayacakmışım gibi hissettim. Muhtemelen konyak yüzündendi.

Ya da belki Massimo'nun anne ve babasının nasıl öldüğünden bahsediyordu. Sesindeki acıyı hâlâ duyabiliyordum.

Babası için kederli olması beklenen bir şeydi. Ne de olsa, ne kadar olmuştu, bir yıl mı?

Belki daha az? Ama annesinden bahsederken, sanki o da kısa bir süre önce ölmüş gibiydi.

Sesi o kadar üzgün geliyordu ki daha fazla ağlamak istedim. Bana üzgün olduğunu söylediğinde.

Benim için bir anlamı vardı.

Bir anım aklıma geldi: Nona hayatımda bir kez olsun üzgün olduğunu söylemişti. Altı yaşındaydım... Olaydan hemen sonra.

Nona'nın beni kollarına alıp salladığını hatırlıyorum.

Sesi çok hüzünlüydü.

Çok üzgünüm, tatlı kızım... Çok üzgünüm...

Kendimi karanlığa ve kedere doğru sürüklenirken hissettim. Bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım -

Ama yapamadım.

Panik atağın ilk uyarılarının geldiğini hissettim.

Nefesime konsantre olmaya çalıştım -

Ama bu durumu daha da kötüleştirdi.

Etrafımdaki seslere konsantre olmaya çalıştım -

Ama tek duyduğum odunların gıcirtısı ve dışarıdaki rüzgârın iç çekişiydi. Kendimi tamamen yalnız hissediyordum.

Ve ben buna dayanamadım.

Yalnız kalmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Yataktan kalktım ve koridorda Massimo'nun odasına doğru yürüdüm.

Kapıyı açtım. Kapıyı çalma zahmetine girmedim çünkü bana gitmemi söylemesini istemiyordum.

"Massimo?"

Penceresinden ay ışığı vuruyordu ve bana bakarken yorganın altında kaydığını hem görebiliyor hem de duyabiliyordum.

"Ne?" diye sordu, belli ki sinirlenmişti.

"Seninle yatağa girebilir miyim?" Sesim titreyerek sordum.

"Neden?" diye tersledi.

Ona gerçek nedeni söylemek istemedim, bu yüzden bariz olanı söyledim.

"şyorum."

Ay ışığında gözlerinin üzerimde gezindiğini hissedebiliyordum. "Pantolon giy," dedi.

"İçinde uyumak rahatsız edici."

"O zaman diğerk yatak odasına git ve fazladan bir battaniye al." "Hava hâlâ *buz gibi*."

fkeliydi. "Lucia - "

"Bak, ben sadece - korkuyorum, tamam mı? Yalnız kalmak istemiyorum." Durakladım. "Ve donuyorum."

İini çekti, belli ki sinirlenmişti. "Saçmalık yok, tamam mı? Flört etmek yok, ellemek yok, bana sürtünmek yok - bunların hibiri yok. Anladın mı?"

İlk başta, "Tamam, evet, her neyse -"

dedim ama kelimeler canımı yaktı.

Korkunç anılardan, ezici bir yalnızlık duygusundan kaçmaya çalışıyordum ve o her şeyin *kendisiyle* ilgili olduğunu düşünüyordu. Çünkü o çok seksiydi -

fkem geçici olarak korkumu ve üzüntümü bastırdı. "Ne var biliyor musun?" Tersledim. "Boş ver."

Gitmek için döndüm -

"Lucia," diye hırladı, sesi

karanlıktı. Durdum, elim kapı kolundaydı.

Daha önce bu ses tonunu kullandığını hiç duymamıştım.

Derin ve fkeli... Altında daha karanlık bir şey var. Kalbim kt kt atmaya başladı.

Ve ille de kötü bir şekilde değil. "...ne," diye fısıldadım.

"Gir şu lanet yatağı."

Kalbim bu sefer sadece teklemeydi...

Göğsümde eki gibi çarptı.

Gergin adımlarla ilerledim ve yorganın altına girdim.

Yine de hâlâ buz gibi soğuktı.

"Yanına çıkabilir miyim?" diye sordum.

"Hayır. Orada kal."

Ben bir şey söylemedim.

Ama soğuk vücudumun derinliklerine işledikçe dişlerim takırdamaya başladı. şaka değil. "Bunu bilerek yapıyorsun," diye hırladı.

"Değilim," dedim dişlerim

takırdarken. Sonra vücudum titremeye başladı.

Massimo inledi, sonra dedi ki, "Tamam. TAMAM."

Aceleyle yorganın altına girdim ve vücudumu onunkine doğru bastırdım. Sırtı bana dönüktü ve ben de kendi sırtımı onunkine dayadım.

Yine sadece boxer'ını giymişti ve kıım ve bacaklarım onun çıplak teninin çoğuna baskı yapıyordu. Ayrıca şaşırtıcı derecede mükemmel kıına.

AHHHHHHH.

Dişlerimin takırdaması ve bedenimin titremesi durdu.

"Gerçekten bir fırın gibisin," dedim tüm vücudum sıcaktan gevşerken.

"Mrm," diye homurdandı.

Bir süre öyle yattık... ve ben ateşin önünde söylediklerini düşündüm. Ve yine biraz ağlamaklı hissetmeye başladım.

Özür dilediğin için teşekkür ederim demeyi düşündüm ama biraz tuhaf hissettim... bir saat önceki o spesifik şeyi gündeme getirmek...

Ben de aklıma gelen bir sonraki en iyi şeyi yaptım.

"Amcan için üzgünüm. Ve annen için. Ve baban için." Biraz yapmacık oldu.

Sanırım bu beklenen bir şeydi. Daha önce kimsenin benden özür dilemediğini söylediğimde, diğer taraftan *ben* de kimseden özür dilememiştim.

Sanırım özür dilemiyordum, daha çok sempati sunuyordum. Orada birkaç saniye sessizce yattı.

Sonra dedi ki, "...teşekkür ederim. Ve dediğim gibi, seni tüm bunların ortasına attığım için özür dilerim."

"Sorun değil," dedim ve hemen ardından bunun tam olarak doğru olmadığını fark ettim. "Yani, sorun *değil* - berbat bir şey - ama bu senin hatan değil. Yani, senin hatan ama... bunu yapmak istememiştin."

İstediğim gibi çıkmadı.

Sesi alaycı bir hal aldı. "Anlayışınız için teşekkür ederim."

Isındıkça, vücuduma bastırıldığı kışının muhteşem kabarıklığını daha fazla fark etmeye başladım. O andan itibaren baltayı sallayışını düşünmeye başladım. Kol kasları şişiyordu.

Göğsü kabarıyor.

Sırt kasları dalgalanıyordu.

Ve kot pantolonunun altındaki kalçasının büyük, sert, sağlam şeklini düşündüm.

Oh Tanrım -

Konuşarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım. "Sence ne olacak?"

Sesi şaşkındı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... sence amcan seni arıyor mudur? *Bizi mi?*"

"Bilmiyorum. Ama işi şansa bırakamayız."

"Büyükanneme ne olacak?" "Seni sağ salim evine geri götüreceğim."

Kaşlarımı çattım. "Ama... bir şeyler dönüyor olmalı. Aksi takdirde, *şimdi* beni ona götürüyor olurdun.

ormanda saklanmak yerine."

"Bizi takip eden teknedeki paralı askerleri gördün." "Evet ama neden hâlâ etrafta dolaşıyorlar ki? Tabii - "

"Her şey yoluna girecek. Sadece tedbiri elden bırakmıyoruz, hepsi bu."

Karanlıkta sırttım. "Çok tedbirli bir insansın, değil mi?" "Her zaman değil, hayır."

"Buna inanmakta

zorlanıyorum." "Neye istersen ona inan."

Arka tarafım artık güzel ve kızarmıştı... ama ön tarafım üşüyordu, ben de arkamı

döndüm. Sanırım benim büyük kaşık, onun da küçük kaşık olduğunu söyleyebilirsiniz.

Ama o gelmiş geçmiş en devasa 'küçük kaşık'tı ve ben onun yanında küçücük bir 'büyük kaşık'tım.

Ama kışının leğen kemiğime doğru bastırıldığını hissedebiliyordum.

Oh Tanrım...

Onu almayı o kadar çok istedim ki...

Soğuk karnımı onun sıcak sırtına bastırabilmek için gömleğimi kaldırmakla yetindim. "Lucia," dedi sinirli bir sesle.

"Ne?" Ne söyleyeceğini bilmeme rağmen savunmaya geçerek sordum.

"Saçmalık yok dedim."

"Bu saçmalık değil - sadece ısınmaya çalışıyorum."

"Gömleğini kaldırmışsın."

"Memelerim hala kapalı!" Tersledim.

"Ve sırtıma bastırılmış durumdalar!"

"Ohhhh, *vücut* parçalarım olduğu için çok üzgünüm."

"Ne var biliyor musunuz? Bu iş yürümüyor. Odana geri dön."

Odama döndüğümde hava buz gibiydi.

Ve kötü anılar vardı. Kaçmak için her

şeyi yapabileceğim anılar. "Hayır,"

dedim meydan okurcasına.

Bana ters ters bakabilmek için arkasını döndü. "Çık dışarı."

Bu noktada tam olarak geri adım atamazdım, bu yüzden dedim ki, "Yalnız kalmayı çok

istiyorsan, git diğer yatağa gir. Bu sıcak."

"O ikiz yataklar çok küçük - *bu* benim için ancak yeterince büyük - "

"Her neyse," dedim öfkeyle ve sırtımı ona döndüm. "İşte, memelerim artık sana karşı değil - mutlu musun?"

"Hayır. Çık dışarı. ŞİMDİ."

"Neden siktirip gitmiyorsun?"

İşte o zaman ödümü kopardı.

Yataktan fırladı ve üzerimdeki çarşafı yırttı. "Defol dedim!"

Ama bir hata yapmıştı.

Pencereden gelen ay ışığında *her şeyi* görebiliyordum.

Sertleşmişti -

Ve *Tanrım*, ne kadar sertti.

Hâlâ siyah iç çamaşırının içindeydi ama yana doğru çıkıntı yapıyordu - ve o kadar büyük ve uzundu ki boxer'ının bel bandını vücudundan uzaklaştırıyordu.

"Vay anasını," *diye* haykırdım - sonra da güldüm. "Demek bütün mesele buymuş." "Ne hakkında?!"

Homurdandım. "Tahrik olmuşsun ve kaya gibi sertleşmişsin - ve bu konuda bir şey *yapamayacak* kadar korkaksın."

Yanlış bir şey söyledim.

Bu onu *çok* kızdırdı.

Sanki beni öldürecekmiş gibi kaşlarını çatı.

Sonra sağ ayak bileğimden tuttu ve beni zahmetsizce yatağın kenarına çekti.

Beni o kadar hızlı hareket ettirdi ki, çarşafın sürtünmeyle tenimi yakıtığını hissettim.

Yalan söylemeyeceğim, bu şekilde hırpalanmak *başka* bir yerde de sıcaklık hissetmeme neden oldu - Ama sinirlenmişim ve biraz da korkmuştum, bu yüzden onun yerine saldırdım.

Sol bacağımı tekmeledim ve "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdım. Benim şanssızlığım, ayağımın karnına çarpmasıydı.

'Onun için şanssızlık' diyebilirdim ama muhtemelen zar zor hissetmiştir. Bir tuğla duvarın biraz daha yumuşak bir versiyonunu tekmelemek gibiydi.

Bu benim için *büyük* bir şanssızlıktı, çünkü bu onu daha da öfkелendirdi.

Sağ ayak bileğimi sol ayak bileğimin üzerinden geçirdi ve beni yüzüstü çevirdi. Ondan kaçmak için çabaladım -

Ama kığım havaya kalkmıştı ve o kığım tokatladı.

Bu, üniversitede omzunun üzerinden bana çenemi kapatmamı söylerken attığı şaplak değildi. Bu onun kığım tokatlamasıydı -

ZOR.

"AAAAH!" Çığlık

attım. Acıdı -

Ama *aynı* zamanda *çok acıttı.*

Bacaklarımın arasında derinlerde bir şey titreşti.

Sadece adrenalin ve his beni tahrik etmiyordu, gerçekten *bir şey yapmış* olması *da* beni tahrik ediyordu.

Omzumun üzerinden ona baktım.

Yaptığı şeyden dolayı biraz şok olmuş gibiydi.

Ama kığıma açlıktan ölüyormuş gibi bakıyordu ve bu büyük bir pasta parçasıydı.

Söylediklerimin bir kısmı tahrik olmamdan kaynaklanıyordu.

Ama aynı zamanda beni tüm o üniversite öğrencilerinin önünde küçük düşürdüğü anılardan da kaynaklanıyordu.

"Tek yapacağın bu, ha?" dedim, sesimden küçümseme damlıyordu. Bu onu hayal aleminden kopardı.

Bana dik dik baktı, gözleri nefretle parlıyordu. "Sen lanet olası küçük bir veletsin." "Ve sen de lanet bir *korkaksın.*"

Gözlerinde öfke kıvılcımları gördüğüme yemin edebilirim. Ama hiçbir şey yapmadı.

Ben de vücudumun üst kısmını yatağa bastırdım...

Bu da kığım daha da havaya kaldırdı.

Tişörtüm çoktan sırtımın yarısına kadar inmişti ve üzerimde sadece tangam vardı - bu da her yerimi görebileceği anlamına geliyordu.

Gözleriyle beni içine çekti. Ağır ağır nefes alıyordu - ay ışığında göğsünün kabardığını görebiliyordum.

"Beni istediğini biliyorum... ama istediğini alamayacak kadar yaşlı bir kadından korkuyorsun," diye alay ettim. "Siktir git," diye hırladı.

"Şey, yapmayacaksın," dedim kesin bir ifadeyle.

Gözlerini kısmişti. "Sana söyledim, sikimle *baş*a çıkamazsın." "O zaman başka bir şey yap... *Kuku.*"

İşte oldu.

Elini geri çekti ve beni tekrar tokatladı - *sertçe*. "OH!"

diye bağırdım - bu sefer acıdan çok zevkten. Ona bakmak

için geri döndüm ve "Senden *nefret* ediyorum" diye
tısladım.

"Eminim biliyorsundur," diye hırladı iki eliyle kıcımın yanaklarını tutarken... Ve onları yoğurmaya başladı.

Onları *sıkmak*.

Kavırıyorum.

Oh lanet...

Çok tahrik olmuşum... Ve daha fazlasını istiyordum.

Neyse ki, bunu bana vermesini sağlayan cümleyi bulmuş gibiydim. Ve o anda, bu Tanrı'nın dürüst gerçeği idi.

"Senden *nefret* ediyorum," diye alay ettim.

SMACK!

"Ah!" diye haykırdım alnım yatağa düşerken. "Senden nefret ediyorum!"

SMACK!

"OH! SENDEN NEFRET EDİYORUM, SENDEN NEFRET EDİYORUM, SENDEN NEFRET EDİYORUM - "

Şaplak! Smack! Şaplak!

Bu sefer şaplaklar daha hafifti. Ve sadece tek elle.

Diğer eliyle de kıcımın yanaklarını kavırıyor, avuçluyor ve sıkıyordu.

"Senden nefret ediyorum..." Nefesim kesildi.

Tangamın ipini birkaç santim kenara çektiğini hissettim.

Sıradaki şey için gerildiğimde gözlerim genişledi -

Ama bunun yerine, hayal edilebilecek en hafif dokunuş vardı.

Amımın dudakları boyunca bir parmak ucunun en yumuşak fırçası. "Ohhhhhhhhh," diye inledim bacaklarımın arasını okşarken.

Zaten sırılsıklamdım... Öyle olduğumu *biliyordum*... ve ıslaklığımı tenime yaydığını hissedebiliyordum.

"Senden nefret ediyorum..." Fısıldadım.

İşte o zaman parmağının beni ayırdığını ve yavaşça içeri girdiğini hissettim. "OH!" diye bağırdım.

Kocaman parmağı aslında içime aldığım bazı erkek siklerinden daha büyüktü. Beni doldurmaya yetecek kadar değil...

Ama kesinlikle beni *iyi* hissettirecek kadar.

Ve sonra beni *daha iyi* hissettirdi.

Parmağını aşağıya doğru kıvrırmaya başladı, tekrar tekrar... G noktamı okşuyordu.

Çarşafı yumruklarımla kavradım. "Unnnnnhhhhh," diye inledim.

"Kendine dokun," dedi, sesi kısıktı.

"...ne?" Nefes nefese kaldım.

"Klitorisine dokun," diye emretti, sesi karanlık ve dumanlıydı.

Sağ elimle bacaklarımın arasına uzanıp tangamı kenara çektim ve klitorisimi ovmaya başladığımda nefes nefese kaldım.

"Oh lanet olsun..." G noktamı okşamaya devam ederken inledim.

Birden parmağını amımdan çıkardı.

"Ah *dostum*, şimdi senden *gerçekten* nefret ediyorum," diye hırladım.

Kendimi çok iyi hissediyordum - çok *sıcaktı* -

Ve sonra ıslak bir h  p  rdetme sesi duydum.

Omzumun üzerinden bakınca ağzından iki parmağını çıkardığını gördüm - parmaklarını hemen içime soktu.

"AMAN TANRIM!" diye haykırdım.

Parmaklarından biri yattığım bazı erkeklerden daha büyüktü... Ama *iki* parmağı yattığım erkeklerin *birkaçı* hariç hepsinden daha kalındı.

Ve hi  biri aynı anda g noktamı ok  şamak için siklerini sihirli bir şekilde kıvıramamı  tı.

Parmakları i  imi doldururken ve i  imdeki o lezzetli yeri ok  sarken inledim. "Tanrım, senden nefret ediyorum..." Fısıldadım.

"Kendine dokun," diye emretti.

Kendimi ovmaya devam ettim.

Artık o kadar ıslanmı  tım ki sularım parmaklarıma damlıyordu... Ve o kadar tahrik olmuştum ki kendimi daha hızlı ve daha sert ovabiliyordum.

   imde inanılmaz bir basınç oluştuğunu hissettiğimde coşkuyla inledim. Daha önce de fi  kirmi  tım ama hep kendi başıma. Asla bir erkekle değil.

Bu tamamen farklı hissettirdi... sanki biraz kontrolden çıkmıştım... sanki vücudumdan sorumlu olan oydu ve ben sadece yolculuğa tutunmak zorundaydım.

Orgazma yaklaşırken karnımdaki ve kal  alarımındaki kaslar gerilmeye başladı -

Ve sonra tekrar i  imden   ıktı.

Aldığım zevkin yarısı bir lastiğin havasının inmesi gibi uçup gitti. "Oh, *hadi ama!*" Bağırdım, çok sinirliydim -

Sonra ellerini kı  ımda hissettim.

Parmakları tangamın iplerini yakalıyordu.

Rrrrrrrrip.

Onu parçalara ayırdı.

  zerimden çekip bir kenara atarken ıslak bir şekilde tenimin üzerinde kaydığını hissettim. "NE OLUYOR LAN?!" Başımı kaldırdığımda bağırdım -

Ama kocaman bir el beni tekrar yatağa itti. "SEN S  K  C   - " diye bağırdım -

Sonra kalın parmaklarının tekrar içime girdiğini ve yerimi ok  samaya başladığını hissettim. "Oh lanet..." Inledim.

Ve sonra başka bir şey oldu.

Sıcak, yumu  sak ve *  ok* ıslak bir şey k    yanaklarımdan arasına nazikçe dokundu.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Um - Massimo - "

"Kendine dokun," diye

hırladı. "Ama - "

"KENDINE DOKUN."

Klitorisime gönülsüzce dokunmaya başladım. Bundan sonra gelecek olan şey dikkatimi çok dağıtmıştı - Ve sonra geldi.

Dili nazikçe k    deli  ime dokundu...

Yumuşakça, nazikçe etrafımda dolaştı...
Ve sonra içime girdi.

Sıcak...

Yumuşak

k...

Islak...

Oh

siktir.

İnlerken gözlerim kafamın içinde geriye doğru yuvarlandı. "Ohhhhhhhh... oh, senden nefret ediyorum..." İnledim. Dili yumuşak, ıslak uca doğru çekildi.

Sonra içime daldı.

"Senden nefret ediyorum..." Klitorisimi daha sert ovmaya başladığımda inledim.

Bu sırada, iki parmağı beni tamamen doldururken g noktamı okşuyordu. Sonra dili başladı -

Bunu nasıl söylesem?

Bunu söylemenin başka bir yolu yok:

Diliyle kıcımlı siktirmeye başladı. Yüzü

kıçımın yanaklarına çarptı... Ve dili içimin derinliklerine daldı.

Bir kere anal denemiştım. En uzun süre görüştüğüm adamla olmuştu. Bir kez yeterli olmuştu.

Acı verici ve

eğlenceli *değil*.

Ama *bu*...

Dili o kadar yumuşak ve ıslaktı ki hiç acı yoktu... Sadece saf bir zevk vardı.

Ve parmak uçları g noktamı okşuyor -

Ve parmaklarının çevresi amımı dolduruyordu -

Ben klitorisimi ovuştururken -

Yüzü kıcıma çarparken ve dili içimin derinliklerini gıdıklarken. Destansı bir orgazma doğru ilerliyordum - bunu hissedebiliyordum.

Dili içime girdikçe, parmakları beni okşadıkça ve amımı tamamen doldurdukça daha yükseğe, daha yükseğe çıkıyordum.

Ve aniden geliyordum.

Ve daha önce hiç hissetmediğim bir

şekilde. Fıskırdım - o fıskıran

salınım -

Ama aynı zamanda klitoral bir orgazm yaşadım, tatlı ve

zonklayıcı - Ama başka bir şey de oldu.

Sanırım anal orgazm oldum.

Belki de sadece diliyle kıcımlı sikerken hissettiğim fazladan bir histi ve hepsi tek bir zevk bulutunda birleşmişti.

Ama her halükarda harikaydı.

Kıçım titremeye başladı ve zevk belden aşağıyı her parçamı doldurdu.

Boşalırken çılgılık attım, göğsüne sıçradığını ve altımdaki çarşafı ıslattığını bildiğim bir sıvı

akıttım.

Ve umurumda değildi.

Tek umursadığım tepeden tırnağa içime işleyen ezici zevkti. Daha önce *hiç* böyle bir şey hissetmemiştim. *Hiçbir zaman.*

Tek başıma değil.

Ve kesinlikle bir erkekle değil.

Sonra çok fazla oldu - aşırı hassas ve neredeyse acı verici -

"DUR!" ığlık attım.

Dili hemen durdu.

Parmakları beni okşamayı bıraktı ve yavaşça amımdan çekildi.

Yatağa uzandım, yüzüm yanlara dönüktü, yanağım arşıfa çarpmıştı, nefes nefese kalmıştım ve inliyordum.

Artçı şoklar içime işledi...

Bacaklarım kontrolsüzce titredi...

Ve beynim lapa gibiydi. Bana sorsaydınız kendi adımlı bile hatırlayamazdım. "...Ben... lanet... senden... *nefret* ediyorum..."

Gerçi bunu söyleme şeklim *seni SEVİYORUM* gibiydi.

Sevdiğimden

değil. Yani onu

sevdim.

Bu ılgınlık olurdu. Ben

sadece... öyle *söyledim*.

Orada nefes nefese yatıp beynimi yeniden çalıştırmaya çalışırken, yere düşen kumaşın sesini duydum...

Ve bir cümle beni hem delicesine tahrik etti...

Hem de biraz korkuttu.

"Pekâlâ," diye homurdandı Massimo derin sesiyle. "Şimdi benim sikim için hazırsın."

Massimo

J Tanrım, sikim hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştı.
Lucia'nın gelmesini sağlamak...
Dini bir deneyim gibiydi.

Kıçını sikerken, sıcaklığını ve yumuşaklığını hissederken dilimin derinliklerinde... Parmak uçlarım amının içini okşarken... Parmaklarının ıslak *şıp şıp* şıpları, elinin klitorisinin üzerinde bulanıklaşması... Ve sonra fişkırırken boynuma ve göğsüme fişkırarak sıcak SIVI.

Ve çığlık atma şekli -
Kadınsı ve yüksek ve kontrolden
çıkış - *bayıldım*.

Sonra çığlık attı, "DUR!"

Ben de yaptım.

Onun mükemmel kıçından uzaklaştım.

Ve parmaklarımı yavaşça amından çıkardım.

Sonra ayağa kalktım ve ona baktım.

Tanrı Lucia geldikten sonra ondan daha güzel bir kadın yaratmadı.

Gözleri yarı kapalıydı... Nefes almak için ağzı açıktı... Saçları dağınıktı, yanakları pembeydi...

Mükemmel poposu ve kalçaları ıslaklıktan kayganlaşmıştı. Bacakları kontrolsüzce titriyordu.

Ve daha önce dilimle yokladığım o güzel, küçük, karanlık noktanın şimdi orgazm yüzünden seğirdiğini görebiliyordum.

Daha önce hiç anal orgazm yaşayıp yaşamadığını merak ettim. Bu bir kadına yapmayı en çok sevdiğim şeylerden biriydi.

Ve bunu sikimle yapamadığım için -HİÇBİR kadın *o kadar* büyük bir şeyi almak istemez- dilimi ve parmaklarımı kullanarak bu sanatı mükemmelleştirmek için çok

zaman harcadım.

Ve onu mutluluk içinde görmenin yanı sıra, bunun için mümkün olan en tatlı ödülü aldım. "...Senden... *nefret*... ediyorum..." dedi hülyalı bir gülümsemeyle.

Sesi zevk, yumuşaklık ve derin bir memnuniyetle doluydu. Ama şimdi...

Şimdi sıra *bendeydi*.

Kıçına bakmaktan ağzımın suyu akıyordu, parlak, ıslak ve dolgun... Mükemmel pembe am dudakları...

Onun seksinin tatlı, misk kokusu parmaklarımın üzerindeydi ve havayı dolduruyordu... Ona sahip olmalıydım.

Aletim resmen *ağrıyordu*.

ONA SAHIP OLMALIYIM.

Boxerımı çıkardım ve yere bıraktım. Kumaş ön spermimle ıslanmıştı. Şişmiş başımdan bir tutam ay ışığında gümüş rengine damlıyordu.

"Pekâlâ," dedim. "Şimdi sikim için hazırsın."

Gözleri irileşti ve şok içinde yataktan bana baktı. "Massimo - " Şişmiş başımı tuttum ve ıslak dudaklarına bastırdım.

Bunu hissedince inledi -

Sonra ucum girişini iterken nefesi kesildi - Ve yavaşça içine kayarken homurdandım.

Lucia

I Ucunun dudaklarımın arasına girdiğini hissettiğimde nefesim kesildi.
Bana doğru iterken ne kadar *sıcak* olduğunu, kavurucu sıcaklığını hissedebiliyordum - Ve sonra ilk kez içime kayarken gözlerim büyüdü.

Tanrım, çok büyüktü.

Oh WOW -

Duygular çok yoğundu.

Tekrar boşalmaya başladığımda içimde iki inç olduğunu sanmıyorum.

"Ohmygodohmygodohmgod," diye bağırdım içimde yavaşça hafiflerken. Tamamen farklı bir orgazm türü vücudumu sarstı.

Bu seferki onun genişliğinden geliyor gibiydi - beni tamamen doldurmasından. Daha önce, içimde iki parmağı varken mi? Ve ben *bunun* çok olduğunu düşünmüştüm?

Hiçbir şey hissetmemiştim.

İçimde kaydırdığı her santim, daha fazla zevk havai fişeği getirdi - zonklayan bir güçlü kasılmalar.

"OhmygodohmygodohmyGOD," diye çığlık attım o devam ederken.

Kıçımın yanaklarını tuttu ve tekrar sıkmaya başladı.

Sonra devasa ellerini belime doladı ve beni sikinden daha da aşağı *çekt*i. Devam etti, daha önce hiç hissetmediğim kadar derine...

Ve daha sert ve daha sert gelmeye devam ettim.

Sonunda daha fazla ilerleyemediği bir nokta vardı ve sikinin başının bir şeye çarptığını hissettim.

Küçük bir rahatsızlık vardı.

Ama aynı zamanda lezzetli bir *ooooooooOOOOOOOH* hissi de vardı.

Kasılma dalgaları yavaş yavaş azalmaya başladı.

Çılgınca olan şey, tek yaptığı sikini içime sokmaktı.

Gerçekten *itmeye* başladığında *ne* olacağından emin değildim.

"Sen... sen sonuna kadar girdin mi?" Nefes nefese kaldım. Kıkırdadı. "Tam olarak değil."

Şaşırmış bir halde ona baktım. "Ne?!"

"Tam olarak içeri sokamıyorum."

Şok içinde ağzım açık kaldı. "Ne kadar büyük?!"

"Bunu bana daha önce de sormuştun," diye sırttı. "Dur sana göstereyim."

Massimo

S Neredeyse içine girdiğim anda boşalmaya başladı.

Ve bayıldım.

Gözleri başının içinde geriye doğru yuvarlandı ve ağzı kocaman açılırken göz kapakları titredi...

Ve parmakları sıkıdığı yumruklarıyla çarşafları kavradı.

"Ohmygodohmygodohmgod," diye mırıldandı ben yavaşça daha derine kayarken. *Çok sıkıydı - çok sıkıydı.*

Yavaş gitmek zorundaydım çünkü onu incitmek istemiyordum.

...henüz değil.

Ama bu kaçınılmaz olabilir.

Ayrıca ıslaktı... şimdiye kadar birlikte olduğum tüm kadınlardan daha ıslaktı. Yavaşça sikimin üzerinde kayarken amı tam bir cennet gibiydi.

Yavaşça hareket ettim, daha derine inerken yüzündeki ifadenin tadını çıkardım... Ve sonra dibe vurum.

Aletimin başı rahim ağzına doğru bastırıyordu, ben de durdum.

Lucia inledi ve bana bakmaya çalıştı ama gözleri açık ve kapalı arasında gidip geliyordu. "Sen... sen sonuna kadar girdin mi?"

Yere baktım.

Hâlâ on santim kadar yolum kalmıştı.

"Tam olarak değil."

Yine de bunu bekliyordum.

Beni tamamen alamayacaktı. Bu lanet bir mucize olurdu. Sorun değil. Buna alışmıştım... ve ne yapacağımı çok iyi biliyordum.

Lucia bunu bilmiyordu ama - ve bana şok içinde baktı. "Ne?!" "Tam olarak içeri sokamıyorum."

Çenesi düştü. "Ne kadar büyük?!"

Son 24 saat içinde bunu bana tekrar tekrar sorduğunu hatırladım. Sırıttım.

"Bunu bana daha önce de sormuştun. Dur sana göstereyim."

Kendime biraz daha yer açmak için yaklaşık beş santim çektim. Biraz daha derine dalarım.

Bu işe gerçekten başladığım zaman, bu yüzden biraz boşluk bırakmak en iyisi.

Sol elimi sikimin tabanını yumruk yapmak için kullandım.

Elimi yerinde tuttuğum sürece, içine fazla girip acı çekmesine neden olmamın hiçbir yolu yoktu.

Ve yumruğumu tampon olarak kullanarak yavaşça itmeye başladım.

Lucia

H biraz çekildi -
Sonra elini yumruk yapar gibi kıcımda hissettim. "*Ne yapıyor bu?*" diye düşünüyordum.
Ve sonra düşünme yetimi kaybettim. Çünkü içime girip çıkmaya başladı... İlk başta yavaştı...
Sonra daha hızlı ve daha hızlı. "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım.
Ondan önce çarşafı parmaklarımın arasında tutuyordum. Şimdi tırnaklarımla onları tırmalıyordum. *Çok iyi* hissettirdi.
Ama çok yoğun.
Tam olarak acı değil, sadece çok fazla.
"Vay anasını," diye bağırdım.
Yumruğunun amıma dayandığını hissedebiliyordum, sanki eli sikinin tabanına sarılmış gibiydi. Sonra ne yaptığını anladım.
İçimde bir anda çok fazla kaymadığından emin oluyordu. Ki bunu çok takdir ettim -
Çünkü içime giren şey neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. İçime daha sert, daha hızlı girerken inledim, inledim ve çığlık attım.
Ve ara sıra tacının küt ucunun derinlerde bir yere çarptığını hissedebiliyordum.

Be
n. *Ufacık* bir rahatsızlık hissi oldu - Ardından mutluluk verici bir zevk dalgası geldi.
Sıcak bir banyoya girmenin acısı ve ardından sıcaktan aldığınız coşku dalgası gibi. Ama amımın

için
de
olu
p
bite
nler
ağız
mın
suy
unu
akıt
an
ve
beni
unu
ttur
an
türd
endi
.

Benim adım.

"AMAN TANRIM, ÇOK BÜYÜK!" diye bağırdım, sözlerim her itişte kesiliyordu. Ve sonra...

Daha da çılgınca bir şey oldu.

Massimo

I Sana bir eşek adam olduğumu söylemiştim.
Ve Lucia'ninkine kesinlikle
bayıldım. Onun şekli...
Onun boyutu.
Ne kadar yuvarlak, sıkı ve dolgundu.
Ve amının hemen üstündeki o sevimli küçük pembe deliğe bakmaya
doyamıyordum. Ona sahip *olmalıydım*.
İçinde *olmalıydım*.
Ben de sağ elimin serçe parmağını yaladım.
Ve onu becerirken yavaşça götüne soktum.

Lucia

"O AMAN TANRIM - MASSIMO - NE YAPIYORSUN SEN?!" diye bağırdım.

Çok iyi hissettirdi -

Ama çok *çılgınca!*

Kıçıma bir parmak soktuğundan oldukça emindim.

Yumuşak, sıcak ve ıslak olan dilinden farklı hissettiriyordu - Ama bu?

Aletinden aldığım zevki ikiye katlayan ekstra bir basınçtı bu. Ve tekrar boşalmaya başladım.

Vajinal mi, klitoral mi yoksa anal mı olduğundan emin değildim.

Ya da hepsi birden miydi, yoksa tamamen başka bir şey miydi?

Tek bildiğim tüm alt bedenimin orgazm patlaması gibi hissettiğiydi.

"MASSIMO - MASSIMO - MASSIMO - " diye çığlık attım, gözlerim kafamın içinde geri dönüyordu - Ve sonra artık tutarlı kelimeler oluşturmıyordum ve bu sadece bir tür sözsüz çığlıktı. Ve sonra onun derin, gürleyen bir sesle bağırdığını duydum -

"SIKTIR, GELİYORUM -"

Ve sonra içimde patladı.

Amımın içinde patladı.

Aletin spazmlarının duvarlarıma baskı yaptığını hissettim.

Beni doldurduğunu hissettiğimde nefes nefese kaldım - sadece sikiyle değil, dölüyle de. Her fişkırış içimin derinliklerine sıçrarken neredeyse hafif bir *tıkırtı* hissi vardı.

Kıçım, amım, tüm vücudum kontrolsüzce titriyordu... Ve sonra nihayet yavaşladı...

Ve durdu.

Sinirlerimde bir elektrik fırtınası *varmış* gibi bacaklarım hâlâ seğiriyordu... Ve karnımda *olduğunu* bile bilmediğim kaslar hâlâ çırpınıyordu.

Aleti içimdeyken kıçım hâlâ havadaydı. Öylece kaldı, üzerime eğildi.

Ağır ağır nefes alıyor, orgazmının küçük artçı şokları hâlâ içimde zonkluyordu...

Ve sonra yavaşça geri çekildi.

Yanıma yığıldım, bacaklarım hâlâ titriyordu.

Ve yanıma, yatağın üzerine düştü, yüzü benimkinin yanındaydı.

Neredeyse 30 saniye boyunca öylece yattık, nefes nefese birbirimize baktık...

Sonra sııttım.

"Senden hâlâ nefret ediyorum,"

diye fısıldadım. "Güzel," diye

hırladı...

Ve güçlü elleri beni vücuduna doğru çekti.

Hâlâ sert, kocaman ve sularıyla ıslak olan siki karnıma bastırdı... Ve ağzı benimkini buldu...

Ve beni öptü.

Durmak bilmeyen, tüm vücudu saran orgazmlardan oluşan o devasa dondurmadan sonra... Öpücük, en tepedeki hayal edilebilecek en tatlı kiraz gibiydi.

Dudakları sıcak ve

yumuşaktı... Sakalı tenimi

gıdıklıyordu...

Ve dilini içeri almak için ağzımı açtım.

Uzun bir süre öpüştük.

Yumuşak, yavaş ve romantik...

Sonra beni göğsüne bastırdı... Ve ben

uykuya daldım...

Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar tatmin olmuşum.

Massimo

Lucia'nın gözleri kapalıydı ve nefes alış veriş i yumuşak ve yavaştı. Baş ı omzumun kıvrımlarına gömülmüştü. Hâlâ tişörtünü giyyordu; daha çıkarmadık bile. Ama çıplak karnının ve bacaklarının sıcaklığını tenimde hissedebiliyordum.

Kesinlikle melek gibi görünüyordu.

Onu izledim ve az önce ne yaptığımı düşündüm.

Bir yandan, *gerçekten* kötü bir hamleydi. Daha da kötüsü, *aptalca* bir hareketti.

İtalya'daki en tehlikeli *Cosa Nostra* liderlerinden birinin torunuyla seks yapmış tım.

Dul için yaptığım onca şeye rağmen, torununu becermemi hoş karşılamayacağından emindim.

Normalde, ölü bir adam olur d um.

Diğer taraftan.

Hayatımın en ateşli seksiydi. Baş ka

hiçbir şey yanına bile yaklaşamazdı.

Başlangıçta ona öfk elendiğim - ona hükmetmek ve onu *cezalandırmak* istediğim - tüm o bölüm.

Beynini sikmeden hemen önce *senden NEFRET* ediyorum diye bağırdığımı duymak -

Bu hayret vericiydi. Baş ka hiçbir kadınla yaşamadığım bir adrenal in patlamasıydı. Ayrıca

son 24 saattir kaşınan bir kaşıntımı da gidermişti: Sonunda o küçük ve lede haddini

bildirmek. Ama bu bittikten sonra.

Diğer her şey giderek daha az öfkeyle ve daha çok onun bariz zevkinin tadını çıkarmakla ilgiliydi.

Boşaldığını duymak

hoşuma gitmişti. Onu

boşaltmayı seviyordum.

Çığlıkları.

Adımı seslenmesi.

Onun çığlıklarını *düşünmek* bile sikimin yeniden

kabarmasına neden oldu. Onun içinde olduğum her

saniyeden zevk almış tım.

Hem sikim hem *de* dilim.

Ve geçen her saniye, onu tekrar becermek istedim.

Ama Şimdi her Şey bittiğine göre, ona karşı ezici bir Şefkat de hissediyordum...

Onu korumak için derinlerde yatan bir *ihtiyaç*. İlkel ve vahŐı bir Şey.

Onu becerme arzusundan ya da büyükannesine karşı hissettiğim herhangi bir zorunluluktan daha derindi. Sanki artık *benim* olmuştu.

Ve onu güvende tutmak için *her Şeyi* yaparım.

Böylece uyurken bir melek gibi görünmeye devam edebilecekti. Yani... evet, onu becermek kötü bir hamleydi...

Ama *ok* uzun zamandır hatırlayamadığım kadar mutluydum.

Yatağın yanındaki küçük masayı kontrol ettim ve Glock'umun ulaşabileceğim bir yerde olduğundan emin oldum. Sonra uyurken onun huzurlu, güzel yüzünü izlemeye devam ettim...

Sonunda ben de uykuya dalmadan önce, onu bedenime yaslamıŐtım.

Lucia

I Banyoda duşun başlamasıyla gözlerimi hayal meyal açtım.
İlk his: pencereden süzölen hafif ışık, önümdeki duvara gölgeler düşürüyor.
İkinci his: çarşaf lar ve örtüler üzerime örtölüyken etrafımı saran lezzetli sıcaklık küçük bir kozanın içinde.
Üçüncü his:
Gerçekten ağrıyor.
Dün geceki her şeyi hatırladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı.
Kıçım a yaptığı her şeyi -
Yaptığı *diğer* her şey -
Ve ne kadar sert boşalmıştım, tekrar tekrar.
İstemsizce kıkırdadım ve elim kıkırdamamı bastırmak için ağzıma gitti.
Vay anasını, bu şimdiye kadarki en iyi seksti.
Netflix'teki filmlerde ve dizilerde inleyen ve kıvranan tüm kadınlar mı?
Şimdi anladım.
Son üç yıldır aradığım şey buydu ve hep hayal kırıklığına uğramıştım. Dün gece, sonunda bulmuştum.
Vay be, bulmuştum.
Yatakta doğrudum ve tişörtümün hâlâ üzerimde olduğunu fark ettim.
Sadece ağrım olmadığını, aynı zamanda çok zayıf olduğumu da fark ettim.
Bacaklarım maraton koşmuşum gibi hissediyordu. (Maraton koşmanın nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrim olduğundan değil - sadece ertesi sabah bu kadar zayıf olacağınızı varsaydım).
Karnım birkaç yüz mekik çekmişim gibi hissettirdi.
Ama hoş bir ağrıydı.
Çünkü buna neyin sebep olduğunu hatırladım. Tonlarca ve tonlarca orgazm.
Birlikte olduğum en ateşli adam tarafından bana verildi.
Parmagımı ısır dım ve yeniden yaşarken boşluğa baktım...

G noktamı okşamayı.

Ben klitorisimi parmaklarken onun dili
kıcımdaydı... Ben fışkırıyordum...

Ve *siki*.

Tanrım, siki.

Sonra fark ettim ki, ona iyice bakmamışım bile.

Hiç adil değil!

Yine de *hissettiğime* emindim. Her

bir inanılmaz *santimini*... Çok
uzun... Çok kalın... Çok büyük...

Mmmmmmmmmmm...

Tanrım, şimdiden ıslanmaya başlamıştım ve zavallı küçük amcığımın dün gece bana verdiği gibi
bir darbeyi daha kaldıracabileceğinden emin değildim.

Massimo.

Adını sessizce mırıldandım, dudaklarımda şeklini hissettim...

Dün gece boşalırken nasıl çılgılık attığımı hatırladım... Ve
sonra onu öptüğümü hatırladım.

Dudakları çok nazikti... çok romantik...

Hayatımın en iyi seksi ve en iyi öpücüğüydü.

Ne gariptir ki, öpüşme sevişmeden *sonra* olmuştu.

İkisini de hatırladıkça ıslanıyordum.

Kahretsin, bunu düşünmeyi bırakmalıyım.

Banyoda su kesildi.

Yorganı çıplak kucağımın üzerine çektim ve bu kadar utangaç olduğum için kendimi aptal gibi
hissettim.

Dün gece beni yerden yere vurmuş falan değildi. (İğneleme.) İçeri
girmesini bekledim.

Tamamen çıplak.

Sonunda o *kocaman* alete bir göz atabilecektim... Ve

ileri geri sallanışını izleyebilecektim, yumuşak ve
kocaman... Ama gözetleme şovumu alamadım.

Yatak odasına geri gelmedi.

Onun yerine, mutfaktaki döşeme tahtalarının gıcırdadığını duydum.

Lanet olsun.

Gidip kendim bir göz atmam gerekecekti.

Yorganı üzerimden çektim ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru
salladım - Ve "*Vay anasını*" dedim.

Kukum sıcak ve şişmiş

hissedişiyordum... Ve bacaklarım
titriyordu.

Kendimi zorla ayağa kaldırdım ve yatak odasının kapısına doğru dengesiz bir şekilde yürüdüm.

Doğa belgesellerindeki yavru geyikleri ve doğduktan hemen sonra nasıl ayakta durmaya
çalıştıklarını düşündüm.

Tamamen sempati duydum.

Yürürken bacağımdan aşağı ıslak bir şeyin damladığını hissettim.

AMAN TANRIM.

Unutmuşum, içime boşalmıştı.

Prezervatif yok.

Ayrıca bir ilk daha.

Bir kulüpte tanıştığınız bir grup serseriyle yatarken, en iyisi prezervatif kullanmaktır. Dün gece bunu düşünmemiştim bile.

Daha önce hiç bir erkeğin dölünün bacağımdan aşağı aktığını görmemişim.

Ve eğer tek gecelik ilişkiler kataloğumdaki başka birinden gelseydi, muhtemelen bunu iğrenç bulurdum.

Ama şimdi Massimo'nun kocaman sikinin içimde patlamasının verdiği hissi yeniden yaşamama neden oldu - *OH FUCK, GELİYORUM* diye böğürürken çıkardığı ses -

İçimde sıcak ve kalın bir şekilde fişkıran dölünün hissi - O

yaptığında *tekrar* orgazm olma şeklim -

Ve daha da tahrik oldum.

Ama mutfığa gidip onu içimden akan dölleriyle görmeye *niyetim yoktu...* Bu yüzden dişlerimi sıktım ve banyoya yöneldim.

Tuvaleti kullandıktan sonra dişlerimi fırçaladım. Yeni diş fırçası hâlâ kutusunda ve tezgâhın üzerinde, bir tüp diş macununun yanında duruyordu.

Massimo bunları dün marketten almış olmalı.

Çok nazikti.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra korkuyla duşa girdim... ve suyu açtığımda yüzüm buruştu.

Kötü hata - kötü hata! -

SIKTIR!

Buz gibi su göğsüme fişkırırken bir çığlık attım ve yüzümde tam bir sefalet ifadesi belirdi.

HAYIR, KÖTÜ, UNH-UH, NOPE -

Ve sonra vücudumdan aşağı akan soğuk su amıma çarptı.

...ahhhhhhhh...

Acı ve rahatsız edici sıcaklık hissi birkaç kademe azaldı. Geri çekildim ve suyun amıma ve kalçalarımın çarpmasına izin verdim.

Soğuktan hâlâ perişan hissediyordum ama en azından bir umut ışığı vardı.

Sonunda bir kalıp sabun kullandım - Massimo'nun kullandığı zamanlardan kalma kabarcıklarla kaplıydı - ve alt katımı nazikçe ama iyice yıkadım.

Her şeyin güzel ve temiz olduğundan emin olduktan sonra, kıkırmı ve popomu fırçaladım ve her şeyi yıkadım.

Kapalı.

Dondurucu soğuğa ancak bu kadar dayanabildim ve suyu kapatıp duşu açtım.
perde -

Havlu askısında katlanmış ve beni bekleyen kuru, kabarık bir havlu buldum.

Awww...

Ben içeri girmeden önce kurulanmayı düşünmemiştim bile - ama o düşünmüştü. Duş alıp almayacağımı bilmeden bile.

Gülümsememi gizlemek için havluyu

yüzüme tuttum. Başka hiçbir erkek bu kadar

düşünceli olmamıştı.

Ve başka hiçbir erkek bana dün geceki gibi hissettirmedi.
Bunu bir süre yanımda tutmam gerekecek.

R Giyinmek yerine, üzerimdeki tişörtü tekrar giydim. Kalçalarım kadar sarkacak kadar büyüktü ve tüm önemli kısımları örtüyordu.

Ayrıca, iç çamaşırı giyme fikrinden hoşlanmıyordum - ve kesinlikle dar yoga pantolonları değil.

Aşağısı hâlâ çok ağrıyordu. Kadınlık organlarımı üzerlerinde bir şey olmadan ne kadar uzun süre rahat bırakabilirsem o kadar iyiydi.

Saçımı taramayı denedim ama berbat bir haldeydi, ben de olduğu gibi bıraktım.

JBf saçı - Amerikalı kızlar böyle demiyor mu? "Az

önce becerildim" saçı.

Şey, kesinlikle iyi ve düzgün bir şekilde becerilmiştim, bu kesindi.

Verdiğim tek taviz, ayaklarımı sıcak tutmak için çorap giymek oldu - ve sonra mutfağa doğru yürüdüm.

Şöminede küçük bir ateş yanıyordu ve havayı hem duman hem de kahve kokusu dolduruyordu.

Massimo tezgahın yanında durmuş, sırtı bana dönük bir şekilde bir fincan içiyordu.

Onu görür görmez içim eridi.

Yalınayaktı. Kot pantolon ve dar beyaz tişörtlerinden birini giymişti.

Ve geniş, kaslı omuzları, nispeten dar beline doğru bir 'V' şeklinde sivrilirken ağız sulandırıyordu.

Kıçı kot pantolonunun altında hâlâ mükemmel, sıkı ve yuvarlağı.

Kıçını!

Dün gece onun kıçını da göremediğimi kızgınlıkla fark ettim.

Kıçını göremedim, sikini göremedim - Bu durumu

düzeltememiz gerekecek, KESİN. "Günaydın," dedim

yanından geçerken.

Gözleri büyüdü -

Ben de onu kızdırmaya karar verdim ve çıplak popomu görebilsin diye tişörtümü kaldırdım. Hemen kahvesini fincanına geri boşalttı ve öksürdü.

"Hoşuna gitti mi?" Tezgâhın karşısındaki bar sandalyesine otururken sırtarak

"Beğendin mi?" dedim. "Beğendim," dedi biraz daha öksürerek.

"Kahvaltıda ne var?"

Tezgâhın üzerinden bir muz ve bir elmayı bana doğru kaydırđı. "Ve eğer istersen hazır kahve de var."

Gözlerimi kısıtım. "Tadı nasıl?"

"Hazır kahve gibi."

"Eh... pas," dedim elmayı ısırırken. *Mmmm*. "Ama biraz su harika olur." Musluktan bir bardak doldurdu ve bana uzattı.

Bir yudum aldım. Buz gibiydi ama tadı çok lezzetliydi.

"Mm. *İçimde* olması üzerimde olmasından çok daha iyi." Bunu söylediğimi duyduktan sonra, çifte *ima* fırsatını kaçıramazdım. Pantolonuna şehvet dolu bir bakış attım ve sııttım. "Aklıma gelen *diğer* bazı şeyler gibi."

Birazcık kızardı - *çok tatlı!* -

Ve sonra çok ciddi bir ses tonuyla beklemediğim bir şey söyledi.

"Dün gece her şeyin yolunda olduğundan emin olmadan içine girmemeliydim." Şimdi içkimi yudumlarken boğulma sırası *bendeydi*.

Önce sıçradım ve öksürdüm, sonra güldüm. "Kahvaltı sohbetine başlamak için harika bir yol."

"İyi misin?"

"Evet, az önce *oraya* gittin, değil mi?" "Konuyu sen açtın."

"En azından bu konuda kurnazdım," diye güldüm. "Öylece çıkarıp içine soktun." Sırıttı.

"Şu andan mı bahsediyoruz, yoksa dün geceden mi?"

Kıkırdadım -

Tanrım, az önce GIGGLE mı yaptım?!

- "Aslında ikisi de. Yine de dün gece bunu yapmandan *kesinlikle* keyif aldım. Ben... *boğulmadım*

" dedim, ona bir kez daha yaramazca bakarak. "Evet, korkarım boğulacaktın."

Onunla biraz oynamaya karar verdim.

Muzu soydum ve boğuk bir sesle, "Evet, ben de öyle bir izlenim edindim... her ne kadar görememiş olsam da" dedim.

Sonra muzı ağzıma attım... Dudaklarımın arasında yavaşça kaydırđım...

Sonra tekrar dışarı kaydırđı ve ucunu alt dudağıma dayadı.

Hipnotize olmuş gibi ağzıma baktı.

Pantolonunun altını düzeltmek için uzanmak zorunda kaldı.

EVET.

Onu pantolonunun içinde kaydırma düşüncesi bile beni *çok* ıslatıyordu.

"Cidden," dedi kasvetli bir sesle, "sen... kasabaya dönüp bir eczane bulmamız gerekiyor mu?"

Bu biraz heyecanı öldürdü.

"Hayır, ben iyiyim," diye iç geçirdim. Uzandım ve tezgahın üzerinde duran Birkin çantamı aldım. İçini karıştırdım ve dairesel hap dağıtıcımı çıkardım. "Doğum kontrol hapi kullanıyorum. Yine de hatırlattığın iyi oldu."

Prezervatifin kırılması ihtimaline karşı güzel bir yedek plan olmasına rağmen, hap kullandım çünkü aksi takdirde gerçekten düzensiz adetlerim oluyordu.

Bir sonraki hapi sebilimden çıkardım ve bir yudum suyla yuttum. Massimo rahatlamış görünüyordu.

Bu da nedenini bilmesem de vızıltımı daha da artırdı. Sanırım tüm cinsel gerilim odayı terk etmiş gibi hissettim...

Ve sonra tekrar alevlenmesine neden olan bir şey söyledi.

"Prezervatif olmadan içine girmeyi gerçekten çok sevdim," dedi, sesi derin, seksi bir gürültüydü.

"Aman Tanrım, dostum!" Düşmemek için kendimi desteklemek zorundaymışım gibi avuçlarımı tezgâhın üzerine koyarak haykırdım.

"Ne?!" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Ben sadece - vay be," dedim elimle kendimi yelpazeleyerek. "İyi ki az önce o hapı almışım, çünkü sanırım az önce kendiliğinden yumurtlamama neden oldun."

Kıkırdadı ve tezgâhın etrafında bana doğru ilerledi.

Yanıma geldiğinde kalbim küt küt atmaya başladı.

O kadar uzundu ki ona bakmak için boynumu sonuna kadar geriye eğmek zorunda kaldım. Üzerimde *yükseliyordu*.

Kollarından birini bana doladı.

Diğer eliyle de alnımdaki bir tutam saçı geriye doğru taradı. Şimdi *ona* bakarken büyülenmiş olan *bendim*.

"Beğendin mi?" diye

homurdandı. Ağzım açık

kalmıştı.

Tek yapabildiğim başımı sallamak ve "Hı-hı..." diye mırıldanmak oldu. "İçine girmemden hoşlandın mı?"

Tanrım, evet.

"Hı-hı..." diye ciyaklarken sesim yaklaşık bir oktav yükseldi.

Belimin etrafındaki eli tişörtümün altına uzandı ve sıcak elinin sırtımdan yukarı kaydığını hissettim. Saf bir zevk ürpertisi omurgamdan aşağı ve yukarı doğru gitti.

"Biliyor musun..." diye gürledi o seksi sesiyle, "Seni hiç tamamen çıplak görmedim."

"Ben... Ben başka bir şey göremedim," diye fısıldadım...

Ve kot pantolonunun önüne uzanacak kadar cesur hissettim.

Yani, ben otururken ve o ayaktayken, neredeyse gözümün önündeydi. Elim aradığım şeyi hemen buldu -

Büyük, kalın bir şekil kot pantolonu zorluyordu.

Dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı.

"Yatak odasına gidip görmek ister misin?" diye sordu seksi bir

gülümsemeyle. "Uh-huh..." Başımı salladım, ağzım açıldı, tek kelime bile edemiyordum.

Beni yavaşça sandalyeden çekti ve yüzümü

buruşturdum. "Ne?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Ben, uh... biraz ağırdan almamız gerekecek," dedim. "Oram çok ağrıyor." Sesi aşırı endişeli bir hal aldı. "Oh - şey, bir şey yapmamıza gerek yok - "

"EVET var," dedim, konuşmasını engellemek için parmağımı dudaklarına koyarak. "*Yavaştan* almamız gerektiğini söyledim, hiçbir şey YAPMAMAK *değil*."

Sırıttı -

Sonra hafifçe eğildi ve beni kollarının arasına aldı. Baş döndürücü bir şekilde çılgılık attım ve kollarımı boynuna doladım.

Ve beni gelinini taşıyan bir damat gibi yatak odasına götürürken öptü.

Ne ben gelindim ne de o damattı.

Her ne kadar önümüzdeki birkaç saati düğün gecesindeki herhangi bir kız kadar iple çekiyor olsam da, bu kesinlikle kesindi.

H Beni yatak odasında ayaklarımın üzerine yatırdı ve birkaç dakika öpüşmeye devam ettik. Kocaman elleri tişörtümün altına uzandı... Etek ucunu kaldırdı...

Ve kıcıımı tutup yanaklarımı sıkmaya başladı.

Ellerim aşağı uzandı ve kot pantolonunun altından sikini okşamaya başladı.

Homurdandı ve tişörtü yukarı kaldırdı. Kollarımı başımın üzerine kaldırdım ve çıkarmasına izin verdim.

Sonra göğsüme baktı... ve iri parmakları sağ meme ucumun etrafında nazikçe gezinerek daha da sertleşmesini sağladı.

İnledim ve tişörtünü çekiştirdim.

Taş gibi sert karın kaslarını görecektik kadar yukarı kaldırdım ve daha da ıslandım.

O devraldı ve tişörtünü başının üzerine çekti. Parmaklarımı göğüs kıllarında gezdirme fırsatını değerlendirdim... devasa göğüs kaslarını hissettim... minicik ama neredeyse benimki kadar sert olan meme uçlarının yumuşak uçlarına dokundum.

Sonra, o göğüslerimi okşamaya devam ederken, ben de aceleyle kot pantolonunu karıştırdım.

Sonunda düğmelerini açtım ve fermuarını açtım ama siki o kadar büyüktü ki çıkarmak için biraz manevra yapmak gerekti.

O sırada göğüslerimi usulca okşuyordu. Çok iyi hissettiriyordu

- Ama sikini görmem gerekiyordu.

Dokunmaya, tutmaya, *hissetmeye* ihtiyacım

vardı. Sonunda kotunu yeterince aşağı

çektim.

Ve dışarı fırladı, dik bir pozisyonda sallanıyordu. Ve *nefesim kesildi.*

Vay anasını.

Ağrım olmasına şaşmamalı.

Aleti muazzamdı.

Ön kolum kadar uzun ve bir beyzbol sopası kadar kalın.

Doğruyu söylemek gerekirse, içime girebildiği için şok olmuştum.

Her ne kadar hayatımın en iyi orgazmını yaşamış ve o daha içine sokmadan önce her yere fişkirmiş olsam da. Eğer *o kadar* büyük bir şey alacaksam, o zaman bunu yapmanın tam zamanıydı.

Ama büyüklüğünün yanı sıra, görünüşüne de *bayıldım*. Büyük

ve pembe.
Damarlı.

Kocaman, şişmiş bir kafayla.
İnanamıyormuş gibi öylece baktım. Sonra
elimini uzattım ve ona dokundum. Teni *çok*
yumuşaktı.

Ama altında yatan şey *çok* zordu.

Dokunuşumla siki biraz sarsıldı - kısa bir kasılma onu bir anlığına daha da büyüüttü.
Zevkle homurdandı.

Ve parmaklarımı yavaşça shaftının uzunluğundan aşağı doğru gezdirdim.

Tanrım.

Kocaman ve ağır olan taşaklarına ulaştım. Onunla ilgili *her şey* daha önce birlikte olduğum diğer
erkeklerden daha büyüktü.

Avucumun içinde usulca yuvarladım, onlarla oynadım...

Sonra eğildim ve sikinin tepesini öptüm. Dudaklarımda
yakıcı bir sıcaklık...

Yumuşak bir cilt...

Ve daha önce aldığı duşun temiz sabun kokusu.

Dudaklarımı üzerinde hissedince homurdandı.

Ve aleti kısa bir nabız atışıyla yeniden kasıldı.

Tepesindeki yarıktan küçük bir çiğ damlası süzülüyordu.

Başını ağızıma aldım ve tadına baktım.

Tuzlu ve saf.

Mümkün olduğunca çok alabilmek için ağızımı açtım - Ama
dudaklarımı başının etrafına bile dolayamadım.

Ama ağızımı onun sikine o kadar çok dayamak istiyordum ki.

Ben de yer değiştirdim ve onu yatağa ittim. Şimdi,
onu *gerçekten* yatağa mı ittim?

Hayır.

Beton bir duvarı itmeye çalışmak gibi bir şey olurdu.

Ama ne istediğimi biliyordu ve sırtarak kendi isteğiyle yatağın üzerine düştü. Bütün yatak
onun ağırlığı altında gıcırdadı.

Kotunu çıkarmak için mücadele ettim. Güldü ve bana yardım etti, leğen kemiğini kaldırdı ve ben
pantolonunu ayaklarından çekerken pantolonunu uyluklarından aşağı doğru itti.

Sonra yatakta çırılçıplak yatıyordu... nefesimi tuttum ve ona hayranlıkla baktım.

Sanki sakallı bir Yunan tanrısı önümde çırılçıplak yatıyordu...

Tanrısal bir aletle tamamlanmıştı.

Onun yanındaki yatağa tırmandım.

Sonra kucağına doğru eğildim ve sikini iki elimle tuttum... Dilimi sikinin
üzerinde ileri geri gezdirerek onu ıslattım...

Dudaklarımı üzerine koyabileceğim ve ağızımı shaftının üzerinde ileri geri kaydırabileceğim kadar
ıslatana kadar.

Mısır koçanını düşünün... ama onu kemirmek yerine, dilimle ve dudaklarımla ıslattım. Sanırım
buna "mızıka çalmak" diyebilirsiniz.

Sağ elimle taşaklarını okşadım ve gıdıkladım.

Ve sol elimle şaftını yukarı kaldırdım, böylece dudaklarımın tenine yaptığı baskı daha da arttı. Kendinden geçerek inledi.

Tepesine yakın küçük bir deri çıkıntısı vardı... ve onu yalayarak ve başımı hızla ileri geri hareket ettirerek, dudaklarımı ıslak bir şekilde üzerinde kaydırarak çok zaman geçirdim.

Ve siki her nabız attığında, sol avucumu ön spermiyle ıslatıp başını daire içine alıyordum.

Nefes nefese kalır ve küfredirdi - sanırım oldukça hassastı. Ve

çok fazla pre-cum çıkardı, sana söyleyeyim.

Sol elim sırlıklam olduğunda, ellerimi birbirine sürterek ikisini de kayganlaştırdım... Sonra kıcımlı yüzüne dayayarak göğsüne oturdum.

Bu da büyük bir başarıydı, söylememe izin verin. *Geniş* bir göğsü vardı ve kendimi neredeyse iki büklüm olmuş gibi hissediyordum.

Ama bu şekilde düzenlenmişti, kaygan ellerimi sikiğin üzerinde aşağı yukarı sürtmeye başladım... Ve bu *çok ateşliydi*.

Sikiğin başını tekrar ağızıma sokmaya çalıştım ama o kadar açık tutmak çenemi acıtıyordu, bu yüzden tepesini yalamakla yetindim.

Aldırmıyor gibiydi.

Aslında, kendini meşgul edecek bir şey buldu...

O kadar iyiydi ki, neredeyse *onun* için bir şey yapamayacak hale geldim.

Massimo

H *Lanet olsun.*
Lucia inanılmazdı.
Yaptığı şey her ne kadar iyi hissettirse de, sorun tekniği değildi.
Bu onun tam ve eksiksiz *şehvetiydi*.
Sadece dizginlenemeyen bir arzu.
Bunun için 'horoz tapınması' dışında bir terim yoktu...
Ve bu konuda *inanılmazdı*.
Ellerini kaya gibi sert şaftımın üzerinde gezdirirken
inledim - Ve açgözlülükle başımı emdi.
Bir dakika önce bacağına göğsümün üzerinde
sallamıştı... Ve ben bir süre onun yaptığından zevk
aldıktan sonra...
Gözlerimi açtım.
Kıçı her zamanki gibi muhteşemdi.
Ama amcığı *tam oradaydı*, yüzümden sadece birkaç santim ötedeydi.
Ne kadar tahrik olduğunu görebiliyordum çünkü dudaklarından kelimenin tam anlamıyla suları
damlıyordu.
Amından boncuk boncuk berrak bir sıvı sarkıyordu, ta ki yerçekimi galip gelip yavaşça göğsüme
inene kadar.
Seksinin kokusu tatlı ve hafif misk kokuluydu... kavun suyu gibi, biraz da duman kokuyordu...
Boynumu yukarı kaldırdım ve dilimi dudaklarında hafifçe gezdirdim.
Mmmm...
Tadı da kokusu kadar güzeldi.
Dilimi dudaklarının arasına daldırdım, dilimin ucunda içindeki sıcaklığı hissettim. "Oh!" diye
haykırdı ve ellerinin sikimin üzerinde durakladığını hissettim.
Onun benimle ilgilenmesi umurumda değildi - buna er ya da geç
ulaşacaktık. Tek istediğim onun iniltisini duymak ve kıvranışını
hissetmekti.

Arkama uzandım ve başımı dik tutmak için uğraşmak zorunda kalmamak için boynumun altına bir yastık koydum...

Ve sonra şehre gittim.

Şişmiş ve küçücük klitorisini buldum ve dilimle yalamaya başladım.

Aynı anda bacaklarının etrafından yukarı uzandım, kık yanaklarını yakaladım ve ellerimle sıkmaya başladım.

Ara sıra altından uzanır ve göğüslerinden birini okşardım, belki sert meme ucunu okşardım...

Ama ben her zaman onun muhteşem kıkına döndüm ve onu sıkmaya devam ettim.

Lucia'nın elleri hareket etmeyi bıraktı ama uzun saçlarının sikime sürtündüğünü hissettim, sanki o kadar etkilenmişti ki başını eğmek zorunda kalmıştı.

Hepsinden iyisi, inlediğini duydum.

"Ohhhhhhhh... oh, *siktir...*"

Arada sırada dilimi tekrar içine sokuyordum ama çoğunlukla o küçük tatlı klitorisi yalamaya odaklanıyordum.

Kalçalarını ileri geri sallamaya, amını dilime ve ağızıma sürtmeye başladı. Bunu daha fazla baskı istediğine dair bir işaret olarak algıladım ve ona uydum.

"Oh siktir... oh siktir... oh siktir..." diye nefes nefese fısıldadı.

Artık sikimle bir şey yapmayı tamamen bırakmıştı. Umurumda değildi.

Tek istediğim onun boşalmasını duymaktı.

Sabit bir tempo tutturdum - dilimle biraz daha sert bastırdım -

Ve amını ileri geri sallarken tiz gıcırtilar çıkarmaya başladı. "Unh - unh - unh - UNH - UNH - "

Ve sonra amını dilime *iyice* bastırırken çığlık attı.

"Oh *fuuuuuuuuuuck!*" diye bağırdı elleriyle bacaklarımı kavrayıp tırnaklarıyla tenimi tırmalarken.

Yüzüme karşı kalçalarını oynatmayı bıraktı ve vücudu benimkine karşı hareketsiz kaldı. Sert nefes alırken göğsünün kabardığını hissedebiliyordum.

Yalamalarımı yavaşlatıp nazikçe, yavaşça alıştırdım.

Sonra aniden vücudumdan fırladı, bacağına çevirdi, sonra döndü ve bana bakacak şekilde belime sarıldı.

Yanakları pembeleşmişti ve yüzündeki ifade...

Madonn.

Daha önce gördüğüm en ateşli şeydi.

Alt dudağı dolgun ve büzüktü, ağızı açıktı... Gözleri uykulu gibi yarı kapalıydı...

Kaşları çatılmıştı, sanki kısmen acı çekiyordu... ya da bir şeyi o kadar çok istiyordu ki canı yanıyordu.

"İçimde sikine ihtiyacım var," diye fısıldadı, sesi acildi. "Ağrın olduğunu söylemiştin," diye hatırlattım ona.

"Umurumda değil," dedi, sesi gırtlaktan geliyordu ve arzu doluydu. "Ona içimde ihtiyacım var."

Lanet olsun.

Bir saniye önce olduğumdan daha da sertleştım.

"Tamam -" diye başladım.

"Yapacağım," diye fısıldadı.

Sağ elini göğsüme dayadı.

Sol eli bacaklarının arasına uzandı ve sikimi kavradı.

Ve her şeyi sıraya dizdim.

"Beni tutabilir misin?" diye fısıldadı.

Ellerimi vücudunun üst kısmına doğru ittim, böylece daha fazla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Ucumu tam dudaklarına yerleştirdi.

Islaklığını ve sıcaklığını

hissedebiliyordum. Birbirimizin

gözlerinin içine baktık.

Göz kapakları neredeyse uyuyormuş gibi yarı kapalıydı... Yüzü hüsrana uğramış bir arzuyla asılmıştı... Sonra kendini yavaşça sikimin üzerine bıraktı.

Ağzı büyüdü -

Ve inlerken kaşları daha da çatıldı. "Ohhhhhhhhhhh..."

Onun kaygan, ıslak sıcaklığını tacımın her yerinde hissedebiliyordum.

Dün gecedен bile daha sıkıydı. Biraz şişmiş olabileceğinden endişelendim.

Bunu yapamayacağını düşündüğüm bir saniye oldu - Ve sonra beni kafam tamamen içinde olacak kadar içeri soktu.

"OHHHHH," diye tiz bir sesle inledi ve gözleri yuvalarından fırladı.

"*Siktir*, Lucia," diye homurdandım. "Siktir, çok iyi hissediyorsun..."

Sol elini sikimden uzaklaştırdı, sonra sağ eliyle birlikte göğsüme dayadı.

Sonra ileri geri sallanmaya başladı... her seferinde sadece bir santimetre... içeri ve dışarı... beni daha fazla içine almak için mücadele ederken.

Beni yaladığı için zaten ıslaktım, bu yüzden yardımcı

oldu. Yavaş yavaş, daha fazla içime girdi.

Her ne kadar işkence olsa da -içine sonuna kadar dalmak, ıslak amının beni *tamamen* sarmasını istiyordum- hayal edilebilecek en tatlı işkenceydi: sıcak, ıslak amının bir santimetre daha içime girmesini beklemek zorunda kalmak.

"Bebeğim, bunu yapmak zorunda değiliz - " diye anlatmaya çalıştım.

"Evet, yapıyoruz," diye homurdandı ve sesindeki ısrarı duyunca sııttım.

"Acımıyor mu?"

"Biraz... ama *çok İYİ* acıyor," diye inledi.

"Buraya gel," diye homurdandım ve elimi boynunun arkasına geçirip ağzını kendime doğru çektim.

Onu sertçe öptüm. Dudakları sıcaktı ve arzudan şişmişti ve kalçalarını ileri geri sallamaya devam ederken dillerimiz ateşli bir şekilde birbirlerine sürtündü, beni yavaş yavaş içine aldı.

Öpüşmemizi kesti, bacaklarının arasına uzandı ve hararetle klitorisini ovmaya başladı. "Oh fuck - oh fuck - Oh Fuck - OH FUCK - "

Etrafına uzandım, kışını tuttum ve vücudunun üst kısmı yükselip boşalırken sertçe sıktım. "OH FUCK - MASSIMO - OH FUCK, BU ÇOK İYİ - "

Çılgılık attı ve göğsümün üzerine yığıldı, nefes nefese kalırken göğüsleri kabarıyordu.

Parmaklarımı usulca sırtında gezdirdim... onu okşadım... nefesini tutmasına izin

verdim... Ve sonra *kendi* kalçalarımı yavaşça ona doğru sallamaya başladım.

Sadece birazcık, yaptıklarından daha fazla değil... Gir

ve çık... Gir ve çık...

Ama bu sefer boşaldığı için daha ıslaktı ve içinde daha derine inmek daha kolaydı.

Lucia tekrar inlemeye başladı.

Tırnaklarını omuzlarımın derisinde gezdirdi.

Ve beni ısırdı - bu beni şaşırttı - ama acıtacak kadar sert değildi -

Sonra kalçalarını benimkilerle birlikte sallamaya başladı ve kendini sikimin üzerine daha da itti.

Aşağı uzandım ve ellerimin altında hareket ettiğini hissedebilmek için kıcını tuttum.

"Oh sikeyim... oh sikeyim... oh Tanrım, yine geliyorum," diye inledi. "Oh FUCK, çok BÜYÜK - aman Tanrım - OHHHHHHHHH - "

Başını göğsüme gömdü ve tekrar boşalırken tırnaklarını tenime geçirdi. Tutku dolu çığlıkları o güne kadar duyduğum en güzel şeydi.

Ve en ateşlisi.

Her çığlık attığında, onun içinde daha derine inme *ihtiyacı*

duyuyordum - Sonunda sikimi onun tatlı küçük amına tamamen gömmek için.

Bu şekilde devam ettik, o beni yavaşça içine aldı, ikimizin de kalçaları beni daha derine sokmak için sallandı ve sonra her birkaç dakikada bir boşaldı.

Dibe vurduğumda ve aletimin başı daha ileri gidemediğinde, tüm vücudu ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı.

Sonunda göğsümden başını kaldırdı ve sarhoş gibi görünüyordu. Yüz hatları gevşemişti, gözleri odaklanmakta zorlanıyordu ve ağzı açık kalmıştı.

"Oh siktir, bebeğim... oh siktir..." diye fısıldadı. "Çok derinsin..." Sırıttım ve onu usulca öptüm. "İstersen durabiliriz."

"Hayır, gelmeni istiyorum... İçime gelmeni istiyorum..." "Artık ileri geri hareket edebiliyor musun?"

Güldü, dünyada en sevdiğim ikinci ses. "...Hayır... Sanırım senin üstte olman gerekecek..." "Tamam."

Kollarımı ona doladım, sonra yavaşça yatağın üzerinde yuvarlandım, böylece onun üstündeydim - aletimi tüm zaman boyunca onun içinde tuttum.

Bunu yaptığında gözleri kocaman açıldı ve nefesi kesildi. "İyi misin?"

Başını salladı. "Bu sadece... yoğundu... ve sen biraz ağırsın..."

Kendimi kollarımın üzerine tamamen dayadım ve onun üzerindeki ağırlığı kaldırabildiğim kadar kaldırdım. "Bu... oh, bu daha iyi..." diye iç geçirdi. Sonra yüzünü yukarı kaldırdı ve beni öptü.

Başını tekrar yatağa bıraktığında sıırttı. "Boşaldığında yüzünü görmek istiyorum... ama yavaş ol, tamam mı?"

Başımı salladım. "Çok yavaş."

Ve onun içinde hareket ederken kalçalarımı ileri geri sallamaya başladım.

Ağzı bir solukta açıldı ve kollarını etrafıma dolayıp kıcımı kavradı. "Aman Tanrım, kıcın... oh lanet olsun, hayal ettiğimden bile daha iyi hissettiriyor..."

Güldüm. "Kıcımı mı hayal ediyordun?"

O da güldü - sonra utanç içinde dudağını ısırdı ve başını salladı. "Evet..." "Ne kadar sürecek?"

Utangaç bir şekilde bana baktı. "Onu gördüğümden beri..." "Siktir..."

"Sen de kıcımı seviyorsun, değil mi?" diye fısıldadı sırtarak.

Başımı salladım. Şu anda konuşamıyordum - amı çok iyiydi - benim için çok ıslak ve çok dardı

tutarlı bir düşünce oluşturmak için -

"Kıçımı dilinle sikmek hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı, yüzünde masumiyet ve şehvet karışımı bir ifade vardı.

Homurdandım. "Sikeyim evet. Yaptın mı?"

Hızla başını salladı. "Sanırım... Sanırım bana anal orgazm yaşattın..."

"Oh FUCK," diye inledim. İçine girip çıkarken onun bu sözleri söylediğini duymak bile...

Bu sesi çıkardığımda gözleri yuvalarından fırladı ve kıçımı kavrayıp tırnaklarını sırtımda gezdirmeye başladı. "Oh Massimo... oh siktir, bebeğim, çok iyisin..."

"Sen daha iyisin... Sen bir tanrıçasın..." Boynunu öperken homurdandım.

"Hayır - hayır - seni görmek istiyorum," diye fısıldadı ellerini yüzüme koyup beni kendisinden yaklaşık on santim uzağa iterken. Gözleri açıldı ama onları açık *tutmak* için gerçekten çaba sarfetmesi gerekiyordu. "Boşaldığını görmek istiyorum... Boşaldığında gözlerini görmek istiyorum..."

"Böyle konuşmaya devam edersen her an olabilir," diye uyardım onu.

Başını salladı ve dudağını ısırıldı. "Benim için gel. İçime gel. Lütfen. İçime girdiğini hissetmek istiyorum."

İnledim ve yüzüm acı ile coşku arasında bir şeyle buruştu. "Lucia - dur - beni boşaltacaksın - "

"Lütfen bebeğim, lütfen benim için gel," diye inledi. "İçime gel - o kocaman siki hissetmek istiyorum

içimde *patla* ve beni dölle doldur - "

"LUCIA!" Bağırdım ve kendimi tutamadım - Ona daha hızlı soktum, sadece bir kez, ama derin - Ve haykırdı, gözleri kocaman.

Onu inciteceğimden korkuyordum ama yüzümü tuttuğunda tekrar gelmekte olduğunu fark ettim - Ve işte o zaman *boşaldım*.

"LUCIA!" Gözlerinin içine bakarken bağırdım.

"MASSIMO!" diye bağırıldı benim gözlerime bakarken

-

Kasılmalar vücudunu sararken gözlerini açık tutmak için mücadele etti ve sikim onun içinde tekrar tekrar fişkırıdı.

"OH FUCK... OH FUCK..." İnledim.

"Ah bebeğim... ah bebeğim... ah bebeğim..." diye haykırdı yüksek, nefes nefese küçük inlemelerle... Ve sonra yavaşça hareket etmeyi bıraktım...

Ve elleriyle yüzümü okşadı... Ve öpüştük,
derin ve uzun.

Lucia

W Daha sonra sarıldık - başka erkeklerle *hiç* yapmadığım bir şey.
Ama Massimo ile doğal geldi.
Ve arzuladığım bir şey. Sadece ona yakın olmak. Onun kokusu... onun sıcaklığı...
O sırtüstü yatıyordu; ben de başımı omzuna koyarak onun yanına sokuldum, burası hızla dünyada en sevdiğim yer haline geliyordu.
Ben de onun sikiyle oynuyordum. Yumuşaktı ama yine de kocaman, kalın ve ağırdı. Tamamen sarkık olsa bile, sert olduklarında birlikte olduğum diğer tüm erkeklerden daha büyüktü.
Avucumun içinde gezdirdim, büyüklüğünü ve sıcaklığını hissettim. "Onunla oynamayı seviyor musun?" diye sordu eğlenerek.
"Onunla oynamaya bayılıyorum. Bu benim en sevdiğim oyuncağım."
"Mmmm... güzel..." dedi uykulu bir şekilde. Sikini sıkıca kavradım.
"BENİM." Sadece kıkırdadı.
Bir an sessiz kaldım.
Kendimi neden bu kadar savunmasız hissettiğimi bilmiyorum ama öyleydim. Belki de şimdiye kadar sahip olduğum en iyi yatağa sahip olan büyük bir horozla bir Yunan tanrısının yanında yattığım gerçeği idi. Ve en yakışıklısı... ve en güçlüsü...
"...Massimo?" Tereddütle sordum. "Mm-hm?"
"...vücudumdan hoşlanıyor musun?"
Şaşkınlıkla bana baktı, aniden uyanıvermişti. "Elbette - sen şimdiye kadar birlikte olduğum en güzel kadınsın."
Tüm vücudum zevkle kızardı. Yani, erkeklerin benden hoşlandığını biliyordum. Ama birlikte olduğum en ateşli adamdan, birlikte olduğu en güzel kadın olduğumu duymak...
"Ben mi?"
"Açık ara."
Bir sonraki şeyi söylerken gözlerinin içine bakamayarak yere baktım.

"...çenem iyi mi?"

"...Ne?" Bunu söylerken kafası gerçekten karışmış gibiydi. "Çenem," dedim çenemi uzatarak. "Sorun olur mu?"

"Sorun yok - neden olmasın ki?"

"Üzerinde küçük bir çizgi var."

"Ne olmuş yani?"

"TikTok'ta buna 'popo çenesi' diyen bir komedyen var."

Massimo güldü. "*Popo* çenesi mi?"

"Hiç komik değil!" Koluna hafifçe vururken "Komik değil!" dedim. "Komik sayılır," dedi sırıtarak.

"Hayır değil," dedim huysuzca.

"Erkekler bunu her zaman yaşar."

"Evet, ama *kadınlarda* iyi durmuyor."

"Bence sana çok yakışmış."

Sevimli görünmek istemedim. Yavru bir köpek gibi görünüyordum. Ama öte yandan, şimdiye kadar birlikte olduğu en güzel kadın olduğumu söylemişti.

'Sevimli bir çeneyi' galibiyet olarak kabul etmeliydim... Ama bunun peşini bırakamazdım.

"TikTok'taki adam kış çenesi olan bir kızla çıktığını ve herkesin onunla dalga geçtiğini söyledi." "Ne demişler?"

"Ona 'Texas Chinsaw Katliamı' diyorlardı."

İlk başta anlamadı - İngilizce'den İtalyanca'ya çeviri sorunları - bu yüzden filmin İngilizce adının *The Texas Chainsaw Massacre* olduğunu açıklamak zorunda kaldım.

Anladığında, Massimo kahkahalarla kükredi.

"Hiç komik değil!" Dedim ama bu sefer gülümsüyordum.

"Ona böyle mi seslendi? 'Texas Chinsaw Katliamı' mı?"

"Şey, hayır - *arkadaşları* ona öyle derdi. Ona küçük 'Chinderella'm' derdi." Massimo bunun üzerine neredeyse bağırsaklarını patlatacaktı.

"Hiç komik değil!" İtiraz ettim ama şimdi ben de gülüyordum.

Gözünün kenarındaki bir damla yaşı silerek, "*Sana* küçük Chinderella'm diyeyim mi?" diye sordu. Sikini *sertçe* kavradım. "Bana öyle dersin, bunu uykunda keserim," diye hırladım.

"Tamam, tamam!" diye sırıtarak ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Seni *kesinlikle* asla aramayacağım -

Ona uyarıcı bir bakış attım ve aletini sıktım. "-

BU," dedi kahkahasını bastırarak.

"...tamam," diye yumuşadım ve sikini bıraktım. Durakladı.

"Peki ya Texas Chinsaw Katliamı?"

Kahkahalarla uludu ve yuvarlandı, böylece aletini tekrar tutamadım, bu yüzden sadece ona vurdum.

yumruklarımla geri çekildim.

"KOMİK DEĞİL!" Aynı anda hem bağırdım hem de güldüm.

Sonra tepki veremeyeceğim kadar hızlı bir şekilde yuvarlandı ve vücudumu ve kollarımı yatağa sabitledi. Ona karşı mücadele ettim ama bu tamamen anlamsızdı.
...ve biraz sıcaktı.

Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktayken gözlerimin içine baktı ve "Bence sen kesinlikle çok güzelsin... ve seninle ilgili her şey mükemmel." dedi.

"Hımm" dedim, ama içim mutlulukla kabardı... eminim bunu biliyordu, çünkü gülümsememi zar zor gizleyebildim.

"Ama benim büyük göğüslerim yok," dedim, ne diyeceğini görmek istiyordum.

"Bu halleriyle bile enfesler. Henüz fark ettiniz mi bilmiyorum," dedi alaycı bir şekilde, "ama ben bir kış adamıyım."

"HAYIR," dedim sahte bir şaşkınlıkla. "*Şaka yapıyorsun.*"

Tekrar güldü. "Bu doğru... ve gördüğüm en ateşli kışa sahipsin." O kadar büyük gülümsedim ki yüzüm acıdı. "Öyle mi?"

"*Oh* evet."

Artık kollarımı sıkmayı bırakmıştı, ben de kollarımı boynuna doladım ve fısıldadım: "İlk gördüğünde istedin mi?"

"Hayır."

Kaşlarımı çattım. "Hayır mı?!"

"Çoğunlukla seni *öldürmek* istedim."

Üniversitemde olan biten her şeyi hatırlayınca kahkahayı patlattım. "Evet, ben de *seni* öldürmek istemişim."

"Seni *kurtarmaya* çalışıyordum."

"Evet," dedim öfkeyle, "ve sonra beni omzunun üzerinden çevirip kışımı tüm *dünyaya* gösterdin."

Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Şımarıklık yapıyordun." "Hey!"

"*Öyleydin.*"

"*Pislik* gibi davranıyordun!"

Omuz silkti ve sırttı. "Ve sonra sen bana şaplak attın -"

"Hoşuma *gitti*," diye itiraf etti hülyalı bir gülümsemeyle. "Şerefsiz!" Kaburgalarını dürttüğümde kıkırdadım. "Hey," diye şakacı bir şekilde uyardı, sonra beni gıdıklamaya başladı.

"ADIL DEĞİL - ADIL DEĞİL!" Ben de onu gıdıklamaya çalışırken kahkahalarla bağırdım - ama onun bende yarattığı etkiyi ben yaratamadım. "DUR, DUR!"

"Ateşkes mi?" diyecek kadar uzun süre beni gıdıklamayı bıraktı. "...ateşkes."

Tekrar sırt üstü yattı ve beni yanına çekti. Başım omzuna yaslanırken memnuniyetle gülümsedim.

"Yaptıklarımız arasında en sevdiğin bir şey var mıydı?" Ben sordum. "Yatakta yani?" "Kışını dilimle tekrar sıkmak istiyorum."

Kıkırdadım, sonra kendimi durdurdum.

Son zamanlarda ne kadar çok kıkırdadığıma *inanamıyorum*.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Boğucu bir sesle sordum. "Bunu dilinle kışma yapmak." "Mm-hm. Hoşuna gitti mi?"

Cevap vermeden önce bir an düşündüm. "Bana önceden seveceğimi düşünüp düşünmediğimi sorsaydın, 'Asla olmaz, *deneme* bile' derdim... ama sonunda çok *sevdim*."

Bana baktı. Kahverengi gözleri için için yanıyordu. "Ondan mı geldin?" Alt dudağımı ısırdım ve başımı salladım. "Sanırım öyle. Her neyse, *harika* hissettirdi." "Siktir," diye inledi ve eğilip beni öptü.

Öpüşmeyi bıraktıktan sonra, "Başka nelerden hoşlandın?"

diye sordum. Tereddüt ettiğini görebiliyordum.

"Ne?" Ben talep ettim.

"... 'Senden nefret ediyorum' olayını

sevdim." Sırıttım.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Boğuk bir sesle

sordum. Utangaç bir şekilde başını salladı.

"Çok ateşliydi, değil mi?" Fısıldadım. Tekrar

başını salladı.

Kollarımın üzerinde doğruldum, böylece ona bakıyordum ve en seksi sesimle, "Şey, ben...

lanet... senden *nefret* ediyorum," dedim.

Ama kullandığım ton, *beni bütün gece becermen istiyorum* şeklindeydi.

Boğazının derinliklerinden hırladı - beni *çok* tahrik eden vahşi bir hayvan sesi -

Sonra içini çekti ve başı yastığının üzerine düştü. "Bunu sonraya saklamalıyız. Toparlanıp

gitmeliyiz."

"Awwww," diye dudak büktüm. "Gitmek

zorunda mıyız?" "Gitmeliyiz."

"*Lütfen* bir gece daha burada kalabilir miyiz?"

Şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Neden? Bok çukuru olduğunu söylediğini

sanıyordum." "Eh... daha çok köhne bir çöplük gibi."

Yüksek sesle güldü. "İşte *bu* tam bir onaylama."

"Ama aynı zamanda eğlenceli. Ateşin üzerinde yemek pişirmek sanki bir filmdeymişiz gibiydi.

Aaaaand... biraz daha sevişebiliriz," dedim şakacı bir şekilde, sanki onu baştan çıkarmaya

çalışıyormuşum gibi.

"Mmmm," diye mırıldandı, belli ki bu fikir hoşuna gitmişti. "Ama bunu yeni bir yerde de

yapabiliriz." "Evet... ama zaten *buradayız*," diye fısıldadım, sikini elime alıp usulca okşarken.

"Ve ormanda dolaşarak geçireceğimiz onca zaman yerine sevişerek geçirebiliriz." "Acımıyor

mu?"

"Evet, ama *içime* sokmak zorunda değilsin. Sadece klitorisimi yalayabilirsin... ve yapmak

istediğini bildiğim şeyleri kıcıma yapabilirsin... ve *seni* yalayabilirim... ve ağzıma boşalabilirsin..."

Ben konuşurken, siki elimde kalınlaşmaya ve uzamaya başladı.

"Ooooooh, *birileri* bu planı seviyor," diye alay ettim.

"Bebeğim," diye hırladı, "böyle konuşmaya devam edersen seni tekrar sikmek

zorunda kalacağım." "Böyle şeyler söylemeye devam edersen," diye fısıldadım,

"beni yine siksen *iyi* edersin." Yan döndü, beni sırt üstü çevirdi ve öptü.

Zevkle çığlık attım ama ağzı ağzımda olduğu için sesim boğuk çıkıyordu.

Sağ eli kıkımın altına kayd ve onu sıkı.

Tekrar sikine uzandım ve daha da sertleşip kalınlaştığını hissettim.

Etrafında bir yumruk yaptım ve "*BENİM*" diyecek kadar öpüşmemize ara verdim.

Sırıttı ve o derin, gürleyen sesiyle konuştu. "Senin."

Bunun beni neden bu kadar tahrik ettiğini

bilmiyorum... Ama meme uçlarım hemen

sertleşti.

"...evet?" Ağzımın kenarında bir gülümseme belirerek fısıldadım.

"Evet," diye homurdandı ve boynumu öpmeye başladı.

Elimde kaya gibi sertleştüğini hissettim, kalp atışı kalp atışı.

"Oh... Massimo..." Fısıldadım, gözlerim coşkuyla kapalıydı.

Sonunda kulübede kalmaya karar verdik.

Massimo

A Birkaç saat daha inanılmaz seks yaptıktan sonra - ve Lucia'nın ne kadar ağırlı olduğu konusunda daha yaratıcı olmak zorunda kaldıktan sonra - sadece medeni olacak kadar giyindik ve öğle yemeği yedik.

Tek sorun, ateş yakıp ısıtmak için hiç odun kalmamış olmasıydı.

Yemeğimizi tenekeden soğuk olarak yedik ama ona akşam için biraz daha odun keseceğimi söyledim.

"Şöminenin önünde sevişecek kadar mı?" diye sordu şakacı bir şekilde. "O zaman çok odun keseyim," dedim onu öperken.

"İyi edersin," dedi sırtarak, sonra beni itti. "Ben duş almaya gidiyorum." "Soğuk sudan nefret ettiğini sanıyordum."

"İstiyorum," dedi alçak, boğuk bir sesle, "ama bütün döllerini üzerimden atmam lazım." "Mmmm," diye homurdandım onu tekrar öperken.

Güldü ve beni tekrar itti. "Git odun kes." "...tamam," diye mırıldandım.

Banyoya doğru yürürken, büyük bir sırtışıla şakacı bir şekilde omzunun üzerinden baktı - ve tişörtünün eteklerini kaldırdı, böylece lezzetli kıcını görebildim.

"Hey!" diye bağırdım, "*Beni tekrar harekete geçirmesen iyi edersin!*"

Sadece güldü ve banyoya gitti. Sırıttım ve botlarımı giydim.

Sonra Glock'umu, baltamı, baltamı ve kanvas odun taşıyıcımı alıp dışarı çıktım.

Öğleden sonra saat bir civarında olmasına rağmen havada hala bir soğukluk vardı - ama balta sallamanın beni çabucak ısıtacağını biliyordum. Flanel gömleğe gerek yoktu.

Evin içinde başlayan duşun sesini duydum - ardından Lucia bağırdı, "ANNE SİKİCİ - " Ve güldüm.

Zavallı kız.

Ona yeni bir yerde sıcak su olabileceğini söylemediğime sevinmişim, yoksa beni ikna edebilirdi. Uygun bir odun parçası bulup kesmeye başladığımda memnuniyetle mırıldandım.

Baltayı savururken, Glock rahatsız edici bir şekilde kot pantolonumun içine soktuğum belime

sürtündü. Bu yüzden

Tabancayı belimden çıkardım ve yakındaki bir kütüğün üzerine koydum.

Sonra baltayı tekrar salladım.

THOCK.

THOCK.

THOCK -

İlk tahta parçası ikiye ayrıldı.

Yarısını yakındaki bir kütüğün üzerine koydum. *ŞOK.*

THOCK

THOCK -

Tahta blok tekrar ikiye ayrıldı.

Kalan parçayı sekize bölebilmek için yarısını yere attım. Kenara çekildim -

Tam o sırada uzaklardan gelen bir *çatırtı* ormanda yankılandı.

Ve odun parçası kütüğün tepesinden fırlayıp yere düştü. Az önce kütüğün olduğu yere baktım -

Ve az önce ne olduğunu dehşet içinde fark ettim. Biri bana *ateş* etmişti.

Tüfek sesinin geldiği mesafeden, muhtemelen yüzlerce metre uzakta.

Keskin nişancı.

Tamamen şans eseri, tam zamanında hareket etmiştim.

Silahımın bulunduğu kütüğe doğru ilerlemeye başladım, 15 metre

ötede - Ama keskin nişancı oraya önce varmıştı.

Çatlak!

Glock'un yanındaki ahşabın yüzeyi bir kıymık patlamasıyla havaya uçtu.

KAHRETSIN!

Yere daldım ve ağacın birkaç büyük kesitinin arkasına siper aldım. Benimle ateş eden kişi arasında koruyucu bir bariyer oluşturdular.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve zihnim saniyede milyonlarca kilometre hızla koşuyordu.

Seni aptal, saatler önce gitmeliydin! Şimdi Lucia'yı

tehlikeye attın -

HAYIR, diye içimden bağırdım. DUR. Yavaşla.

Kendimi hırpalamanın bir faydası yoktu.

Bu durumdan kurtulmak zorundaydım - ve *bunu* yapmak için

düşünmek zorundaydım. Az önce olanlar hakkında ne

biliyordum?

İlk atış alçaktan yapılmıştı. Eğer keskin nişancı beni öldürmek isteseydi, gövdemin ortasına nişan alırdı.

Ya keskin nişancı kötü bir nişancıydı - ya da beni *öldürmeye* değil *yaralamaya* çalışıyordu.

Bu olmalı. Bacaktan vurulmak beni etkisiz hale getirirdi ama muhtemelen öldürmezdi. Ve kaçamayacağımdan emin olurdum.

Yani ölmemi istemedi. Beni canlı yakalamak istedi.

Ancak, ikinci silah sesi ilkinden o kadar kısa bir süre sonra gelmişti ki, aynı tetikçi olduğuna inanmak zordu.

Muhtemelen öyle olmadığı içindir.

Tek cıvatalı keskin nişancı tüfekleri vardı, burada boş kovani dışarı atmanız ve bir kolu iterek yeni bir mermi doldurmanız gerekiyordu.

Bir de yarı otomatik keskin nişancı tüfekleri vardı, tetiği her çektiğinizde silah sizin yerinize yükleme yapıyordu.

Yarı otomatikler hız için harikaydı ama genellikle atıcıyı acele etmeye teşvik ederdi. Ve bir keskin nişancı acele ettiğinde, ıskalar. Daha hızlı doldur, daha hızlı ateş et, acele etme, hedefi ıskala.

İlk atışı yapabilmesi, ardından ikinci atışı yapmak için silahı ayarlayabilmesi ve üç saniye içinde bu kadar isabetli olabilmesi için ya tanrısal yeteneklere ya da şeytani bir şansa sahipti.

Yani *en az* iki adam vardı. Aslında, muhtemelen ormanı tarayan *birden fazla* ekip vardı. Bu sadece bana rastlayan bir tanesiydi.

Kahretsin...

Muhtemelen diğer ekiplere telsizle haber vermişlerdi, bu da daha fazlasının geleceği anlamına geliyordu. Lucia'ya ulaşmalı ve buradan siktir olup gitmeliydim.

Tabancama ihtiyacım vardı. Koşarken onlara ateş edebilirim, eve tek parça halinde varabilirdim. Baltamı yukarı kaldırdım ve metal balta başını kullanarak silahımı kütükten sıyırmaya çalıştım.

ÇAT!

Metalik bir *krck!* ve bir kıvılcım yağmuru oldu - Ve Glock'um önümde yere düştü.

Ne yazık ki, tetik muhafazası ve tetik tamamen mahvolmuştu - bükülmüş bir metal yığını. Keskin nişancı atışını silahı mahvetmek için yapmıştı.

Çok iyiydi.

Sadece bu da değil, silah sesi daha yüksekti - bu da silahlı adamın daha yakın olduğu anlamına geliyordu. Bana doğru geliyorlardı.

Hemen eve gitmeliydim.

Karnımın üzerinde yerde sürünmeye başladım.

Ama eve en yakın kütüğün arkasından dışarı baktığımda bir *ÇATIRTI* daha duydum.

Ve birkaç metre ötedeki duşta toprak patladı.

KAHRETSIN.

Bu bir uyarı atışıydı.

Bir daha denersen seni öldürürüz.

Lucia'ya ulaşmaya çalışacağımı biliyorlardı - bu yüzden keskin nişancı tüfeklerinden biri şüphesiz evin arka kapısına doğrultulmuştu.

Kapıyı açmamla beni öldürmeleri bir oldu. Vurulma riski olmadan eve gidemezdim.

Meşe ağacının dev kesitlerinin arkasında sıkışıp kalmıştım.

Tek seçeneğim geriye doğru sürünmek ve kütükleri ateş edenlerle aramda tutmaktı. Ahır tam üç metre arkamdaydı.

İçeri girebilseydim.

Elimde balta, karnımın üzerinde sürünerek ahıra doğru ilerledim.

Dış duvara ulaştım. Tahta kalaslar kurumuştu ve yere yakın bir yerde parçalanıyordu ve baltayı kullanarak sürünerek geçebileceğim kadar büyük bir delik açabildim.

Ne yazık ki, gürültüden tam olarak nerede olduğumu anladılar.

Ahıra girdiğimde, ayağa kalkmadan önce boş bir yem kutusunun arkasına süründüm.

Benim için geleceklerdi. Bu kadarı kesindi. Ama ayrılacaklar mıydı? Biri Lucia için giderken

diğeri benim için mi gelecekti?

İkisi de Lucia'nın peşine düşüp onu rehin alacak mıydı?

Yoksa *ikisi de* önce en büyük tehditten kurtulmak için benim peşime mi düşecekti? Hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim onlar için hazır olmam gerektiği idi.

Ahırın önüne baktım.

Kapı uzun zaman önce çürümüş ve menteşelerinden düşmüştü, bu yüzden kapı açıktı - yaklaşık 12 fit genişliğinde ve 10 fit yüksekliğinde.

Yine de kapının yanında durup onları bekleyemezdim. *İlk* kontrol edecekleri şey bu olurdu.

Ahırın arka tarafındaki çatı katında saklanabilirdim ama o zaman da gelip beni bulmalarını beklemem gerekirdi. Kötü bir fikirdi.

...ya kirişlerde saklanabilseydim?

Beton zemine gömülü yarım düzine ahşap sütun vardı. Bunlar kirişlere kadar uzanıyor ve tüm ahır ayakta tutuyordu.

Kirişler - yere paralel uzanan büyük ahşap kirişler - tüm sütunları yaklaşık on fit yukarıda birbirine bağlıyordu.

Baltamı başımın üzerinde tuttum ve kapıya en yakın ahşap sütuna savurdum. Bıçak sert bir *vuruşla* tahtaya saplandı ve orada kaldı.

Sonra yem kutularından birine tırmandım, zıpladım ve ellerimle bir kirişe tutundum.

Kendimi onun üzerine çekerken ağırlığımı desteklemesi için dua ettim.

Karar verildi.

Sonra ip cambazı gibi kirişin üzerinde süründüm - ahşap altımda inerken biraz daha dua ettim - ta ki kapıya en yakın ahşap sütuna ulaşana kadar.

Baltanın başını tahtadan çıkardım, beyzbol sopası gibi havaya kaldırdım - Ve bekledim.

Dikkatle dinledim.

Evdeki duş artık çalışmıyordu. Lucia silah seslerini duymuş muydu? Duymuş olmalıydı.

Evin ön kapısından kaçıp ormanda bir yere saklanacağını umuyordum.

Alnımda boncuk boncuk soğuk terler birikip yüzümden aşağı damlarken ahırın kapısını bir şahin gibi izledim.

Bir dakika geçti.

Tek duyabildiğim ağaçlardaki rüzgârın hışırtısıydı. Ve sonra.

Kapı aralığından içeri giren güneş ışığının ortasında... Bir gölge ışığı engelledi.

Ahırın önünde biri duruyordu.

Kapı aralığında bir tabancanın namlusu belirlediğinde baltanın sapını daha sıkı kavradım.

Tabanca mantıklıydı. Tüfek uzak mesafeler için iyiydi ama tabanca yakın mesafeler için daha iyiydi. Nişan almak ve hızlı ateş etmek daha kolaydı.

Birkaç saniye sonra, silahlı adam kapı aralığından içeri süzüldü.

Taba rengi bir av ceketi giymişti. Sırtındaki kayışta siyah bir tüfek asılıydı. Tabancayı ileri geri sallayarak ahırın gölgelerinde beni aradı. Ne yazık ki kafasını kaldırıp bakmadı.

Kirişin üzerinden atladım ve aşağıya düştüm.

Tahtanın gıcırtısını duydu ve başını kaldırdı ama silahını zamanında kaldıramadı.

THOCK!

Balta kafatasını olgun bir karpuz gibi tam ortadan ikiye ayırdı.

Çılgılık atacak zamanı bile olmadı.

Bir saniye sonra ayaklarım beton zemine çarptı. Dizlerimi büküp darbeyi emmeye çalışırken bacaklarımdan elektrik şimşekleri gibi acılar geçti.

Pek faydası olmadı. Yine de ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, vücudumda acı alevlendi.

En azından kafasına balta saplanmış adamdan daha iyi durumdaydım.

Benimle aynı anda yere yığıldı, kolu dışarı fırladı, kafasından kan fişkirirken tabanca hâlâ elindeydi.

Hemen yanına gittim ve tabancayı elinden çekmeye çalıştım ama tetik korkuluğu parmağına takıldı.

"DUR!" diye bağırdı bir erkek sesi.

Geriye doğru, silahsız bir şekilde gölgelerin içine daldım ve yem kutusunun arkasına yuvarlandım. Ayak sesleri betona çarpıyordu.

Ve yem kutusunun yanındaki zeminde güneş ışığında bir gölge belirdi.

"Lanet olsun..." diye mırıldandı adam, muhtemelen arkadaşına ne yaptığımı gördüğü için. Sonra bağırdı, "Dışarı çık!"

Olduğum yerde kaldım.

"Dışarı çık, seni pislik, yoksa seni bulduğumda taşaklarını uçururum!"

Hareket etmedim.

"Ya da *belki* önündeki kızı sikerim ve sana izletirim," diye alay etti. Kanım kaynadı - ama beni yemlediğini biliyordum.

Hareketsiz kaldım.

Betonda iki yavaş ayak sesi duydum... Sonra bana doğru koşarken hızlı ayak sesleri duydum.

Yem kutusunun köşesinden kaçmaya çalıştım - "AH!" diye bağırarak uyardı.

Kahretsin.

Kafamı kaldırdığımda kamuflajlı bir adamın üç metre ötemde durduğunu ve tabancasını yüzüme doğrulttuğunu gördüm.

"Eğer senin yaşaman için üç katını ödemeselerdi, şu anda ölü bir adam olurdun," diye hırladı.

"Ayağa kalk."

Yavaşça ayağa kalktım.

Zihnim, o beni öldürmeden önce ona nasıl ulaşabileceğimi düşünmekle meşguldü - Ama sonumun ölüm olmadığı tek bir senaryo bile düşünemiyordum.

"Eller havaya," diye emretti.

Ellerimi başımın üzerine kaldırdım.

Kamuflajlı adam silahını bana doğrulturken ceketinden bir çift kelepçe çıkardı. "Bunları takacaksın ve bunu hiç komiklik yapmadan yapacaksın, yoksa seni karnından vurur ve kasabaya *sürünerek* dönmeni sağlarım. Anladın mı?"

Başımı salladım, yenik düşmüştüm. "...evet."

Kelepçeleri el altından bana fırlatmak üzereydi -

Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen bir ses havayı yırttı.

"AAAAAAAAAAAAAAAH!"

Cehennemden fırlamış gibi tiz bir öfke çılgılığıydı.

Lucia kapıdan içeri girdi, silahını adamın kafasına doğrultmuştu - ona nasıl kullanılacağını öğrettiğim av tüfeği.

Gözleri tamamen çıldırmış görünüyordu ve yüzü saf bir nefret maskesiydi. Kamufajlı adam panik içinde ona baktı. Silahını ona doğru salladı - Çok geç.

B *LAM!*

Tüfek sarı bir ışık patlamasıyla patladı.

Lucia geriye doğru sarsıldı, geri tepmenin gücü vücuduna çarptı.

Ve kamuflajlı adamın kafası çiğ etten oluşan kanlı bir maskeye dönüştü.

Lucia 20 metre uzakta olduğu için pompalı tüfek patlaması adamın kafasını koparmadı -

Ama *yaptığı* şey korkunçtu.

Vücudunun bir gümbürtüyle devrilmesini izledim

- Ve sonra Lucia'ya baktım.

Geri tepmenin etkisinden kurtulmuştu ve tamamen hareketsiz duruyordu. Tüfeği aşağı bakacak şekilde tutuyordu, dumanı tüten namlusu yere değıyordu...

Ve az önce öldürdüğü adama bakıyordu.

Daha önceki çığılığı korkutucuysa, gözlerinde gördüğüm şey dehşet vericiydi.

O...

Sadece *orada* değildi.

Tanıdığım kadın o gözlerin arkasında değildi.

Onlar sadece boştu. Boştu.

"Lucia," dedim yem kutusunun kenarına doğru koşarken.

Bana bakmadı. Gözlerini kırpmadan yerdeki adama baktı. Omuzlarını nazikçe tuttuğumda kalbim minnettarlık ve kederle kabardı.

Beni kurtardığı için minnettarlık - Ve

yapmak zorunda kaldığı şey için

keder.

"Bebeğim, *teşekkür ederim*," diye fısıldadım onu göğsüme çekip sarılırken. "Sen benim hayatımı kurtardın." Hiç ses çıkarmadı...

Ama tüfek onun gevşek elinden kaydı ve betona çarptı.

Clack!

Ondan uzaklaştım, yüzünü ellerimin arasına aldım ve bana bakmasını

sağladım. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Endişeliydim ama ne hissettiğini bildiğimi sanıyordum.

Bir insanı ilk kez öldürdüğünüzde travma yaşarsınız - bu sevdiğiniz birini kurtarmak

için olsa bile. "Bebeğim, bu senin hatan değildi," diye fısıldadım. "Bunu yapmak

zorundaydın - beni *kurtardın*." Birden arkamdan bir ses geldi.

Lucia'yı bıraktım ve tetikte arkamı döndüm.

Kamuflajlı adam hâlâ hayattaydı.

Düştüğü yerden kımıldamamıştı... Ama
ölmemişti.

Tüfeği yerden aldım ve dipçiği aşağı doğru eğerek kafatasından geriye kalanları parçalamaya
hazırlandım.

Ama ona ulaştığımda, bunun anlamsız olduğunu görebiliyordum.

Sonunda sessizleşmeden önce harap olmuş boğazından son bir ölüm
takırtısı geldi. Silahı onun gevşek elinden tekmeledim ve Lucia'ya
döndüm.

Ama şimdi yerde oturuyordu.

Siyah giysili kadının dizleri bükülmüş, kolları bacaklarına dolanmış ve onları göğsüne doğru
sarmıştı.

Gözleri sadece boş bir dehşetle karşıya bakmakla kalmıyordu.

Ama tımarhanedeki bir mahkûm gibi hafifçe ileri geri sallanıyordu.

Kahretsin -

Bu kötüydü. *Gerçekten* kötüydü.

Yanına çömeldim.

"Bebeğim, başka seçeneğin yoktu. Beni öldürebilirdi. Sen doğru olanı yaptın." Bana
bakmadı ve hiç ses çıkarmadı.

"Lucia... gitmeliyiz... diğerleri şimdi geliyor... Lucia, *lütfe*n, beni korkutuyorsun..." Yanıt
yok.

SIKTIR.

Bu sadece başka bir insanı öldürdüğü için travma geçiren biri değildi -

Bu başka bir şeydi.

Katatonik haldeydi - muhtemelen şoktaydı - ve ne yapacağımı
bilmiyordum. Bildiğim tek şey onu oradan çıkarmam gerektiği idi.

Ben de onu kollarıma aldım ve bir çocuk gibi eve doğru taşıdım.

Diğer ölü adamın -baltayla öldürdüğüm adamın- üzerinden geçtim ve olabildiğince hızlı ve
dikkatli bir şekilde ilerledim.

Onu taşıırken duştan yeni çıkmış ıslak saçlarının boynuma baskı yaptığını hissedebiliyordum.

*Lütfe*n Tanrım, diye dua ettim sessizce, *lütfe*n başarısızlığımın acısını ondan çıkarma - *LÜTFEN*

-

Eve girdikten sonra Lucia'yı yere bıraktım.

Hiç tepki vermedi, hiç ses çıkarmadı. Sadece ileri geri sallanmaya devam etti.

Hızlı hareket etmek zorundaydım. Diğer takımların oraya ne zaman varacağı belli değildi.

Sırt çantama birkaç düzine kutu yiyecek attım, ardından konyak şişesini bir el havlusuna sardım
ve içine soktum. Güvenli bir yere ulaştığımızda alkolü onu kendine getirmek için kullanabileceğimi
düşündüm.

Çakmağımı ve konserve açacağı mı buldum ve yiyeceklerin yanına

koydum. Telefonumu gördüm ve onu almak üzereydim -

Sonra düşündüm, *ya bizi böyle buldularsa? Ya bir şekilde takip ettilerse?*

Bu yüzden onu geride bıraktım.

Yatak odasına koştum ve Lucia'nın birkaç giysisini - özellikle de ceketini - ve benimkilerden
birkacını aldım.

Ona verdiğim Sig Sauer tabancayı aradım ama bulamadım.

Ben de köşeden av tüfeğimi kaptığım gibi mutfağa koştum. Lucia hareket etmemişti.

Kıyafetleri sırt çantasının üst kısmına yerleştirdim, tüfeği koluma astım ve sırt çantasını üzerine geçirdim.

Beş galonluk su bidonlarını getirmeyi düşündüm ama vazgeçtim. Hızlı hareket etmem gerekiyordu ve fazladan ağırlık taşımak mantıklı değildi. Ayrıca, bu evde akan su vardı; suyu olan başka bir kulübe bulana kadar devam edebilirdim.

Yine de mataralarımızı aldım, mutfak lavabosunda doldurdum ve askılarıyla boynuma astım. Sonunda eğildim ve Lucia'yı kucağıma aldım. Onun için çok korkmuştum.

Arka kapıdan çıktım ve onu ne yapmak üzere olduğumu göremeyeceği kadar uzağa taşıdım. Onu çam iğnelerinin arasına bıraktım, sonra ahıra geri döndüm.

İlk ölü adamın tabancasını aldım, bir Beretta M9.

Av ceketini aradım, mermi dolu birkaç şarjör buldum ve onları sırt çantama attım.

Sonra diğer ölü adamın yanına gittim ve bir zamanlar yüzü olan kanlı harabeyi görmezden gelmeye çalıştım.

Glock'u tekmelediğim yerde, üç metre ötedeydi. Onu aldım, üzerini aradım ve sırt çantama birkaç şarjör daha ekledim.

Ben de tüfeğimi almayı düşündüm.

Ama Lucia nihayet kendine geldiğinde onu görmenin onu daha da travmatize etmesinden korkuyordum. Ayrıca, içindeki av tüfeği fişeklerini unutmuştum ve onları almak için daha fazla zaman kaybetmek istemiyordum.

İki ölü adamın yurttaşları muhtemelen her saniye daha da yaklaşıyordu.

Glock'u kot pantolonumun içine koydum ve Beretta'yı sağ elime aldım... Ahırın dışına geri döndüm ve Lucia'yı kollarıma aldım... Ve koştum.

O Tehlikeyi atlattığımızı düşündüğümde yavaşlayarak yürümeye başladım. Takipçileri dinleyebilmem gerekiyordu.

Ama her ne kadar bir şeyler duymak için kendimi zorlasam da, kuş cıvıltıları ve ağaçların arasından esen rüzgar. Ara sıra gürül gürül akan bir derenin yanından geçiyorduk.

Lucia hiç ses çıkarmadı. Sadece kollarımda yatıyordu, başı göğsümdeydi.

Arada bir fısıldıyordum, "Lucia? Bebeğim?"

Ama hiçbir zaman cevap gelmedi.

Dinlenmek için birkaç kez durdum. Mataralardan biraz su içtim, sonra ona da içirmeye çalıştım.

Tepki vermeyince zorlamadım. Ağzına su koyarsam boğulup ölmesinden korktum.

Işık azalmaya ve hava sıcaklığı düşmeye başladığında, üzerime fanila ve ceket giydim. Ceketini de çıkardım ve kollarını kollarından geçirdim.

Bir mankeni giydirmek gibiydi. Hiçbir tepki vermedi.

Tüm bu süre boyunca ona fısıldadım. "Her şey yoluna girecek... sen iyisin bebeğim... hayatımı kurtardın... çok teşekkür ederim... her şey yolunda Lucia... iyi olacaksın..."

Gerçi onu mu yoksa kendimi mi rahatlatmaya çalışıyordum bilmiyorum.

Ormanda ilerlerken çeşitli kulübeleri gözden geçirdim. Önünden geçtiğimiz ilk kulübeleri otomatik olarak eledim çünkü son kulübemize çok yakındı.

Ancak üçüncü ve dördüncü saatlerde seçimlerimize ciddi bir şekilde dikkat etmeye başladım. Çoğunluk diğer kabinlere çok yakındı ya da önünde park etmiş bir araba vardı.

Nihayet hava kararmaya ve hava gerçekten soğumaya başladığında iyi bir seçenek buldum.

Son kulübeden daha yeniydi ve elektriği olabileceğini umuyordum.

Anahtar bulmaya çalışmadım - sadece arka kapıyı tekmeledim. Cam zorlamayla kırıldı ama kilit anında açıldı.

Kollarımda Lucia ile içeri girdim.

Kapıyı ayağımla iterek kapattım ve etrafıma bakındım.

Bir duvar boyunca bir kanepe vardı. Hemen yanına gittim ve onu minderlerin üzerine oturttum.

Boş gözlerle önüne baktı - ama hemen kollarını tekrar dizlerine doladı ve kendini sallamaya geri döndü, bu beni hiçbir şey yapmamış olmasından daha çok korkuttu.

Mataralarımı, sırt çantamı ve tüfeğimi çıkardım. Sonra yatak odasını aramaya başladım.

Bir yorgan buldum, oturma alanına geri getirdim ve omuzlarına örttüm.

Sonra ellerini hissettim. Dondurucu soğuktular.

Sırt çantasına gittim, konyağı çıkardım ve önüne oturdum. Karnımı ortaya çıkarmak için tişörtümü yukarı çektim, sonra ten tene temasın sıcaklığını elde etmek için ellerini bana doğru yerleştirdim.

Konyağın mantarını açtım, parmağımı içine soktum ve birkaç damla damlatmak için ağzını açtım. Tepki vermeyince tekrar yaptım.

Boğazından aşağı damlayacağını umdum - öksürmesini - küfretmesini - *Her*

şey onun boş, boş bakışlarından ve durmaksızın sallanmasından daha

iyiydi. Tüm bu süre boyunca onunla nazik bir sesle konuştum.

"Artık güvendeyiz. Bir daha asla böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğim, söz veriyorum. Her şeyi berbat ettim - gardımı düşürdüm ve daha iyi bilmeliydim. Olan her şeyin sorumlusu benim, sen değilsin, tamam mı? *Ben* çuvalladım ve *sen* hayatımı kurtardın. *Teşekkür ederim*. Beni kurtardın bebeğim... ve her şey yoluna girecek... Söz veriyorum bundan sonra seni güvende tutacağım - "

Birdenbire seğirdi.

Brendiyle ıslanmış parmağımı dudaklarından

çektim. Gözlerimin içine baktı -

Yüzü öyle derin ve acı dolu bir keder ifadesine büründü ki kalbimi bir mızrak gibi delip geçti.

"Öldüler," diye fısıldadı ve gözyaşlarına boğuldu.

Lucia

I Altı yaşındayım.
Babamın havaalanından aldığı arabanın arka koltuğunda oturuyorum.
Daha önce hiç uçağa binmemiştim - daha önce hiç *arabaya* bile binmemiştim! Venedik'te yaşıyoruz
ve arabaları yok, sadece tekneleri *var*.
Kucağımda emniyet kemeri ile oturuyorum. Doldurulmuş tavşanım kollarımda. Babam arabayı sürüyor ve annem de onun yanındaki yolcu koltuğunda oturuyor.
Babam arabayı sol eliyle sürüyor ama sağ eli annemin elini tutuyor. Ön koltukların arasındaki boşluktan el ele tutuştuklarını görebiliyorum.
Çok *mutlular*. Onları daha önce hiç bu kadar mutlu görmemişim ve bu *beni* mutlu ediyor.
Annem ve babam konuşuyorlar. Arada bir içlerinden biri koltukların arasından bana bakıyor. Gülümsüyorlar ve iyi olup olmadığımı soruyorlar. Başımı sallayıp evet diyorum.
Dışarıdaki dünya çok hızlı akıp gidiyor - bir teknede olduğundan çok daha hızlı!
İlk defa Venedik'in dışına çıkıyorum. Nerede olduğumuzun ya da nereye gittiğimizin adını hatırlamıyorum ama dışarıyı güneşli ve güzel bir gün.
Ve sonra her şey değişir.
Babam dur işareti için yavaşlıyor... sonra hızlanıyor -
Ve korkunç bir ses duyulur, gök gürültüsü kadar yüksek bir ÇATIRTI ve ardından cam kırılma sesi.
Biri beni *sertçe* itmiş gibi hissediyorum ve araba yana doğru savrulurken koltuğumda ileri geri sallanıyorum.
Araba durur ve bir korna sesi duyulur.
Anne ve baba ön koltukta oturuyor. Önlerinde büyük beyaz balonlar gibi hava yastıkları patladı. Babam bana bakıyor. Yüzünden kan damlıyor. Korkmuş görünüyor. "Lucia, iyi misin?"
Annem de bana bakmak için arkasını döndü. Burnundan kan geliyor. "Lucia - " Sonra kızgın bir eşekarı gibi korkunç bir ses geliyor, dünyanın en gürültülü böceği -
Ve bir motosiklet babamın penceresinin hemen yanına yanaşıyor.

Onu süren adam tamamen siyah giyinmiştir ve gözlerinin olması gereken yerde koyu renkli bir ayna bulunan siyah bir kask takmaktadır.

Onu net bir şekilde görebiliyorum çünkü babamın penceresindeki tüm camlar gitmiş. Motosikletli adam tabancasını kaldırdı ve ateş etti.

Ses, araba kazasından bile daha korkunç ve tekrar tekrar oluyor.

BANG BANG BANG BANG -

Babam da annem de pislik.

Beyaz hava yastıklarının üzerine kırmızı püskürüyor.

Yüzüme sıcak ve ıslak bir şey damlıyor - Ve

sonra motosikletli adam silahını bana

doğrultuyor.

Sonundaki küçük siyah daireyi görebiliyorum. İçinden dumanlar yükseliyor. Beni öldürmesini bekliyorum -

Ama sanırım fikrini değiştirdi çünkü silahı indirdi ve gitti.

Bizimkinin yanında kükreyen başka bir arabanın sesi duyuluyor. Adamlar bağırıyor, arabanın kapıları çarparak kapanıyor ve araba uzaklaşıyor.

Arabanın arka koltuğunda yalnızım.

Korna hala yüksek sesle çalıyor.

Annem ve babam koltuklarında öne doğru çökmüşler...

Ve ben çığlık atıyorum, çığlık atıyorum, çığlık atıyorum.

Sonsuza kadar çığlık atacakmışım gibi geliyor.

Şimdi koridordaki tahta bir bankta tek başıma oturuyorum.

Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Her şey bulanıktı.

Nerede olduğumu merak ediyorum - ve sonra Venedik'e dönmüş olmam gerektiğini fark ediyorum çünkü Nona koridorda yürüyor. Nona Venedik'ten *asla* ayrılmaz.

Her zaman yaptığı gibi siyah bir elbise giymiş...

Beni görünce ağlamaya başladı.

Bu beni korkutuyor, çünkü Nona *hiç* ağlamaz.

Bankın üzerine doğru yürüdü, yanıma oturdu ve beni kollarının arasına aldı.

Ve beni ileri geri sallarken kulağıma fısıldıyor, *Çok üzgünüm, tatlı kızım... Çok üzgünüm...*

Massimo

"...A ... ve işte o zaman onunla yaşamaya başladım," diye hıçkırdı Lucia.
Onu kollarımda tutarken vücudu titriyordu.

On dakika boyunca hiç durmadan ağlamıştı. Ondan sonra, altı yaşındayken başına gelenlerin ayrıntılarını zar zor anlatabildi.

Ve bana anlattığı
gibi... Kalbim onun
için kırıldı.

Binlerce parçaya bölünmüştü ve bir daha asla bir araya getiremeyeceğimi biliyordum.

Ağlamadım. Yıllardır ağlamamıştım, gençliğimden ve annemin ölümünden beri...

Ama onu kollarımda sallarken oda bulanıktı.

"Özür dilerim Lucia," diye fısıldadım ve alnından öptüm. "Özür dilerim."

Kendini göğsümden uzaklaştırdı. İlk başta bunun onu daha fazla tutmamı istemediği için olduğunu düşündüm.

Ama bunun yerine gözlerimin içine bakabildi.

"Beni bırakma," diye fısıldadı titrek bir sesle.

"Bırakmayacağım," diye söz verdim.

"Lütfen beni asla terk etme," diye yalvardı -

Sonra tekrar gözyaşlarına boğuldu.

Onu göğsüme doğru çektim ve kulağına fısıldadım, "Yapmayacağım. Ben buradayım - *her zaman* burada olacağım. Yemin ederim seni asla terk etmeyeceğim."

Sonunda kendi kendine ağladı. Artık gözyaşı kalmadığında kollarımda uyuyakaldı... Yüzü küçük bir kız çocuğu kadar masum ve melek gibiydi.

Çok şey kaybetmiş küçük bir kız.

Bırakmak istemeyerek onu sallamaya

devam ettim. O anda kendime bir yemin

ettim. Bir daha *asla* gardımı

düşürmeyecektim. Onu asla bugün

olduğu gibi yüzüstü bırakmayacaktım...

Ve onu güvende tutacaktım.
Sonsuza kadar.

Ne olursa olsun.

Lucia

Iyine arabanın arkasındaydı, çocukluğumdaki tatilden.
Ama şimdi *benim* yaşımdaydım, 21.
Ailem orada değildi. Ön koltuk boştu.
Ancak motosiklet sürücüsü, siyah kaskı ve aynalı aynasıyla kırık pencerenin dışındaydı.
Vizör.
Bana baktı -
Ve kulakları sağır edecek kadar yüksek bir
silah sesi duyuldu - Ama bu sefer silah *benim*
elimdeydi.
Tüten tüfeğe baktım, sonra tekrar ona baktım - Ve
motosikletteki adamın o olmadığını fark ettim.
O bendim.
Kask gitmişti ve ben kanla kaplı kendi yüzüme bakıyordum. Tüm
vücudum sarsıldı -

Ve sarsılarak uyandım.
Bir yataktaydım. Her şey karanlıktı -
Ama Massimo önümde yatıyordu. Loş yüzünü gördüm ve rahatlatıcı elini kolumda hissettim.
"Güvendesin," diye fısıldadı. "Her şey yolunda."
Söylediklerine rağmen bir d i r s e ğ i m i n üzerinde doğruldum ve kamuflajlı adamların orada
olmasından korkarak etrafıma bakındım.
Ya da siyah motosiklet derisi giymiş, kaskında aynalı vizör olan bir adam. Massimo
kolumu hafifçe okşarken, "Her şey yolunda," diye mırıldandı. "Güvendesin." Etrafıma
bakabilecek kadar sakinleşmiştim.
Pencereden içeri süzülen ay ışığı odanın silüetini bozuyordu. Tanıyamadım.

Herhangi bir şey. Hatırladığımdan tamamen farklı bir yerleşim planıydı. Yatak bile farklıydı, daha sertti.

"Neredeyiz biz?" Fısıldadım.

"Başka bir kulübede."

"Buraya nasıl geldik?"

"Seni ben taşıdım. Hatırlamıyor musun?"

Massimo'ya ailemden bahsettiğim anı aklıma geldi. Ama garip bir şekilde.

Acı ve üzüntü yerine...

sadece rahatlama hissettim.

Yatağa geri çöktüm, onun nazik yüzüne baktım... Ve

zayıfça gülümsedim. "Hey."

"Selam," dedi gülümseyerek. Bir tutam saçını yüzümden uzaklaştırdı. "Nasıl hissediyorsun?"

"...boş."

Kaşları çatıldı.

"Hayır, bu iyi bir duygu," diye onu rahatlattım. "Şey... *iyi* değil... ama rahatladım. Sanki yanımda korkunç bir şey taşıyordum... ve artık yok."

Birdenbire içimde hüznün kabardı ve gözlerim yaşlarla doldu. "Hey... hey," diye

fısıldadı Massimo ve beni göğsüne çekip sarıldı.

Birkaç hıçkırık bedenimden

kaçtıktan sonra rahatladım.

Kendimi çok güvende hissettim.

Gözyaşlarımın arasından biraz güldüm. "Sanırım *tamamen*

geçmemiş." "Öyle olmasını beklemezdim," diye mırıldandı

saçlarımı okşarken.

Çok sevdim... saçlarıma dokunurkenki nazik ritmi... güçlü kollarının beni sarışını hissettim. Hüzne

rağmen, uzun zamandır hissetmediğim bir huzur hissettim.

Aslında bunu daha önce hissettiğimden emin

değilim. Ailem öldüğünden beri.

Massimo gözlerimin içine bakabilmek için geri çekildi. Elimi tuttu, dudaklarına götürdü ve öptü.

"Orada hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

Gözyaşları yine görüşümü bulanıklaştırdı - ama bu sefer mutluluk gözyaşlarıydı. "Benimkini kurtardığın için teşekkür ederim."

"Ama ben yapmadım. Hepsi senin suçundu."

"Venedik'i kastetmiştim." Sırıttım. "Tanrı'nın ve herkesin önünde kıcıma şaplak atmış olsan bile."

Güldü ve yüzünde bir rahatlama ifadesi gördüm.

Sonra usulca öpüştük.

Ve ben tekrar uyuyana kadar beni kollarında tuttu.

Massimo

I Beretta'yı arkamda, yatağın üzerinde ulaşabileceğim bir yerde tuttum. Gecenin büyük bölümünde uyanık kaldım. En iyi ihtimalle hafifçe uyukladım. Evin her gıcirtısı ve gecenin her gürültüsü beni korkutup uyandırıyor. Ama Lucia mışıl mışıl uyuyordu... yüzü zaman zaman sıkıntılı olsa da melek gibi görünüyordu. Onu saatlerce izledim. Kollarımda yatarken. Şafak pencereden görüldüğünde, uyanana kadar onu tutmaya devam ettim. Uykulu bir şekilde bana baktı... gülümsedi... beni dudaklarımdan nazikçe öptü... ve başını tekrar omzumun kıvrımına koydu. "Bütün gece beni izledin, değil mi?" diye fısıldadı. "Bir kısmını," dedim. *Doğruyu söyle* der gibi kaşlarının altından bana baktı. "...çoğunu," diye itiraf ettim. Tekrar gülümsedi ve bana sarıldı, sonra başını tekrar yere koydu. "Acıktın mı?" diye sordum. Başını salladı. Başının göğsüme doğru hareket ettiğini hissettim. Orada bir dakika daha sessizce yattık, sonra yemek için kalktık.

Kahvaltıda konserve şeftali ve armut yedik. Yemek yerken hiçbir şey konuşmadık... ama bitirdiğimizde önemli bir şeyden bahsettim. "Bence burada kalmamalıyız," dedim nazikçe. Başını salladı ama bana bakmadı. "Bu muhtemelen iyi bir fikir." Evi aradım ve sırt çantamda azalan erzağıma eklediğim birkaç kutu çorba buldum. Ayrıca banyoda yarısı kullanılmış bir tüp diş macunu buldum. Ağzımızı yıkadıktan ve yüzümüze soğuk su çarptıktan sonra ormana doğru yola çıktık.

Aynı hatayı ikinci kez yapmadım. Hareket etmeye devam ettik, hiçbir yerde bir geceden fazla kalmadık.

Bazen kaldığımız yerde elektrik ve sıcak su vardı ve duş alıp sıcak bir yemek yiyebiliyorduk. Bazen de yoktu ve zorlanıyorduk.

Lucia hiç şikayet etmedi.

Birkaç gün boyunca melankoli içinde kaybolmuş gibiydi ve pek konuşmadı. Ancak çok sevecendi ve bana sarılmak ve yanımda olmak için her fırsatı değerlendirdi.

Gözüm hep üzerindeydi. Ahırdaki adamı vurmanın travmasıyla nasıl başa çıktığı konusunda endişeliydim.

Ve ailesinin kaybını yeniden yaşıyor.

Ona birkaç kez herhangi bir şey hakkında konuşmak isteyip istemediğini sordum ama her seferinde 'hayır' dedi.

Ancak sonrasında her zaman yanıma sokulur ya da yürüyorsak elimi tutardı.

İyileştiğini düşündüm. Bunu yapabilmesi için ona alan tanımak için elimden geleni yaptım.

Geceleri onu kollarıma alırdım. Genellikle yürüyüş yapmaktan yorulmuş olurdu, bu yüzden çabucak uykuya daldı.

Bazen ağlıyordu, rüyalar onu rahatsız ediyordu... ama çoğunlukla uykusu huzurluydu.

Bu süre zarfında yakınlaşmadık. Ona iyileşme şansı vermek istedim, bu yüzden hiçbir şey denemedim.

Babam öldüğünden beri bekârdım, çoğunlukla koşullar ve onu kaybetmenin verdiği depresyon ve keder yüzünden. Bu iyiydi. Sanki libidom çok daha düşük bir vitesse geçmişti ve dürtü hissettiğimde kendimi rahatlatabiliyordum.

Ama Lucia'yla yattığımdan beri içimde ilkel bir şey kıvılcımlanmıştı. İçimdeki canavarı uyandırmıştı.

Hayatımın en iyi seksini tatmıştım ve daha fazlasını istiyordum.

Gittikçe üzerimdeki baskı artıyor ve onun güzelliği beni daha da tahrik ediyordu.

Ve vücudunu.

Geceleri kollarımda onunla uyanık yatmak bazen sikimi o kadar sertleştiriyordu ki ağrıyordu... Ama ona baskı yapmamaya dikkat ediyordum.

Dört gece boyunca bir kabinden diğerine geçtikten sonra, artık bana ilgi duymuyor olabileceğinden endişelenmiştim... belki de bana ailesinden bahsetmesi beni farklı görmesine neden olmuştu.

Ve sonra, beşinci gece, bu değişti.

Yatakta uzanmış banyoda işinin bitmesini bekliyordum. Sıcak suyu olan bir yer bulmuştuk ve hızlı bir duştan sonra boxer şortumla yatıyordum.

Duşun kapandığını duydum - ve birkaç dakika sonra yatak odasına girdi. Tamamen çıplaktı.

Saçları nemliydi ve muhteşem yüzünden geriye doğru toplanmıştı.

Yatağa doğru yürüyüp yanıma uzanmasını şaşkınlıkla izledim. Hemen sertleştim

- muhtemelen hayatımda yaşadığım en hızlı ereksiyondur.

Gözlerimin içine bakarken iç çamaşırlarıma kadar uzandı ve kumaşın üzerinden beni usulca okşamaya başladı.

"Benimle sevişir misin?" diye fısıldadı.

Başımı salladım.

"Sadece seks değil... sevişmek mi?" diye

sordu. Tekrar başımı salladım.

İç çamaşırımı çıkarmama yardım etti.

Sonra onu kollarıma aldığımda bacaklarını bana doğru açtı.

İçine girmeden önce acele etmedim. Onu öptüm... göğüslerini okşadım... boynunu ısırdım... ve

Fransız öpücüğü verirken kıcını sıktım.

Sanırım daha fazla dayanamadı, çünkü uzanıp sikimi kavrayan ve başını dudaklarının arasına alan oydu.

Sırılsıklam olmuştu.

Önce ucunu hafifçe içine soktum... sonra da santim santim ilerlemeye devam ettim.

Oh Tanrım...

Hatırladığımdan bile daha iyi hissediyordu.

Hâlâ sıkıydı ama beni daha kolay içine alabiliyor gibiydi.

İnledi ve ben onu yavaşça doldururken gözleri yuvalarından fırladı.

Gidebildiğim kadar derine ulaştığımda, sikimin dibindeki fazladan boşluğu almak için

yumruğumu kullanmadım. Bu sefer yavaşça ve nazikçe hareket edecektim.

Öpüştük, dillerimiz usulca birbirimizin üzerinde geziniyordu.

Öpüşmediğimiz zamanlarda, içinde ileri geri sallanırken gözlerinin derinliklerine bakıyordum.

Bazen kalçalarımı bir daire şeklinde yuvarlıyor, sikimi içinde döndürüyor, zevkle inlemesini

sağlayan yeni noktalara vuruyordum.

Ellerimle kıcını kavradım ve sikimi yavaşça içine sokup çıkarırken amının dudaklarıyla

oynadım.

Çılgılık atmıyordu ama gittikçe daha yüksek sesle inliyor ve her boşaldığında tırnaklarını sırtıma geçiriyordu.

Yarım saat süren yavaş bir sevişmeden sonra, ağır ağır kapanan gözlerinin arasından bana baktı ve "Gelmeni istiyorum" diye fısıldadı.

"Yorgun musun?"

"Hayır, bunu bütün gece yapabilirim... ama boşaldığında yüzünü görmek

istiyorum." Gülümsedim. "Tamam. Zaten çok yaklaştım,

erteliyordum."

İçinden çıkmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?!" diye sordu telaşla. Beni içinde tutmaya çalışmak için sırtıma yapıştı.

"Çıkarken çantanı almayı unuttum, bu yüzden doğum kontrol haplarını alamadın." Gözlerimin

içine baktı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Sonra bana çok ciddi bir şekilde "Eğer kazara hamile kalırsam ne yaparsın?" diye sordu.

Ona gülümsedim ve saçlarını okşadım. "Senden onu doğurmanı isterdim... ve benimle

evlenmeni isterdim."

Bunların çoğu görevle ilgiliydi. Eğer değer verdiğim bir kadını hamile bırakırsam, o zaman

doğru şeyi yapacaktım.

Ama... itiraf *etmeliyim ki... sana evlenme teklif edeceğimi* söylediğim anda kendimi

beklenmedik bir şekilde mutlu ve huzurlu hissettim.

Ama bunu söylediğimde Lucia'nın nefesi kesildi.

Belli ki bu cevabı beklemiyordu.

Uzun bir süre sonra tereddütle sordu: "Seni tuzığa düşürüyormuşum gibi... hissetmezsın değil mi?" Gülümsedim ve başımı *hayır anlamında* salladım.

"Benden bir bebek sahibi olmak *ister* misin?" diye sordu, neredeyse inanmayarak. Gülümsemem daha da büyüdü ve *evet* anlamında başımı salladım.

Sonra yüzünde yeni bir ifade belirdi.

Yoğun bir arzu, o kadar ilkel ve o kadar sıcaktı ki neredeyse acı gibi görünüyordu. "O zaman içime boşalmanı istiyorum," diye fısıldadı.

"...evet?" Mırıldandım.

Çılgınca başını salladı.

"Evet." Kalçalarımı tekrar hareket ettirmeye başladım.

Tanrım, kendini çok iyi hissediyordu - çok ıslak ve çok yumuşak.

Tekrar hareket etmeye başladığımda vücudu titredi ve gözleri yuvalarından fırladı - Ama kendini tekrar gözlerimin içine bakmaya zorladı.

"İçime gel," diye yalvardı.

Başımı salladım ve sikimi daha hızlı hareket ettirmeye başlarken onu şiddetle öptüm.

Taşaklarımın sıkılaştığını hissedebiliyordum - o elektrikli zevk dalgası -

"Oh Tanrım - oh Tanrım!" dedi, sesi orgazma yaklaştığı zamanki gibi tiz çıkıyordu. Elleriyle yüzümü kavradı ve gözlerimin içine bakarak "İçime gel - içime gel - " diye yalvardı.

"Lucia," diye homurdandım itişlerimi hızlandırırken. "Lucia - "

"Massimo - MASSIMO - " diye haykırdı, ilk kez çığlık atıyordu - Ve ben onun derinliklerine boşalırken kükredim.

Aynı anda doruğa ulaştı, tüm vücudu benimkinin altında titriyordu.

Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar irileşmişti. Onları bana odaklamaya çalıştığını biliyordum -

İkimiz de boşalırken ve birbirimizin isimlerini haykırırken birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Sonunda, daha fazla dayanamadı ve yüksek sesle bağırırken gözleri kafasının içine yuvarlandı, nefesli bir inilti.

İçindeki hareketlerimi yavaşlattım.

Yavaş yavaş nefes almayı bıraktı ve bana baktı.

Ve ben sikimi yavaşça içinde dolaştırırken uzun, çok uzun bir süre tekrar öpüştük.

Ayrıldığımızda gülümsedi. "Hâlâ çok sertleşmişsin."

"Durmak mı istiyorsun?"

Başını salladı ve daha da kocaman gülümsedi. "Bütün gece benimle seviş." Sırıttım. "Peki... benden hâlâ nefret ediyor musun?"

Şımarık bir ergen gibi gözlerini devirdi, sonra da "Eh... bana karşı büyüyorsun" dedi. Güldüm ve onu gıdıkladım. Mutlu bir şekilde çığlık attı -

Ve sonra saatlerce süren uzun, yavaş sevişmeye geri döndük.

Lucia

Tseks inanılmazdı. Daha öncekilerden farklıydı ama kesinlikle harikaydı.
Daha önce her şey sevişmekle ilgiliydi - özellikle de ona çok kızdığım o ilk gece.
Ateşli, hayvani bir *sikiş*.
Elbette, ondan sonra duygu ve şefkat vardı, evet... ama yine de her şey sikişmekle ilgiliydi. Seks ve orgazm, bebeğim.
Ama bu gece.
Bu gece, *tamamen* duygularıma kapılmıştım.
Massimo benimle sevişirken kalbim o kadar doluydu ki.
Sanki fiziksel hisler ruhumda olup bitenlerin yanında arka planda kalıyordu.
Orgazm havai fişekleri o kadar yoğun değildi - hala harika, sadece akıllara durgunluk verecek kadar değil - Ama duygular?
Duygular mı?
Hayatımda başka bir insana hiç bu kadar bağlı hissetmemiştim.
Hâlâ boşalıyordum, tekrar tekrar, her seferinde daha da yükselen hafif zevk dalgaları...
Ama *onun* da boşalmasını istiyordum.
Yüz ifadesini görmek istedim. Bu beni *çok* tahrik ediyordu.
Ona gelmesini istediğimi söylediğimde, içimden çıkmaya başladı -
Ve sonra bana nedenini söyledi.
Aptal gibi, doğum kontrol haplarımı tamamen unutmuştum.
...hayır.
Unut gitsin.
Aptal gibi değil.
Son birkaç gündür üzerinde çalıştığım bir sürü şey vardı. Başa çıkmam gereken çok şey vardı...
bu yüzden unutmuş olmam tamamen anlaşılabilir bir durumdu.
Ama hatırlamıştı.
İlk tepkim, "Awwwwww, *bu çok tatlı!*" oldu.
İkinci tepkim, "*Dur bakalım... belki de o kadar tatlı değildir*" oldu.

Ve sonunda çok yüklü bir soru sordum.

"Eğer kazara hamile kalırsam, ne yaparsın?"

Sormak için iyi bir zaman değil, biliyorum - ama gerçekten doğru düşünemiyordum. Orgazm beyni sanırım. Cevabı ne oldu?

Nefesimi kesti.

Bana gülümsedi ve şefkatle saçlarımı okşadı. "Onu saklamayı isterdim... ve benimle evlenmeni isterdim."

Bu...

Ben...

Kendimi nasıl hissettiğimi anlatacak kelime bulamıyorum.

Sanırım "*Ne yapmak istersen yap, seni destekleyeceğim*" gibi bir şey umuyordum.

Sadece başım derde girdiğinde yanımda olacağını bilmek istiyordum - neyi seçersem seçeyim. Kendimi *güvende* hissetmek istedim.

Sanırım iyice düşünmüş olsaydım, onun bunu saklamak istemesiyle ilgili kısmı tahmin edebilirdim - Ama evlenmekle ilgili kısmı kesinlikle beklemiyordum.

Bunu söyler söylemez, farklı duygulardan oluşan bir gelgit dalgası içime çarptı.

Panik vardı - *Aman Tanrım* - sanki çok ciddi bir şeyden bahsediyormuş gibi. Ama bir de şu vardı.

Akkor halindeki sevinç dışında nasıl tarif edebilirim bilmiyorum.

Daha önce hiç hissetmediğim tarifsiz bir mutluluk patlaması. Beni bu şekilde hissettiren bu adam için çok ateşliydim.

Hem fiziksel olarak beni nasıl hissettirdiği hem *de* kalbimi nasıl uçurduğu...

Benimle bir bebek sahibi olmak isterdi.

...ve benimle evlen.

Şurada.

Ben söyledim.

Beni en çok korkutan kısım buydu -

Ama beni neredeyse mutluluktan ağlatan kısım da buydu. Ve tüm bunların altında, bu *güven* duygusu vardı.

Sanki... hayatımda ilk kez, kontrol edemediğim güçler tarafından azgın bir nehirde savrulmuyordum... ama ayaklarım sağlam bir zemine basıyordu. Ne olursa olsun güvenebileceğim bir kaya vardı... Daha önce hiç sahip olmadığım bir destek.

Beni rahatlattı, sakinleştirdi ve huzur verdi -

Ama emin olmalıydım.

"Seni tuzağa düşürüyormuşum gibi hissetmez miydin?" diye sordum.

Bana gülümsedi -şimdiye kadar gördüğüm en sıcak, en şefkatli gülümseme- ve başını *hayır* anlamında salladı.

Neredeyse inanamıyordum. "Benden bir bebek sahibi olmak *ister* misin?" Başını *evet* anlamında sallarken gülümsemesi daha da büyüdü.

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi, çok mutluydum.

Ama yeni bir duygu beni ele geçirdi.

Bu... sadece... derin bir özlem.

Sanki...

Lanet olsun, bu adamın bebeğini istiyorum.

İnanın bana, bunu daha önce *hiç* hissetmemiştim - ASLA -

Ve bu beni çok korkutsa da.

Ayrıca onun sikinin içimde *olmasını hayatım* boyunca istediğim her şeyden daha çok istiyordum.

Çok uzun süre su altında kaldığınızda nefes alma dürtüsü gibiydi. "O

zaman içime boşalmanı istiyorum," diye fısıldadım.

Sırıltısı daha da şiddetlendi. "...öyle

mi?" "Evet."

Ve lanet olsun,

ciddiydim. Ve sonra.

Seks önceden gerçekten harika olmasına rağmen...

On kat daha iyi oldu.

İçimde hareket etmeye başladı. Yüzünde bir yoğunluk vardı -

Ve içimdeki yoğunlukla, onun içime boşalmasını çok isteyen yanımla eşleşti. Beni *sertçe*

öptü ve içimde daha derine itmeye başladı.

Onun tutkusunu hissedebiliyordum ve amım *çıldırıyordu*.

Hissettiğim duygulardı - o akkor halindeki sevinç artı onun içime boşalmasını hissetmeye

duyduğum derin, ilkel ihtiyaç -

Sonra nefes alış verışı değişti. Tam sınırda olduğunu, boşalmak üzere olduğunu

söyleyebilirdim - Ve onu görmeliydim. Boşaldığı zaman gözlerini görmeliydim.

Ellerimi yüzüne koydum ve bana bakmasını sağladım.

Ona odaklanmakta *çok* zorlanıyordum - tek yapmak istediğim gözlerimin kafamın içinde

dönmesine izin vermek ve zevke teslim olmaktı -

Ama *onun* geldiğini görmeyi *daha çok* istiyordum.

"İçime gel," dedim gözlerimi onunkilerden ayırmamak için kendimi zorlarken. "İçime gel - "

"Lucia!" diye homurdandı daha sert ve daha hızlı iterken. Aletinin başının derinlere çarptığını

hissedebiliyordum.

içimde, ama duyum ezici bir zevkti. "Lucia - " diye bağırdım,

"Massimo - MASSIMO - "

Gelirken sesi gök gürültüsü gibiydi.

Aletinin ilk patlamasını hissettim ve hepsi bu kadardı. Dünyayı sarsan, zihnimi eriten bir orgazm

bütün vücudumu yuttu -

Ama tüm bu süre boyunca onun gözlerinin içine baktım ve bu hayatımda yaşadığım en güzel

duyguydu. Çok fazla zevk -

Çok fazla mutluluk -

Kahretsin, bunu gerçekten söyleyecek miyim -

Çok fazla sevgi.

Sanki kendi bedenimi terk etmiş gibiydim - sanki hepsini kontrol edemiyordum,

kalbimde çok fazla şey hissediyordum. Daha fazla dayanamadım.

Ona bakmaya devam edemiyordum - gözlerimi onunkilere odaklamak çok zordu, *ne kadar*

sıcaktı -

Ben de teslim oldum ve başımı arkaya attım ve tüm vücudum sarsılırken

inledim. En yüksek zirve bittiğinde öpüşmeye başladık.

Ama içimde hâlâ ne kadar *büyük* hissettiğine şaşırmıştım.

Öpüşmeye ara verdiğimizde, "Hâlâ çok sertleşmişsin," dedim.

"Durmak ister misin?" diye sordu.

HAYIR.

Başımı salladım ve sırttım. "Bütün gece benimle seviş."

"Yani... benden hala nefret ediyor musun?" diye şaka yaptı.

Ve tüm o duygular tekrar içimde kabardı...

Zevk...

Akkor halindeki neşe...

(aşk)

Ama bütün bunları kabul etmemin imkânı yoktu.

Zaten kendimi yumurtadan yeni çıkmış yavru bir kuş gibi hissediyordum... Artık beni koruyacak sert bir kabuk yoktu... Bu yüzden sanırım eski alışkanlıklarıma geri döndüm.

Gözlerimi devirdim ve "Eh... Bana karşı büyüyorsun." dedim.

Sahte bir öfkeyle güldü ve beni gıdıkladı - Mutlu bir şekilde
çığlık attım - Ve sonra hepsini tekrar yaptık... ve tekrar... ve
tekrar.

Massimo

D katlanmak zorunda kaldığımız zorluklara rağmen, bir sonraki hafta hayatımın en mutlu haftasıydı.

Belki de bizi birbirimize yakınlaştıran zorluklardı. Belki de her şeyi daha yoğun hale getirdiler.

Durum ne olursa olsun, kesinlikle inanılmazdı. Ormanda uzun yürüyüş günleri... Gece için barınacak bir yer bulmak...

Ve güvende olduğumuzu anladığımız anda göz kamaştırıcı ateşli seks. Bazen her şey benim onun beynini sikmeye çalışmamla ilgiliydi.

Bazen de birbirimizin gözlerinin içine bakarken yavaş ve nazikti.

Boşaldığında yüzünü her gördüğümde sarhoş hissediyordum - coşkuyla karışık acı ifadesi.

Bunun için *yaşadım*.

Onun için yaşadım.

Ve seks yapmadığımız zamanlarda, bana gösterdiği şefkat...

Nazik dokunuşlar...

Öpücükler.

Günün büyük bir bölümünde bulutların üzerinde yüzüyormuşum gibi hissettim.

Ayrıca artık kavgaya da çekişme de yoktu ki bu harikaydı.

En fazla birbirimizle dalga geçtiğimiz ve şakayla karışık birbirimizin kıcını tokatladığımız sahte tartışmalarımız olurdu.

Bu da genellikle yatağa ya da bazen ormandaki bir eğrelti otu korusuna yuvarlanmaya neden oluyordu.

Eğer dışarıdaysak, onu tekrar tekrar boşaltırken çığlıklarını bastırmak için elimi ağzının üzerinde tutarken etrafımızı izlerdim.

Sıra bana geldiğinde tamamen sessiz kalırdım.

Yine de sikimin içine boşaldığını hissettiğinde zevkten gözlerinin yuvalarından fırlamasını

izlemek hoşuma gidiyordu.

Sonra çabucak kalkar, öpüşür, kıyafetlerimizi yeniden ayarlar ve yola koyulurduk. Tutku dolu geceler.

Sevgi dolu günler...

Ve kötü bir durumda hayatta kalmaya çalışan iki insanla gelen yoldaşlık.

Dediğim gibi, bence zorluklar - tehlike, açlık, soğuk - aramızdaki bağı çok daha yoğun hale getirdi.

Ve düşünmeye başladım, *lanet olsun... Bu kıza aşığım.*

Ona söylemek istedim.

Ama bir parçam kendini tuttu.

...yine de bildiğini düşünüyorum. Özellikle de sorduğu bazı sorulardan ve verdiğim cevaplardan.

Lucia

Y Her gün kabin kabin dolaşmak zordu... Konserve yemekten başka bir şey yemek eğlenceli değildi...

Ve ateş yakamamak berbat bir şeydi. Massimo, daha önce yaşadığımız yangınların İlk iki yer istenmeyen dikkatleri çekebilirdi, bu yüzden artık önünde ısınacağımız ateşler yoktu.

Bu da yatakta daha çok zaman geçirmemiz gerektiği anlamına geliyordu, ten tene... genellikle Massimo içimdeyken.

Geceleri seks o kadar güzeldi ki, düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu.

Ve bazen gün boyunca dışarıda sevişiyorduk, çılgılık atmamam için elini ağzıma kapatıyordu - beni daha da sertleştiren sapıkça bir ekleme.

Ayrıca başka hiç kimseyle yaşamadığım bir yakınlık hissi vardı. Hayatımdaki hiç kimse ona bu kadar güvendiğime yaklaşamadı bile.

Ormanda yaptığımız uzun yürüyüşlerde konuştuğumuz şeylerden biri de ailesiydi.

Dario, en büyük kardeş ve yeni don...

Adriano, Agrellaların ölümünden sonra Floransa'yı ele geçiren asabi adam...

Niccolo, *consigliere*...

Tüm mali işlerle ilgilenen tek yumurta ikizi Roberto... Ailenin bebeği Valentino...

Ve Lars - kan bağı olmayan ama hapisshanede Dario'nun hayatını kurtardıktan sonra herkesin kardeş gibi davrandığı kişi.

"Başka bir anneden olan kardeşin," dedim.

Massimo güldü. "Aynen öyle."

Bana yeni baldızlarından da bahsetti. Alessandra, Dario'nun karısı.

Ve Bianca, Adriano'nun yeni gelini.

Bana ikisiyle ilgili bir sürü çılgın hikâye anlattı.

Cenova'yı yöneten ailenin uzun zamandır kayıp olan torunu olduğu için Alessandra'yı kaçıran bir Türk gangster hakkında...

Ve Bianca'nın direksiyonu tutup saatte 100 mil hızla giden bir arabayı ters çevirdiğinde öldürdüğü (ve bunu yaparken neredeyse kendisi de ölüyordu) korkunç bir Sicilyalı gangster hakkında.

"Belalı baldızların var gibi görünüyor," dedim hayretle. Başını salladı. "Doğru, var."

Bana hain amcası ve kuzeniyle ilgili hikâyeler de anlattı. Fausto ve Aurelio sadece Massimo ve kardeşlerini öldürmek için değil, *Cosa Nostra*'nın geri kalanını da onlara karşı kıskırtmak için komplo kurmuşlardı.

"Nona ve benim üzerimde kesinlikle işe yaradı," dedim, amcasının planlarının ne kadar etkili olduğundan biraz korkarak.

"Neyse ki büyükannen söyleyeceklerimi dinledi." "Ben de dinledim," diye dudak büktüm, övgüden payımı almak istiyordum.

"Ve sen de yaptın." Durakladı. "...biraz ikna ettikten sonra."

"Sikinle mi?" Ona doğru uzanıp kotunun önünü okşarken alay ettim. "O mu yaptı?" diye sordu sırtarak.

"Evet. Dick-plomacy."

İngilizce kelime oyunumu anlamadı, ben de açıklamak zorunda kaldım: *diplomasi... DICK-plomacy...*

Anladıktan sonra içtenlikle güldü. "Seni omzumun üzerinden atıp kıcıma şaplak atmayı düşünüyordum ama ben 'sik-plomasi'yi daha çok seviyorum."

"Şaplak atılmasından hoşlanıyorum... ama evet, ben de sik-plomacy'yi daha çok seviyorum," diye kabul ettim. "Öyle mi?" diye homurdandı.

Yürümeyi bıraktı, yüzünü bana döndü ve ellerini kıcıma koyarak beni kendine doğru çekti. "...evet," diye fısıldadım kot pantolonunun altından sikinin sertleştiğini hissederken.

Kendimizi eğretili otu yatağında bulduğumuz zamanlardan biriydi.

S Seks kesinlikle harikaydı.

Ta ki başka bir yüklü soruyla neredeyse yine işi batırana kadar.

Bir gece yine çoklu orgazmdan sonra yatakta uzanıyorduk ve ben

Parmaklarımı teninde gezdiriyorum.

Vücudunda birkaç yuvarlak yara izi olduğunu fark ettim.

"Bu bir kurşun yarası mı?" Karnındaki yarayı işaret ederek sordum. "Hı-hı."

"İki tane mi var?"

"Üç, aslında. Mesleki tehlike."

"Hepsini aynı anda mı aldınız?"

"Hayır." Onları teker teker gösterdi. "*Bu* ben 20 yaşındayken bir çatışmada oldu... Bu da birkaç yıl önce rakip bir aile benim ve kardeşlerimin peşine düştüğünde oldu... Bu da Floransa'da Alessandra'yı korurken oldu."

Sonuncusu, kolunda sanki biri onu çok kötü bir bıçakla kesmiş gibi bir yara dokusu çizgisiydi.

"Onu korudun mu? Nasıl korudun?"

"Aslında *beni* korudu - sadece o sırada bunu bilmiyordum. Türk'ü hatırlıyor musun? Adamlarından bazıları Floransa'da Alessandra'yı kaçırmaya çalışmıştı. Onu arabamıza kadar getirdim ama beni öldürmemelerinin tek nedeni *onu* vurmaktan kaçınmalarıydı."

"Yine de onu korudun," diye itiraz ettim. "Bu

benim işim," dedi kayıtsızca.

"Yani, ailende mi? Sen koruma falan mısın?" "Hayır -

bir *erkek* olarak benim işim bu."

Ona bakabilmek için bir dirseğimin üzerine kalktım. "Ne demek 'bir erkek olarak senin işin bu'?"

"Erkeklerin koruyucu olması gerekir." Gülümsedi ve eliyle yanağımı okşadı.

"Yine de... bazen... korunanlar *onlar oluyor*." Ahırda

olanlardan bahsettiğini biliyordum. Elini öptüm ve gülümsedim...

Ama yine de neden bahsettiğini bilmek istiyordum.

"Tamam, yani - *tüm* kadınları koruman mı gerekiyor?"

"Şey... Yani, eğer yapabilirsem, sanırım. Ama ben özellikle ailemden bahsediyordum." "Baldızın gibi," dedim.

"Evet. Gerçi o zaman baldızım değildi." Bunun

tamamen mantıksız olduğunu biliyorum -

Yani, hatun onun erkek kardeşiyle evlenmişti ve şimdi kız

kardeşiydi - Ama bir kıskançlık şimşegi çıktı.

Nedenini tam olarak bilmiyorum.

Belki de bunu *benim* dışımda başka bir kadın için de yapabileceği düşüncesiydi.

Massimo kalbimi kemiren yeşil gözlü canavarın farkında olmadan devam etti. "Ben daha çok bir adamın karısı ve çocuklarını kastetmiştim."

Düşünmeden - ve muhtemelen hala kıskanç olduğum için - ağzımdan kaçırdım, "Yani sen *bizim* çocuklar."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz panik atak geçirmek üzereydim.

Kahretsin, bunu neden söyledim?!

Ama Massimo bana gülümsedi. "Evet... ama bu da senin işin olacak."

Korkum biraz azaldı ve yerini meraka bıraktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu, benim seni ve çocuklarımızı güvende tuttuğum anlamına geliyor... ve *sen* de çocuklarımızı güvende tutuyorsun. Siz son savunma hattısınız."

"...son savunma hattı mı?" Tedirginlikle

sordum. "Eğer bana bir şey olursa."

Göğsüm daraldı ve soğudu. "Beni terk etmeyeceğini söylemiştin."

Sanki altı yaşındaki Lucia bedenimi ele geçirmiş ve en derin korkularıma ses veriyordu. "Seni terk etmemin tek yolu, seni korumak için ölmek zorunda kalmamdır." Gülümsedi. "Ve bizim

Çocuklar. Benim işim *bu*."

Sözleri bir başka duygu dalgasıyla birlikte tekrar içime çarptı.

Ailemin gözümün önünde öldüğünü hayal ettiğimde keder vardı...

Ama aynı zamanda derin *bir minnettarlık* da vardı. Çünkü annemle babamın beni kurtarmak için hayatlarını feda edeceklerini hiç şüphesiz biliyordum.

Sadece gafil avlanmışlardı. Daha seçim yapamadan öldürülmüşlerdi.

Ama içimde hızla akan başka bir duygu daha vardı:

Ezici bir aşk.

Bu adam benimle çocuk yapmaktan bahsetmekten kaçmıyordu...

Görevlerinden bahsetmekten kaçmıyordu...

Aslında bu onun kodunun bir parçasıydı - bir erkek olarak kendini tanımladığı tüm tanım. Benim ve çocuklarımız için savaşağını ve hatta öleceğini.

Ve zamanı geldiğinde benim de *onlar* için aynı şeyi yapmamı

bekliyordu. Gözlerim yanaklarımdan süzülen yaşlarla doldu.

Yine de gözyaşlarımdan ne anlama geldiğini

yanlış yorumladı. Ailemi düşündüğümü sandı.

Ya da daha doğrusu, *sadece* ailemi düşündüğümü sanıyordu.

"Hey... Özür dilerim," diye fısıldadı beni göğsüne bastırırken. "Bunu söylememeliydim."

Ondan uzaklaştım. Gözlerinde bir parça korku görebiliyordum, her şeyi mahvedecek bir şey söylediğinden korkuyordu -

Ama bunun yerine, yüzünü tutup onu öpebilmek için ondan uzaklaştım. Tutkuyla.

Tüm kalbimle.

O da beni aynı tutkuyla öptü.

Dudaklarımız nihayet ayrıldığında, "*Bu* ne içindi?" diye fısıldadı.

"Sen olduğun için," diye fısıldadım.

Gözlerimdeki yaşları sildim - o da başparmağıyla gözyaşlarımı silerek bana yardım etti. "İyi misin?" diye sordu.

Aptal ben - ona ne hissettiğimi söylemeliydim.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. SENİ SEVİYORUM.

Ben de bunu yapmak

istiyordum ama

korkuyordum.

Karşılık vermeyeceğinden

korktum. Ben de kolay yolu

seçtim.

Ve benim için söylemesi *kolay* olan tek şeyi söyledi:

"Seni *hemen şimdi* becermem lazım."

Güldü, tamamen şaşırmıştı - ama hakkını yemeyelim, o da alttan aldı. "Pekala, ben 'hayır' demeyeceğim

Bu."

Ona sarıldım ve çaresizce öptüm, onu asla bırakmak istemiyordum...

Aletin yeterince sertleştiğini hissettiğim anda uzandım ve içime soktum. Onu tekrar tekrar öperken kalçalarımı salladım.

Yine de bu sefer kendime ve orgazmıma

odaklanmadım - *onun* için bir şeyler yapmak istedim.

"Bunu senin için daha ateşli hale getirmek için ne yapabilirim?"

Ona binerken fısıldadım. "Yapabileceğini sanmıyorum," diye mırıldandı.

O-ho - bir MEYDAN OKUMA.

Nelerden hoşlandığını biliyordum.

Ben de uzandım, ellerini tuttum ve kıcıma yerleştirdim. Sonra eğildim

ve kulağına "Senden *nefret* ediyorum" diye fısıldadım.

Tabii ki, aslında demek istediğim, *seni SEVİYORUM.*

Belki de 'seni seviyorum' demenin tek yolu budur - tam tersiyle.

Bilemiyorum.

Ama içimde hissettiğim tüm tatlılık ve coşkuyla tekrar tekrar söyledim. Hoşuna gitti.

Sonunda boşalmaya yaklaştığım için geri çekildiğimde, hipnotize olmuş gibi bana baktı.

Bir eli hâlâ kıcımı sıkıyordu, ama diğer eli yukarı uzanıp göğüslerimi okşarken, ben onun aletini sürüyordum, orgazma gittikçe yaklaşıyordum ve fısıltılarım yavaş yavaş çığlıklara dönüşüyordu.

"Senden nefret ediyorum... Senden nefret ediyorum... Senden nefret ediyorum..."

Seni seviyorum... Seni seviyorum... Seni seviyorum...

Ta ki ikimiz de aynı anda boşalana ve ben onun göğsüne yığılıp öpüşene kadar.

Massimo

W Bana *senden nefret ettiğimi* söylediğinde.
Ne demek istediğini çok iyi
biliyordum. Sadece söylemekten
korkuyordu.

Dürüst olmak gerekirse, *ben* de söylemek
istememedim. Kelimeleri söylemekten korktuğum
için değil.

Ama tepkisinin ne olacağından korktuğum için.

Bana geçmişte ilişkilerden nasıl kaçtığını anlatmıştı. Ailesinin ölümünü göz önüne alırsak, bu
çok mantıklıydı.

Eğer hiç kimseyle yaklaşmazsa... o zaman onları kaybetmek
zorunda kalmazdı. Bu yüzden gerçekten söylemek istediğim şeyi
söylemedim... *seni seviyorum*. Her ne sebeple olursa olsun *seni*
seviyorum demek istemiyordu... Ben de onu korkutup kaçırmak
istemediğim için söylemedim.

Biz de bunu eylemlerimizle söyledik. Bedenlerimizle.

Ve Lucia bunu her fısıldadığında ses tonuyla söyledi: *Senden nefret ediyorum*.

Geriye dönüp baktığımda, keşke şansım varken bir adım atıp *seni seviyorum*
deseydim diyorum... Çünkü sadece birkaç gün sonra bu şans elimden uçup gitmişti.

T Seks inanılmazdı... Birlikte geçirdiğimiz her saniye aramızdaki bağ daha da güçleniyordu... Ama zorluklar katlanarak artmaya başladı.

Her şey yiyeceğimiz bitmeye başladığında başladı.

O noktada üç haftadan fazla bir süredir tek başımızaydık. Üç hafta boyunca her gece bir kabinden diğerine atladık.

Şans bizden yanaydı: Aurelio'nun adamlarından başka iz yoktu, ayrıca konserve yiyecek stokları olan birkaç kabin bulmuştuk - erzaklarımızı yenilememize yetecek kadar.

Ama sonra dolapların uzun süre boş kalması bizi karne yapmaya itti.

Her gün uzun yürüyüşlerle birleştiğinde, bu yorgunluk için bir reçeteydi... ve nihayetinde bu konuda bir şey yapmazsak felaket.

Yakında kasabaya gidip stok yapmamız gerektiğini biliyordum. Başka seçeneğimiz yoktu. Yağmurlar bu kararı hızlandırdı.

Haftalardır kesintisiz bir güzel hava serimiz vardı - ancak Dolomitler'de genellikle Temmuz ayında ayın üçte birinde yağmur yağar.

Şansımız yaver gitmedi ve altı gün üst üste yağmur yağdı. Neredeyse sürekli çiseleyen bir yağmur ve ara sıra da sağanak yağış vardı.

Ormandaki küçük nehirler normal boyutlarının üç katına kadar kabarmış, bu da karşıya geçmeyi zorlaştırmıştır.

Sadece soğuk, ıslak ormanlarda ve çamurlu zeminde ilerlemekle kalmıyorduk...

Ama her gece kalacak bir yer bulduğumuzda ısınmak için ateş yakamıyorduk. Dikkat çekeceğinden ve muhtemelen Aurelio'nun ödül avcılarından çok korkuyordum.

Lucia ve ben çırılçıplak soyunup yatağa atladık, bu kesinlikle bir artıydı...

Ama sabahleyin nemli ve soğuk giysilerimizi giyip yine yağmur altında dolaşmak zorunda kaldık.

Yine bir araba çalıp uzaklaşmayı düşündüm ama bu fikirden hemen vazgeçtim. Padola'ya giren ve çıkan yalnızca iki yol vardı. Aurelio'nun adamları *mutlaka* onları izliyorlardır. Bir barikatla karşılaşma riskini göze alamazdım.

Tüm sorunlarımıza rağmen, Lucia bir kez bile şikayet etmedi - bu da maceramıza başladığımızdan 180 derecelik bir dönüş oldu.

Ama bunun ona gerçekten zarar verdiğini biliyordum. Bitkin ve solgun görünmeye başlamıştı.

O kadar kötüleşti ki sonunda her seferinde iki gece tek bir yerde kalmaya karar verdim. Hatta bir akşam üşümesin diye ateş bile yaktım, ama ertesi gün ilk iş oradan ayrıldık.

Sabah.

Son birkaç konservemiz kaldığında, "Kasabaya geri dönmeliyiz" dedim. Bana temkinli bir şekilde baktı. "Emin misin?"

"Yiyeceğimiz bitmek üzere. Ve yeni kıyafetler de işimize yarayabilir." "Bizimkiler *çok* kötü kokuyor," dedi solgun bir gülümsemeyle.

Doğruydı; sahip olduğumuz az sayıdaki eşyayı yıkayamamıştık. Ayrıca, onu kucağıma alıp ahırdan kaçarken giysilerimizin çoğunu arkamızda bırakmıştım.

"Ayrıca kardeşlerimi arayıp neler olup bittiğini öğrenmem gerekiyor. Belki ortalık Niccolo'nun ya da büyükannenin bizi getirebileceği kadar sakinleşmiştir."

"Tanrım, umarım öyledir," diye mırıldandı. Sonra yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Ne oldu?" "Ne?" diye sordum.

"Gitmek *zorunda* mıyız?"

Güldüm. "Sıcak duşları, sıcak yatakları ve gerçek bir yemeği dört gözle beklediğini sanıyordum." "Öyleyim ama... eğer eve dönmek zorunda kalırsak... *bize* ne olacak? Sana ve bana?"

Yüzündeki endişe gerçek bir korkuya dönüştü.

Gülümsedim ve nemli saçlarını geriye doğru taradım. "Hiçbir şey. Sana söyledim, seni asla terk etmeyeceğim." "Söz veriyor musun?" diye fısıldadı.

"Söz veriyorum," dedim ve onu öptüm.

T Kasabaya giden yol en hafif tabirle tatsızdı.

Arabamız yoktu, bu yüzden yağmur altında yaklaşık altı mil yürümek zorunda kaldık. Çamurlu arka yollarda seyahat etmek çok zor olduğu için kulübeden sabah 9'da ayrıldık ve sonunda Padola'ya ulaştık öğlen civarı.

Mesafe normalde bir günde yürüdüğümüzden daha azdı... ama geri dönmek için de yürümemiz gerekecekti. Kalacak uygun bir yer bulmanın ne kadar kolay olduğuna bağlı olarak belki *daha da uzağa*.

Zavallı Lucia şehre vardığımızda bitkin düşmüştü ama cesur bir yüz ifadesi takındı ve tek bir şikâyet kelimesi bile etmedi.

Padola'dan çıktığımızda -ve artık Fausto ve Aurelio'nun kötü planlarıyla uğraşmak zorunda kalmadığımda- onu harika bir yere götüreceğime ve ona hayatının en güzel anlarını yaşatacağıma dair kendime söz verdim.

Av tüfeğini kasabanın dışında bir çalılığa sakladım. Omzuma asılı halde etrafta dolaşamazdım.

Sonra Padola'ya doğru devam ettik.

Yaptığımız ilk şey bir kafeden sıcak kakao almak oldu. Lucia kendininkini yudumladı ve mutlu bir şekilde üç elmalı çörek yedi.

O bunu yaparken ben de kasabadaki birkaç ankesörlü telefonda birini aradım.

Kahve dükkânından aldığım bozuk parayı cebime attım ve Niccolo'nun cep telefonunu aradım. Yabancı bir numaradan aradığımda ona bir kod gönderdiğim bir protokolümüz vardı - ama bu sadece cep telefonları için geçerliydi. Ankesörlü telefonda idim, bu yüzden mesaj atmak mümkün değildi. Bunun yerine sesli mesaj bırakacak ve o cevap verene kadar her beş dakikada bir geri arayacaktım.

Şaşırtıcı bir şekilde, üçüncü zil sesinde cevap verdi.

Hiçbir şey söylemedi - kuralları ihlal edip etmediğimize dair protokol de - bu yüzden ilk ben konuştum. "Benim ve her şey olağanüstü."

"Olağanüstü" kodun bir parçasıydı. Kimsenin beni silah zoruyla arama yapmaya zorlamadığını bilmesini sağlıyordu.

"*Tanrıya şükür - öldüğünden endişeleniyorduk,*" dedi ve sesindeki gerçek endişeyi duyabiliyordum.

"Üç hafta önce Aurelio'nun bazı adamlarıyla karşılaştığımızda çok yaklaşmıştım. Lucia aslında hayatımı kurtardı."

"*GERÇEKTEN.*" Etkilendiği belliydi.

"Evet, ama hemen çıkmamız gerekiyordu. Cep telefonumu geride bıraktım çünkü izlenmiş olabileceğımızden korktum. Ve kesinlikle daha fazla yiyecek almamız *gerekene* kadar kasabaya gitmedik."

"İyi misin?"

"Birkaç kilo daha hafif, ama diyetin kimseye zararı olmaz."

Niccolo kıkırdadı. *"Eve döndüğünde seni şişmanlatacağız."*

"Lafı açılmışken - "

"Özel jet şirketlerine hâlâ güvenmiyorum ama Lars ve birkaç adamını sizi arabayla almaları için gönderebilirim. Yarın sabah geri dönecek."

"Nereden?"

"Her yerde. Dario'ya ateş eden suikastçının peşindeydi."

"Neden?!" Şok olmuş bir halde sordum. Eğer Lars silahlı adamı öldürmeyi başaramadıysa, İtalya'nın her yerinde peşine düşmek için iyi bir neden yoktu.

"Bu uzun bir hikâye. Son konuşmamızdan bu yana işler... ilginçleşti," dedi Niccolo acımasızca.

"Roberto hala Hong Kong'da ve Valentino Sicilya'da - "

"Ne?! Ne demek istiyorsun, Roberto hala Hong Kong'da mı? Ve Valentino neden Sicilya'da?!" *"Ayrıntılara giremem ama son birkaç haftanın fırtınalı geçtiğini söyleyebilirim."* Niccolo, izleniyor olmamız ihtimaline karşı telefonda konuşmanın güvenli olmadığını kastetmişti.

Dinleniyor olma ihtimali olan halka açık bir telefonda olduğumu düşünürsek, bu onun paranoyası değildi. "Pekâlâ... Lars'la buluşma konusunda ne yapacağız?"

"Arayanın kimliği doğruysa, bulunduğunuz yere arabayla beş ya da altı saatte varırsınız."

"Evet."

"Lars eve gelir gelmez, seni alması için onu göndereceğim. Akşam 6 gibi planla. Saat 6'dan kısa bir süre önce beni bu numaradan tekrar arayın, sizi nereden alması gerektiğini teyit edeyim."

"Bugün bir grup adamımızı gönderemez misiniz?"

"Başımda sadece sadakatine değil, işi doğru yapacağına güvendiğim birinin olmasını istiyorum. Fausto ya da Aurelio'nun çirkin yüzlerini gösterme ihtimaline karşı."

"Adriano'dan ne haber? Hâlâ iyileşiyor mu?"

"Hayır, o iyi - hatta onu da gönderebilirim. Ama seni düşman topraklarından çıkaracaksak, bu işi para kazanmak için yapan adamı kullanmayı tercih ederim."

Lars'ın Özel Kuvvetler ajanı olarak geçmişini kastediyordu. "Tamam."

"Orada tek başına bir gece daha geçirebilir misin?"

"Gözlerim kapalı ve ellerim arkadan bağlıyken." *"Ha - peki, buna gerek kalmayacak."*

Kurtarılmamızın yaklaşmasına rağmen Lucia'yla ayrı düşebileceğimizden endişeleniyordum. "Dul ne olacak?"

"Venedik hâlâ oyunda. Sizin ya da Lucia'nın oraya geri dönmesi güvenli değil - henüz değil."

Vücudumu bir rahatlama hissi kapladı. "Tamam. En azından kontrol etmek için onu arayayım mı?"

"Hayır - telefonlarının dinleniyor olma ihtimali daha da yüksek. Kimsenin nerede olduğunu bilmesini istemiyorum."

"Çok geç. Bizi bulan iki adamın icabına baktıktan sonra Fausto zaten nerede olduğumuzu biliyor."

"Ama o zamandan beri onlardan kaçmayı başardınız?"

"Evet."

"Hâlâ buralarda olduğunu bilmeleri için işaret fişeği göndermene gerek yok. Dul'a haber vereceğim. Bunun için endişelenme."

"Lucia'nın soracağını bildiğim için soruyorum - büyükannesi iyi mi?"

Niccolo homurdandı. *"Yaşlı yarasayı bir kavanoz dolusu arsenikle öldürebileceğini sanmıyorum. Son duyduğuma göre iyiymiş, iyiden de öte. Barış zamanı onu sıkıyordu. Şimdi yapacak bir işi var. Gerçi torunu için oldukça telaşlı."*

"Lucia güvende. Ona bu kadarını söyleyebilirsin."

"Olur. Orada mahsur kaldığın için üzgünüm kardeşim."

"Sorun değil."

Ama değildi. Üç hafta boyunca burada mahsur kalmasaydım, Lucia ile bu zamanı asla yaşayamayacaktım...

Ve bu akıl almaz bir kayıp olurdu.

"Eve sağ salim dönmen iyi olacak."

"Amin."

Niccolo kıkırdadı. *"Pekala... Yarın akşam 6'da."*

"Kısa bir süre önce konuşuruz. Herkese selamlarımı iletin."

"Yapacağım."

Sonra telefonu kapattım.

Çöreklerini bitirmiş olan Lucia'ya doğru yürüdüm. Bana kocaman gözlerle baktı. "...Eee?" diye sordu endişeyle.

"Yarın akşam bizi alacaklar ve ailemin evine gideceğiz."

"Yaaay!" diye bağırdı bana sarılırken. Sonra başını geri çekerek bana baktı. "Seninle geçirdiğim bu üç hafta hayatımın en güzel zamanları olmadı değil ama..."

Hayatımın en güzel zamanlarıydı.

Ben de aynı şekilde hissettim ve ona gülümsedim. "Önümüzdeki üç haftayı daha da iyi hale getirelim - yumuşak bir yatak, sıcak yemekler ve kalacak güvenli bir yer."

Parmak uçlarında ayağa kalktı, ben eğildim ve öpüştük.

Geri çekildiğinde yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Peki ya Nona?" "O iyi - ama kardeşim bir süre Toskana'da takılmamızın daha iyi olacağını düşünüyor." "Ama tehlikede değil, değil mi?"

"Biraz... ama Niccolo onun gelişmekte olduğunu söyledi." Lucia alaycı bir ifadeyle, "Evet, o Nona olmalı," dedi.

"Onu rahatsız eden tek şey *senin* için endişelenmesi."

"Eh, emin ellerdeyim," diye gülümsedi Lucia - sonra da "Beklerken bu gece gerçek bir otelde kalabilir miyiz?" diye yalvardı.

"Hâlâ çok tehlikeli."

"...tamam," diye kabul etti, sesi hayal kırıklığına uğramıştı ama huysuz değildi. "Gidip bu gece için yeterince yiyecek alalım ve sonra da yeni bir yer bulalım."

"Bir şişe şarap alıp tavşanlar gibi sevişebilir miyiz?" diye sordu yaramaz bir sırıtışla. Güldüm. "Bana uyar."

Lucia'nın kaşları havaya kalktı ve karnının kasıklarına bastırıldığı yere baktı. "Bunu *hissettim*, biliyorsun."

"Tavşanlar gibi sikişmekten bahsedip duruyorsun, *şimdi* gidip o oteli almamız gerekebilir."

"Tavşanlar gibi sikiş, tavşanlar gibi sikiş, tavşanlar gibi sikiş," diye mırıldandı.

Güldüm, poposuna bir şaplak attım ve onu çevirdim. "Hadi, gidelim."

"Dostum..." diye şakacı bir şekilde homurdandı, sonra yağmurda birlikte yürürken elimi tuttu.

T İlk yaptığımız şey, giyim mağazasına geri dönüp Lucia için tamamen yeni bir kıyafet almak oldu.

Soyunma odasından yeni, temiz ve kuru kıyafetlerle çıktığında yüzünde beliren coşku mu? Normalde sadece orgazm olduğunda gördüğüm bir ifadeydi bu. "AMAN TANRIM, BU ÇOK İYİ HİSSETTİRİYOR," diye teatral bir şekilde inledi.

Benim bedenimde kot pantolonları ya da fanilaları yoktu ama yeni bir XXL tişört, iç çamaşırı ve yağmur geçirmez bir parka alabildim. Haftalarca aynı kıyafetleri giydikten sonra kendimi kesinlikle lüks hissettim.

Sadece bu da değil, her şeyden iki tane aldım - böylece gece için varış noktamıza ulaştığımızda kuru bir şeyler giyebilirdik.

"Ve şemsiyeler... *lütfen*, biraz şemsiye alalım," diye yalvardı Lucia.

Güldüm ve ben de bir çift açılabilir katlanabilir şemsiye aldım.

Şemsiyeleri başımızın üzerinde tutarak ama yine de el ele tutuşarak dükkândan ayrıldık. "Öğle yemeğini bir restoranda yiyebilir miyiz?" diye sordu.

"Hayır, yine de bir an önce şehirden ayrılmak istiyorum. Ama bakkaldan istediğin her şeyi alabiliriz."

"İyi..."

Marketten 70 avroluk bir şişe şampanya aldık - sahip oldukları en pahalısı - artı tütsülenmiş istiridye ve ıstakoz pençeleri ve hatta plastik bir paket servis kabında yerel olarak yapılmış *tiramisu*.

Soğuk kasada *tiramisuyu* bulduğumuzda, Lucia aynı zamanda İtalyan dondurması olan gelato küvetlerini de gördü. "Alabilir miyiz?" diye sordu heyecanla.

"Biz dönene kadar eriycekler."

"Hadi onları şimdi yiyelim!"

"Dondurma için biraz soğuk

değil mi?" "Umurumda değil!"

Bakkala iki kap için para ödedim. Sonra plastik kaşıklar aldık ve İtalyan dondurması yemeye başladık. O amaretto aldı, ben muzlu.

Lucia ağzına bir kaşık koyarken, "Çooooook güzel," diye inledi.

Haftalarca ton balığı ve fasulye konservesi yedikten sonra, dondurma hayatımda yediğim en güzel dondurmaydı. Yemek yerken konuştuk.

"Peki yarın için planın nedir?" diye sordu.

"Lars birkaç adamımızla birlikte buraya gelecek ve bizi geri götürecektir. O hala şehir dışında,

yoksa

bugün gel."

Son üç hafta boyunca ona anlattığım onca hikâyeden sonra Lucia kimden bahsettiğimi çok iyi biliyordu ve gözleri büyüdü. "Lars'ı özellikle göndermek için bekliyorlarsa... bu kulağa ciddi geliyor."

"Niccolo işini şansa bırakmak istemiyor."

"Ne zaman olur..."

"Venedik'e dönme vaktin geldiğinde mi?" Yumuşak bir sesle söyledim. Başını salladı, yüzü endişeliydi.

Parmağımı çenesinin altına koydum ve başını sevgiyle kaldırdım. "Büyükannen ve kardeşlerimle konuşacağım. Ama ne olursa olsun, gitmene asla izin vermeyeceğim."

Mutlu bir şekilde gülümsedi ve öpüştük.

"Merak etme," dedi şımarıkça. "Eğer Nona sinirlenirse, ona beni hamile bıraktığınızı söylerim."

Güldüm. "Ona *bundan biraz* daha diplomatik bir şekilde söyleyelim."

"Aaaah, endişelenme - torununun babasını öldürmeyecek." "Yani hamile olduğunu mu düşünüyorsun?" Ona takıldım.

"Neden, şişman mı görünüyorum?" diye sordu yeni kıyafetlerinin altından karnını dışarı çıkarırken. Bir eliyle karnını tutuyordu, *çok* hamile bir kadının yapacağı gibi. "Bu sadece bir yemek bebeği."

"Bir ne?"

"Dondurma ve çörek. Bilirsin işte, yemek bebeği."

"Çok kötü."

Sırıttı. "Hatırlıyor musun, hamile kalırsam benimle evleneceğini söylemiştin." "Ve bunda ciddiydim."

Elindeki dondurma bardağını bıraktı, bir peçete açtı ve bir örtü gibi başının üzerine koydu.

"Çok güzel bir gelin olurdum, değil mi?" diye sordu kirpiklerini bir Disney prensesi gibi kırıpıştırırken.

Güldüm. "Evet, yapardın."

Sonra Lucia'nın başının üzerinden baktım ve bir şey gördüm. "Bekle," dedim yanından geçerken.

"Beni mihrapta bırakmayacaksın, değil mi?" dedi alaycı bir öfkeyle.

"Hayır. Hem de hiç."

Sakız makinesine gittim, istediğim şeyin olduğundan emin olmak için kontrol ettim ve bozuk paraları pompalamaya ve kolu çevirmeye başladım.

İstediğimi elde etmek yedi denememi aldı.

Lucia sakız makinesiyle oynadığımı biliyordu. Kolu çevirdiğimde çıkan *krrrccck* sesi küçük dükkânın her yerinden duyuluyordu.

"Ne yani, bana düğün dövmesi mi yaptıracaksın?" diye şaka yaptı. "Belki resepsiyon için biraz sakız?"

"Hayır..." Yürürken dedim ki...

Onun önünde diz çökmüş.

Ve üzerinde minik plastik kırmızı bir yakut olan minik plastik bir altın yüzük tutuyordu.

Lucia sanki bir hayalet görmüş gibi tamamen şok olmuş görünüyordu ve benden bir adım geri çekildi.

Bu tepkiyi kesinlikle beklemiyordum.

Endişeyle ona baktım. "İyi misin?" Gözleri

yaşlarla oldu. "...ciddi misin?"
Hemen cevap vermedim.

Bir saniye önce şakalaşıyorduk... ve sonra işler *çok* ciddileşti, *çok* hızlı bir şekilde.

Hemen cevap vermeyince fısıldadı, "Daha önce şaka yapıyordum, Massimo, ve eğer gerçekten istemiyorsan sorun değil... ama... eğer ciddi değilsen bunu yapma."

Orada diz çöktüğümde, bunu gerçekten düşündüm. Önceki üç hafta hakkında.

Birlikte atlattığımız onca badire.

Ve her gece uyuduğumda onu kollarımda tuttuğum için nasıl mutlu olduğumu...

Ve uyandığımda onun yüzünü görebildiğim için nasıl mutlu olduğumu.

Daha önce de söylediği gibi, önceki üç hafta - koşullar ne kadar zor olursa olsun - hayatımın en mutlu üç haftasıydı.

Kararımı verdim.

"Bunun hak ettiğin yüzük olmadığını biliyorum ve sana daha iyisini alacağım... ama Lucia Fioretti... benimle evlenir misin?" Sessizce sordum.

Bir hıçkırık vücudunu sarstı. Bir elini ağzına götürdü...

Sonra gözyaşları arasında güldü ve başını hızla 'evet' anlamında salladı.

Sonra sevinçle gülümseyerek sol elini uzattı.

Oyuncağı yüzük parmağına taktım, ayağa kalktım... ve onu öptüm. Birden arkamızdan bir ses geldi.

Dükkândaki diğer tek kişi - kasanın arkasındaki yaşlı adam - alkışlıyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Meraviglioso! Congratulazioni!"

Harika! Tebrikler!

Lucia ve ben kasaya doğru yürürken ikimiz de güldük.

"Ma devi comunque pagare la spesa," dedi ciddi bir şekilde. Ama yine de yiyeceklerin parasını ödemek zorundasın.

Lucia

Dormanda yürüyüşümüz sırasında sağ elimde şemsiyemi tutarken sol elimdeki yüzüğe hayranlıkla baktım.

Elimi önümde farklı açılarda tuttum: aşağı, yukarı, el düz, avuç içi dışa bakıyordu. Yakalanacak güneş ışığı olmadığı için kırmızı plastik taş güneş ışığını yakalayamadı ama umurumda değildi.

Kesinlikle başım dönüyordu.

Küçükken, annem ve babam ölmeden önce, annemin yatak odasına gizlice girer ve mücevherleriyle oynardım. Mücevherlerini, içinde siyah kadife olan cilalı ahşap bir kutuda saklardı ve kapağını her açtığımda ısıltılı bilezikleri ve küpeleri görmek beni heyecanlandırırdı.

Ama en sevdiğim yüzükleriydi. Benim küçük parmaklarım için çok büyüktüler ama onları takıp hayran hayran bakmaya bayılırdım. Bazen annem beni yakaladığında gülümser, evlilik ve nişan yüzüklerini çıkarır ve birkaç dakikalığına takmama izin verirdi.

Ama en sevdiğim sakız makinesinden kendime ait bir yüzük aldığım zamandı.

Beş yaşındaydım. *Neden* dükkânda olduğumu hatırlamıyorum - Venedik'te miydim yoksa başka bir tatilde miydim - ama babamın bana verdiği bozuk parayı koyduğumda, kolu *şak şak şak* diye çevirdiğimde ve kendi yüzüğüm plastik bir balonun içinde yuvarlanarak çıktığında yaşadığım heyecanı hatırlıyorum.

Ucuzdu - parlak altın rengine boyanmıştı, üzerinde elmas olması gereken şeffaf bir plastik parçası vardı - ama onu sevmiştim.

Altın boyası dökülene ve yüzük sonunda kırılana kadar aylarca her gün taktım.

Massimo farkında olmadan, trajedinin her şeyi yok etmesinden önceki beş yaşıma ait tüm o anıları çağırıyordu...

Hala masumken ve ailemin her zaman yanımda olmayabileceğini bilmezken...

Ve en değerli varlığım sakız makinesinden çıkan bir oyuncaktı.

Yeni yüzüğüme baktığımda çocukça olduğunu

biliyordum... Ama Massimo bana kendimi böyle

hissettirdi: çocuk gibi. *İyi* anlamda. Mümkün olan

en iyi şekilde.

Mutlu... eğlenceli... sanki bir masal kitabının içinde yaşıyormuşum gibi...

Ve beni *güvende* hissettirdi.

Altı yaşımdan beri hiç hissetmediğim kadar güvende idim.

Çamurlu bir arka yoldan aşağı inmeye başladığımızda "Telefonum olsaydı *kesinlikle* fotoğrafını çeker ve Instagram'a koyardım" dedim.

Massimo kıkırdadı. "Sana daha iyisini alana kadar bekle." "Hayır. Bir telefon alır almaz bunu yayınlayacağım." "İnsanlar seninle dalga geçmeyecek mi?"

"Evet," diye mutlulukla kabul ettim. "Siktir et onları."

Yüksek sesle güldü, beni durdurdu ve öptü. Dünyanın en mutlu kızıy idim.

Tekrar el ele yürümeye başladıktan sonra ona "Küçükken benim de böyle bir yüzüğüm vardı" dedim.

"Ne oldu ona?" "Kırıldı."

"Kırıldıktan sonra sakladın mı?"

"...hayır," dedim ve birden hüzünlendim. "Küçükken keşke saklasaydım dediğim pek çok şeyi çöpe attım."

Massimo bir şeylerin değiştiğini anlayabiliyordu. "Ne gibi?" diye sordu nazikçe.

Gözlerimi uzaklara diktim, geçmişte kayboldum. "Çok sevdiğim küçük bir peluş tavşanım vardı. Onu ne zaman aldığımı bilmiyorum - kendimi bildim bileli hep oradaydı.

"Annemle babam öldüğünde yanımdaydı. Daha sonra, artık ona bakmaya dayanamadım... Nona'ya onu atmasını söyledim. Sanırım öyle yaptı çünkü onu bir daha hiç görmedim.

"Keşke bunun yerine bir çekmecede saklasaydı... çünkü hayatımın en kötü gününün bir hatırlatıcısı olsa da... resimler dışında ailemle bağlantılı sahip olduğum tek şeydi."

Gözlerim buğulanıyordu ama ona baktım ve elimi kaldırırken gülümsedim. "Bu... bu hayatımın en *güzel* gününün bir anısı olacak."

Beni tekrar durdurdu ama bu sefer ciddi idi. Güçlü kollarını etrafıma doladı ve beni kendine çekti.

"Bunun başka bir şeyin anısı olmasını istiyorum," dedi usulca. "Ne?"

"*Her zaman* senin için orada olacağım. Seni asla terk etmeyeceğim... Seni her zaman koruyacağım... ve ne olursa olsun, nereye gidersen git, her zaman peşinden geleceğim."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü - mutluluk gözyaşları - ve gülümsedim.

Sonra etrafımızdaki ağaçlardan yağmur damlarken orada öpüştük. Bana evlenme teklif ettiği an dışında.

Hayatımın en romantik anıydı.

Massimo

T Ormandan geri dönüş yolu uzundu.
Ama ikimiz de çok mutlu olduğumuz için parkta bir gezinti gibi geldi.
Lucia'yı hiç bu kadar mest olmuş, bu kadar neşe dolu görmemiştim.
Ben de mutluydum - ama onun yüzüne her baktığımda, zaten içimde olan mutluluk katlanıyordu.
Yol boyunca daha karanlık, daha rahatsız edici birkaç düşünce vardı - Mesela, *Kardeşlerim öğrendiklerinde ne diyecekler?*
Ama bu düşüncelerle oldukça kolay başa çıktım.
Dario kaçırdığı bir kızla evlendi.
Adriano üç gündür tanıdığı bir kızla nişanlandı. O
ikisinin yanında ben tam bir gelenek modeliyim. Uygun
bir kabin bulmak yaklaşık dört saat sürdü.
Hatta son iki milde Lucia'yı kollarımda taşımak zorunda kaldım çünkü çok yorgundu.
Umurunda değildi. Ertesi gün şehre geri döneceğimiz için yüz kilo yiyecek taşı mıyordum... ve
o da bundan daha ağır değildi.
Ayrıca kollarını boynuma doladı ve beni defalarca öptü.
Sırf bunun için kollarımda onunla *binlerce* kilometre yürüyebilirdim.
Ayrıca şemsiyelerden birini üzerimize tuttu, böylece her iki dünyanın da en iyisine sahip oldum -
o kollarımda ve
Nispeten kuru kaldım.
Sonunda hem terk edilmiş hem de oldukça iyi durumda olan bir kulübeye ulaştık. İyi olabilecek
ama oldukça harap durumda olan birkaç kulübeyi daha es geçtim. Yeni nişanlığımın nişanlılığımızın
ilk gecesinde bir çöplükte kalmasını istemiyordum.
Kaldığımız diğer yerlere kıyasla burası gerçekten bir saraydı.
Bir kere, elektrik vardı - ve bir odayı ısıtmak için duvara takılabilen küçük bir portatif ısıtıcı.
Islak giysilerimizi çıkardık, sandalyelerin üzerine koyduk ve ısıtıcıyı onlara doğru tuttuk.
Bir diğeri, kabinde sıcak su vardı. Birlikte lüks bir duş aldık - ve sonunda seks yaptık.

Beş gün boyunca soğuk ve çamurda yürüdükten sonra, aynı anda seks ve sıcak su kombinasyonu hayal edilebilecek en iyi şeydi.

Dışarı çıkıp kurulandıktan sonra, kasabadan satın aldığım ikinci giysileri giydik. Çıplak kalabilirdik ama kabin hala soğuktu - küçük elektrikli ısıtıcı ancak bu kadarını yapabiliyordu.

En azından Lucia'nın yeni giysileri kuruydu. Benim sadece kuru bir tişörtüm ve kotumun altında hızla nemlenen iç çamaşırım vardı. Ama yine de son birkaç gündür alıştığım standartlara göre lüks sayılırdı.

Lucia yeni, kuru giysilerini giyerken memnuniyetle içini çekti.

"Bu *harika*," diye iç geçirdi.

Şampanya şişesinin mantarını patlatırken, "*Daha* da harika olacak," dedim. Şampanya köpürüp şişenin ağzından dökülürken mutlu bir çığlık attı.

İki bardak doldurdum - şampanya flütleri değil, normal içki bardakları - ve birbirimize kadeh kaldırdık.

"Güzel müstakbel gelinime," dedim.

"Benim harika müstakbel kocama," diye sırtıttı.

Sadece biraz soğuk olan şampanyayı yudumladık. Sadece buraya gelirken sırt çantamda soğumuştur -

Ama şimdiye kadar tattığım en iyi şaraptı.

İstiridye ve ıstakoz kutularını açtık ve kendimize bir ziyafet çektik, ardından *tiramisu* geldi.

Hayat kesinlikle çok güzeldi.

Sonra *daha* da güzelleşti. Öpüşmeye başladık ve yatak odasına geri dönmek üzereydik - Her şey boka sardığında.

W Yatak odasına doğru tökezleyerek, gülerek ve birbirlerinin kıyafetlerini çekiştirerek ilerliyorduk ki uzaktan bir *çatırtı* ve cam kırılmasının kristalize sesi geldi.

Bir milisaniye donakaldım -

Sonra Lucia'yı zorla yere yatırdı.

"Yere yat!" Sertçe fısıldadım.

Yanına çöküp pantolonumun arkasından Beretta'mı çıkarırken dehşet içinde bana baktı. Ahırdan sonra dersimi almıştım ve elimin altında bir silah olmadan hiçbir yere gitmiyordum.

Zihinsel bir kontrol listesi yaptım.

Her zamanki gibi kapıları mobilya parçalarıyla kapatmıştım: arka kapıya küçük bir masa, ön kapıya da ağır bir büro sıkıştırmıştım. Bu, kararlı bir insanın içeri girmesini engellemezdi ama onları yavaşlatırdı - ve bana onları vurmak için yeterli zamanı verirdi.

"Burada kal," diye fısıldadım Lucia'ya.

"Massimo - "

"Her şey yoluna girecek," diye söz verdim. "Sadece kontrol etmem gerekiyor."

Yerde sürünerek çalışma odasına girdim ve aradığım şeyi hemen gördüm.

Pencerelerden birinin camı kırılmıştı. Kırık camlar yere saçılmıştı.

Aptal, diye düşündüm.

Ateş eden her kimse, sürpriz unsurunu ortadan kaldırmıştı. Ateş ederken bize *nişan* almış gibi bile görünmüyordu.

Bir an için kırık camdan içeri bir molotof kokteyli atıp bizi yakmaya çalışacaklarından endişelendim.

Ama *bunu* yapmak için cam kırmalarına gerek yoktu. Lanet evin tamamı ahşaptan yapılmıştı.

Tek yapmaları gereken çatıya yangın bombasını atmak ve doğanın kendi akışına bırakmasıydı.

Av tüfeğim köşede duruyordu. Sürünerek yanına gittim, aldım ve şarjörde beş mermi olup olmadığını kontrol ettim. İlk mermiyi *fişek* yatağına *tıkırdatarak* yerleştirdim, sonra silahı ahşap kundağından tutarak kaldırdım ve namlunun ucundaki dürbünü kullanarak duvardaki düğmeyi kapattım.

Işıklar söndü ve tamamen karanlığa gömüldük - ki bu iyi bir şeydi. Artık tetikçi *bizi* göremezdi.

Dışarısı son derece karanlıktı çünkü yağmur bulutları ay ışığının çoğunu engelliyordu.

Ağaçların arasındaki gölgeler çini mürekkebi kadar siyahtı.

Bir sonraki hamlemi belirlemeye çalışıyordum ki ormandan bir ses duyuldu.

"Herr Rosolini! Beni duyabiliyor musunuz?" Donup kaldım.

Ne oluyor be?

Bir erkek sesiydi - derin değil, ama *çok* da yüksek değil.

İngilizcedeki 'hair' gibi telaffuz edilen *Herr* kısmı Almancada 'Mister' anlamına geliyordu ve İtalyanca kelimelerde belirgin bir Alman aksanı vardı.

Belki de İsviçreliydi. İsviçre, İtalya'nın kuzeybatısında, Padola'dan yaklaşık 300 mil uzaktaydı. Ve İsviçre'nin ikisi İtalyanca ve Almanca olmak üzere dört resmi dili vardı.

Ama asıl tuhaf olan konuşmacının sesinin hoş olmasıydı. Hatta neşeli.

Kapı aralığında yatan Lucia'ya baktım. Onun şaşkın ifadesi benim düşüncelerimi yansıtıyordu: *Ne tür bir suikastçı orada olduğunu bilmenize izin verir, sonra da dost bir komşu gibi seslenir?*

Belki bir suikastçı değil...

Ama bir ödül avcısı.

Çok *garip* bir tane.

"Herr Rosolini, size ya da *Bayan*'a zarar vermeyeceğim, size söz veriyorum - ama gerçekten konuş," diye seslendi neşeyle. "*Evet?*"

Frow-line. Evlenmemiş genç bir kadın için Almanca.

Yah - Almanca 'evet' demek.

"Ne oluyor lan?!" Lucia fısıldadı. "Sesi Hans Landa'ya benziyor!" "Kim?" Ben de fısıldadım.

"*Inglorious Basterds*'daki Nazi! Aynı adam *Django Unchained*'de de vardı!"

Aktör Christoph Waltz'ı kastediyordu.

İtiraf *etmeliyim* ki, iki adamın sesi inanılmaz derecede birbirine benziyordu.

"Herr Rosoliniiii...!" diye seslendi ses. "Beni duyabildiğinizi biliyorum..." "Kimsin sen?" Yerden bağırdım.

"Ah - merhaba! Kendimi tanıtmama izin verin!" dedi, sanki bir erkek hayır kurumunun yerel bir bölümüne hitap ediyormuş gibi. "Adım Friedrich Zollner. Profesyonel olarak *der Jäger* - Avcı olarak tanınırım."

Jägermeister likörü gibi 'yay-ger' diye telaffuz etti.

"Belki beni duymuşsunuzdur?" diye umutla seslendi.

"Hayır."

"...oh," dedi, sesi biraz üzgün geliyordu.

Durumun tuhaflığı absürd ötesiydi.

Kendisine 'Avcı' diyen bir adam beni takip ediyordu ve kim olduğunu bilmediğim için hayal kırıklığına uğramıştı.

Ama sonra sesinde yenilenmiş bir iyimserlikle toparlandı. "Eh, bu belki de beklenen bir şey. Ne de olsa sizin çevrenizde pek çalışmıyorum. Aslında, ilk kez *Cosa Nostra*'dan biri beni işe alıyor. Normalde... şey, ihtiyatlı olmak adına, 'diğer taraflar' diyelim ve öyle bırakalım."

Bu 'diğer tarafların' kimler olabileceğini anlamaya çalıştım. Mafyanın Almanya'daki karşılığı *yoktu* - Belki de Rus *Bratva*?

Muhtemelen hayır. Rusların onun neşesini hazmedebileceğinden şüpheliydim.

İsviçre bankacılık sektörü katı resmiyetiyle tanınırdı - ancak biri onlara karşı geldiğinde gangsterler kadar acımasız olabilirlerdi.

"Seni kim tuttu?" Bağırdım. "Fausto mu?"

"Hayır - aslında kuzenin Aurelio. Bunu bilmenizden rahatsız olacağını sanmıyorum."

Aurelio.

Aurelio'nun düzenbazlık ettiği ve Venedik soygununu kendi başına planladığı teorisi doğrulanıyordu. Gerçi Fausto şimdiye kadar müdahale ederdi, olaydan üç hafta sonra...

Zollner devam etti. "Size zarar vermek için hiçbir nedenim yok, nasıl diyorsunuz, *Fensterscheibe*

- ah, pencerenin camını vurarak varlığını bu kadar dramatik bir şekilde duyurmamdan da anlayabileceğiniz gibi. Gördüğünüz gibi Aurelio bana sizi öldürmem için para vermiyor, hatta sizi tutuklamam için bile. Tek istediği *Fräulein* Fioretti."

"Çok kötü," diye bağırdım.

Teatral bir şekilde iç çekti. "Ne yazık ki, bunu söyleyebileceğinizi düşünmüştüm. Bu arada, nişanınız için tebrikler!"

Bağırsaklarım içimde büküldü.

"Evet, siz gittikten sonra mağaza sahibiyle biraz sohbet ettim. Bana küçük kadına evlenme teklif eden dev adam hakkında her şeyi anlattı! *Herzlichen Glückwunsch* - en içten tebriklerimi sunarım, gerçekten! Ama... durumu göz önünde bulundurarak... bu konudaki tutumunuzu yeniden düşünmenizi önerebilir miyim? İkinizi de incitmek istemem, özellikle de böyle mübarek bir günde - ama mecbur kalırsam... incitirim."

Zorla söylediğinde sesi karanlık ve tehditkâr bir nitelik kazandı.

Önceki ses tonuyla arasındaki tezat benim için bile tüyler ürperticiydi.

"Seni ya da buraya girmeye çalışan herhangi bir adamını öldüreceğim," diye hırladım.

"Oh, oldukça yalnızım, *Herr* Rosolini. Ardınızda bıraktığınız korkunç sahneden sonra Aurelio'nun tuttuğu yerel amatörler bir tür isyan başlattılar. Aurelio maaşlarını dört katına çıkarmadıkça peşinizden gelmeyi reddettiler. Kuzenin, dünyanın en iyisini yarı fiyatına almak varken, amatörler neden krallar gibi fidye ödeyelim, diye düşündü. 'Dünyanın en iyisi' benim tabii ki." Zollner sahte bir alçakgönüllülükle kıkırdadı. "Bu arada, iki talihsiz adamı mükemmel bir şekilde ortadan kaldırdığınız için sizi takdir ediyorum! Olay yerinde yaptığım incelemeye göre birini baltayla öldürmüşsünüz, diğerini de *Bayan* Fioretti pompalı tüfekte halletmiş. Oh, çok kabayım! Sürekli sizden üçüncü şahıs olarak bahsediyorum - orada mısınız, *Fräulein*?"

"Evet, öyleyim," diye bağırıldı Lucia. "Ve sen de gidip kendini becerebilirsin."

"Hahaha - bana senin alingan biri olduğunu söylemişlerdi! Yanılmadıklarını görebiliyorum!" "İçeri gel ve ne kadar alingan olduğumu gör, orospu çocuğu!"

"Hayır, sanmıyorum. Sizi beklemekten çok memnunum. Kasabadan pek erzak getirmemişsin... ve yarın saat 6'da bir buluşma planladığını biliyorum, değil *mi*? Ya sen kaçarsın ya da ben seni açlıktan öldürürüm. Gücümü korumak için bolca erzağım var... senin aksine."

Yüreğim ağzıma geldi.

Bir şekilde Niccolo'yla yaptığım konuşmayı biliyordu. Muhtemelen lanet telefonu dinliyordu.

Zollner sanki düşüncelerimi okumuş gibi neşeyle, "Evet, telefon kulübesine bir dinleme cihazı yerleştirdim," dedi. "Sen ahırdaki adamları öldürdükten üç gün sonrasına kadar işe alınmadım, bu yüzden bana karşı oldukça avantajlıydın - ve seni takip etmek son derece zordu. Stratejin için tebriklerimi sunarım, Massimo. Sana Massimo diyebilir miyim? Çok *resmi* davranıyoruz. Bana

Friedrich demekten çekinme."

Bu adamın ne kadar tuhaf olduğuna inanamayarak yüzümü buruşturdum.

"Belli ki hatalarından ders almışsın," diye devam etti, "tek bir yerde bir geceden fazla kalmamak... şömineyi kullanmamak... aferin! Bu da beni seni diğer vahşi avlar gibi takip etmeye zorladı. Doğruyu söylemek gerekirse oldukça eğleneliydi - ama bu kulübelerde bulduğunuz erzaklarla sonsuza kadar hayatta kalamayacağınızı fark ettim. Bir noktada, susamış bir hayvan gibi, saklandığınız yerden çıkıp su içmek için gölete yaklaşmak zorunda kalacaktınız. Ben sadece bunun olmasını beklemek zorunda kalacaktım.

"Tüm bunlar, telefonları dinlediğimi ve senin kasabada ortaya çıkmanı beklediğimi söylemenin dolambaçlı bir yolu... su kenarındaki bir hayvan gibi diyebilirsin... ve oradan seni yeni inine kadar takip ettim. Ve işte buradayız."

Zollner ne kadar gülünç olsa da, itiraf etmeliyim ki sinirlerim bozulmuştu.

Bir erkek size tüm kartlarını gösterdiğinde, ya ne olursa olsun sizi yenme yeteneklerine son derece güveniyordur...

Ya da sana göstermediği başka bir kart var.

Ya da masanın altında taşaklarına doğrulttuğu bir tabanca.

"Artık seni bulduğuma göre, Massimo, bir teklifte bulunmak istiyorum. *Fräulein*'ı gönderip Fioretti'yi bana getir... Ona kuzenine kadar eşlik edeceğim... ve ikiniz de zarar görmeyeceksiniz." "Hayır," dedim.

"Onu öyle ya da böyle alacağım, Massimo. Bunu yaparken seni öldürmemeyi tercih ederim."

Bunu yaparken seni öldürmemeyi tercih ederim.

Yine, neşeli maskenin altındaki sosyopatı ortaya çıkaran o ürpertici kayma.

"Anlaşma yok," diye seslendim.

Lucia, "Ve sen de teklifini kışına sokabilirsin," diye bağırdı.

Zollner kıkırdadı. "Teklifimi kışına sok... şey, *bunu* yapacağımı sanmıyorum, ama burada kalacağım ve ilk hamleyi ikinizin yapmasına izin *vereceğim*. Eğer fikrinizi değiştirirseniz, ateş başlamadan önce bana haber verin. Ben - ne yazık ki ikiniz için de - mükemmel bir nişancıyım.

"*Gute Nacht! Schlafen Sie gut* - iyi uykular - demek isterdim ama bu gece hiçbirimizin uyuyacağını sanmıyorum."

Ondan sonra Zollner sessizliğe gömüldü.

Ve sadece ağaçlardan gelen yağmur damlaları vardı.

Lucia

I kulaklarıma inanamadım.

Ne garip bir orospu çocuğu.

Her saniye Hans Landa gibi kıkırdamasını ve "*Ooooh, bu bir bingo!*" demesini bekliyordum. Ama sonunda konuşmayı bıraktığında, sessizlik daha da ürkütücüydü. Massimo'ya baktım ve "Ne yapacağız?" diye fısıldadım. "Buradan defolup gideceğiz," diye fısıldadı.

Masanın üzerine uzandı ve bir bıçak aldı - çatışmada öldürdüğü paralı askerden aldığı bıçak. Venedik'te sürat teknesi. Bu sadece üç buçuk hafta önceydi ama sanki bir ömür gibi gelmişti.

Sonra döşeme tahtalarının arasındaki boşlukları kurcalamaya başladı ve onları kaldırmaya çalıştı. Nihayet 30 dakika sonra döşeme tahtalarından birini kaldırıp altında ne olduğunu gördüğünde pes etti.

"Lanet olası beton temel," diye mırıldandı. "Keşke kalmak için daha boktan bir kulübe seçseydim." Güldüm.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Kalmak için mümkün olan en kötü yeri isteyeceğimiz kimin aklına gelirdi? Ve Elmer Fudd tarafından avlanacağımızı kim tahmin edebilirdi?"

Massimo kaşlarını çatı. "Elmer Fudd?"

"Bugs Bunny'yi avlayan küçük kel çizgi film adamı mı? 'Çok ama çok sessiz ol...'" Massimo kahkahalarla homurdandı, sonra başını salladı. "Bu hiç komik değil."

"...bu biraz komik."

Bana yan yan baktı, belli ki üç hafta önce kış çenemle ilgili tartışmamızı hatırlıyordu.

Yine de bana Chinderella diye hitap etmedi. "Ne yapacağız?" diye sordum.

"Buradan çıkmanın bir yolunu bulacağız."

"Neden ön taraftan çıkmıyoruz? Yani, o arkada, değil mi?"

"Bu kadar zeki bir adam böyle bir şeyi şansa bırakmaz. Dediği gibi, ya onu beklemeye çalışacağımızı ya da kaçacağımızı biliyor." Massimo durdu ve bir an düşündü. "Ama dikkatini

dağıtırsam..."

"Nasıl?"

"Ona ateş edeceğim."

"*Bunun* bize ne faydası olacak?"

"Siz kaçarken onun dikkatini dağıtır."

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü ve anladığımda başımı şiddetle salladım. "Hayır. Seni terk etmiyorum."

"Bebeğim -"

"HAYIR."

"Lucia... ben onu sıkıştırırken sen de buradan çıkarsan, kasabaya gidip Niccolo'yu arayabilirsin. Sana numarayı veririm. Sonra Lars gelene kadar saklanabilirsin ve o geldiğinde *beni* kurtarabilir."

"Ya Zollner ormanın derinliklerine gider de sen onu vuramazsan ve o da benim peşinden dolanırsa?"

"Bunu yaparsa haberim olur ve o zaman kulübeden ayrılıp peşinden gidebilirim. O noktada, fark etmeyecek kadar büyük bir avantaja sahip olacaksın. Sana yetişemeyecek. *Ben* de peşinden gelirim yetişemez."

"Ya tek kişi olduğu konusunda yalan söylüyorsa? Ya dışarıda başkaları da varsa?"

Massimo'nun yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Bu bir olasılık... ve buna hazırlıklı olmalısın. o."

"*Nasıl* hazırlandın?"

"İstemedikleri tek şey sizi öldürmek. Bu da size ateş etmekte tereddüt edecekleri anlamına geliyor... ama

onlara ateş edebilirsin."

Ahırda öldürdüğüm adamı düşündükçe midem bulanıyordu. Daha da kötüsü, bunun beni önümüzdeki birkaç saat boyunca içine soktuğu kuyruk dönüşünü düşündüm. "Yapamam... *lütfen* benden bunu yapmamı istemeyin..."

"Kesinlikle gerekli olmasaydı yapmazdım."

"Ama -"

"Sana işimin ne olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" "...beni ve çocuklarımızı güvende tutmak."

Başını salladı. "İşinin ne olduğunu *söylediğimi* hatırlıyor musun?"

"...çocukları güvende tutmak için. Ama hiç çocuk *yok* - sadece sen ve ben varız."

Bir elini nazikçe belime koyarken gülümsedi. "Bunu bilmiyorsun. Haftalardır hap kullanmıyorsun."

Gözlerim yaşardı. "Dur - bu adil değil. Sadece beni manipüle etmeye çalışıyorsun -"

"Haklısın, öyleyim. Çünkü senin güvende olduğundan emin olmak için *her şeyi* yaparım. Hatta kendini ve belki de doğmamış çocuğumuzu kurtarman için seni manipüle etmeye bile çalışırım."

Ağlamaya başladım. "Başka bir yolu yok mu?"

"Eğer kaçarsan, bir şansımız olur. Kaçmazsanız, dediğini yapar ve biz açlıktan ölene kadar bekler. Şimdi gidersek, tüm gücümüz ve enerjimiz var. Elimizdeki en iyi fırsat bu - şu anda."

"O zaman benimle gel."

"Siz uzaklaşırken birinin onu oyalaması gerek." Gülümsedi. "Kim bilir... belki de şansım yaver gider ve o piçi vururum."

"Lütfen bana bunu yaptırmayın," diye yalvardım.

"Tek yol bu. En azından elimizdeki tek yol bu." Beni usulca öptü, sonra çekti

gözlerime bakmak için geri döndü. "Yapacak mısın?... Benim için?"

Yanaklarımdan yaşlar süzülerek ona baktım ve sonunda *evet* anlamında başımı salladım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı minnetle, sonra beni tekrar öptü.

Massimo

T İlk bölüm - Lucia'yı ikna etmek - zordu. Ama başarmıştım. Planın işe yarayacağına gerçekten inanıyordum. İnanmasaydım onu ikna edemezdim. Belki Niccolo daha iyi bir şey bulabilirdi. Ama sadece bendim ve Elimden geleni yaptım.

Kalbimin derinliklerinde, bunun onu güvenli bir yere götürmek için en iyi şansımız olduğuna inanıyordum. Peki ya benim için? Kendim umurumda bile değildi.

Onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa sorgusuz sualsiz yapacaktım. Lucia'yı ikna ettikten sonra planın ikinci kısmına geçtim.

Ona ateş ederken hareketlerimi Zollner'den gizlemek için bir perdeye ihtiyacım vardı. Sürünerek yatak odasına gittim, çarşafı yataktan çektim ve çalışma odasına geri döndüm. Bir sıra Fransız penceresi ormana bakıyordu. Zeminden yaklaşık bir ayak yukarıda başlıyor ve neredeyse tavana kadar uzanıyordu.

Zollner'in daha önce dikkatimizi çekmek için bir camını kırdığı pencerelerden biriydi. Şimdi *onun* dikkatini çekme sırası *bendeydi*.

Sürünerek mutfığa girdim... uzandım ve çatal bıçak takımlarının olduğu çekmeceyi çıkardım... ve sonra sürünerek Fransız pencerelerine geri döndüm.

Çarşafın içinden duvarlara bıçaklar sapladım, aslında onları raptiye olarak kullandım. İşim bittiğinde, bez pencerelerin alt yarısını kapladı.

Sonra çarşafı bir düzine küçük delik açtım - av tüfeğimle görebileceğim kadar büyük ve yerde yatarken rahatça nişan alabileceğim kadar alçak.

Çarşaf beyazdı, ki bu ideal değildi - bulutların arkasındaki aydan gelen herhangi bir ışığı yansıtacak.

Ancak kulübenin içi tamamen karanlıktı ve dışarıdaki orman da daha iyi değildi. Zollner gölgeler arasında bir şey görmekte son derece zorlanacaktı.

Her ateş ettiğimde namludan *çıkan* parıltıyı görebilecekti - ama bu sadece nereden ateş ettiğimi görmesine yardımcı olacaktı.

Bu da her ateş ettiğimde hemen hareket etmem gerektiği anlamına geliyordu.

Eğer bir gece görüş dürbünü kullanıyorsa, umarım zifiri karanlıktaki namlu flaşı optikleri aşırı yükler ve lanet olası pislği kör eder.

"O-ho, bir av körlüğü yaratıyoruz, öyle mi?" Zollner neşeli bir kahkahayla seslendi. "Ceylan avcının taktiklerini kendine çeviriyor! Çok zekice! Sanırım bu, atışların kısa süre içinde başlayacağı anlamına geliyor, *değil mi?*"

Ona cevap vermedim - ama konuşmaya devam etti.

"Bunu biraz daha düşündüm. Kan dökülmesini engellemek için anlaşmayı daha da tatlı hale getireceğim. *Fräulein* Fioretti elime geçtiğinde onu nereye teslim edeceğimi söyleyeceğim. Bu şekilde, peşinden gelip onu kurtarabilirsiniz. Paramı aldıktan sonra ne yapacağın umurumda değil. Onu Venedik'e çok yakın bir yere götürmem gerekiyor. *Die Insel der Toten* - nasıl diyorsunuz - Ölüler Adası, öyle *mi?*"

Lucia'ya baktım. "Ne oluyor be?"

"San Michele Adası'nı kastediyor," diye fısıldadı. "Tüm Venedik için bir ada mezarlığı. Nona'nın *sarayı* suyun karşısında."

Zollner konuşmaya devam etti. "Adada bir kilise var. *Fräulein*'i orada kuzeninize teslim edeceğim, sonra da paramı alıp gideceğim. Gördünüz mü? Sana her şeyi anlattım! Onu bana ver, ben gittikten sonra da peşimizden gel ve onu kurtar. Paramı aldığım sürece umurumda değil."

"Neden sana Aurelio'nun ödediğinin üç katını ödemiyorum, sonra da çekip gitmiyorsun?" Bağırđım.

Zollner kıkırdadı. "Ah, keşke yapabilseydim... ama itibarım mahvolurdu! Bir daha asla başka bir iş için işe alınmazdım! Hayır, *Fräulein*'i teslim etmeniz için gerçekten ısrar etmeliyim."

"O zaman cehenneme gitmen için gerçekten ısrar etmeliyim."

Zollner teatral bir şekilde iç çekti. "Son cevabınız bu mu?"

Cevap vermeyince, "*So läuft der Hase!*" dedi. Almanca'da 'Tavşan böyle koşar' anlamına gelir. "Kurabiye böyle ufalanır" gibi bir şey."

Lucia, "Tanrım, hiç susmuyor," diye fısıldadı.

Perde bittikten sonra Lucia'yla birlikte kulübenin ön odasına sürünerek gittik. Normal bir pencerenin kilidini açtım ve kanadı kaldırdım, böylece Lucia dışarıda sürünebilecekti.

Ona Glock'u verdim ve nasıl ateş edeceğini, şarjörü nasıl çıkaracağını ve mermisi biterse nasıl yeniden dolduracağını hatırlattım. Sonra fazladan şarjörleri ceketinin cebine koymasını söyledim.

Şehre vardığında kullanması için ona bir avuç bozuk para ve birkaç 100 avroluk banknot verdim, ayrıca bir kâğıda Niccolo'nun telefon numarasını yazdım.

Gözlerinden yaşlar süzülürken, "Lütfen bana bunu yaptırmayın," diye fısıldadı.

"Her şey yoluna girecek. Güven bana. Tüfeğimden çıkan ilk ateşi duyduğunuzda pencereden içeri girin ve *kaçın*. Anladın mı?"

"Bunun için senden nefret ediyorum," dedi sefilce.

Gülümsedim. "Kulağıma müzik gibi geldi." Sonra ikimiz de yerde yatarken onu öptüm. "İyi şanslar." Gitmek için döndüm -

Ve uzandı, yüzümü tuttu ve beni şiddetle öptü.

Bittiğinde, son bir kez gülümsedim... sonra döndüm ve yerde sürünerek Fransız pencerelerine doğru ilerledim.

Av tüfeğimi yerden aldım. Karnımın üzerinde yatarken, namluyu çarşaftaki deliklerden birine yerleştirdim.

İlk atış önemli değildi. Zollner'in nerede olduğunu bilmiyordum, bu yüzden onu vurma şansım belki milyarda birdi.

Ben de tetiği çektim.

BLAM!

Koş, diye düşündüm sessizce Lucia'ya.

Sonra Zollner'in misilleme ateşinden kaçınmak için zeminde kaydım ve bir sonraki pozisyonumu aldım.

Lucia

B *LAM!*
Silah sesi beni korkuttu.
Bir an için donakaldım.
Yüzü kan maskesine dönüşürken ahırdaki adamı hayal ettim - Ve
tabancasını bana doğrulturken motosikletteki adamı -
Sonra taşındım.
Pencereden sürünerek çıktım, bir metre yere atladım ve koştum.
O kadar karanlıktı ki görmek zordu - ve zemin o kadar çamurluydu ki ayaklarım her birkaç
adımda bir kayıyordu -
Ama koşmaya devam ettim.
Arkamda, ormanda daha fazla silah sesi yankılandı.
Çat!
BLAM!

Massimo

C *Raf!*
Zollner ateş ettiğinde ben de geçici av körlüğümdeki başka bir delikten bakıyordum.
Üstümde bir yerde kırılan camın çınlamasını duydum.
Ama namlu flaşının sarı parıltısı karanlıkta bir fener gibiydi.
Seni görüyorum, orospu çocuğu!
İlk atışı garip bir şekilde olması gerekenden daha yukarıdaydı ve benim atış pozisyonumun dışındaydı.
Ama belki de her atışımdan sonra hareket edeceğimi anlamış ve nereye gideceğimi tahmin etmeye çalışıyordu.
Belki de bir uyarı olarak ateş ediyordu. Belki de teslim olmamı istiyordu. Fark etmezdi.
Tüfeğimin sürgüsünü geri çektim, bir sonraki mermiyi doldurdum ve namlu ağzının parladığını gördüğüm yere ateş ettim.
BLAM!
Sola doğru kaydım ve başka bir delikten baktım, umudumu yitirmiştim, belki onu yakalamış olabilirdim.
İlk noktadan yaklaşık bir adım ötede yeni bir ışık patlaması parladı.
Çatlak!
Çenemi sıktım.
O da benim yaptığımı yapıyor: etrafta dolaşıyor.
Çabucak yeniden doldurdum, nişan aldım ve tekrar ateş ettim.
BLAM!
Bu sefer sağa kaydım ve çarşıftaki bir delikten dışarı baktım -
Çatlak!
Şimdi üçüncü bir pozisyondan ateş ediyordu! Bu tam bir baş belası olacaktı.
Ne yazık ki, sadece sınırlı sayıda atışım kalmıştı - yaklaşık 12 - Bu yüzden karanlığa ateş ederken Tanrı'ya BÜYÜK bir iyilik yapması

için dua ettim.

Lucia

C *Raf!*
Bam!

Ben evden uzaklaştıkça Massimo'nun silah sesleri de uzaklaşıyordu.

Ve sonra takıldım.

Küçük ve acımasız bir şey kaval kemiğimi yakaladı ve yüzüstü yere kapaklandım.

Homurdandım ve çamura ve ıslak çam iğnelerine doğru ittim, böylece ellerim ve dizlerim üzerindeydim. Arkama baktığımda yerden bir karış yukarıda ince bir çizgi gördüm.

Bir tel - ?!

Sonra bir şeyin sağ elimdeki silahın üzerine bastığını, onu yere sabitlediğini ve parmağımı tetik korkuluğunda ezdiğini hissettim.

Panik içinde başımı kaldırdığımda tepemde bir adamın yükseldiğini gördüm.

Başında bir dağ şapkası vardı - yan kenarları hafifçe yukarı katlanmış türden. Elinde kocaman bir dürbünü olan bir tüfek tutuyordu.

Gölgelerin arasında yüzünü pek seçemiyordum -

Ama "Şşşşt" diye fısıldadığını duydum.

Ben de avazım çıktığı kadar

bağırdım. "MASSIMO!"

"Fräulein," diye iç geçirdi adam.

Sonra tüfeğinin dipçliğini yüzüme indirdi.

Massimo

B *LAM!*
Çatlak!
Zollner üç farklı nokta arasında gidip geliyor gibiydi.
Ya öyle, ya da yanında ateş eden insanlar vardı. Ama durum buysa,
neden ateşten bir örtü sermediler?
Ve neden daha aşağıya nişan alıp beni gerçekten *vurmaya* çalışmadılar? Tek yaptıkları başımın
bir iki adım üstünden ateş etmektir.
Ve neden kimseye *vuramamıştım* ki?! Sonra Lucia'nın
ormanda bir yerden çığlık attığını duydum. "Massimo!"
Dehşet içinde omzumun üzerinden baktım.
Kahretsin -
Haklıydı; dışarıda başka erkekler de vardı. Ona
bu şansı tanıdığım için kendime lanet ettim - Ve
sonra kendimi yavaşlamaya ve düşünmeye
zorladım.
Pekala, oraya gidip onu geri getirmem gerekecek.
Sonra bir silah sesi daha duyuldu.
Çatlak!
Pencere camları çoktan kırılmıştı, bu yüzden kurşun sadece duvara isabet etti.
Ama önce Zollner'ı öldürmeliyim.
Tüfeğimi yanıma aldım ve karnımın üzerinde sürünerek odadan çıktım.
Çatlak!
Başka bir kurşun Fransız penceresinden geldi ama başımın iki metre üstündeki duvara isabet etti.
Lucia'nın çıktığı yoldan çıkmak yerine, ön kapıyı kapatan ağır büroyu kenara ittim ve o taraftan
çıktım.
Orada kimse yoktu.
Lucia'yı görüp göremeyeceğimi anlamak için ormana baktım ama karanlıkta bir şey görmek
neredeyse imkânsızdı.

Acaba doğrudan onun çılgılığının peşinden mi gitsem diye düşündüm -

Çatlak!

Silah sesi kulübenin diğer tarafında yankılandı.

Hayır, ben karar verdim. Önce Zollner'in icabına bakmalıyım.

Evin solundaki ormana doğru yola çıktım. Sonra Zollner'in yanından geçecek şekilde döndüm.

Başka silah sesi yoktu.

Beretta'mla ağaçların arasından sessizce süzıldüm. Kalbim göğsümde gümbürdeyerek ormanda ağaçtan ağaca ilerledim...

Ve sonunda silah seslerinin geldiğini düşündüğüm noktaya ulaştım.

Kendimi olabilecek en kötü duruma -Zollner'in beni beklediğine- hazırladım ve bir ağacın arkasından eğilirken tabancamı uzattım.

Gördüğüm şey önce kafamı

kariştirdi, sonra da beni öfkeliendirdi.

Üç ayrı tripoda yerleştirilmiş üç tüfek vardı.

Hepsinin tetiklerine bağlı bir tür mekanik cihaz vardı ve üç cihaz da merkezi bir metal kutuya giden bir kabloya takılıydı.

Bir çeşit uzaktan kumanda cihazı olduğunu tahmin ediyordum. Kimse bana ateş etmiyordu.

Daha doğrusu, uzaktan kumandalı üç *makine* ateş ediyordu - bu da korkunç nişancılığı açıklıyordu. Ama bu muhtemelen Zollner'in -

"Lucia," diye fısıldadım, sonra evin diğer tarafındaki ormana doğru koşmaya başladım.

Lucia

T O pislik beni bayıltmış olmalı.
Kendime geldiğimde yüzüm acıyordu - ellerim de öyle. Başımın üzerine gerilmişlerdi, bileklerim bağlıydı ve onlar tarafından çekiliyordum. Ayaklarım ve bacaklarım Zollner beni arkasından sürüklerken çamurda ilerliyordum.

Massimo için çığlık atmaya çalıştım -

Ama ağzımda bir şey vardı. Bir çeşit tıkaç.

Ayaklarımı tekmelemeye çalıştım -

Ama ayak bileklerim de bağlıydı.

Birdenbire durduk. Zollner ellerimi bıraktı ve çamurlu zemine yığıldım. Üstümde bir tampon belirdi; sağımda bir lastik vardı.

Zollner aracın arka kapağını açtı. "İşbirliği yapsaydınız bu çok daha kolay olurdu."

Sonra bana doğru uzandı.

Yan döndüm ve arabanın altında kıvranmaya çalıştım ama Zollner beni geri çekti ve ayağa kaldırdı.

Neşeli sesiyle, "Arka tarafa gidin," dedi.

BANG!

Korkuyla irkildim - ve aynı anda Zollner de arkamdan irkildi.

Bunu izleyen sessizlikte ikimiz de bir tıslama sesi duyduk:

fssssssssss

Sonra ikinci bir atış - *BANG!*

fssssssssss

"*Scheisse...*" diye mırıldandı arkamdaki tuhaf

adam. "ZOLLNER!" Massimo karanlığın içinden

kükredi. Kalbim yerinden fırladı!

Sonra Zollner kolunu boynuma dolayıp tabancasının soğuk namlusunu başıma dayayınca midem bulandı.

"Onu Range Rover'a bindirdiğimde beni öldürmek için beklemeliydiniz, *Herr Rosolini*," dedi Zollner

neşeyle söyledi. "Lastiklerime ateş etmek sadece çileyi uzatır."

"BIRAKIN GİTSİN!"

"Mmmm... Sanmıyorum."

Zollner vücudumu önünde tutarak beni de kendisiyle birlikte sürükledi. Onun elinden kurtulmaya çalıştım -

"Ah, ah, ah," diye fısıldadı ağzını tenime daha sert bastırırken. "Sakin olun, *Fräulein*. Silahımın patlamasını istemeyiz, değil mi?"

Zollner beni canlı kalkan olarak sürüklemeye devam etti. Önümde Range Rover'ı görebiliyordum.

Ve uzakta bir nehir kükrüyordu, suları tüm ekstra yağışlarla şişmişti. Zollner beni toprak bir yoldan -şimdi *çamurlu* bir yol- geçirdi ve ormana geri götürdü.

Yolun karşısındaki ağaçların arasından bir gölge koşarak çıktı ve Range Rover'ın arkasına saklandı. "Bırak onu, Zollner!"

"Neden dışarı çıkmıyorsunuz, böylece konuşabiliriz, *Herr* Rosolini?" "Bana 'Massimo' dediğinizi sanıyordum."

"Bana 'Zollner' dışında bir şey demeyi reddediyorsun, bu yüzden henüz o arkadaşlık seviyesinde olmadığımı varsayıyorum."

"Onu bırakırsan arkadaş *olabiliriz*. Ayrıca Aurelio'nun sana ödediğinin on katını öderim." "O-ho - miktar arttı!"

"Öyle."

"Teklifiniz için teşekkür ederim - ama size daha önce de söyledim: eğer satın alınabileceğim duyulursa, kimse beni bir daha işe almaz."

"Asla söylemeyeceğim."

"Ama Aurelio kesinlikle yapacak - *bunda* hiç kuşkunuz olmasın. Tabii beni öldürmezse."

"Bu senin, benim ve Lucia'nın arasında kalabilir. Yarın gidiyoruz - gitmemize izin verebilirsin." Sesinin yakınlığından Massimo'nun bizi ormana kadartakip ettiğini düşündüm.

"Ve itibarımı mahvetmek mi? *Tsk, tsk, tsk*. Hiç sanmıyorum. Bu aynı zamanda profesyonel bir intihar olur." Zollner beni sürüklemeye devam ederken, arkamızdaki nehir gittikçe daha gürültülü bir hal alıyordu.

"O zaman fiyatını söyle," diye bağırdı

Massimo. "Pekala... bir *beeeellion* dolar!"

Yemin ederim o orospu çocuğu aynen *Austin Powers*'daki Dr. Evil gibi söyledi.

Sonra Zollner bir kahkaha patlattı. "Taklidimi beğendiniz mi? Serçe parmağımı ağzımın köşesine koyardım ama silahı nişanlınızın şakağına dayamak zorundayım."

Size şunu söyleyeyim, kafanıza silah dayanmış bir şekilde çamurda sürüklenmek hiç de kolay değil.

Ancak kafanıza silah dayanmış bir deli tarafından çamurda sürüklenmek tamamen başka bir şeydir.

"Sabrım tükeniyor, Zollner!" Massimo kükredi.

"O zaman dışarı çık da seni vurayım!" Zollner neşeyle seslendi. Bir saniye sonra bir araba kapısının açıldığını duydum.

Kalbim umutla çarpıyordu. Massimo'nun motoru çalıştırmayı deneyeceğinden emindim - ne de olsa arabayı Treporti'de düz kontak yapmıştı -

Yine de başladığında ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Anahtarlar bende *Bay* Rosolini," diye bağırdı Zollner. "Motoru çalıştırabilerseniz bile

Fräulein ve ben zaten ağaçların derinliklerindeyiz. Bize ulaşmanızın hiçbir yolu yok." Arabanın motoru kükreyerek çalıştı.

Düz kontak yaptı!

Zollner öfkeyle içini çekti. "Size *söyledim*, buradaki ağaçlar çok kalabalık - gelip bizi almayı beklemeniz mümkün değil!"

Massimo Range Rover'ın motorunu çalıştırdı.

Lastikleri çamurda patinaj yaptı - ve sonra çekiş gücü kazandı.

Çamurlu yolda sert bir şekilde sağa döndü, iki patlak lastiği *flap flap flap* yapıyordu.

Doğrudan bize doğrultulduğunda, farları kör edici bir ışık patlamasıyla yandı - Tam bize doğrultulmuştu.

"Oh... şey, *bu* uygunsuz bir durum..." Zollner beni nehre doğru sürüklemeye devam ederken homurdandı.

Massimo

I Range Rover'ı Zollner ve Lucia'ya doğru yönlendirdi.
Zollner haklıydı: Range Rover'ı o ağaçların arasından geçirebilmemin imkanı yoktu - Ama ben ne halt ettiğini görebiliyordum.
Farları yaktım -
İşte oradaydı, ileride, ormanın 60 metre kadar içinde.
Lucia'yı arkasından sürüklüyor, onu canlı kalkan olarak kullanıyordu - Ve iddia ettiği gibi kafasına silah dayamıştı.
Kanım kaynadı.
Keşke Lars'ın tüfek kullanma yeteneği bende de olsaydı da Zollner'i gözlerinin ortasından vurabilseydim.
Ama ben Lars kadar iyi *değildim* - yani ne olursa olsun, yakın mesafeden olacaktı.
Zollner'in görünüşünün beni şaşırttığını söylemeliyim.
Oldukça kısaydı. Lucia'nın arkasında kalmak için çömeldiğini biliyordum, ama görünmüyordu. 1.80'den çok daha uzun.
Kahverengi bir av ceket, kahverengi bir pantolon ve bandına küçük gülünç bir tüy takılmış koyu yeşil bir İsviçre dağ şapkası giymişti.
Yüzü temiz tıraşlıydı. Bundan fazlasını anlayamadım.
Range Rover'dan indim, çamurlu yolda koştum ve bir ağacın arkasına daldım. Şu anda Zollner beni göremiyordu - muhtemelen farlar onu kör etmişti. Ama farların önüne geçtiğim anda bir silüete dönüşecektim... ve bir hedefe. Bu yüzden ağaçları siper olarak kullanmam şarttı.
Yakınlardaki nehir, son altı gündür yağın yağmurla birlikte her zamanki büyüklüğünün üç katına ulaşmıştı.
"Beni takip etmeyin *Herr Rosolini*," diye seslendi Zollner ormanın içinden. "Sonunun sizin için iyi olmayacağını garanti edebilirim."
"Teşekkürler, bunu dikkate alacağım," diye bağırdım ağaçtan ağaca atlarken.
"Bu sizi gerçekten son kez uyarışım. Bundan sonra sonuçları *senin* başına kalacak."
"Anladım."

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Sonra Zollner bağırdı, "Daha önce hiç
zattere ve zattieri?"

"Zattere" salları anlamına geliyordu. "Zattieri" sal sürücülerini demekti.

Bu lanet psikopat neden bahsediyor?

"Hayır," diye bağırdım başka bir ağacın arkasına dalarken. "Neden beni aydınlatmıyorsun?"

Zollner konuşuyorsa, ne yaptığına o kadar az dikkat ediyordur diye düşündüm.

Belki hata yapar ve Lucia'yı tehlikeye atmadan onu vurabilirdim.

Zollner, "Orta Çağ'da Venedik'in büyük ticaret gemileri filosu için *umutsuzca* oduna ihtiyacı vardı," diye seslendi. "Ancak Venedik'te hiç ağaç *yoktu* ve önceki yüzyıllarda Venedik lagününün kıyılarını ormansızlaştırmışlardı. Bu yüzden şehir, içinde bulunduğumuz bölgenin büyük bir bölümünü sadece kereste için satın aldı. Ancak sorun şu ki, tüm bu ağaçları yaklaşık 100 mil boyunca hedeflerine nasıl ulaştıracaklardı?"

"Çözüm oldukça zekiceydi. Ağaçları kesip sal haline getirdikleri ve Venedik lagününe kadar yüzdürdükleri koca bir endüstri doğdu. Büyük su kütlesine ulaştıklarında, *zattieri* teknelerini şehre doğru yönlendiriyordu. Hedeflerine ulaştıklarında, salları sökülür ve ahşap, dünyanın dört bir yanına yelken açacak gemilerin yapımında kullanılırdı.

"Sadece bu da değil, sallara günlük bölgelerden erzak da yüklenebiliyordu! Yani Venedikliler sadece odun değil, metal, kumaş, peynir, her türlü et ve meyve de alıyorlardı... muhteşem bir erzak çeşitliliği.

"Sorun şuydu ki, kütükleri Padola'dan sallaların inşa edildiği Perarola kasabasına yüzdürmek için muazzam miktarda suya ihtiyacınız vardı. Normalde nehirlerde olandan çok daha fazla su. Bu yüzden Padola kasabası *stua* ya da yapay barajlar inşa etti... arkamdaki gibi."

Kahretsin.

Ağaçların arasından Zollner'in bahsettiği şeyi gördüm. Nehir boyunca uzanan taş bir baraj ve üzerinde üstü kapalı bir geçit vardı. Barajın kendisi yaklaşık 40 feet yüksekliğinde ve 100 feet genişliğindeydi. *Stua*'nın dibindeki 20 ayak genişliğindeki savak kapısı açıktı ve büyük miktarda azgın suyun geçmesine izin veriyordu.

Gerçi diğer tarafta çok *daha fazla* su birikmiş olduğunu tahmin ediyordum. Zollner ağaçlardan ayrıldı ve Lucia'yı barajın tepesindeki ahşap yürüme yolunda sürüklemeye başladı.

"Tomrukları keserken aylarca yetecek suyu *stua*'nın arkasında depolarlardı." Zollner, altından akan suların sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kalmıştı. "Sonra tüm o suyu devasa bir patlamayla serbest bırakırlar, tüm kütükleri kaldırır ve 50 mil aşağıya doğru yüzdürürlerdi. Keresteler Perarola'ya ulaştığında, *zattieri* salları inşa eder, bunlar da 50 mil *daha* aşağıya, lagüne doğru sürüklenir ve nihai varış yerleri olan Venedik'e ulaşırlardı. Tarih *büyüleyici değil mi?!*"

"Büyüleyici," diye bağırdım. Deliyi oyalayacak herhangi bir şey.

Zollner, Lucia ile birlikte *stua'nın* üstü kapalı geçidinden geçip nehrin karşı kıyısına kadar geldi.

Birkaç saniye sonra ağaçların arasından çıktım.

Haklı olduğumu görebiliyordum: Barajın sol tarafındaki su seviyesi, sağ taraftaki hızlı akan dereden önemli ölçüde daha yüksekti.

Geçidin kenarına ulaşır ulaşmaz Zollner tabancasını Lucia'nın başından çekti. Tam zamanında ahşap bir sütunun arkasına çömeldim.

BLAM!

Atış tahtadaki kıymıkları patlattı.

"Daha fazla yaklaşmayın *Bay Rosolini*," diye bağırdı Zollner, Lucia'yı ağaçların arasında daha da geriye sürüklerken. "Bu sana son uyarım."

Lucia

A Zollner'in beni az önce üzerinden sürüklediği barajın tabanından sarı bir ateş topu patladı - Massimo şu anda onun üzerindeydi. Şok dalgasını yüzümde hissettim.

Ve tüm yapı kaymaya ve sarmaya başladı.

Dev çatlaklar ortaya çıktı ve barajdan *daha* da *fazla* su fişkırmaya başladı.

Panik içinde çığlık attım - ama ağzımdaki tıkaç yüzünden, parçalanmış taşların ve akan suyun gürültüsünden kendimi zar zor duyabiliyordum.

Gözlerim yürüyüş yolunun ahşap korkuluklarında ayağa kalkmış Massimo'daydı - Ve 30 fit aşağısındaki azgın nehre atladı.

Parçalanmış yapıdan mümkün olduğunca uzağa, çalkalanan sulara doğru atladı. Baraj kendi üzerine çökerken molozları temizledi -

Ama hemen nehir tarafından yutuldu.

Karanlıkta onu bulmak için gözlerimi zorladım

- Ama ondan hiçbir iz göremedim.

Tıkacımın arkasından dehşet içinde çığlık attım. Zollner arkamdan iç çekti.

"Ne büyük kayıp," dedi. Sonra "Yürüyecek misin, yoksa seni tekrar çekeyim mi?" diye sordu. Tek yapabildiğim çığlık atmaktı.

Kollarımı başımın üzerine çekti ve beni çamurun içinde sürüklemeye başladı.

I korkunç görüntülerin zihnime dolmasını engelleyemedim.

Arabanın ön koltuğundaki annem ve babam, suikastçinin kurşunları onlara isabet ederken sarsılıyorlardı - Ahırdaki adam, tüfeği ateşlediğimde yüzü kanlar içinde kalmıştı - Massimo nehrin çalkalanan yüzeyinin altında kayboluyordu.

Dehşet durmuyordu.

Acı da öyle. Zollner beni sürüklerken neredeyse omuzlarım yerinden çıkacaktı.

Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra, yanında bir araba park edilmiş küçük bir kulübeye ulaştık. O

Beni ahşap verandaya çekti ve yumruğuyla kapıya vururken beni orada öylece bıraktı. "Bize yardım edin - *Tanrım*, lütfen, bize yardım edin!" diye bağırdı paniklemiş bir sesle.

İlk başta ne yaptığını anlamadım - Ama anladığımı anda dehşet içinde ona baktım.

"Yardıma ihtiyacımız var - burada bir kız yaralı!" Zollner kapıya vururken bağırmaya devam etti. Üstümüzde bir ışık yandı ve kapı birazcık açıldı.

Orta yaşlı bir adam dışarı baktı ve beni yerde yatarken gördü. Şok içinde gözleri büyüdü.

Tüm vücudum çamur içindeydi, saçlarım ıslak ve tel teldi.

Adamı görür görmez tıkaçımın arkasından çığlık attım ve başımı şiddetle *HAYIR* diye salladım!

"Tanrı'ya şükür," dedi Zollner, sesi rahatlamıştı. "Kızım çok kötü yaralandı - arabanızı ödünç alabilir miyiz?"

"Onun nesi var?" diye sordu adam kapıyı açıp bana bakarken. "*Ağzında* bir şey mi var?"

"Evet, aslına bakarsanız var," dedi Zollner hoş bir şekilde, sonra silahını kaldırdı ve adamı başından vurdu.

BANG!

Adam yanıma yığılırken çığlık attım ve ağladım.

Zollner cesedin üzerine çıktı ve "Burada başka kimse var mı?" diye seslendi.

Bir kadın sesi duyuldu - "Bu gürültü de neydi?! Kim - HAYIR! - " *BANG!*

Sonra onun da sesi kesildi.

Verandada uzanırken hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Bir dakika sonra Zollner parmaklarının arasında bir çift araba anahtarı şingirdatarak dışarı çıktı.

"Yaaaay!" dedi heyecanla, ödülünü yeni bulmuş bir çocuk gibi. "Şimdi - arabaya kadar yürüyecek misin, yoksa seni sürükleyeyim mi?"

Tek yapabildiğim ölü adamın gözlerinin içine bakmaktı. Cevap vermediğimde, Zollner teatral bir şekilde iç çekti.

Beni verandadan arabaya doğru sürüklerken, "Bunu kendin için gerçekten çok daha kolay hale getirebilirsin," dedi.

Lütfen Tanrım, gözyaşlarımla dua ettim. Lütfen Massimo'nun iyi olmasına izin ver.

Massimo

I Dalmak yerine barajdan atladım çünkü bacaklarımı kırmanın boynumu kırmaktan daha iyi olacağını düşündüm.

Endişelenmeme gerek yoktu - su yeterince derindi.

Bu benim lehime olan *tek* şanstı.

Atladıktan saniyeler sonra cehennemin içine daldım. Ateşli bir uçuruma değil, kaos ve soğuğa.

Buzlu su beni bütünüyle yuttu.

Her şey karardı ve kulaklarımı sağır edici bir kükreme doldurdu. Sanki bir canavar beni pençesine almış gibi etrafımda döndüm.

Beynimi korumak için başımı kollarımla kapattım.

Ama vücudumun geri kalanı çıkıntılara ve kayalara çarptı.

Nefesimi olabildiğince uzun süre tuttum - sonsuzluk gibi gelse de belki iki dakika - ama

Sonunda biraz hava almak için yüzeye çıktı.

Bir ağız dolusu su ile karşılaştım ve tekrar suya daldım.

Öleceğimden emindim -

Karanlıkta Lucia'nın yüzünü gördüm -

Ve sonra girdabın daha yavaş bir kısmına kaydım.

Nefes almak için başımı suyun üstüne çıkardım -

Ve kurtuluşumu gördüm.

Yeni devrilmiş bir köknar ağacı 50 metre ötedeki suyun üzerine sarkıyordu.

Altına girene kadar tüm gücümle tekmeledim ve bir dala tutunmayı başardım. Su etrafımda kükredi ve beni altına aldı -

Ama önce başka bir dalı, sonra diğerini tutmayı başardım. Yavaş yavaş kendimi karaya doğru çektim.

Ta ki kendimi çamurlu kıyıya atıp yere yığılana kadar.

Yaklaşık 10 dakika boyunca orada yattım - hırpalanmış, bitkin ve iliklerime kadar üşümüştüm. Ama Lucia'yı düşündüm.
Ve bana nasıl ihtiyacı olduğunu.

Ve titreyerek kendimi ayağa kaldırdım.

Geldiğim yerden nehrin yukarısına doğru baktım.

Barajı ya da ondan geriye kalanları görmek imkansızdı.

Ama tahminimce yarım mil aşağıya taşınmışım. Muhtemelen daha fazla. Üç büyük sorunum vardı.

Bir: Zollner ve Lucia nehrin diğer tarafındaydı. Görünürde hiçbir köprü yoktu, bu yüzden neredeyse kesinlikle ölmeden çalkalanan suları geçmenin bir yolu yoktu.

İki: Islaktım ve donuyordum ve gecenin soğuk havası durumu daha da kötüleştiriyordu. Bir sığınak bulup ısınmam gerekiyordu yoksa hipotermiye yenik düşecektim.

Üç: Nehri geçebilsem bile Zollner'e yetişmem sonsuza kadar sürerdi. Tahminime göre bir araba çalıp Padola'dan kaçacaktı.

Sanki şüphelerimi doğrulamak istercesine, nehrin diğer tarafında uzaktan gelen bir silah sesi duydum.

Çatlak!

Lucia'nın vurulduğunu hayal ettiğimde kalbim göğsümde durdu.

Ama Zollner'in bunu yapmayacağını biliyordum. Onu Aurelio'ya sağ salim teslim etmek istiyordu.

Silah sesi muhtemelen Zollner'in kaçışına engel olan talihsiz bir kişi içindi.

Hayatta olmam dışında tek şansım Zollner'in onu nereye götüreceğini bilmemdi: San Michele mezarlık adasına.

Belli ki bir tuzaktı. Aurelio, Zollner'in bu bilgiyi asla açıklamayacağını söyledi.

benim gelmemi *istedi*.

Ama en azından Lucia'nın birkaç saat içinde nerede olacağını

biliyordum... Yani nereye gideceğimi biliyordum.

Çamurlu nehir kıyısından topallayarak uzaklaştım, ısınacak bir yer bulmaya niyetliydim...

Sonra gidip Lucia'yı kurtaracak ve intikamımı alacaktım.

Karanlığın içinde tökezlerken, onun gülümseyen yüzünü hayal ettim... Ve onu aldığı için Zollner'e yaşatacağım tüm dehşeti.

I şanslıydım. Rastladığım ilk kulübe ıssızdı.

Daha da şanslıydım: İçeri girdiğimde sıcak su olduğunu keşfettim.

Sırılsıklam ıslak giysilerimi çıkardım ve vücudum ısınana kadar düşün altında durdum. Kendimi yeniden yarı insan gibi hissettiğimde kurulandım ve kabinde üzerime uyabilecek giysiler aradım. Ne yazık ki *o kadar* şanslı değildim. Bulduğum her şey bebek boyutundaki insanlar için tasarlanmış gibiydi.

Bu yüzden giysilerimi sıcak suda ıslattım ve tekrar giymeden önce mümkün olduğunca sıktım. Birkaç dakika içinde her şey yeniden soğudu ama çıplak kalmak istemiyorsam başka seçeneğim yoktu.

Giyindikten sonra dışarı çıktım ve çamurlu yoldan kasabaya doğru topallayarak yürümeye başladım. Kulübeden yanıma aldığım tek şey bulduğum bir pançoymdu. En azından çiseleyen yağmurun beni tekrar iliklerime kadar ıslatmasını engelliyordu.

Lucia'yla Aurelio'nun adamlarını öldürdüğümüz yeri bulmaya çalışmayı düşündüm. Kulübede cep telefonum ve geride bıraktığım tüm kuru giysilerim olacaktı - *eğer* polis iki cesedi bulup her şeye kanıt olarak el *koymasaydı*.

Ancak, Lucia ile ilk geceyi geçirdiğimiz kulübeme geri dönersem, Treporti'den çaldığım arabayı geri alabilirdim. Ayrıca evimde bir sürü kuru giysim de vardı.

Ancak şu anda nerede olduğuma dair hiçbir fikrim olmadığını düşünürsek, bu yerlerden herhangi birini aramak samanlıkta iğne aramak gibi olurdu.

En azından bu yolda ilerlemeye devam edersem sonunda Padola'ya ulaşacağımı biliyordum.

Ben de öyle yaptım. İki saat boyunca karanlıkta tökezledikten ve neredeyse donarak öldükten sonra nihayet kasabaya ulaştım.

Hava karanlıktı - muhtemelen sabah 2 ya da 3 civarıydı - ve hiçbir yer açık değildi. Ben de Niccolo'yu ilk aradığım telefon kulübesine gittim.

Hatalı olduğunu biliyordum ama umurumda değildi.

Aslında, Zollner'in konuşmaya kulak misafiri olmasını *istedim*. Aurelio'nun onun için geldiğini bilmesini *istedim*.

Cebimde hala biraz bozuk para ve bir tomar ıslanmış banknot vardı, bu yüzden telefona birkaç bozuk para attım ve aradım.

Niccolo cevap vermeden önce telefon beş kez çaldı. Sesi uykulu ve telaşlı bir karışımdı.

"*Sorun nedir?*"

"Aurelio bir profesyonel gönderdi. Lucia'yı yakaladı."
"Kahretsin. İyi misin?"

"Yaşıyorum."

"Yaralandın mı?"

"Biraz yaralandım ama iyi olacağım."

"Lars henüz gelmedi - dört ya da beş saat içinde gelecek - "

"Biliyorum. Padola'ya gelmemesi gerektiğini ona söylemeni istiyorum. Benimle başka bir yerde buluşmalı."

"Nerede?"

"Yoldan arayıp size haber veririm. Bu telefon dinleniyor."

Telefonun diğer ucunda bir duraklama oldu.

"O zaman ne halt etmeye oradan ÇAĞRI yapıyorsun?!"

"Zollner'in onu öldüreceğimi bilmesini istiyorum," diye hırladım. "Bunu duydun mu?"

Friedrich? Çok yavaş ve acı dolu bir şekilde öleceksin."

Niccolo'nun kafası karışmış gibiydi. "Bakalım doğru anlamış mıyım - şu anda Lucia'yı kaçıran adama bir MESAJ gönderiyorsun."

"Doğru."

"'Yavaş ve acılı bir ölüm' - bu olayı kişiselleştirmektir."

"Neyse o."

"Aslında, Lucia'nın koruması olmanız gerektiği düşünüldüğünde, bu ÇOK kişisel bir durum."

Cevap vermeyince Niccolo homurdandı. "Bana onunla yatmadığını söyle."

"Yapabilirim, ama yalan söylemiş olurum."

"Seni lanet olası aptal - Dul kadın - "

"Öyle bir şey değil," diye araya

girdim. "O zaman tam olarak neye

benziliyor?!" "Ona evlenme teklif

ettim." Bir uzun duraklama daha.

"Her konuştuğunda, beni bir daha şok edemeyeceğini düşünüyorum - ve sonra gidip

y a n ı l d ı ğ ı m ı kanıtlıyorsun. Ona evlenme mi teklif ettin?!"

"Ve o da 'evet' dedi."

"İsa - Massimo - "

"Başlama. O güvende olduğunda beni daha sonra azarlarsın."

"Bunu bana neden kayıtlı bir hat üzerinden söylüyorsun?! Senin üzerinde çok daha fazla kozu olacak - "

"Zollner zaten biliyor. Peşimizden gelmeden önce biliyordu."

Niccolo tekrar inledi. "Harika. Söyle bakalım, yeni nişanlını nasıl kurtaracağız?"

"Zollner onu Venedik yakınlarındaki mezarlık adası San Michele'ye götürüyor. Lucia'yı

Aurelio'ya orada teslim edecek."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Zollner söyledi."

"Sana söyledi mi?!"

"Evet."

"O zaman çok açık ki - "

"Bir tuzak."

"Onu yem olarak kullanıyor - "

"Çünkü onun peşinden geleceğimi biliyor."

"Sadece bu da değil, hepimizi aynı anda öldürebilmek için bizi getirmenizi istiyor!"

"Biliyorum."

"Ne yani, kurduğu tuzağa doğru mu gitmek istiyorsun?!"

"Eğer Lucia'yı kurtarmamın tek yolu buysa, o zaman evet, bunun içine doğru yürüyeceğim,"
dedim acımasızca. *"Gerekirse bunu tek başıma yaparım."*

"Tanrı aşkına, bunu yapma. Sadece... yola çıktığında beni ara ki Lars'a seninle nerede
buluşacağımı söyleyebileyim. Dario ve Adriano'yu uyandıracağım ve bir plan yapacağız."

"Pekâlâ."

"...Massimo?"

"Evet?"

"İyi olmana sevindim."

"Hayattayım," dedim. "O güvende olana kadar iyi olmayacağım."

Lucia

I Yolda giderken arabanın bagajında yatıyordum. Üşümüştüm, çamura bulanmıştım ve el ve ayak bileklerimin fermuarı hâlâ bağlıydı. Etrafım zifiri karanlıktı.

Ama bunların hiçbiri umurumda değildi.

Ölmek istedim.

Tek düşünebildiğim Massimo'nun azgın nehre atlaması ve bir daha çıkamamasıydı.

Onun o son anısı arasında gidip geliyordum.

Ve annemle babamın arabada öne doğru yığılmış bedenlerinin görüntüsü. Kalbim o kadar acıyordu ki sadece bitmesini istedim.

Gidip onlara katılmak istedim.

Karanlıkta yüzüğüme dokundum ve kederime rağmen gülümsedim.

Son nefesimi verdikten sonra Massimo orada beni bekliyor olacaktı...

Ve sonra beni aileme götürebilirdi.

Tek istediğim buydu.

Araba yavaşladı ve yolun kenarına park etti. Motor çalışmaya devam etti, ama bir ses duydum.

Arabanın kapısı açık.

Zollner'in fikrini değiştirip değiştirmediğini ve beni öldürmeyi planlayıp planlamadığını merak ettim. Eğer öyleyse, umurumda olmazdı. Karşı bile koymazdım.

Bagajı açtı ve bagajın küçük ampulünün loş ışığında bana sırtıttı. Artık o aptal şapkasını takmıyordu ve kısa kesilmiş saçlarını görebiliyordum.

"İyi haberlerim var, *Fräulein!*" dedi ve cep telefonunu kaldırıp ekrana dokundu. Bir kayıta iki ses konuşmaya başladı...

Ve içlerinden birini tanıdığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Sorun nedir?"

"Aurelio bir profesyonel gönderdi. Lucia'yı yakaladı." "Kahretsin. Sen iyi misin?"

"Yaşıyorum."

"Yaralandın mı?"

"Biraz yaralandım ama iyi olacağım."

Doğrulmaya çalıştım ve hemen başımı bagajın iç kısmına çarptım. Acıyordu ama umurumda değildi.

"O YAŞIYOR MU?!"

Zollner kaydı durdurmak için ekrana dokunurken "Öyle görünüyor," dedi neşeyle. Bu durumdan duyduğu mutluluk beni temkinli olmaya itti. "Neden bu kadar mutlusun?"

"Çünkü tekrar yola koyulduk. Massimo'nun görünürdeki ölümü, nasıl diyorsunuz - biraz rahatsızlık verdi, değil *mi*? Ama şimdi her şey yolunda."

"Seni bulmaya gelecek - ve seni *öldürecek*." Zollner sırtıttı. "İsteddiği kadar deneyebilir."

Bagajı çarparak beni tekrar karanlığa gömdü - ama daha az umursayamazdım. Saatler sonra ilk kez iki şeyi geri almıştım:

Yaşama isteğim...

Ve umudum.

Yüzüğüme dokundum ve mutluluktan ağladım.

Benim için geliyor.

Massimo

A Niccolo ile telefon görüşmesi yaptıktan sonra seçeneklerimi tarttım. Giyim mağazasına girip kuru giysiler çalabilirim. Ama bir alarm olabilir. Polis gelir ve ben de mahvolurum. Ya da burada, kasabada dükkanların açılmasını bekleyebilirdim. Bu da bir olasılıktı ama *Saatlerce*. Bir araba çalabilirdim... ama ihtiyacım olan son şey çalıntı olarak rapor edilmesiydi. Venedik'e dönerken polisler beni durdurabilir. Ben de kendi kulübeme dönmeye karar verdim. Kasabanın sonuna gittim, tanıdık bir yola saptım ve yürümeye başladım. İki saat sonra, penceresiz arabanın hâlâ kulübemin önünde park halinde olduğunu gördüm. Rahatlayarak iç çektim. Henüz kimse bulamamıştı. Kırık camın içini kontrol ettim. Sürücü koltuğu geçen hafta yağan yağmurdan sırlıslık olmuştur ama umurumda değildi - sadece son bir yolculuk için ihtiyacım vardı. Verandaya doğru yürüdüm, kapının üzerindeki gizli anahtarı buldum - Ama kilidi açmadan önce kapı kolunu denedim. Açıldı. Ben gittiğimden beri burada biri vardı. Bir an için bubi tuzağı olup olmadığını düşündüm. Ama bu hiç mantıklı değildi. Zollner beni San Michele'de istiyordu; evimi patlayıcılarla donatmak için hiçbir nedeni yoktu. Kapıyı sonuna kadar açtım ve ışıkları yaktım... Ve bir anı seline kapıldım. Birlikte geçirdiğimiz ilk 24 saat olduğu için, bu anıların çoğu tartışmalarla doluydu... ama yine de her birine değer veriyordum. En çok da tezgahta nasıl kahvaltı ettiğimizi hatırladım... Onu yatak odasında ilk kez nasıl çıplak gördüğümü... Aramızdaki tüm cinsel gerilim.

Ve sabah ormanı gördüğünde gözlerinin sevinçle parlaması.

Kendimi hayal dünyamdan çekip çıkardım ve etrafıma bakmaya başladım.

Oraya birinin gittiği belliydi. Yerinde olmayan şeyler vardı. Kapalı bıraktığımı bildiğim dolap kapakları açıldı.

Önemli değildi. Burada uzun süre kalmayacaktım.

Yatak odasına girdim. Hava hala onun parfümü gibi kokuyordu. Kalbim sızladı... ve sonra sinirlendim.

Onu geri alacağım... ve Tanrı yoluma çıkan her orospu çocuğunun yardımcısı olsun.

Hızlıca soyundum, havluyla kurulandım ve geldiğim takım elbiseyi giydim.

Evde hiç silah kalmamıştı ama bu önemli değildi; Lars ihtiyacımız olan her şeyi getirecekti.

Birkaç kuru havlu alıp arabaya götürdüm ve sürücü koltuğunun üzerine serdim. Sonra gösterge panelinin altına uzandım, kablolarla oynadım ve motoru çalıştırdım.

Arabayı geri vitese taktım. Tekerleklerin çamura saplanması korkuyordum ama arabayı geri döndürmeyi ve yolda ilerlemeyi başardım.

Dayan bebeğim.

Geliyorum.

Lucia

S Birkaç saat sonra araba durdu ve motor kapandı.
Zollner bagajı açtığında, arkasındaki şafak ışığına karşı gözlerimi kırdım.
Etrafında koyu renk takım elbiseli birkaç adam duruyordu - tanımadığım ama Nona için çalışanlardan ayırt edilemez.
Mafya haydutları.
"Tanrım," diye mırıldandı içlerinden biri beni görünce. "Ne yaptın, onu çamurda mı sürükledin?"
"Aslında evet," dedi Zollner kocaman bir gülümsemeyle, beni bagajdan çıkarıp Ayaklar.
"Gözü morarmış."
Zollner'in tüfeğinin dipçığıyle bana vurduğu yeri kastetmiş olmalı.
"Çok dikkatlisiniz," dedi Zollner hoş bir şekilde, alaycılıktan eser yoktu - bu da onun cevabını daha da alaycı hale getiriyordu.
"Aurelio bundan hiç memnun olmayacak."
"O zaman benimle görüşmekte özgür, beyler. Paramı ödediği sürece."
Venedik lagününün ıssız bir kıyısındaki bir tekne iskelesinin yakınındaydık. Uzaktan şehrin dış hatlarını görebiliyordum.
İskeleye bağlı sürat teknesinin varış noktamıza nasıl ulaşacağımızı düşündüm.
"Ayaklarımı çezecek misin, yoksa oraya *atlamamı* mı istiyorsun?" Alaycı bir tavırla sordum.
Zollner bana yan gözle baktı ve yaramaz bir çocukmuşum gibi parmağını salladı. "Sakın bir şey yapmaya kalkmayın, *Fräulein*. Gözünüzü *bir kez daha* morartmak istemem."
Arkamda diz çöktü ve ayak bileklerimin etrafındaki fermuarları kesmek için bir bıçak kullandı. Onu tekmelemeyi *düşündüm*... ama Massimo oraya vardığında kaçmamız gerekirse diye iyi durumda olmak istediğime karar verdim. Ve iki gözümün de şişmiş olması yardımcı olmazdı.
Zollner beni nazıkçe iskeleye doğru iterken, "Gidelim," dedi.
O kolumdan tutarken sürat teknesine bindik. Mafya babaları da peşimizden geldi ve çok geçmeden lagünde yarışmaya başladık.
Daha büyük olan Murano adasının etrafında dönerken, çok daha küçük olan San Michele adası

karşımıza çıktı. Venedik'in kuzeybatı kıyısından sadece 1200 feet uzaklıkta ve Venedik'e yaklaşık yarım mil uzaklıktaydı.

Büyükannemin *sarayı*, biraz daha güneydeydi.

Aurelio'nun bu yüzden mi orayı seçtiğini merak ettim. Nona onun isteklerini kabul etmezse, belki de beni idam ederken ona dürbünle izletmeyi planlıyordu.

Massimo gelene kadar bekleyin, göt herifler.

Ada temelde dev bir mezarlıktı, ancak bazı güzel bahçeleri de vardı. San Michele'deki en çarpıcı yapı, adaya adını veren kiliseydi. Kilisenin 130 metre yüksekliğinde bir çan kulesi ve beyaz kubbeli bir ön cephesi vardı. Venedik'in daha etkileyici katedralleri ve *palazzolarının* yanında sönük kalsalar da, hem çan kulesi hem de beyaz kubbesi hala oldukça ikonikti.

Belli ki teknedeki başka biri bu konu hakkında bir şeyler okumuştı.

"Zollner heyecanla, "Adını Başmelek Aziz Mikail'den alan adanın aslında iki küçük ada olduğunu biliyor muydunuz?" dedi. Aralarındaki kanal doldurulduğunda 1800'lerin başında birbirlerine bağlanmışlar."

"Öyle mi?" diye mırıldandım.

"*Evet!* Adalardan hiçbiri 1804 yılına kadar mezarlık olarak kullanılmadı. 1797 yılında Venedik'i fetheden Napolyon Bonapart, hijyen açısından tüm cesetlerin Venedik dışına gömülmesine karar verdi."

"Büyüleyici."

Zollner iğnelememi anlamamış gibi görünüyordu. Ya öyle ya da umurunda değildi. "*Daha* da büyüleyici olan şey, mezarlık haline geldikten sonraki on yıllarda deniz suyunun adayı alttan aşındırmasıydı. Tabutlar yeraltına ve körfeze doğru çekilir, burada çıkarılıp yeniden gömülene kadar suda yüzerlerdi!"

Ona baktım. "Sen garip bir orospu çocuğusun. Bunu biliyor musun?" "Ben sadece ilgimi çeken şeyler hakkında tutkuluyum, *Fräulein*." "İnsan öldürmek gibi mi?"

"Çoğunlukla onları avlıyorum." Gözlerimin içine baktı ve gülümsedi. "Ama onları öldürmek de eğlenceli - özellikle de bunu yapmak için para aldığımda."

Omurgamdan aşağı bir korku ürpermesi geçti ve gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Sürat teknesi San Michele'nin beyaz kubbeli cephesinin önündeki rıhtıma yanaştı. İki mafya haydudu kuru zemine çıkmama yardım ettikten sonra Zollner beni duvarlarla çevrili bir avludan geçirerek kiliseye götürdü.

Mabede girdik - ama daha biz oraya varmadan iki sesin tartıştığını duyabiliyordum.

"Bu tahammül edilemez!" diye öfkelenen yaşlı bir adam.

Daha genç ve soğuk bir ses, "Sana *söylediklerimi* yapmalısın baba, yoksa sonuçlarından hoşlanmayacaksın," diye cevap verdi.

...*Baba?*

Bir köşeyi döndüğümüzde neler olduğunu gördüm.

Pahalı bir takım elbise giyen bir adam bir rahiple tartışıyordu.

Takım elbiseli adam uzun boyluydu ama Massimo kadar uzun değildi. Ve onun kadar yapılı da değildi. Yakışıklıydı... ama yüzü acımasız ve kibirliydi.

Bunun Aurelio olduğunu tahmin ediyordum, Massimo'nun kuzeni - ve son üç haftada olan her şeyin arkasındaki pislik.

Etrafında siyah takım elbiseli başka mafya haydutları vardı.

Rahip orta yaşlı biriydi. Gözlük takıyordu ve yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Beş rahibe 15 metre ötede bir grup halinde sinmişlerdi.

"Adayı gelen trafiğe öylece kapatamazsınız!" diye öfkelenen rahip.

Aurelio sıkılmış bir sesle, "Burası bir mezarlık, turistik bir yer değil," dedi. "Kimi araman gerekiyorsa ara - sadece su otobüslerinin burada durmadığından emin ol."

"Onlara ne gerekçe sunacaksın?!"

"Onlara herkeste Covid olduğunu söyle. Lanet olası bir kolera salgını olduğunu söyle. Umurumda değil - sadece tüm trafiği adadan uzak tutun."

"Neden?!"

Aurelio'nun sabrının tükenmekte olduğu belliydi. "Çünkü sana *söyledim, işte bu yüzden*." "Siz *Cosa Nostra* haydutları beni korkutamazsınız!"

Aurelio gülümsedi. Psikopat bakışları beni iliklerime kadar ürpertti. "Ben öyle bir *Cosa Nostra* değilim.

Alışık olduğunuz 'haydut', baba."

"Umurumda değil!" Yaşlı adam gözlerini Aurelio'dan kaçırdı ve diğer mafya babalarına bağırmaya başladı. "Her türlü şeytani planınızla bu kutsal yeri kirletmenize izin vermeyeceğim - " Rahip bağırmaya devam ederken, Aurelio rahatça bir tabanca çıkardı ve onu başından vurdu. Ben dehşet içinde irkildim ve bütün rahibeler çığlık attı.

Rahip yere yığıldı. Yere düşmeden önce ölmüştü.

"Çok geç. Çoktan kirletildi," diye şaka yaptı Aurelio. Sonra rahibelere baktı. "Birinin telefon edip adaya giden bütün trafiği kapatması gerekiyor. Kim gönüllü olacak?"

Gruptaki en yaşlı rahibe titreyen bir el kaldırdı.

Aurelio, "Güzel," dedi, sonra birkaç adamına baktı. "Onu gitmesi gereken yere götürün - ve bize ihanet etmediğinden emin olun." Aurelio rahibeye döndü ve gözlerini ona dikti. "Eğer olanları *birine* anlatmaya kalkarsan, bu kadınların geri kalanına işkence eder ve öldürürüm... Sana da izletirim... Sonra da aynısını sana yaparım. Anladın mı?"

Rahibe inledi ve başını salladı.

"Güzel." Aurelio sıkılmış gibi eliyle bir işaret yaptı. "Geri kalanları kilitleyin ki yolumuza çıkamasınlar."

Bir mafya haydudu en yaşlı rahibeyi çekip götürdü ve iki haydut daha diğer kadınları uzaklaştırdı. Aurelio ölü rahibe bakarken, "Biri şu pisliği sokacak bir yer bulsun," dedi.

Sonra karanlık bir şekilde gülümsedi. "Çok zor olmasa gerek. Yani, *burası* lanet olası bir mezarlık."

Serseriler güldü. İkisi rahibi ayaklarından sürükleyerek götürdü ve karo zemin üzerinde kanlı bir iz bıraktı.

"*Herr Rosolini*," dedi Zollner neşeyle.

Aurelio arkasını döndü. "Demek buradasın. *Nihayet*." Sonra bana döndü ve burnu tiksintiyle kırıştı. "Ne yaptın lan sen, domuz ahırına mı attın onu?"

"Bana onu geri almam için para ödediniz - mükemmel bir şekilde bakımlı olması için *değil*."

"Belki de biraz daha fazla para vermeliydim, böylece lağım faresi gibi görünmezdi." Aurelio yanıma geldi ve bir parmağını çenemin altına koydu.

Hemen ondan uzaklaştım.

"Sakin ol prenses. Sadece malların düzgün olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum, böylece büyükannen sinirlenmez."

"Siktir git," diye hırladım.

"Dikkatli ol, yoksa bunu sana ödetirim. Tanrım, Zollner - yüzüne vurmak zorunda mıydın?"

"Zorluk çıkarıyordu," diye açıkladı İsviçreli avcı en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden.

"Bir dahaki sefere morlukların görünmeyeceği bir yere vur." Aurelio parmaklarını şıklattı ve iki adamını işaret etti. "Onu rahibelerin odasına -ya da rahiplerin odasına ya da her neresiyse oraya-

götürün ve duş aldırın. Dul buraya geldiğinde bok gibi görünmesini istemiyorum."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "Büyükannem buraya mı geliyor?" Aurelio soğuk soğuk gülümsedi. "Seni hayatta tutmak istiyorsa."

Bunu söylerken tüylerim diken diken oldu.

"Bu arada," diye söze girdi Zollner, "Massimo hala hayatta... ve dahası, o ve *Fräulein* nişanlandık!"

Aurelio Zollner'e baktı -

Sonra bana baktı ve bir kahkaha patlattı. "Aman Tanrım - bu gerçek olamayacak kadar güzel." Zollner gülümsedi. "Hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

Aurelio'ya ters ters baktım. "Massimo benim için geliyor." "Oh, buna *güveniyorum*."

"Ve bunu yaptığında, *boku* yedin."

Aurelio bana haince gülümsedi. "Biliyor musun, ikinizin evlenmesi seni benim kuzenim yapar. Yani... *eğer* gerçekten olursa. Nişanlının düğüne gelemeyecek olması çok kötü."

Sonra gülümsemesi kayboldu ve eliyle işaret etti. "Götürün onu."

Massimo

I Padola'dan ayrıldıktan bir saat sonra yoldan çekildim ve bir benzin istasyonundan aradım. Lars o sırada eve varmıştı. Anlaşılan Niccolo onu bilgilendirmişti çünkü bana bir uyarıda bulunmuştu.

"İnternette adanın haritasına baktım ve durum hiç iyi değil. Adanın güneyinde olacaklar. Bu da demek oluyor ki sadece bir kaleyi istila etmek zorunda değiliz, aynı zamanda çan kulesiyle yüksek bir yere sahip olacaklar. Eğer iyi bir keskin nişancıları varsa, yaklaşırken bizi vurabilirler."

"Zollner Lucia'yı teslim ettikten sonra da kalırsa, muhtemelen mükemmel bir keskin nişancıları olacak." *"Harika,"* dedi Lars iç çekerek. *"Bu Normandiya'daki plajlara saldırmak gibi olacak."*

"Evet ama D-Day'de Müttefikler kazanmıştı."

"Evet... 4400 adam pahasına."

"Neşelen," dedim darağacı mizahıyla. "4400 adamımız yok, yani o kadar da kötü olmayacak." Lars acı acı güldü, sonra benimle nerede buluşacağına dair talimatlarımı not aldı.

Arabaya geri dönüp tekrar sürmeye başladığımda Lars'ın söylediklerini düşündüm. *Eğer iyi bir keskin nişancıları varsa, yaklaşırken bizi vurabilirler.*

Zollner'in iyi bir nişancı olduğundan hiç şüphem yoktu. Beni ormanda öldürmemesinin tek nedeni, kardeşlerimi katliama götürmemi istemesiydi.

Bu sefer Zollner beni öldürmeye çalışacaktı.

Vurulmadan önce Lucia'ya nasıl ulaşabilirim?

Bu soruyu düşünürken, sürücü tarafındaki kapı rüzgârın etkisiyle tıkırdamaya başladı. Düzgün kapatmamış olmalıyım diye düşündüm ve tekrar kapatmak için açtım -

Ve bunu yaptığım anda bir ilham patlaması yaşadım.

Hemen arabayı geri çevirdim, ankesörlü telefona geri döndüm ve Lars'ı aradım.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu endişeyle. "Evet. Bir fikrim var."

Ona ne düşündüğümü söyledim, *"Bu delilik"* dedi.

Sonra ekledi, *"İşte tam da bu yüzden işe yarayabilir..."*

T İki saat sonra, Lucia ile yolculuğumun başladığı küçük kasaba olan Treporti'ye geri dönmüştüm.

Güneş doğmak üzereydi ve ben uykusuzluktan bitkin düşmüştüm. Uyumaya çalışmam gerektiğini biliyordum.

şansım varken, ama denemek bile anlamsızdı. Zihnim saatte milyonlarca mil hızla koşuyordu ve onu durdurmak için hiçbir umut yoktu. Tek düşünebildiğim Lucia ve onun ne kadar korkmuş olabileceğiydi.

Uykusuzluktan dolayı biraz yemek yemem gerektiğine karar verdim ve küçük bir kafenin önüne park ettim.

Ben dışarı çıkarken, yandaki dükkândan yaşlı bir dükkân sahibi çıktı ve bana bağırmaya başladı. Be

n. "Hey - hey, o benim oğlumun arabası!"

Kahretsin.

Yorgunluktan onu çaldığımı unutmuşum.

Şansımız nedir? Yorgun bir şekilde düşündüm.

Aslında, böyle küçük bir kasabada... oldukça iyi, aslında.

"O arabayı ÇALDIN!" diye kükredi yaşlı adam. "Polis

çağıracağım!" Şu anda buna ihtiyacım *yoktu*.

Cebimde kalan tüm parayı çıkardım - yaklaşık 3000 avro, hepsi yüzlükler halinde.

Kahvaltının parasını ödemek için tek bir banknotu soydum, sonra bir tomar parayı uzattım. Hala nemliydi.

Nehirdeki smaçım.

Yaşlı adam sersemleyerek sessizliğe büründü.

"Bunu al ve oğluna ver," dedim. "*Verdiği* rahatsızlığın karşılığında... ve senin polisleri aramak."

Yaşlı adam paraya uzanmayınca, elini yanından aldım ve parayı avucuna bastırdım.

2900, arabanın değerinden daha fazlaydı; bir hurda yığınıydı. Ama bugün daha fazla karmaşıklığı göze alamazdım, bu yüzden "Kalem ve kağıdın var mı?" diye sordum.

"İçeride," diye mırıldandı yaşlı

adam. "Git getir onu."

İtaatkâr bir şekilde içeri girdi, sonra elinde küçük bir defter ve kalemle dışarı çıktı. Bir telefon numarası yazdım.

"Oğlunuz yarın sabah bu numarayı arasın - *bugün* değil, yarın *sabah* - ve cevap veren kişiye araba için 30.000 Euro daha borcum olduğunu söylesin. Eğer polisi aramazsan

bu numara derhal oğlunuzun banka hesabına 30,000 Euro havale edecek. Anladınız mı?" Yaşlı adam tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Polisleri arayacak mısın?" diye sordum. Başını *hayır anlamında* salladı, gözleri kocaman *olmuştu*.

"*Grazie,*" dedim ve omzunu okşadım. *Teşekkür ederim.*

Sonra onu sokakta öylece bıraktım ve kafeye girdim.

A *frittata* (güveçte pişirilmiş yumurta, pastırma ve peynir) ve bol miktarda espressodan oluşan doyurucu bir kahvaltıdan sonra kafeden çıkıp sahile doğru yürüdüm.

Bulunduğum yerden Venedik'i göremiyordum ama Lucia ile yaptığım tekne yolculuğundan biliyordum ki

birkaç büyük ada vardı.

San Michele Adası'ndan Venedik'i çok yakında göreceğim.

Altı siyah Mercedes yanıma gelip yola park etmeden önce sadece 20 dakika kadar beklemem gerekti.

Lars ve Adriano, ailem için piyade olarak çalışan 20 adamla birlikte dışarı çıktılar.

Yüzümde kulaktan kulağa bir sırtıma yayıldı.

Lars ve Adriano bana doğru yürürken Adriano kollarını uzattı. "Gel buraya, seni koca adam! Tanrım, bok gibi görünüyorsun."

Ona sarılırken güldüm.

Adriano'ya her zaman güvenin.

"Dört hafta boyunca teneke kutulardan yemek yemek insana bunu yaptırıyor," dedim.

"Evet, ama bu ne?" Adriano uzamış sakalımı sıvazlarken "Bu da ne?" dedi. "Lanet olası bir berber de getirmeliydik."

Kıkırdadım ve sonra Lars'ı kucakladım. "Geldiğin için

teşekkürler." "Şaka mı yapıyorsun?" dedi. "Bunu

kaçırmazdım."

"Hep Normandiya sahillerine saldırmak istemişsindir, değil mi?" Şaka yaptım.

"HAYIR," dedi Lars kaşlarını kaldırarak. "Kesinlikle olmaz. Ama bunu yaptığın sürece arkada olacağım."

"Teşekkür ederim." Adriano'ya baktım. "Burada olduğun için minnettarım, gerçekten... ama hâlâ kırık kaburgaların yüzünden iyileşme sürecindesin."

"Ne kadar uzun süredir ortalıkta olmadığının farkında değilsin, kardeşim." Adriano onun

yanlarını okşadı. "Tamamen iyileştin.

Temiz sağlık raporu."

"Ama sen ve Bianca *daha* bir ay önce evlendiniz," diye itiraz ettim. "Gitmemelisin."

"Ben de ona öyle dedim," dedi Lars.

Adriano başını salladı. "Floransa'da kurşunlar havada uçuşurken benimle omuz omuza durdun. Kardeşin olduğumu unut - benim için yaptığın onca şeyden sonra sana yardım etmezsem, Bianca'nın

hak ettiği adam değilim demektir."

"Bence senin güvende olmanı tercih eder."

"Seni *ve* beni kurtarmak için o arabayı mahvetti ve neredeyse ölüyordu. Sanırım seni ve beni kurtarmak için

korkak bir koca olmak yerine onun kadar cesur olmaya *çalışır*."

Yorgun halimle, bu beni gerçekten etkiledi. Gözlerim buğulandığı için birkaç kez gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım. "Niccolo bu kıza evlenme teklif ettiğini söyledi," dedi Lars.

"Ben yaptım."

"Kahretsin," diye mırıldandı Adriano yüzümü incelerken. "Ona gerçekten aşkımsın, değil mi?" Başımı salladım.

Adriano, "O zaman *kesinlikle* gidiyorum," dedi.

Ona tekrar sarıldım ve "Pekâlâ... bu arada, sorduğum şeyi aldın mı?" dedim. "Tabii ki aldım."

Adriano bana küçük bir kutu verdi, ben de açtım.

"Tarif ettiğiniz şeye en yakın olanı almaya çalıştım," dedi. "Bu mükemmel. Teşekkür ederim," dedim kutuyu cebime koyarken.

Sonra Adriano ve Lars'la birlikte gelen adamlara döndüm. "Hepinize teşekkür ederim. Bugün burada bulunmanız sadece aile için değil, *benim* için de çok şey ifade ediyor. Bunu asla unutmayacağım."

Adamların hepsi başlarını salladı ve cevaplarını mırıldandılar.

Rica ederim.

Tabii ki.

Bu bizim görevimiz.

Lars arabalardan birinin bagajını açtı ve askıdaki giysileri çıkardı. "Guillardo takımın."

Sinyor Guillardo Floransa'da takım elbise ve smokinlerine Kevlar ve seramik plakalar yerleştirme konusunda uzmanlaşmış bir terziydi. Tamamen kurşun geçirmez değillerdi, ama bir sonraki en iyi şeydi.

Adriano, "Mezzasalma beni vurduğunda hayatımı kurtardı," dedi.

Bu doğruydı. Kaburgalarının kırılmasının ve karnının delinmemesinin tek nedeni Guillardo smokini giymiş olmasıydı.

"Yine de bu yeterli olmayacak," dedim. "Bulabildiğin tüm kurşun geçirmez yelekleri getirdin mi?"

"Evi koruyan adamlar tarafından kullanılmayan her biri," diye doğruladı Lars. "Bu arada - Dario'ya ateş eden suikastçıya ne oldu?" diye sordum.

Lars ve Adriano birbirlerine baktılar. Adriano sırtırken Lars'inki daha çok "*Sakın tek kelime etme*" gibiydi.

"Ne?" Kafam karışmış bir halde sordum. "Uzun hikâye," dedi Lars.

"Ama *çok* ilginç bir tane," dedi Adriano kıs kıs gülerek.

Kaşlarımı çattım. "Tetikçinin Lucia'yı kaçıran Zollner olup olmadığını merak ettim. Bundan bahsetmedi ama belki de bilmemi istemedi. Üç hafta önceydi - Dario'ya ateş etmiş olabilir ve sonra -"

"Hayır," diye araya girdi Adriano sırtarak. "O değildi. Güven bana."

Lars kardeşime bir bakış daha attı, sonra bana söz verdi: "Bütün bunlar bittikten sonra sana anlatacağım. O zamana kadar bu sadece dikkatini dağıtmak için."

"İyi," dedim. "Valentino'nun Sicilya'da ne işi var? Ve Roberto'nun Hong Kong'da ne işi var?" "Daha fazla dikkat dağıtıcı şey," dedi Lars. "Sonra görüşürüz."

Eğer kötü bir haberse ve bana söylemek istemediyse, muhtemelen en iyisi buydu. Onun

kararlarına güvenirdim.

"Peki ya tekneler?" Ben sordum.

Lars cep telefonunu kontrol etti. "Şu anda geliyor olmalılar... aslına bakarsanız şu anda."

Tam bu sırada uzakta üç sürat teknesi belirdi. Kıyı şeridi boyunca yaklaşırken motorlarının gürültüsünü duyabiliyordum.

"Onları Venedik'ten almadın, değil mi?" diye sordum. "Üzerlerinde bomba olma ihtimali yok ya da -"

"Hayır," Adriano. "Onları Trieste'den kiraladık."

Trieste, Venedik'ten yaklaşık 40 mil uzaklıkta, suyun karşısında bir şehirdi. Hala İtalya'daydı ama Slovenya sınırındaydı.

"Pekâlâ," dedim ve bagajdaki diğer eşyaları kontrol ettim.

Kurşun geçirmez yeleklerin yanı sıra, içinde Lars'ın keskin nişancı tüfeği olduğunu tahmin ettiğim büyük bir çanta vardı... Ayrıca bir el bombası fırlatıcı...

Ayrıca her türden saldırı tüfeği ve tabanca. "Aletler ve koli bandı nerede?" diye sordum.

Lars bazı kurşun geçirmez yeleklerin altını karıştırdı ve istediğim eşyaları çıkardı. "Bu en hafif tabirle *alışılmışın dışında*."

"Ekstra koruma için *bir şeye* ihtiyacım var," dedim. "Tekneden indiğim andan itibaren Zollner peşime düşecek."

Mercedes'in arka yolcu kapısını açtım ve Lars'ın verdiği aletlerle işe koyuldum.

Be

n. Kapıyı dört dakikadan kısa bir sürede menteşelerinden ayırdım.

Adriano kurşun geçirmez yeleğini giyerken, "Sana sadece bir isyan kalkanı alabilirdik," dedi. "Bir isyan kalkanı makineli tüfek ateşini durdurmaz."

"Kendimizi makineli tüfek ateşine maruz bırakmamaya çalışalım - *buna* ne dersiniz?" Lars alaycı bir tavırla konuştu. "Başka seçeneğimiz olmayabilir," dedim bir bıçak kullanarak ahşap kaplamayı ve deri dolguyu sökerken

Kapının içinde.

"BRO - bunun ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?!" Adriano havladı.

"Beni bir ay hastanede yatırmaktan çok daha ucuza gelir," diye cevap verdim.

"Roberto seni bunu yaparken görse kalp krizi geçirirdi."

"Hong Kong'da olması iyi bir şey o zaman. Eğer ona söylemezsen, ben de söylemem." "Bunu neden yapıyorsun?" Adriano sordu.

"Göreceksin."

Metal çerçeveye kadar kapının içindeki her şeyi sökmeyi bitirdim.

Sonra koli bandını ilmek ilmek kapının çapraz çubuğuna sarmaya başladım. Yapışkan tarafı dışarıda tuttum ve sol kolumu ilmeğin yapışkan olmayan ortasından geçirdim. Sonra sarmaya devam ettim.

Koli bandı rulosunun tamamını bitirdiğimde, kapıyı taşıyabileceğim ve sol elimi serbest bırakabileceğim ağır hizmet tipi bir kılıfım oldu.

Kurşun geçirmez bir arabadan alınmış kurşun geçirmez bir kalkan.

Adriano güldü. "Sen *Cosa Nostra*'nın Kaptan Amerika'sısın."

"Senin için bir tane yapabilirim," diye şaka yaptım.

"Ve 150 kiloluk bir araba kapısını taşımak mı? Hayır, teşekkürler," dedi Adriano. "*Bunu* yapabilecek kadar güçlü tanıdığım tek adam sensin."

"Ayrıca, şarjörleri banda yapıştırabilir ve yeniden doldurmak için el altında tutabilirim." Koli bandının dış yüzeyine beş ayrı klips yapıştırarak gösterdim.

"Huh," dedi Lars, hafifçe etkilenmiş bir halde. "Bunu nasıl düşündün?" "Buraya kadar uzun bir yolculuktu."

"San Michele'e uzun bir yolculuk olmayacak, o yüzden oraya vardığımızda ne yapacağımızı size göstereyim."

Lars, San Michele Adası'nın bilgisayar çıktısını verirken arabanın kapısını indirdim.

"Sinyor Guillardo'dan aldığım takım elbisemi giymeliyim," dedim.

"Bunu yapabildiğiniz ve dikkatinizi verebildiğiniz sürece, buyurun."

"Peki ya diğerleri?" Başımla piyadelerimizi işaret ederek sordum.

"Lars biz yola çıkmadan önce onları bilgilendirdi," dedi Adriano bana. "Sonra da biz Toskana'dan gelirken onlara bunu defalarca tekrarlattı."

Lars bana baktı. "Hazır mısın?"

Kıyafetlerimi değiştirmeye başlarken "Devam et," dedim. "Bana Normandiya'daki plajlara nasıl saldırdığınızı anlatın."

Lucia

A Rahibelerin odasında duş aldıktan sonra Aurelio'nun adamlarının verdiği beyaz elbiseyi giydim. Basit bir elbiseydi, süslü bir yanı yoktu. Üzerime tam oturmuyor ve bol duruyordu, ama kuru bir şeyler giymek beni rahatlatmıştı. Çamurlu yürüyüş botlarımın yerini yatak odası terlikleri aldı.

Banyodan çıkmadan önce Massimo'nun bana verdiği yüzüğü, plastik taşı avucuma bakacak şekilde çevirdim. Sonra saklamak için yumruk yaptım.

O pisliklerin onu benden almasına imkan yoktu. Deneyen herkesin burnunu ısırırdım.

Banyodan çıktıktan sonra iki haydut beni rahibelerin odasına ve kiliseye doğru yürüttü.

Rahibin cesedini sürüklediklerinde bıraktığı kan lekeli izi fark etmekten kendimi alamadım.

Dışarı.

Siyah giyimli ve saldırı tüfekleri taşıyan yarım düzine adam yanlarından geçerken beni izledi.

Bir tanesi

Rusça bir şeyler söylediler ve birkaç kişi daha kıs kıs güldü.

Wagner'in paralı askerleri diye düşündüm.

Bir ay önce beni kaçırmaya çalışan pisliklerle aynı.

Aurelio'nun adamları beni altı paralı askerin daha bulunduğu küçük bir avluya çıkardılar.

Oradan çan kulesinin dibindeki bir kapıya girdik.

Uzun bir sarmal merdivenden yukarı çıktık. En üstte, üzerinde ahşap kirişlerden oluşan bir kafes bulunan küçük sekizgen bir oda vardı. Çanlar kaldırılmış olmalıydı - ama tek bir tahta sandalye vardı.

Odanın her yanındaki boş kemerler, etrafı beyaz korkuluklarla çevrili bir balkona açılıyordu.

Aurelio balkondaydı. Suyun yalnızca 1200 metre ötesindeki Venedik'e bakıyordu.

Onun yanında, keskin nişancı tüfeğini korkuluklara dayamış olan Zollner duruyordu.

Dübbününden mezarlığa bakıyordu ve yeşil dağ avcısı şapkasına geri dönmüştü.

Haydutları beni zorla balkona çıkarınca Aurelio arkasını döndü.

"Ah, işte buradasın," dedi. Beni beyaz korkuluklara doğru çekti. "Bir dakika burada dur."

Tedirgin bir şekilde aşağıya baktım. Sol tarafta kocaman bir ağaç, sağ tarafta ise 60 metre aşağıda kırmızı kiremitli bir çatı vardı. İkisinin arasında yerde tuğladan bir yürüyüş yolu vardı. Ağaca çarpacak kadar şanslı değilseniz, bu yükseklikten düşmek ölümcül olabilirdi.

Aurelio'nun beni uçuruma itmeyi planlayıp planlamadığını merak ettim.

Onun yerine bir cep telefonu çıkarıp aradı ve hoparlöre verdi.

"Ca' Fioretti," diye bir erkek sesi cevap verdi. Aurelio, "Beni Dul Kadın'a bağlayın," dedi.

Telefonun öbür ucundaki adam öfkeliydi. "Sinyora Fioretti - "

Aurelio onun yerine konuştu. "Lucia, şu morona bir şey söyle."

"Bağla onu," dedim.

Hattın diğer ucundaki adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama belli ki *beni* tanıyordu.

Birkaç saniye sonra Nona cevap verdi.

"Lucia? İyi misin?"

Başka biri olsa sakın ve soğukkanlı olduğunu düşünürdü ama ben onu çok iyi tanıyordum. Sesinin tizliği korktuğunu anlamamı sağladı.

"O iyi. Değil mi Lucia?" Aurelio kendini beğenmiş bir tavırla konuştu. "Oraya varıyorum," diye mırıldandım.

"Bunun kim olduğunu biliyor musun?" Aurelio sordu.

"Aurelio Rosolini, sanırım."

"Doğru tahmin ediyorsunuz. Adamlarınızın elinde dürbün olmalı - eminim haftalardır *palazzo*'nuzun dışında teknelerimi izliyorlardır. Neden bir çift ödünç alıp dikkatinizi San Michele'deki çan kulesine yöneltilmiyorsunuz?"

Bir duraklama oldu. "*Bir dakikaya ihtiyacım var.*"

"Acele etmeyin. Hiçbir yere gitmiyoruz."

Zollner telefonu işaret etti ve parmağını dudaklarına götürdü. Aurelio telefonun sesini kıstı. Zollner neşeyle, "Biliyor musun, herhalde onu buradan vurabilirim," dedi.

Aurelio şaşırarak, "Onun *sarayına* 2500 fit var," dedi.

"Bundan daha uzak atışlar yaptım."

Onlara dehşet içinde baktım. "HAYIR!"

Aurelio, "Sakin ol, kimse bir şey yapmıyor," dedi. "Gösteriş yapmayı bırak, Zollner." İsviçreli pislik gülümsedi. "Sadece bir seçenek."

Nona telefondan, "*Signor Rosolini*," dedi. Aurelio

sesi açmak için düğmeye dokundu. "Evet, biz - "

"NONA, BİR SNİPER VAR!" Çığlık attım.

Aurelio arkama geçti ve kolunu boğazıma dolayarak nefes borumu ezdi.

"Yapma," diye tısladı kulağıma. Sonra dedi ki, "Torununuzun kusuruna bakmayın, Sinyora Fioretti. Evet, burada bir keskin nişancı *var...* ama o *sizin* için değil."

"*Merak etme Lucia*," dedi Nona. "*Kurşun geçirmez camın arkasındayım.*"

Aurelio Zollner'e sinirli bir bakış fırlattı, o *da* omuz silkti ve *kimse mükemmel değildir* der gibi sırttı.

"Torununu görebiliyor musun? Onun için el sallama Lucia," diye tısladı Aurelio kulağıma. Kolumu kaldırdım ve dediğini yaptım.

Hattın diğ er ucunda uzun bir duraklama oldu.

"...*Ne istiyorsun?*" Nona sonunda s oyledi.

Aurelio, "Ailelerimiz arasında bir ittifak," diye mırıldandı. "Baş ka bir şey değıl."

"Ve bunu torunumu rehin tutarak elde etmeyi planlıyorsun, öyle mi?"

"Diyelim ki anlaşmamızı birbirine bağlayan yapıştırıcı o olacak."

"Peki ya bu anlaşma tutmazsa?"

Aurelio ıslak saçlarımı tuttu ve beni korkuluklara doğru itti. "Aşağı inmek için uzun bir yol var." Midemin bulandığını hissettim. Yüz metre altımda, yer hafifçe dönüyor gibiydi.

"DUR," diye tersledi Nona. "Demek istediğini anladın."

Aurelio beni parmaklıklardan geri çekerken, "Güzel," dedi. "Buna sevindim."

"Yeni bulduğumuz anlaşmayı pekiştirmek için bir tür toplantı isteyeceğinizi varsayıyorum."

"Kesinlikle. Bu öğleden sonrası için programınızı boşaltın - önce halletmem gereken bir şey var." *"Neymiş o, söyler misin?"*

Aurelio uğursuz bir kıkırdamayla

, "Pencereden dışarıyı

gözlemeye devam

et

," dedi

. "O

zaman

olmak

çok

eğlenceli."

Telefonu kapattıktan sonra beni kulenin içindeki sandalyeye sürükledi ve oturmaya zorladı. İki haydutuna "Bağlayın onu," diye çıkıştı.

Biri ellerimi tahta sandalyenin arkasına bağladı, sonra aynısını ayaklarıma yaptı.

Zollner beni bağlamalarını izledi. "Ne güzel yem," dedi avam bir gülümsemeyle, sonra Aurelio'ya döndü. "Sanırım balkonun zeminine uzanacağım. Yer değiştirmek daha verimsiz olacak ama kendimi hedef haline getirmek de istemiyorum."

Aurelio, "Nasıl isterseniz öyle yapın," dedi.

"İkiniz de ölü adamlarsınız," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Aurelio felsefi bir tavırla, "Sonunda hepimiz öyleyiz," dedi. "Ama bugün değil."

Zollner kıkırdadı: "Ne yazık ki nişanlın için aynı şeyi söyleyemeyeceğim," dedi.

Sonra tüfeğinin sürgüsünü *şaklattı*.

Sesi duyunca kanım dondu.

Massimo

A Brifingin ardından Lars adamlarına botlara binmelerini emretti. Ayrılmadan önce, ne kadar korkuyor olsam da yapmam gereken son bir şey vardı o:

Adriano'nun telefonunu ödünç aldım ve Dul'un *sarayını* aradım. Bir adam cevap verdiğinde, "Sinyora Fioretti ile konuşmam gerekiyor. Ona Massimo Rosolini olduğunu söyleyin."

Beş saniye sonra yaşlı kadın cevap verdi. "*Torunum kuzeninin elinde,*" dedi, sesi öfkeliydi. "Aurelio seni aradı, değil mi?" dedim, karnım gergin bir şekilde dönüyordu. "*Sadece bu da değil, onu bana GÖSTERDİ.*"

Kaşlarımı çattım. "Ne?! Nereye?"

"*San Michele adasındaki çan kulesindeler. Onu yatak odamın penceresinden bir dürbünle görebiliyorum, kuzenin ve saçma sapan şapkalı bir adamla birlikte.*"

Zollner.

Koşarak yanıma gelen Lars'a elimle işaret ettim. "O iyi mi?" Dul'a sordum. "*O yaşıyor, senin sayende değil. Ne oldu böyle?*"

"Aurelio profesyonel bir avcı tuttu ve bu sabah erkenden bizi bulup onu kaçırdı." Ben konuşurken Lars adanın haritasını çıkardı. Çan kulesine dokundum. *Lucia?* diye sessizce mırıldandı.

Başımı salladım ve haritaya dokunmaya devam ederken *Aurelio ve Zollner'e* seslendim. Lars, Zollner'in oraya yerleşeceğinden şüphelenmişti. Şimdi Lucia ve Aurelio'nun da orada olduğu doğrulanmıştı.

Biz bunları yaparken Dul kadın hırladı, "*Peki bu avcı - o kadar da uygun bir şekilde SENİ öldürmedi mi?*"

"Bu bir tuzak. Aurelio kardeşlerimle birlikte adaya saldırmamı istiyor, böylece hepimizi birden öldürebilecek."

"*Anlıyorum. Yani torunum - "*

"Treporti'deyiz," diye araya girdim. "Telefonu kapatır kapatmaz San Michele'e doğru yola

ıkıyoruz." Uzun bir duraklama oldu.

Sonunda konuştuğunda Dul'un sesi neredeyse özür diler gibiydi.

"...Görüyorum ki seni bir kez daha hafife

almışım." "Lucia'yı yakalayacağımı haber

vermek için aradım." *"Peki ya başaramazsan?"*

"O zaman beni adaya gömebilirler."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. *"Umarım iş o noktaya gelmez."*

"Bu ikimiz için de geçerli."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Dua et."

"Son 40 yılımı nasıl yaşadığımı göz önünde bulundurursak, bu duaların kabul edileceğinden emin değilim."

Öfkeyle söyledi.

"Denemekten zarar gelmez." Bianca'nın beni ve Adriano'yu kurtarmak için arabayı ters çevirdiği

Floransa günlerini düşündüm. "Aslında - San Michele'den birilerini indirmek için bir helikopter bulabilir misin?"

"Evet, yapabilirim."

"Her ihtimale karşı iki tane bulundurmak iyi bir fikir olabilir."

"Sizi uyarmalıyım, aksi takdirde yaşayacak olsa bile kuzeninize yardım etmemelerini emredeceğim."

"Bana uyar."

"Tamam, beklemede olacaklar." Bir duraklama daha oldu ve Dul sordu: *"Bunu neden yapıyorsun? Sadece amcana karşı bir müttefik kazanmak için değil, değil mi?"*

Ona söyleyip söylememeyi düşündüm...

Sonra da söyleyebileceğime karar

verdim.

"Son üç hafta içinde Lucia'ya aşık oldum."

"...Anlıyorum. Peki o da senin için aynı şeyleri

hissediyor mu?" "Hissediyor."

"O zaman sizi uyarmalıyım, oğlumu ve gelinimi Lucia çok küçükken kaybettim."

"Bana o söyledi."

"...öyle mi yaptı?" diye sordu Dul, hayretle.

"Bana düşmanlarınızın planladığı araba kazasını, motosikletli suikastçıyı ve her şey bittikten sonra onu almaya nasıl geldiğinizi anlattı."

Sonra en uzun duraklama geldi.

"Torunum sana çok değer veriyor olmalı, Massimo... çünkü olaydan bu yana geçen 15 yıl boyunca benimle bu konuda bir kez bile konuşmadı."

Kalbim hem sevinçle genişledi hem de kederle sızladı. Lucia'nın bana ne kadar güvendiğini... ve onu koruyamayarak ne kadar başarısız olduğumu fark ettim.

"Ben... Ben bunu bilmiyordum."

Dul'un sesi fısıltıya dönüştü. *"Lütfen... onu bana geri getir."*

"Yapacağım," diye söz verdim. "Ya da denerken öleceğim."

Lucia

A Mafya üyesi koşarak çan kulesinin merdivenlerinden yukarı çıktı.
"Efendim, devriyelerimiz Treporti'den ayrılıp Venedik'e doğru giden üç sürat teknesi tespit etti. Çatışmaya girmelerini istiyor musunuz?"
Kalbim küt küt atmaya
başladı. Hem umutla -
Ve korku.
Massimo o teknelerden birinde.
Zollner tüfeğinin dürbününden körfeze baktı ve kıkırdadı. "Aman Tanrım - işte oradalar! Tam yol ileri!"
Aurelio, "Onlara saldırımlarını söyle, ama adaya varırlarsa endişelenme," dedi. "Buradaki herkesi hazır olmaları için uyar."
Haydut başıyla onayladı ve merdivenlerden inerken telsiziyle konuştu.
"Umarım *hepsi* baş arır!" Zollner heyecan içinde ciyakladı. "Bu *çok eğlenceli* olacak!"

Massimo

T Sürat tekneleri suyun üzerinde kükrerken rüzgâr yüzümüze çarpıyordu. Le Vignole ve Sant'Erasmo adalarına doğru ilerliyorduk. Planımız bu adaların arasından geçip San Michele'ye gitmekti. Benim içinde olduğum tekneyi Lars kullanıyordu. Arkamızdaki koltuklarda beş adam toplanmıştı. Adriano altı adamla başka bir tekneye pilotluk yapıyordu ve bizim adamlarımızın geri kalanıyla üçüncü bir tekne daha vardı. Kim bilir kaç paralı askerden oluşan bir güce karşı koca bir adayı almak için yirmi üç adam. Lars'ın sözleri kafamda yankılandı: *Büyük ihtimalle San Michele'nin kuzeybatı ucundaki kilisede bulunuyorlardır. Burası temelde bir kale ve adanın en kolay korunan noktası.* Doğrudan saldıramayız. Bu intihar olur. Etrafında tırmanmamız gereken taş bir duvar var, ayrıca Aurelio'nun adamlarının en az yarısının kilisenin içinde olduğundan eminim. Daha teknelerden çıkamadan bizi öldürürler. *Kilisenin yanındaki çan kulesi adanın en yüksek noktası, bu yüzden orada bir keskin nişancı olduğundan eminler. Eğer çok yaklaşırsak, onun için fiçidaki balığı vurmak gibi olur.* Tek seçeneğimiz ayrılmak. Üç tekne batı, güney ve doğuda üç farklı noktada karaya çıkacak. İnip adayı geçeceğiz ve üç ekip de kilisede birleşecek. Planımız bu. Dul'u aradıktan sonra, Lucia'nın Aurelio ve Zollner'le birlikte çan kulesinde olduğunu biliyorduk. Hedefimizi bulmuştuk. Birden suyun üzerinde bize doğru hızla gelen bir tekne gördüm. Hâlâ 3 metre uzaktaydı. "GELİYOR!" Lars bağırdı. Bütün adamlar teknenin kenarının altına çömeldi. Ön cam kurşun geçirmezdi ve ben yolcu koltuğundaydım, bu yüzden güvende olduğumu düşündüm. "Massimo, direksiyona geç!" Lars rüzgâra karşı bağırdı. "Ne?!" Şok olmuş bir şekilde sordum. "Onlarla korkak tavuk gibi oynayın. Son saniyede, birazcık *sola* git. Onları ıskalamanı istiyorum ama

Yavaşlamayın. Onları geçtiğimiz anda tekneyi dik tutmaya çalışın. Onların dümen suyuna gireceğiz, bu yüzden dalgalı olacak."

"Bundan emin misin?" Direksiyonu tutarken sordum.

"Evet," dedi Lars sürücü koltuğundan inerken. Teknenin zemininden bir şey aldı, sonra arkadakilere işaret etti. "Çekilin yoldan!"

Ön camın arkasına kıvrıldım ve terlemeye başladım. Büyük savaşın adada olacağını düşünmüştüm, burada suyun üzerinde değil.

Omzumun üzerinden baktım ve Lars'ın arka koltukların arasına yerleştiğini gördüm. Sanki bizi takip eden birine nişan alıyormuş gibi teknenin arkasına bir el bombası fırlatıcısı dayamıştı.

"Beni tutun ki dışarı fırlamayayım!" diye bağırdı ve yanındakiler de onu tuttular. Mermiler ön cama çarparak camı kırdı ve çatlattı.

Pop pop pop pop!

200 feet uzakta -

100 feet uzakta -

"HAZIR OL!" Çığlık attım ve son saniyede direksiyonu kırdım.

Korkunç bir hızla yanlarından geçtik.

Teknemizin sağ tarafı havaya kalktı ve mermileri gövdenin alt tarafına çarptı.

Ping ping ping ping!

"ŞİMDİ!" Lars çığlık attı.

Tekneyi hafifçe sağa doğru salladım ve bizi düzleştirmeye çalıştım.

Diğer teknenin dümen suyuna girdik, küçük bir tepeden atlayan bir kayakçı gibi havaya fırladık -

Ve sonra Lars'ın el bombası fırlatıcısını ateşlemesinin *PTUNK* sesini duydum.

Kendime engel olamadım - omzumun üzerinden geriye

baktım. Mermi suyun üzerinden fırladı -

Paralı askerlerin ön camına çarptı - Teknenin içine

geri sekti -

Ve patladı.

BOOM!

Tüm tekne bir alev topuna dönüştü.

Adamlarımızın her biri sevinç çığlıkları

attı.

"*HARIKA ATIŞTI!*" Adriano taktığım kulaklıktan bağırdı. Lars'ta da bir tane vardı. Lars ön tarafa doğru ilerlerken sıırttı. "Sadece şanslıydım."

Adriano güldü. "*Evet, her gün iyi olmaktansa şanslı olmayı tercih ederim.*"

Direksiyonu Lars'a geri verirken, "İkisi birden olmaya çalışalım," dedim.

Lucia

T suyun üzerinde bir yerde bir patlama oldu. Silik olacak kadar uzaktaydı ama sesi çok netti. Bunu duyduğumda kalbim göğsümde dondu.

"Ne oldu?" Aurelio kocaman bir sırtışıla sordu.

"Oof," diye nefes verdi Zollner tüfeğinin dürbününden bakarken. "Görünüşe göre düşmanlarımız ilk kanı dökmüş. Aslında epeyce kan akmış."

Aurelio'nun sırtışı çabucak kayboldu.

Zollner ona döndü ve Pollyanna'vari bir iyimserlikle gülümsedi. "En azından paralı askerlerdi, *ja?* Kiralık polis - terim bu muydu?"

"Awww," dedim sahte bir sempati ile. "Kötü adamlarınız büyük olanı ısırdı mı?"

Aurelio, Zollner'le konuşurken bana nefretle baktı. "Adaya ulaştıklarında... önce Massimo'yu öldürdüğünden emin ol."

Korkudan midem bulandı.

"Memnuniyetle," diye kıkırdadı Zollner dürbününden geriye bakarken.

Massimo

A Lars tekneyi havaya uçurduktan sonra diğer paralı askerler bizi rahat bıraktı. En fazla bizi vurmaya yaklaşmayan birkaç el ateşle uğraşmak zorunda kaldık.

Birkaç dakika içinde Venedik'i çevreleyen ana körfeze girdik.

San Michele adası şehre o kadar yakındı ki, dış hatları Venedik'inkiyle karışmıştı - her şeyin üzerinde yükselen kilisenin çan kulesi hariç hepsi.

Adaya doğru ilerlerken teknelerimiz ayrıldı.

Lars ve ben doğu tarafına giderdik. Orada karaya çıkacağımız bir tekne iskelesi vardı. Adriano adanın etrafından dolaşır ve batı tarafına geçerdi.

Üçüncü tekne farkı bölüşecek ve güney kıyısına inecekti.

Planımız adaya saldırmak ve kuzeydeki kiliseye yaklaşmaktı. Umarım Aurelio'nun güçlerini yol boyunca bölebilir ve gerilla tarzı bir savaşla onları alt edebilirdik.

Plan buydu zaten. İşler tam olarak plana uygun gitmedi.

Teknemiz doğu iskelesine yaklaşırken ben de hazırlandım.

Önce sol kolumu kapıdaki koli bandı kılıfından geçirdim. Doğaçlama kalkanım ağırdı ama adrenalinle o kadar doluydum ki fark etmedim bile.

Sonra diğer her şeyi ayarladım.

Sağ elimde bir Glock tutuyordum. Sol elim hızlı doldurmak için üç ayrı şarjör tutuyordu. Dört şarjör daha sol kolumun etrafına sarılmış koli bandına yapışmıştı ve ceplerim daha fazla şarjörle doluydu. Kalçamdaki kılıfta, ana silahımın tutukluk yapması ihtimaline karşı bir Glock daha vardı.

Ben hazırdım.

Lars'ın tekneyi havaya uçurmak için kullandığı bomba atarı kullanamamamız çok kötüydü. Kiliseyi hedef almak için kullanabilirdik ama Lucia'ya zarar verme riskini göze alamazdık.

Bu yüzden içeri girip her yeri teker teker temizlememiz gerekiyordu.

Lars grubumuza talimatlar yağdırdı. "Tekneyi bağlamak için endişelenmeyin - sadece atlayın ve onun için KOŞUN. Olabildiğince hızlı bir şekilde siper alın. Çan kulesinde bir keskin nişancı var ve size ateş edecek."

Lars tekneyi kıyı şeridine oyulmuş bir yanaşma alanına yönlendirdi. Dikdörtgen şeklindeki alanın çevresinde bir iskele uzanıyordu. Kırk metre boyunca açık bir alan vardı, sonra da iskeleyi mezarlıktan ayıran bir duvar.

Tekne rıhtıma yanaştığında, tekneden ilk atlayan ben oldum. Uzaktan bir *çatırtı* geliyordu.

Ve bir şey geçici kalkanıma sertçe çarptı.

Lucia

"B ullseye!" Zollner bağırdı.
Çığlık attım.
Massimo'nun kanlar içinde yerde yattığını hayal ettim.
Motosikletli adam silahını aileme doğru ateşledi.
"Onu yakaladın mı?!" Aurelio sordu.
Zollner'in kafası karışmış gibiydi. "Şey, tam ortadaydı, ama... görünüşe göre... bir *araba kapısı* mı taşıyordu?!"
Başımı kaldırdım, gözlerimi kocaman açtım.
"...Ne?" Aurelio şaşkınlıkla konuştu.
Zollner güldü. "Bahse girerim kurşun geçirmez bir arabadan almıştır... zeki çocuk!" Birden kalbimin yeniden attığını hissettim.
Aurelio çok kızmıştı. "Diğerlerini de hallet o zaman."
Zollner tüfeğinin manivelasını çalıştırırken bir *tak-tak* sesi duyuldu. Pirinç mermi fırladı ve metalik bir çınlamayla çatıya çarptı!
"Yapacağım," dedi Zollner neşeyle tekrar nişan alırken. "Oh, bakın - kurşun geçirmez yelek giyiyorlar! Bu çok *şirin*. Dokuz milimetrelilik bir mermiye karşı etkili, *evet...* ama .338 Laupa Magnum'a karşı o kadar iyi değil."
ÇATLAK.

Massimo

T daha tekmeden beş adım uzaklaşmadan vurulduğum gerçeği beni bir an için sersemletti - Ama Lars duvara doğru koşarken adımlarını hiç bozmadı. Çan kulesindeki Zollner'den bizi koruyacak tek şeyin bu olduğunu biliyordu.

"KOŞ!" diye bağırdı.

Ben de hemen duvara doğru koştum.

Ben güvenli bir yere ulaştığımda diğer adamlar da neredeyse oradaydı - Lorenzo hariç, o tekmeden çıkarken tökezlemişti.

Göğsü kırmızı bir bulutla patladı.

Bir saniye sonra, ses nihayet süpersonik mermiyi yakaladığında silah sesinin *çatırtısını* duyduk!

Lucia

"Ha! Yakaladım onu," dedi Zollner neşeyle.

"Kardeşlerden biri miydi?" Aurelio sordu. "Yoksa sarı saçlı adam mı?"

Zollner kendinden emin bir şekilde, "Hayır, ama sıra yakında onlara da gelecek," dedi.

"Massimo'nun akıllı küçük kalkanı yüzünden ilk atışı saymayacağız, o yüzden diyelim ki... Ben bire birim."

Clack-clack -

Clink.

Kusacakmışım gibi hissettim.

Massimo

S Çaresizce Lorenzo'ya baktım. Sırt üstü yatıyordu, kendi kanında boğuluyordu, koyu bir leke gibi

Vur.

altından çakılların üzerine yayıldı.

Lorenzo Floransa'da benim, Lars'ın ve Adriano'nun yanında savaşmıştı. O iyi bir adamdı -

Ve şimdi ölüyordu.

Diğer adamlardan biri, Rocco, Lorenzo'ya yardım etmek için harekete geçti.

"HAYIR!" Lars kolunu uzatıp onu durdururken bağırdı. "Bu tam da keskin nişancının istediği şey.

Oraya gidersen ölürsün."

Rocco acı içinde Lorenzo'nun yerde seğirmesini izledi. "Ama üzerinde kurşun geçirmez bir yelek vardı."

"Keskin nişancı zırhımızı delebilecek mermiler kullanıyor," diye uyardı Lars bizi.

Askerlerimiz, üzerlerindeki hiçbir şeyin onları koruyamayacağını anladıklarında dehşet içinde birbirlerine baktılar.

Adriano'nun sesi kulaklığımdan geliyordu. "*Ne oldu?*"

"Zollner Lorenzo'yu vurdu," dedim donuk bir sesle.

"*ŞERESİZİN ANASI,*" diye küfretti Adriano.

"Herkes dinlesin," dedi Lars tüfeğini kavrarken. "Planladığımız gibi gruptan ayrılıyorum. Massimo'yu takip edin - ve her zaman çan kulesiyle aranızda bir şey bulundurun. Eğer onu görebiliyorsanız, keskin nişancı da sizi görebilir."

Adamların hepsi korku içinde

Lorenzo'ya baktı. "İyi şanslar," dedim

Lars'a.

"Sen de," diye cevap verdi, sonra sağa döndü. Duvara yakın durdu ve üç saniye sonra köşede

kayboldu.

Kalkanımı kaldırıp duvarın arkasından çıkarken, "Herkes arkama geçsin," dedim.

Mezarlığa girişimiz ağaçlarla kaplı bir yürüyüş yoluydu.

Yerde mezar taşları bulunan geleneksel mezarlıkların aksine, bu bölümde düz bir yolu kaplayan beyaz mermer duvarlar vardı. Mermer duvarlar temelde tabutların muhafaza edildiği mahzenlerdi.

üst üste dizilmiş beş ayrı bölmeden oluşuyordu. Bu alan, son istirahatleri için biraz daha lüks bir şey satın alabilecek daha zengin Venedik vatandaşlarına ayrılmıştı.

Koşmadık - bizi bekleyen bir grup paralı askere doğru koşmak istemedik - ama olabildiğince hızlı yürüdük. Ayrıca ağaçların arkasında ve ana bulvarı bölen yatay patikalarda siper aldık.

Mermer duvarlarla ilgili tuhaf bir şey de her mahzende ölen kişinin ismiyle birlikte bir resminin bulunmasıydı. Küçük dairesel fotoğraflar, hava koşullarına dayanıklı olmaları için plastikle kaplanmıştı.

Acımasız ironi gözümden kaçmadı:

Yüzlerce ölü, dört ölü adamın geçip gitmesini izledi.

Böyle düşünme, diye kendimi

azarladım. Her şey düzelecek - her şey

düzelecek - ÇAT!

Solumda, Floransa'da benimle birlikte savaşan bir başka adam olan Emilio, beyaz mermer duvarlara ve ölülerin gülümseyen fotoğraflarına kan sıçrarken yere düştü.

Lucia

"T iki kişilik," dedi Zollner gülerek.
Clack-clack -
Clink.

Massimo

"G O, GO, GO!" Beyaz mermer mahzenlerin sonuna ulaştığımızda bağırdım.
Kesişen bir yola girmiştik.
Önümüzde on metrelik bir duvar vardı, bu yüzden sadece sağa ya da sola gidebiliyorduk. Ben sola kırdım ve kalan iki adamım da arkamdan geldi.
İyi olan şey, duvarın bizi keskin nişancıdan koruyacak olmasıydı.
Kötü olan şey ise Lars'ın buranın paralı askerlerin ortaya çıkması için mükemmel bir yer olacağını söylemesiydi. Haklıydı da.
Siyahlar giymiş bir adam 50 metre ilerimizde belirdi ve saldırı tüfeğiyle ateş açtı.
Ben kalkanımın arkasına çömelirken adamlarım geçidi kaplayan ağaçların arkasına daldı.
Kurşunlar metal üzerinde *ping ping* ilerliyordu.
Paralı askerin bize ateş etmek için dışarı çıktığında arabanın kapısını tuttuğumu bildiğini sanmıyorum - ve ne olduğunu bildiğini de sanmıyorum, bu yüzden kafası karıştı.
Bir saniye sonra ölmüştü.
Glock'umu kapının sağ tarafına doğru uzattım ve ateş ettim.
BLAM BLAM BLAM!
Paralı asker sarsıldı ve yere düştü.
"Bir tane buldum," dedim ayağa kalkıp tekrar yürümeye başlarken.
"Skor tutuyor muyuz?" Adriano şaka yaptı. "Hayır, sadece küçük galibiyetleri kutluyoruz."
Paralı askerin yanından geçerken, yerde kaldığından emin olmak için onu başından vurdum.
Sonra onun çıktığı patikadan sağa döndüm. Adamlarım arkamdan beni takip etti. Uzaktan silah sesleri duydum.
Brattatattatat!
Blam! Blam!
Blam! Blam!
Adriano kulaklıktan kısık bir sesle, "*İlgi çekici,*" dedi.

Çatlak!

Silah sesi mezarlıkta yankılandı.

"Kahretsin," diye tısladı Adriano. "Luca'yı yakaladı."

Lucia

"T üçte üç," dedi Zollner.
Clack-clack -
Clink.
Yüzümden aşağı ter damlıyordu.
Lütfen Tanrım, diye dua ettim.
Lütfen Massimo iyi olsun -

Massimo

T Yolun geri kalanı zorlu mücadelelerle geçti.

Adamlarımla birlikte mezarlığın çimenlerin arasında taş levhalarla dolu daha geleneksel bir bölümünden geçtik. Sonra kubbeli tavanı olan küçük bir şapelin arkasında siper aldık.

Kiliseye daha kestirme bir yoldan gidebilirdik ama Lars'ın tahmin ettiği gibi, silahlı adamlar 150 metrelik koridorun sonunda bizi bekliyordu. En az beş kişilerdi ve biz mezarlığa doğru koşarken bir köşeden bize ateş ettiler.

Bizi kiliseye giden orta yola doğru yönlendiriyorlardı... Böylece Zollner bize ulaşabilecekti.

Neyse ki, şimdilik bir dizi bina bizi ondan koruyordu.

Mezarlıktan geçerken üç paralı askerle daha ateş teatisinde bulunduk. İkisini öldürdük ve biri geri çekildi -

Ama bir adamımı daha kaybettim. Gerardo bacağından vurulmuştu ve yürüyemiyordu, bu yüzden onu çalılıkların arasında saklı bıraktık.

Tüm bu süre boyunca adanın dört bir yanından silah sesleri duydum - Ve Zollner'in tüfeğinin tek tük ama aralıksız *çatırtısını*! Her duyduğumda irkildim.

Çünkü bunun adamlarımızdan birinin öldüğü anlamına geldiğinden emindim.

Sonunda kiliseye giden yarım daire şeklindeki avluya ulaştık. İçeri girmenin tek yolu 3 metre genişliğindeki açık alandı.

Her köşede gizlenmiş paralı askerler olduğunu biliyordum -

Ama açık ara en büyük tehdit çan kulesindeki Zollner'di.

Tepemizde bir keskin nişancı ve Tanrı bilir yer seviyesinde bizi bekleyen kaç silahlı adam vardı - Doğruca bir testerenin içine girmek gibi bir şey olacaktı.

Adriano batıdan, açık patikanın tam karşısından koşarak geldi. Teknede altı adamla yola çıkmıştı -

Ama şimdi sadece iki kişi kalmıştı.

Arkamızdan beş adam daha ağaçtan ağaca atlayarak mezarlıktan koşarak çıktı. Lars, Adriano ve ben adaya 20 adamla gelmiştik.

Ve sadece 8 tanesi hala ayaktaaydı.

İyi değildi... özellikle de savaşın en zor kısmının hemen ileride olduğunu düşünürsek.

Mezarlıkta hiç ses yoktu. Onca silah sesinden sonra, ürkütücüydü... fırtına öncesi sessizlik gibiydi.

"Ne yapacağız?" Adriano avlunun 20 metre genişliğindeki girişinde fısıldadı.

"Lars?" Glock'umun şarjörünü çıkarıp yeni bir şarjör takarken ve ilk mermiyi doldurmak için sürgüyü çekerken söyledim.

"*Sanırım keskin nişancıyı buldum,*" diye konuştu kulaklıktan. "*Bir çeşit şapka takıyor olabilir mi?*"

"Bu o. Peki ya Lucia?" Kalbim göğsümde korkuyla çarparken sordum.

"*Bir kızın kafasını görüyorum. Sanırım bir sandalyede oturuyor. Gözü morarmış ama onun dışında iyi görünüyor.*"

Kuzenimin -ya da Zollner'in ya da *bir başkasının*- ona el kaldırdığını duyunca kanım kaydadı. "Peki ya Aurelio?"

"*Çan kulesinin içinde saklanıyor, bu yüzden net bir atış yapamıyorum. Ve sadece bir tane var. Onu aldığımnda, saklanacaklar ve bir tane daha alamayacağım.*"

"Pekala... Zollner'in peşinden gidin."

"*Balkonda yüzüstü yatıyor. Açık nedeniyle vücudunu göremiyorum. Şapkasının bir kısmını görebiliyorum ama sadece üst kısmını. Yeni bir hedefe nişan almak için silahı her hareket ettirdiğinde, başını hafifçe yukarı kaldırıyor - bu yüzden birinin onu silahı hareket ettirmeye zorlaması gerekiyor.*"

Adriano, "Yani... birinin avluya koşarak çıkması gerekiyor, öyle mi diyorsun?" dedi.

"*Hemen hemen.*"

"Ben giderim," dedim. "Kurşun geçirmez kalkanım var."

"*Gemiden indiğinizden beri size kaç kez ateş etti?*" Lars sordu. "Sadece bir kez."

"*O zaman bu hiç iyi değil. Kalkanınızı geçemeyeceğini bildiği için sizi görmezden gelecek ve siz de 20 paralı askerle savaşmak zorunda kalacaksınız.*"

"20 paralı asker mi var?!"

"*İki ya da 20, fark etmez - Zollner'in ateşini üzerinize çekmeyeceksiniz.*"

Geriye kalan tek askerime baktım.

Onu büyük olasılıkla bir intihar görevine göndermekten nefret ediyordum ama

- "Sanırım o zaman benim," dedi Adriano.

"Ne?!" diye bağırdım.

Gözlerimin içine bakarak, "En iyi işi istiyorsan, riskleri göze alacaksın," dedi. "Hazırlan, Lars - bunu sadece bir kez yapmak istiyorum."

"HAYIR -" diye bağırdım.

Lucia

"W neler oluyor?" Aurelio yanımda durduğu yerden sordu. Silah sesleri yaklaşmaya başlayınca, bir korkak gibi çan kulesinin içine çekilmişti.

Zollner gülerek, "Tam da beklediğimiz gibi dostlarımız avluda toplandı," dedi. "Massimo mu?" Aurelio sordu.

Piç kurusu onun adını söylediğinde kalbim küt küt atmaya başladı. "Orada ama hâlâ o *lanet* olası kalkanı var." "Peki ya Adriano?"

"Sanırım diğer kardeş... evet, bir göz atmak için kafasını dışarı çıkardı, şimdi yine gitti. Sanırım kaçmaya çalışacak." Zollner kıkırdadı. "Yediye yedi, geliyor."

"Peki ya Lars?"

"İsveçli mi? Onu hiç görmedim."

"Tüfek kullanmada iyi olduğu söyleniyor."

Zollner homurdandı. "Eğer atışı yapabileceğini düşünüyorsa, buyursun denesin." Zihnim çılgınca çalıştı.

Eğer biri avluya kaçacaksa -Massimo ya da kardeşlerinden biri- Zollner'in dikkatini dağıtmam gerekiyordu.

Ben de avazım çıktığı kadar kulak tırmalayan, kan donduran bir çığlık attım.

Massimo

"W Bana şans dileyin," dedi Adriano.
"ADRIANO!" Tam dışarı fırladığı sırada bağırdım.
Ve çan kulesinden gelen tiz bir çığlık havayı deldi.
Lucia!
Adriano daldı ve bir çalının arkasına yuvarlandı.
ÇAT!
Bir kurşun onu birkaç santimle ıskaladı ve kaldırımındaki beton parçalarını havaya uçurdu. Bir saniye sonra, paralı askerler avlunun diğer tarafından ateş etmeye başladı.
"Uh, çocuklar - ?" Adriano kendini yere bırakırken şöyle dedi.
"Lars!" Ben bağırdım.
"Henüz değil... henüz değil - HENÜZ - "

Lucia

I Çılgılığımın üzerine tüfeğin çatırtısını duydum.
"Gottverdammnt!" Zoller kükredi, onu ilk kez kızgın duyuyordum. "AURELIO, SUSTUR ONU!"
 Aurelio yüzüme *sertçe* vurdu.
 Tokat değil, yumruğuyla bir yumruk.
 Başım yana kaydı ve bir an için sersemlemiş bir halde çılgılık atmayı bıraktım. Sonra o korkunç sesi duydum.
Clack-clack -
Clink.
 "İşte orada, çalıların arkasına saklanıyor," diye mırıldandı Zoller nişanını ayarlarken. *"Auf wiedersehen,*
Herr Roso- "
 Birden avcının şapkası kafasından uçtu -
 kafatasının üst yarısıyla birlikte.
 Çan kulesinin içine kan sıçradı.
 Benim beyaz elbisem - ve Aurelio'nun süslü takımını - uzak bir *çatlak* gibi kırmızı lekelerle doluydu.
 adanın üzerinde yankılandı.
 Balkonda kırmızı bir havuz fışkırırken Zollner yan tarafına yığıldı. Travma geçirmiş olmalıydım.
 Ailemi ya da ahırda vurduğum adamı düşünmeliydim.
 Bunun yerine, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen, bembeyaz bir zafer dalgası içimden geçti. "SİKTİR YEAH!" diye bağırdım.
 O zaman I   yalın   ileri   içinde benim   sandalye   ve   çılgılık attıat
                  Zollner's   Ceset.   "SİKTİR   SENİ OROSPU ÇOCUĞU!"
 Yanımda duran Aurelio'ya döndüm.

Yüzü yağan kardan daha solgundu. "*Sıra*
sende, pislik herif," diye tükürdüm.

Massimo

"**I** Sanırım onu yakaladım." dedi Lars kulağıma.

Bir saniye sonra sevdiğim kadının çan kulesinden çığlık atan sesini duydum:

"SİKTİR! SİKEYİM SENİ, OROSPU ÇOCUĞU!"

"Onu yakalamışsın," dedim, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

Sonra arkamdaki adamlara döndüm ve "Gidelim!" diye bağırdım.

Avluya daldım, avazım çıktığı kadar bağırdım, silahımı ateşlerken kalkanımı önümde tuttum.

Tüm adamlarım silahlarını ateşleyerek arkamdan avluya hücum etti.

Adriano saklandığı yerden fırladı, deli gibi ateş ediyor ve çığlık atıyordu. İki,

üç, dört paralı asker yere düştü -

Ama iki adamımız da yere düştü.

Sağ tarafımda bir acı hissettim.

Dönüp gölgelerdeki bir paralı askere ateş ettim ve onu tek atışta yere serdim.

Ruslardan biri muhtemelen *Fall back* diye bir çığlık attı! -

Ve paralı askerler avludan kiliseye doğru geri çekilmeye başladılar.

Düzinelerce mermi kalkanımı patlattı ve cam bölme, içindeki tüm çatlaklardan dolayı opaklaştı.

Ping ping ping ping ping ping

Bir şey bacağıma korkunç bir acıyla vurdu ama aldırmadım ve devam ettim.

Ve sonra kilisedeydik.

Paralı askerler sıraların arkasına çömeldi - köşelere saklandı -

Ama teker teker onları indirdik.

Ne yazık ki, üç adamımı daha yanlarında götürdüler.

Hepsi ölmemişti ama o kadar kötü yaralanmışlardı ki devam edemediler. Sonunda,

kilisenin arkasından fırladığımızda sadece ben ve Adriano kalmıştık.

Çan kulesi, ağaçlarla çevrili bir avlunun karşısında, 20 metre ötedeydi.

Arkamızdan kilisede silah sesleri yankılandı ve sırtımda keskin bir acı hissettim.

"GİT!" Adriano kapının yanına çömelip ateşe karşılık verirken çığlık attı. "Ben onları

oyalarım!" Çan kulesine doğru sendeleyerek yürüdüm.

Aurelio'nun haydutlarından biri olan takım elbiseli bir adam

kapının önündeydi. Ateş açtı -

Ama arabanın kapısını bir koçbaşı gibi ona çarptım.

Yere düştüğünde *çömeldim* ve kalkanımın alt kısmını kafasına çarparak kafatasını un ufak ettim.

Sonra merdivenleri çıkmaya başladım.

Adam üstüne adam merdiven boşluğundaydı ve bana ateş ediyordu.

Atışların büyük çoğunluğunu kalkanla engelledim ama seken şarapnel parçaları kızgın arılar gibi etrafımda vızıldadı.

Karşıma çıkan her adamı vurdum -

Ya da sopayla döverek öldürdüm -

Ta ki arkamda bir düzine ceset kalana kadar.

Silahımın şarjörünü düşürdüm ve yeniden doldurdum.

Sonra çan kulesinin tepesine çıkan son birkaç merdiveni sendeleyerek çıktım.

I kalkanımı önümde tuttum.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda, aşağıdaki silah sesleri kesildi.

"Her şey bitti," dedi Adriano.

Ama ona cevap vermedim çünkü Lucia'nın görüntüsü beni çok etkilemişti. Bir sandalyede oturuyordu, elleri arkadan bağlıydı.

Gözü morarmıştı ama bunun dışında zarar görmemiş görünüyordu. Yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla bana baktı -

Ve dudaklarında mutlak bir sevinç gülümsemesi.

Ama gülümsemesi yavaşça soldu ve yerini dehşete bıraktı. Nedenini tahmin edebiliyordum.

Kalkanım yarım düzine ölü adamın kanı ve beyniyle kaplanmıştı.

Kendi kanım yüzümden aşağıya ve sakalıma damlıyor, açtığım küçük şarapnel yaralarından akıyordu.

Çan kulesindeki silahlı çatışmadan zarar gördü.

Cehennemden çıkmış bir zebani gibi görünüyor olmalıydım. Ama ben bir intikam iblisiydim -

Ve son avım önümdeydi.

Aurelio, Lucia'nın sandalyesinin arkasına çömelmiş, gözleri dehşetle açılmıştı - Ve Lucia'nın kafasına bir tabanca dayamıştı.

"Dur," dedi ama sesi emretmekten ziyade korkmuştu. Sağ tarafıma baktım.

Zollner'in cesedi yerde yatıyordu, kafatasının üstü kan içindeydi. "Görünüşe göre senin kuduz köpek uyutulmuş kuzen," dedim sessizce.

Aurelio'nun bütün vücudu titriyordu. Elindeki silahın titrediğini duyabiliyordum. "Biraz daha yaklaşırsan onu öldürürüm," diye tehdit etti.

"Ben burada kalıyorum. Sen iyi misin?" Lucia'ya şefkatle bakarak sordum.

"Evet." Durakladı, sonra "...düşündüm. Elmer Fudd'dan daha iyi, her neyse," dedi başını Zollner'in cesedine doğru eğerek.

Karanlık bir kahkaha attım, sonra Aurelio'ya baktım. "Beni dinle kuzen. Dinliyor musun?" "Sen - "

"Şşşt," diye susturdum onu. "Olanlardan sonra bile seninle bir anlaşma yapmak istiyorum. Eğer silahını indirirsen, ben de kendiminkini indiririm. Sana zarar vermeyeceğim. Roma'daki Konsey'in

önüne çıkıp Fausto'yla ne yaptığınızı tüm *Cosa Nostra* ailelerine anlatmak zorunda kalacaksın...
ama *onlar* senin

ceza, ben ya da kardeşlerim değil."

Adriano kulağıma, "*Benimle dalga geçiyor olmalısın,*" diye homurdandı. "*Bekle, yukarı geliyorum.*"

Kardeşimi görmezden geldim ve Aurelio'ya odaklandım.

Kuzenimin gözlerindeki korku gitmişti ve kurnazlığın gözlerine geri döndüğünü görebiliyordum.

"Ama," diye devam ettim, "eğer ona herhangi bir şekilde zarar verirsen... seni öldürmeyeceğim.

Bugün değil. Ne bir ay, ne iki ay, ne de bir yıl sonra. Seni kimsenin bulamayacağı bir yere götüreceğim... ve haftalarca sana işkence edeceğim.

"Önce taşaklarını bir pense ile ezeceğim. Başka bir şey yapmayacağım - sadece çığlıklarını dinleyeceğim. Sonra sikini keseceğim... her seferinde bir santim... gün be gün. Ama yarayı dağlayacağım ki kan kaybından ölmeyesin. Aslında, seni hayatta tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sana kan nakli yapacağım... antibiyotik vereceğim... seni bir tüpten besleyeceğim... mümkün olduğunca uzun süre hayatta kalman için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Sonra, aletini kömürleşmiş bir kütüğe dönüştürdükten sonra, parmaklarını koparmaya başlayacağım, eklem eklem... gün gün... teker teker. Parmaklarınla işim bittiğinde, aynı şekilde ayak parmaklarını da keseceğim. Sonra ellerinizi bileğinize kadar... Sonra ayaklarınızı bileklerinize kadar.

"Ama kollarını ve bacaklarını kesmeyeceğim. Hayır. Onları yüzlerce yerinden kıracağım, tüm kaburgalarıyla birlikte... ve seni cenin pozisyonunda küçük bir kafese tıkacağım... ve seni hayatta tutmak için serumlara ve diğer her şeye bağlı bırakacağım... ve seni öylece bırakacağım, acı içinde, kendi bokunun ve sidiğinin içinde... canlı... *yıllarca*. Ve her gün seni ziyarete gelip, 'Kendini kurtarabileceğin o zamanı hatırlıyor *musun kuzen?* Seninle bir anlaşma yapmak istediğim zamanı hatırlıyor *musun?*' diyeceğim. Ve seni öldürmem için bana yalvaracaksın... ama öldürmeyeceğim. Sen uygun bir yaşta ölene kadar seni sonsuz bir acı cehenneminde hayatta tutacağım."

"*Tanrım,*" diye fısıldadığını duydum Adriano'nun kulağıma.

"Ya da... silahını bırakırsan... sana zarar vermem. Konsey önünde yargılanacaksın... ama sana zarar vermeyeceğim, kardeşlerimden ya da adamlarımdan herhangi birine de."

Lucia bana baktı, karşısındaki iblisin hayal bile edemeyeceği dehşetlerden bahsetmesi karşısında ne düşüneceğini bilemiyordu.

Ama Aurelio?

Aurelio dinliyordu. "Yemin et," dedi.

"Hayatım üzerine yemin ederim - *ruhum* üzerine. Sana verdiğim sözü tutmazsam ölürüm ve cehennemde yanarım." Bana yan yan baktı, sanki bana güvenip güvenmemesi gerektiğini anlamaya çalışıyordu...

Sonra silahını yere indirdi ve bıraktı. "Buraya doğru tekmele," diye talimat verdim.

O yaptı.

Kendi silahımı kenara fırlattım, sonra kalkanımı çıkardım ve yere düşmesine izin verdim. Yüzümde nazik bir gülümsemeyle ona doğru topallayarak yürüdüm.

"İyi seçim kuzen. Ayağa kalk." İtaat etti ama bana kararsızca baktı.

Gülümsedim... Kanlı elimle yanağını okşadım...

Sonra ceketini tutup onu geriye, balkona doğru ittim. Yüzümde bir öfke maskesi vardı.

Ve yüzü tam bir dehşet içindeydi.

"SÖZ VERMİŞTİN!" diye haykırdı. "YEMİN ETTİN - "

"Hayatım üzerine. Ama benim hayatım umurumda değil. Sadece kardeşlerimin ve onun hayatı. Ama merhametli olacağım ve bunu hızlı bir ölüm yapacağım."

"RUHUN ÜZERİNE YEMİN ETTİN!" diye bağırdı.

Ona gülümsedim - ama bu kez öfke ve nefretle. "O zaman seninle *cehennemde* görüşürüz."

Onu havaya kaldırdım, başımın üzerine kaldırdım - Ve

onu çan kulesinin yanından aşağı attım.

Tüm yol boyunca çığlık attı, 130 feet -

Ta ki kafası yerdeki yürüyüş yoluna çarpana ve bir kan tabakası fayansların üzerine sıçrayana kadar. Her şey bitmişti.

Sonunda bitmişti.

I Sendeleyerek Lucia'nın yanına gittim ve cebimden katlanabilir bir bıçak çıkarıp bir *klik* sesiyle açtım. Sandalyesinin arkasına diz çöktüm ve bileklerini bağlayan fermuarı dikkatlice kestim.

Çok dikkatli olmam gerekiyordu çünkü ellerimdeki hissi kaybediyordum.

Fazla zamanım olmadığını biliyordum.

"İyi olduğuna emin misin?" Ayak bileklerini kurtarmak için önüne geçerken

hırıldadım. Cevap vermesini bekliyordum.

Beklemediğim şey, minik ellerinin yüzümü tutması, beni ona bakmaya zorlamasıydı - Ve sonra beni öptü. Tutkuyla. Yüzüme sıçrayan kanı umursamadan. Beni bıraktığında hem gülümsüyor hem de hıçkırıyordu.

"Benim için geleceğini biliyordum," diye fısıldadı ve ona teklif ettiğim oyuncak yüzüğü gösterdi ile. "*Biliyordum.*"

Gülümsedim, çok sevindim.

Ama hâlâ yapmam gereken işler vardı.

Ayak bileklerindeki bağları dikkatlice kestim. Artık ellerimi hiç

hissetmiyordum. "İşte," diye fısıldadım. "Artık özgürsün."

Kalkmaya çalıştım -

Ama bacaklarım altımdan çekildi ve çan kulesinin iç duvarına sırt üstü düştüm. "MASSIMO!" diye bağırdı yanıma koşarken.

Ellerimden birini tuttu ve gözleri şokla açıldı. "Ellerin - çok soğuklar!" "Sorun... sorun değil..."

Merdiven boşluğuna dönerken "YARDIM EDİN!" diye bağırdı. "YARDIM

EDİN, LÜTFEN!" Kulaklarımda Lars ve Adriano'nun seslerini duydum.

"*Dul'u aradım. Bir helikopter geliyor - bekle, Massimo - " "Massimo, bekle, geliyorum, sadece bekle - "*

"Teşekkür ederim çocuklar," diye fısıldadım. Ama sesler dikkatimi Lucia'dan uzaklaştırıyordu, bu yüzden kulaklığı çıkarıp yere bıraktım.

"Ben işimi yaptım," diye fısıldadım.

Lucia hemen yanıma geldi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu. "Ne işi?"

"Seni güvende tuttum. İki kez başarısız oldum... ama sonunda... sen

iyisin..." Çılgınca başını salladı. "Beni kurtardın - kurtardın!"

"...eğer... bir bebek varsa... onu güvende tutmalısın..."

"Böyle konuşma, *lütfe*n böyle konuşma!"

Kıkırdadım. "...sen... benden hala nefret ediyor musun...?" Hıçkırıklara boğuldu ve başını salladı.

"Hayır... Seni *seviyorum*... Seni *çok* seviyorum..."

Bunlar hayatımda duyduğum en tatlı sözlerdi.

Gülümsedim, elimi yanağına koyduğumda gözlerim yaşlarla doldu. Keşke ona dokunduğumda bunu hissedebilseydim.

Adriano yan tarafını tutarak sendeleyerek merdivenlerden çıktı.

"Oh hayır - hayır, hayır, hayır, HAYIR - Mass, sen dayan!" diye bağırdı Lucia'nın karşısında dizlerinin üzerine çökerken.

Kurşun geçirmez yeleklerimden birinin kenarını çekti. Keskin nefes alış verişinden gördüğü şeyin iyi olmadığını anlayabiliyordum.

İki elini de yan tarafıma bastırdı. "Sadece dayan, seni pislik - dayan, yardım geliyor - sakın ölme, Mass!"

Lucia hüngür hüngür ağlıyordu. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü. Dudaklarımda onun gözyaşlarının tuzunun tadını alabiliyordum.

"Beni bırakma," diye hıçkırdı. "Lütfe

Onun kalbini bu şekilde kırmaktan nefret ediyordum... Ailesinin yaptığı gibi gitmekten...

Ama görüş alanımın kenarları giderek kararıyordu.

"...Üzgünüm bebeğim..."

Son bir kez gülümsedim.

"...Ben de... seni... seviyorum..."

Ve sonra karanlık her şeyi siyaha çevirerek tamamen ele geçirdi.

Lucia

Massimo bayıldığında oradaydı. Onunla konuşmaya, kulağına fısıldamaya, yüzünü öpmeye ve onu sevdiğimi söylemeye devam ettim. Tüm bu süre boyunca ağladım. Adriano Massimo'nun bacaklarını kaldırdı ve yaralarına baskı uyguladı. Bana Massimo'nun kalbinin hala atıyordu, bu yüzden konuşmaya devam et ve ona bizimle kalmasını söyle. Lars ortaya çıktığında ben de oradaydım. Komikti - Massimo'nun anlattığı onca hikâyeden sonra, daha önce hiç görmemiş olmama rağmen onu ve Adriano'yu tanıyormuşum gibi hissettim. "Zollner'i öldüren sen misin?" diye sordum. Kederle başını salladı. "Teşekkür ederim," dedim ve Massimo'nun kulağına fısıldamaya devam ettim. Lars zaten yapmadığımız bir şeyi yapamazdı, bu yüzden hala hayatta olabilecek adamlarına yardım etmek için ayrıldı. İlk helikopter kilisenin dışındaki avluya indiğinde ben de oradaydım. Lars acil yardım ekiplerini çan kulesine yönlendirdi ve onlar da koşarak merdivenlerden yukarı çıktılar. Adriano'nun yerini aldılar ve bulabildikleri yaralara basınçlı bandajlar koydular. Massimo'nun yüzüne bir oksijen maskesi bağladılar ve boynuna plastik bir tasma taktılar. Adriano'nun yardımıyla onu taşımak için büyük bir plastik tahtaya bindirdiler ve ardından yavaşça merdivenlerden aşağı indirdiler. Onu yer seviyesine indirmek için acil yardım ekibinin tüm gücünü kullanması gerekti. Bu noktada, Adriano ve Lars Massimo'yu helikoptere taşımak için görevi devraldı. Onları her adımda takip ettim. Başka bir helikopter yakınlarda geziniyor, inip diğer yaralılara yardım edebilmek için ilk helikopterin kalkmasını bekliyordu. Massimo'nun yanına tırmanmak üzereydim ki acil yardım görevlilerinden biri, "Sinyorina, bizimle gelemezsiniz - " dedi. Helikopterin pervaneleri arasından "Yapamam," diye bağırdım. "Büyükannem Venedik'in Dul

Kadını, sana *para ödüyor* ve *istesen de istemesen de* onunla gideceğim. "

Acil yardım görevlisi Adriano ve Lars'a baktı.

Lars eliyle *onu gemiye alın* gibi bir işaret yaptı.

"Bayanı duydunuz," diye bağırdı

Adriano. Sağlık görevlileri beni

helikoptere aldılar.

"Teşekkür ederim," diye bağırdım Lars ve

Adriano'ya. "Bizim için ona iyi bakın!"

Adriano bağırdı.

"Yapacağım!" Onlar kapıyı kapatmadan hemen önce bağırdım.

Biz havadayken, sağlık görevlileri ona kan ve sıvı serumları bağladılar.

Tüm bu süre boyunca Massimo'nun yüzünü öptüm ve çılgınca fısıldadım, "Beni bırakamazsın...

yapamazsın... seni seviyorum... beni bırakmayacağına söz vermiştin..."

Helikopter beş dakika sonra hastanenin çatısına inmiştir.

Dışarı çıktım ve hastane personeli onu sedyeye koyup binaya götürürken yanlarına koştum.

Onu sadece ameliyat için acil servise götürdüklerinde bıraktım.

"Signorina - "

"Biliyorum," dedim, sonra eğildim ve kulağına fısıldadım, "Seni seviyorum. Bana geri

dön." Onu dudaklarından öptüm ve beni dışarı çıkarmalarına izin verdim.

Bir hemşire beni kontrol ederken, gözüme ışık tutup bana sorular sorarken ameliyathanenin dışındaki bir sandalyede uyuşuk bir şekilde oturdum. Sanırım elbisemdeki kan yüzünden endişelenmişti - ama benim olmadığını söylediğimde biraz geri çekildi.

Sonra koridorun sonunda büyük bir kargaşa oldu. Siyah

takım elbiseli bir grup adam bana doğru geldi.

Ortalarında da büyükannem vardı, uzun siyah elbisesi yürürken yerleri süpürüyordu. "Nona,"

dedim ve tüm yüzüm buruştu.

Ayağa kalktım ve beni kollarına aldı.

Başımı omzuna koydum ve kontrolsüzce ağladım.

"Çok üzgünüm, sevgilim," diye fısıldadı ben hıçkırığa hıçkırığa ağlarken. "Çok üzgünüm, benim tatlı çocuğum..."

Massimo

Y *Beni bırakmayacağına söz vermiştin.
Seni seviyorum.
Bana geri dön.*

Lucia'nın sesi karanlıkta yankılandı...

Ve yavaşça yerini yavaş, sabit bir bip sesine bıraktı.

Gözlerimi açtığımda, akustik karolar ve floresan aydınlatmalı bir tavana bakıyordum. Yan tarafta, yere kadar uzanan perdelerin arkasından güneş ışığı içeri süzülüyordu.

Sonra sevdiğim sesi duydum.

"Aman Tanrım... Uyanmışsın..."

Lucia'nın yanımdaki sandalyeden ayağa kalktığını görmek için ona baktım. Artık kuledeki kan lekeli beyaz elbisesini değil, güzel bir bluz ve etek giymişti.

Gözleri yaşlarla dolarken bir yandan da gülümsüyordu. "Hey, bebeğim," diye mırıldandım. Dudaklarım ve ağzım kurumuştu.

Lucia hastane yatağının metal parmaklıklarına doğru eğildi ve beni tutkuyla dudaklarımdan öptü.

Kendini geri çektiğinde yüzünün yan tarafına hafifçe dokundum. Endişeliydim - onu çan kulesinde gördüğümde morarmış olan gözü sararmaya ve yeşile dönmeye başlamıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Güldü ve iki eliyle elimi sıktı. "*Şimdi* uyandım. Bekle - diğerlerine uyandığını söylemeliyim!"

Kendini benden ayırmaya dayanamıyormuş gibi beni çılgınca bir kez daha öptü - Sonra hastane odasının kapısına koştu, kapıyı kırarak açtı ve koridora doğru "O UYANDI!" diye bağırdı. Sonra hışımla yanıma koştu ve şefkatle yüzüme dokundu.

"Ne zamandır baygındım?" Ben sordum.

"Bütün gece. Adadan sonra seni ameliyat ettiler ve o zamandan beri uyuyorsun."

Ayak sesleri duydum ve Lucia kim olduğunu görebilmem için kenara çekildi.

Beklediğim Adriano ve Lars vardı... Ama

diğerleri beni şok etti.

Dario.

Alessandra...

Niccolo...

Ve Dul, uzun, siyah, kolalı elbiselerinden birini giyerek içeri girdi. Bianca da içeri girdi ve Adriano bir kolunu ona doladı.

"Vay canına," dedim şaşırarak.

"Oh, vay canına' mı?" Niccolo şaka yaptı. "Fetheden kahraman ölümü yendikten sonra uyanır - ve ilk sözleri 'Oh, vay canına' mı olur?"

"Aslında," diye gülümsedi Lucia, "onlar 'Hey, bebeğim'di." "Çok daha romantik," diye katıldı

Niccolo.

"Hepinizi burada görmeyi beklemiyordum," dedim.

Dario yatağa yaklaştı ve elimi iki elinin arasına aldı. Ağabeyim normalde soğukkanlıydı ama gülümsemesinin ardındaki duyguyu zar zor kontrol edebildiğini görebiliyordum. "Babama veda etme şansım olmadı... bu yüzden bunu tekrar riske atmamın imkanı yoktu."

Bir kaşımı kaldırdım. "O kadar kötü, ha?"

Adriano, "Aaaaah, sadece dramatik davranıyor," dedi.

"Çok dramatik değil," dedi Lars. "17 kez vurulmuşsun."

Ona bakakaldım. "...Ne?!"

"Şimdi kim dramatikleşiyor?" Niccolo espri yaptı. "Evet, 17 kez vuruldunuz... ama sadece üç kurşun isabet etti. Sinyor Guillard'o'ya bir meyve sepeti göndermemiz gerekecek."

"Bence *bundan* biraz daha iyi bir şey," dedi Alessandra sitemle.

"Tamam... *altın kaplama* bir meyve sepeti," diye yumuşadı Niccolo.

Alessandra eğildi ve beni yanağımdan öptü. "Bizi korkuttun."

"Ah... önemli bir şey değildi," dedim ve diğer baldızıma gülümsedim. "Bianca hayatımı kurtardığında çok daha kötü şeyler yaşadı."

Bianca gülümsedi ve elimi tuttu. "Yine de 17 kez vurulmadım."

"Evet, ne kadar cesur olduğunu küçümseme," diye azarladı Lucia beni. "*İnanılmazdın.*"

Sonra eğildi ve dudaklarımı usulca öptü.

Geri çekildiğinde. Dul "Massimo. .. nerede o

Torunum ve onun yerine koyduğunuz bu genç kadın kim?"

Lucia gülümsemesine rağmen, "Kes şunu, Nona," dedi.

"Hepinizi gördüğüme sevinmediğimden değil," dedim, "ama Roberto ve Valentino nerede?" Alessandra'nın sertleştiğini ve mutsuz görüldüğünü fark ettim.

"İkisi de selamlarını gönderdi," dedi Niccolo. "Roberto Hong Kong'dan dönüyor - birkaç saat içinde burada olur. Valentino ise Sicilya'da. Yakında onu da göreceğiz."

"Sicilya mı?" Ben sordum. "Benim Sinyora Fioretti ile görüştüğüm gibi o da onlarla mı görüşüyor?" Alessandra bu soru karşısında *daha* da sinirlenmiş görünüyordu.

Dario kolunu ona dolamaya çalıştı ama o soğuk bir şekilde geri çekildi.

Niccolo dramayı görmezden geldi ve bana plastik bir gülümseme verdi. "Öyle de diyebilirsin."

Bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordum. Tam ne olduğunu soracaktım ki Dul araya girdi.

"Umarım *bizim* toplantımız gibi geçmez," dedi sert bir şekilde.

"Umalım da öyle olsun," diye kabul ettim. Sonra Adriano'ya baktım. "*Sen* iyi misin? Çan kulesindeki merdivenlerden çıkarken oldukça kötü görünüyordun."

"Eh..." Yan tarafını sıvazlarken omuz silkti. Gömleğinin her zamankinden daha dolgun olduğunu

fark ettim, sanki altında bandajlar vardı. "Birkaç kez vuruldum, birkaç kaburgam kırıldı. Orada bulundum,

Bunu yaptım."

"Özür dilerim..."

Bir kahkaha patlattı. "Sen neden bahsediyorsun be?! Saldırıyı yöneten sendin - herhangi birimizin sağ çıkmasının tek nedeni deli bir adam gibi içeri dalman ve bizim için 17 kurşun yemendi."

"Jambon," dedi Lucia.

Kafamı kaldırdım, neden domuz eti için İngilizce bir kelime kullandığını anlamamıştım. "Ne?" "H, A, M. Bu bir Jay-Z şarkısı. Hard As a Motherfucker."

"Lucia," diye azarladı Dul, ama diğer herkes kahkahalara boğuldu.

Adriano onaylayan bir sırıtışla, "Ondan hoşlandığımı biliyordum," dedi.

"Peki ya sen?" Lars'a sordum. "Sen iyi misin?"

"En kolay iş benimkiydi," dedi alçakgönüllülükle. "Sadece bir atış yapmam gerekiyordu." "Şey," dedi Lucia, "çok önemli bir atıştı."

"Lucia!" dedi Dul kadın kibarca. "Dil!"

"Nona, beni rahat bırak!" Herkes tekrar gülerken Lucia şikayet etti. "Peki ya diğer adamlarımız?" Ben sordum.

Lars acımasız görünüyordu. "On dört ölü. Geri kalanlar yaralandı." Odaya bir sessizlik çöktü.

On dört ölü...

Zavallı Lorenzo'nun çakılların arasında yattığını, Zollner'in göğsüne sıkığı kurşunla öldüğünü düşündüm.

Dul kadın Dario'ya, "Ölenlerin ailelerine katkıda bulunmak istiyorum," dedi. "Ve torunumu kurtarmaya yardım eden... hayatta kalan diğerlerine."

Dario saygı işareti olarak başını hafifçe eğdi. "Onlarla ilgileneceğiz, ancak onlara vermek istediğiniz herhangi bir ek şey çok nazik bir jest olacaktır. Teşekkür ederim."

"Bekle - nasıl oldu da hiçbirimiz tutuklanmadık?" diye sordum.

Dul kadın cevap verdi. "Polis torunumu kaçıran adamların Wagner'in paralı askerleri olduğunu öğrendiğinde, onları olayı bir terör saldırısı olarak sınıflandırmaya ikna edebildim. Birkaç iyi yerleştirilmiş 'bağış' onları, torunumun güvenli bir şekilde geri dönmesini sağlamak için tuttuğum seçkin özel organizasyona başka bir gözle bakmaya ikna etti."

"Bunu duydun mu?" Niccolo beni işaret ederken şaka yaptı. "Sen seçkin bir özel örgütün parçasısın."

"Her zaman böyle olduğumuzu sanıyordum," diye söze karıştı

Adriano. "Çan kulesinden sonra ne oldu?" Ben sordum.

Niccolo odanın içinde eliyle işaret etti. "Çok açık değil mi?"

Niccolo'ya "Hayır, yani... buradasın," dedim. "Peki şimdi her şey güvende mi?"

Dario diplomatik bir tavırla, "Sinyora Fioretti Venedik üzerindeki kontrolünü yeniden tesis etti," dedi, "ve bizi buraya onur konuğu olarak davet etti."

"Bu paralı askerlerin teslim olduğu anlamına mı geliyor?"

Dul kadın alay etti. "Daha çok kuyruğunu kıstırıp kaçtı."

"Adadaki herkesi öldürdük," dedi Lars. "Teknedekiler patronlarının öldüğünü duyunca aceleyle geri çekilmeye karar verdiler."

Niccolo bana kötü kötü baktı. "Patronlarının öldüğü kısım hakkında..."

"...Ne?" Ne olacağını bilmeme rağmen masumca sordum.

"Yaşamasına izin verebilirdin."

Adriano, "Bence *tam olarak* doğru olanı yaptı," dedi.

Niccolo alaycı bir tavırla, "Evet, pazarlık kozu olarak kullanabileceğimiz insanları vurmaktan hoşlanıyorsun," dedi. Sonra bana döndü. "Aurelio elimizde olsaydı, Fausto'yu pazarlık masasına oturmaya zorlayabilirdik."

Dul alaycı bir şekilde homurdandı. "Kendi kanına ihanet eden bir adamın, oğlu onu *yüzüstü* bıraktı ve yakalandı diye tüm planlarından vazgeçeceğine gerçekten inanıyor musun?"

Niccolo İtalya'nın en güçlü *mafyasıyla* tartışılmayacağını çok iyi biliyordu. "Sadece söylüyorum..."

"Bazen," dedim, "korkutucu bir örnek oluşturmak daha iyidir."

Dul kadın onaylayan bir gülümsemeyle bana baktı ve hafifçe başını salladı. Niccolo ikimize baktı ve bir şeyler olduğunu anladı. "...belki de," diye homurdandı.

"Önemli değil," dedi Dario. "Kardeşimiz hayatta ve Lucia güvende. Ailelerimiz bir bütün.

Tek umursadığım bu."

"Aileden bahsetmişken..." Dedim, sonra kaşlarımı çattım. Adriano'ya baktım. "Kıyafetlerim - "

Cebinden bir şey çıkarırken sırtarak, "Hatırladım," dedi. "Onları senden çıkardıklarında, bunu aldığıma emin oldum."

Küçük kutuyu bana uzattı.

"Sağ ol dostum," dedim.

"Lafı bile olmaz."

"Sinyora Fioretti," dedim Dul Kadına, "torununuzla evlenmek için onayınızı almak istiyorum."

Tüm odanın nefesi kesildi.

Özellikle Dario ve Niccolo bu işin nasıl sonuçlanacağından endişe ederek yaşlı kadına baktılar. Lucia gözlerinde hem korku hem de heyecanla büyükannesine bakıyordu.

Dul kadın dik durdu ve hafifçe gülümsedi. "Seni kutsuyorum... ve torunum olarak aileme hoş geldin diyorum."

Odadaki herkes bir tezahürat kopardı.

Kutuyu açtım. İçinde Lucia'ya markette verdiğim oyuncak yüzüğe oldukça yakın bir eşleşme vardı...

Ancak bu mücevherin kayışı gerçekten altındı ve taşı da gerçek bir yakuttu. Adriano annemizin eski mücevher kutularını karıştırıp buna yakın bir şey bulmuştu.

"Lucia Fioretti... Seni seviyorum - bana bakar mısın- " Lucia daha sözümü bitirmeden gözyaşlarına boğuldu.

"Evet - *evet* - *EVET!*" diye haykırdı eğilip beni dudaklarımdan öperken. Odadaki herkes alkışladı ve tezahürat yaptı.

Lucia uzaklaştığında, yüzüğü kutudan çıkardım.

"Şimdi diğerini değiştirebiliriz," dedim elimi uzatırken.

Elini sıcak bir sobaya dokunmuş gibi geri çekti. "Hayır. Bundan *asla* vazgeçmeyeceğim."

"Ama - "

Gözyaşlarının arasından bana gülümsedi. "Hayatımın en mutlu gününü hatırlatıyor. Şey... şimdi *ikinci* en mutlu günüm."

Ona sırttım ve yüzüğü daha mütevazı olan ikizinin yanına parmağına taktım. Eğildi ve beni tekrar öptü.

Dul dışında herkes alkışladı ve biraz daha alkışladı. "İki yüzük mü?" diye sordu şaşkınlıkla. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Ben... ben zaten birkaç gün önce ona evlenme teklif ettim," diye açıkladım. "Anlıyorum," dedi Dul. "Şey, bu çok - "

"Nona," diye uyardı Lucia.

"Ben de 'Romantik' diyecektim," diye cevap verdi yaşlı kadın.

"Buraya gel." Lucia gülümsedi, sonra büyükannesine doğru yürüdü ve sarıldı.

"Planlamamız gereken bir düğün var!" Alessandra mutlulukla söyledi.

"Beklemek zorunda," dedi Niccolo. "Önce katılmamız gereken başka bir toplantı var." "Ne? Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Alessandra'nın tekrar doğrulduğunu fark ettim. Hem yüzü hem de vücut dili soğuklaşmıştı.

Niccolo ona baktı ve içini çekti, sonra tekrar bana baktı. "Seyahat edebilecek duruma gelir gelmez Sicilya'ya gitmemiz gerekiyor."

"Neden?"

"Çünkü Valentino orada evleniyor."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Mutfakta çalışan kıza mı? Adı neydi, Caterina mı?" Alessandra gözlerini kaçırdı, yüzü öfkeliydi.

"Hayır," dedi Niccolo sessizce. "Bu görücü usulü bir evlilik - Sicilya'yı yöneten *Cosa Nostra* ailesinin kızıyla."

MAFYA KRALLARI için ön sipariş verin: LARS'ı şimdi 2.99\$'lık özel

fiyatıyla ön sipariş edin! LARS, Massimo'nun Lucia ile birlikte olduğu üç

haftayı kapsayacak.

(Amazon kitap sayfasındaki çıkış tarihine aldırmayın - kitabı yazmayı bitirir bitirmez yayınlayacağım).

Ardından ROBERTO gelecek ve Hong Kong'da neler yaptığını öğreneceğiz... Ardından

VALENTINO gelecek ve görücü usulü evlilik hakkında her şeyi öğreneceğiz.

MASSIMO SONSÖZ

Eğer zaten e-posta listemdeyseniz, Massimo için Sonsöz'ü buradan indirebilirsiniz! Listede olduğunuzdan emin olmak için e-posta adresinizi girmeniz istenecektir.

Adriano için Sonsöz'ü de buradan indirebilirsiniz.

Henüz e-posta listesinde değilseniz, buradan katılın ve Dario için Sonsöz'ü hemen alın. Sonra buraya geri dönün, önceki bağlantılara tıklayın ve diğer Epilogları alabilirsiniz.

YAZAR HAKKINDA

E-posta listeme girmek ve MAFYA KRALLARI'nın Sonsöz'ünü almak için web siteme göz atın: DARIO!

www.oliviathorn.com

Beni Facebook'ta bulabilirsiniz...

<https://www.facebook.com/oliviathornbooks>

Ve bana bir satır bırakmaktan çekinmeyin

olivia@oliviathorn.com

AYRICA OLIVIA THORN TARAFINDAN

Mafya Kralları Dario

Mafya Kralları: Adriano

Mafya Kralları: Massimo

Mafya Kralları: Lars (Şimdi ön sipariş verin)

***

AS OLIVIA THORNE

Milyarder Romantizmi

İsteddiği Her Şey (Cilt 1) Sevdığı

Her Şey (Cilt 2)

Milyarderin Düğünü (Cilt 3)

***

Milyarderin Öpücüğü (Bölüm 1-4)

Milyarderin Saplantısı (Bölüm 5)

***

Motosiklet Romantizmi

Gece Yarısı Arzusu (Bölüm

1) Gece Yarısı Şehveti

(Bölüm 2) Gece Yarısı

Aldatmacası (Bölüm 3)

Gece Yarısı Saplantısı

(Bölüm 4)

Rockstar Romantizm

(Dikkat - Bölüm 3'te hile, Neden Seçmelisiniz, HFN sonu)

Beni Sert Salla (Bölüm 1)

Rock All Night (Bölüm

2) Hard As Rock

(Bölüm 3)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.